

Học Viện Milky Way

Contents

Học Viện Milky Way	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	15
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	53
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	64
27. Chương 27	67
28. Chương 28	73
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	103
34. Chương 34	107
35. Chương 35	110
36. Chương 36	114
37. Chương 37	121
38. Chương 38	130
39. Chương 39	137
40. Chương 40	142
41. Chương 41	146

42. Chương 42	149
43. Chương 43	152
44. Chương 44	155
45. Chương 45	163
46. Chương 46 - 1	166
47. Chương 46 - 2	168
48. Chương 47	171
49. Chương 47 - 2	173
50. Chương 48	176
51. Chương Ngoại Truyện	180

Học Viện Milky Way

Giới thiệu

Học viện Milky Way. . . Học viện của những ước mơ và khát vọng Học viện của những tiểu thư và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-milky-way>

1. Chương 1

Trước cổng một ngôi học viện cực kỳ khang trang, có ba cô gái rất xinh xắn đang đứng mắt nhìn không chớp vào ngôi học viện. Cánh cổng cực kỳ cao và to, với những thanh và to, với những thanh và to, với những thanh sắt uốn lượn và biểu tượng dải ngân hà (Milky Way) vô cùng hoành tráng. Học viện nằm ở trung tâm thành phố, đẹp, phải nói là rất đẹp. Phía bên trong, tất cả học sinh đều đang háo hức với ngày nhập học đầu tiên của năm học mới. Qua cánh cổng này, là một thế giới trong mơ...

Cả ba cô gái mặc bộ váy áo đồng phục cực dễ thương ngắm nhìn hồi lâu, những đôi mắt đẹp khẽ chớp chớp.

Cô gái đứng giữa có đôi mắt màu xanh lam trong suốt, mái tóc đen dài xõa xuống ngang lưng, dáng vẻ thanh thoát, kiêu sa những vẫn mang chút gì đó hiền hòa.

Profile

Tên: Nana

Tuổi: 16

Chiều cao: 1m64

Cân nặng: 42 kg

Khuôn mặt: thánh thiện như thiên thần

Style ăn mặc: dịu dàng, hòa nhã, thích mặc đồ màu trắng

Là con gái của tập đoàn đá quý Blue

— — —

Người đứng bên phải là một cô gái với mái tóc hoe vàng búi cao, những lọn tóc hơi xoăn nhẹ còn sót lại vương vãn nơi cổ áo và chiếc cổ cao trắng ngần, kiểu tóc mái chéo, đôi mắt nâu trong veo và có chút gì đó tinh nghịch, vầng trán cao và bướng bỉnh.

Profile

Tên: Mimi

Tuổi: 16

Chiều cao: 1m61

Cân nặng: 41 kg

Khuôn mặt: xinh đẹp và thông minh, lém lỉnh

Style ăn mặc: thích áo pull, áo sơ mi thùng, quần jean.

Là tiểu thư của tập đoàn thời trang Bom

— — —

Người còn lại đứng bên trái là một cô gái với gương mặt non choẹt, đôi má bầu bĩnh hơi ửng hồng vì nắng, mái tóc màu nâu nhạt và được buộc hai bên, đeo chiếc balô con cún trông rất con nít

Profile

Tên: Bubu

Tuổi: 16

Chiều cao: 1m59,5 (nói thẳng mét sáu cho nhanh lại còn)

Cân nặng: 40,5 kg

Khuôn mặt: baby như búp bê

Style ăn mặc: thích mặc đồ hơi rộng, thích áo phông và quần ngắn có in hình cún con

Là tiểu thư của tập đoàn mỹ phẩm Pink

— — —

Bubu háo hức cười nhe răng cười, trong đầu nhỏ đang nghĩ “trường học đẹp thế này chắc cũng nhiều trai đẹp lắm đây... haha”, mắt nhỏ không biết từ bao giờ đã hiện lên hình trái tim sáng rỡ, nước miếng chảy ròng ròng.

Bốp

- Ui za, làm gì thế hả? - Bubu trừng mắt nhìn Mimi vì vừa bị Mimi táng cho phát vào đầu.

- Đi vào, đừng có mơ trai đẹp nữa.

Bubu trở mắt ngạc nhiên vì không ngờ Mimi đoán được ý nghĩ của nhỏ. “Trời mình dễ bị đoán ra suy nghĩ vậy sao?”, nhỏ tự cốc đầu vì thấy mình... quá ngốc.

- Haha... trường rộng quá! Thế này tha hồ má phá... hehe... đẹp ghê á... - vừa bước vào trong, Mimi vừa sung sướng reo lên với nụ cười hơi gian gian - “Xem nào... sẽ có trò gì hay nhỉ? Giật tóc bạn nữ, ném đá bạn nam, dọa ma giáo viên, haha hay hay...”

Bốp

- A... Bubu làm sao thế? Sao tự dưng đánh ta...

Bubu khoái trí cười sằng sặc:

- Đừng có nghĩ đến chuyện quậy phá nữa cô nương... - Bu vừa vuốt vuốt lọn tóc nâu của mình vừa nói.

Cả ba cùng bật cười.

- Nana, cậu thấy sao? - Mimi quay qua hỏi.

- Ồ, đẹp, hihi...

- Nhưng sao nhìn Na có vẻ buồn thế? - Bu hỏi vẻ quan tâm.

- Ủ, thì kể từ bây giờ, chúng ta sẽ phải sống ở đây, không được về nhà, và phải một tháng mới được gặp bố mẹ một lần! - Na trả lời, đôi mắt lộ rõ vẻ buồn buồn.

Na là vậy, một cô bé với tâm hồn có chiều sâu, sống tình cảm và luôn lo lắng ọi người.

- Ủ, cũng phải.

Mi và Bu nhìn nhau cười nham hiểm, rồi vỗ tay nhau cái “bốp”

- Hura... Oh yeah... tự do rồi... Hú hú...

Hai nàng sung sướng reo lên khiến Na phải lắc đầu, lớn rồi mà như trẻ con ý.

- CÁC EM HỌC SINH... MỜI CÁC EM TẬP TRUNG Ở PHÍA HỘI TRƯỜNG DÂY NHÀ A... CHÚNG TA BẮT ĐẦU BUỔI LỄ KHAI GIẢNG...

Tiếng loa vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của cả ba.

Ba cô bé háo hức dắt tay nhau đi về phía khu A.

Oa! Trường rộng thật! Thực chất vừa rồi cả ba mới..

được nhìn qua bên ngoài mà thôi, nơi đó chỉ là khu làm việc của Hội học sinh trong trường, còn khu chính nằm ở đây, đi vào sâu bên trong một tý.

Trường được chia làm sáu khu tất cả. Khu A gồm Hội trường và lớp của các câu lạc bộ văn hóa. Khu B gồm 20 lớp khối 10, khu C là 20 lớp khối 11, khu D là 20 lớp khối 12, khu E là khu dành riêng cho thể thao, với diện tích hàng nghìn mét vuông, gồm sân bóng đá chuẩn, sân bóng rổ, sân quần vợt, sân bóng chuyền, bóng bàn, và bể bơi cực rộng. Khu cuối cùng là khu kí túc xá của học viên, trong đó lại chia làm ba khu nhỏ, khu lớp 10, 11, và 12.

Tuy ở biệt thự quen rồi nhưng ba cô gái vẫn không khỏi ngỡ ngàng về diện tích và vẻ đẹp của Học viện, quả thật, nó to gấp nhiều lần biệt thự mà ba cô cùng sống.

Chính giữa khu A là đường chạy dài hình vòng cung, đường chạy màu đỏ kẻ sơn trắng chia làm ba đường riêng. Để đi qua khu A, cả ba còn trông thấy một khuôn viên rộng lớn với đủ loại cây, mà có loại còn chưa nhìn thấy bao giờ, có cả những cây hoa bảy màu tỏa hương vô cùng thơm ngát... Hít hít... ngửi ngửi... thơm quá đi!

Còn có cả một bể cá rộng gần khuôn viên nữa cơ, những con cá vàng tung tăng bơi lội qua lại những hòn đá với đủ hình thù kích cỡ. Một vài học viên đi ngang qua bể những vụn bánh mì xuống cho những chú cá, những con cá bơi đến, đớp đớp...

- A, hay quá, Bu cũng muốn bánh mì... - Bu reo lên khi nhìn thấy cảnh đó.

Mi cười gian, nhỏ cúi xuống nhặt một hòn đá dưới chân, ném không thương tiếc vào lũ cá đang bơi.

- Bánh mì hả? Bánh mì nè!

Tôm! Lũ cá hoảng sợ chạy đi.

- Mi ác lắm, Bu không chơi với Mi nữa.

Bu phụng phịu quay đi.

- Haha, vui quá đi! - không quan tâm tới lời Bu nói, Mi thích chí cười vang khi thấy lũ cá nháo nhào chạy loạn.

Nhặt tiếp một hòn đá trong vườn cây...

Tôm!

Mặt nước bể loang ra, gợn lên...

Tôm! Tôm! Tôm!

Mi ném liên tiếp, miệng cười ha hả.

- Mi, dừng lại đi! - cả Na và Bu đều lên tiếng.

- Việc gì phải dừng lại? Sợ gì chứ?

Mi vừa ngoái đầu nói với Na và Bu, vừa tiện tay cầm một cục đá to và... ném, mắt không thèm nhìn mục tiêu...

CÓP

Lần này không phải “Tôm” nữa, mà là “Cốp” cùng với tiếng “Á” khá là to.

“Ủa cá mà cũng biết kêu nữa sao?” - Mi nghĩ thầm, và quay lại nhìn lũ cá.

- Lên tiếng đi cá điên! - nhỏ bắc loa hét vào bể cá.

Đằng sau nhỏ, Na và Bu mặt tái mét.

Mi... vừa ném trúng đầu một tên con trai.

- Cô!

Một tiếng nói hung dữ vang lên!

- Ôi! - Mi quay người lại hỏi, nhỏ hơi khó chịu vì đang nói chuyện với cá mà lại bị phá đám.

Oa! Đẹp trai... đẹp trai quá!

Trước mặt nhỏ là ba chàng hoàng tử cực kỳ, cực kỳ đẹp trai.

Người đứng giữa có đôi mắt sắc và đôi lông mày rậm, làn da không trắng như con gái nhưng rất láng mịn, bờ môi mỏng quyến rũ và mái tóc đen.

Profile

Tên: Ken

Tuổi: 17

Chiều cao: 1m83

Cân nặng: 65 kg

Khuôn mặt: đẹp như tượng tạc

Style ăn mặc: thích đồ màu đen

Là con trai của chủ tịch trường Milky Way

— — —

- Có biết mình vừa làm gì không? - giọng nói cộc cằn lại vang lên.

Mi vẫn đang ngơ ngẩn, đây là lần đầu tiên nhỏ nhìn thấy trai đẹp ở khoảng cách gần như thế.

Ánh mắt nhỏ từ từ chuyển đến người thứ hai. Người này khuôn mặt baby thôi rồi luôn, da trắng, môi đỏ, tóc màu nâu, tên này thì đang nhe nhớn cười.

Profile

Tên: Kun

Tuổi: 17

Chiều cao: 1m78

Cân nặng: 64 kg

Khuôn mặt: baby rồi nhá

Style ăn mặc: thích đồ màu nâu.

Là con trai của Hiệu phó trường Milky Way.

— — —

- Trả lời câu hỏi của tôi! - Ken hét lên khi thấy thái độ của Mi.

- Từ từ chờ tí! - Mi trả lời trong vô thức rồi ngẩng nốt người thứ ba.

Người này có đôi mắt hơi buồn, nhưng không sao, vẫn rất quyến rũ, tóc hoe vàng, đẹp trai như hoàng tử á, nhưng khuôn mặt thì lạnh băng.

Profile

Tên: Kin

Tuổi: 17

Chiều cao: 1m80

Cân nặng: 64 kg

Khuôn mặt: thư sinh nho nhã

Style ăn mặc: thích đồ màu trắng

Là con trai Hiệu phó trường (trường có hai Hiệu phó)

— — —

Không riêng gì Mi, Na và Bu cũng đang ngỡ ngàng. Bu lại chảy nước miếng nữa.

Ánh mắt Mi dừng lâu ở người thứ ba hơn, sao lại có người đẹp trai thư sinh thế kia nhỉ? Rồi chợt nhỏ ngẩn ngơ như đang suy nghĩ gì đó.

- Trả lời tôi! - tên đi giữa gần giọng.

Lúc này đã ngẩng thỏa thích nên Mi đã lấy lại tinh thần, nói:

- Ờ thì, ném cá!

- Cá cái đầu cô ấy, nhìn đây này!

Tên đó vừa..

nói vừa chỉ vào đầu hấn.

U một cục.

“Chết cha! Không lẽ mình ném đá u đầu thằng cha này rồi?” (bắt đầu hiểu vấn đề rồi đó)

Nhưng tính ương bướng của nhỏ khiến nhỏ vẫn cãi cổ, ai bảo dám quát nhỏ cơ:

- Tôi không biết, không quan tâm, u đầu thì đi mà xoa đầu vào, đừng có đổ cho tôi. Nói cho anh biết tôi là tiểu thư của tập đoàn thời trang lớn nhất cả nước Hôlôlô này, đừng có mà lên giọng với tôi, hiểu chưa? Tôi nói rồi đây tôi không có ném đá vào đầu anh... abcxyz@~#iwdjqchsk...

Năm người còn lại vội bịt tai lại, Bu bịt mồm Mi không cho nhỏ phát ngôn nữa, miệng xin lỗi rồi rít vì mọi người bắt đầu kéo lại rồi xì xào bàn tán, mà hình như toàn có ý bênh ba tên kia.

- Sorry nhé! Bạn tôi sai rồi, mấy anh thông cảm, hi hi....

Và Bu vội kéo tay Mi, chuồn lẹ.

- Ừm... ừm... thả ra, thả ra, Mi còn chưa chửi xong mà...

Bất chợt, một bàn tay nắm lấy cổ tay Bu, xiết chặt, giọng nói gần lên:

- Định đi sớm vậy sao? Đã sai rồi thì phải xin lỗi, Milky Way này không chấp nhận những học viên như các cô. Từ bây giờ, các cô... bị đuổi học.

- SAO CỐ? - ba cô gái kinh ngạc.

- Nè, anh là cái gì mà đuổi học chúng tôi hả? - Mi quát lại.

Tưng

Ken khẽ mỉm cười, tách tay một cái, lập tức có một cậu học viên không biết từ đâu chạy đến, đồng dục nói.

- Ken hoàng tử, con trai gia tộc giàu có nhất cả nước, sở hữu ngoại hình đẹp trai cùng giọng hát trầm ấm khiến bao cô gái mê muội, là cậu chủ của hàng chục ngôi biệt thự, hàng chục cái Spa,... hàng chục chiếc "Méc xe dec" đời mới, vâng! Ken - con trai Hiệu trưởng Milky Way.

Kết thúc bài phát biểu, cậu học sinh khẽ cúi đầu, thấp giọng:

- Cảm ơn các bạn đã lắng nghe!

Na, Mi và Bu mặt tròn tròn, miệng há hốc, không thể tin được, con trai Hiệu trưởng? Mấy chữ đó đập vào tai nghe mà cứ run cầm cập.

"Vậy là không được học trường này nữa sao? Biết ăn nói với bố mẹ sao đây? Thế này thì sẽ hết được đi chơi công viên, được mua đồ chơi đẹp nữa rồi" Bu tủi thân suy nghĩ. Bàn tay hần vẫn xiết chặt lấy tay Bu, đau, đau lắm, chỗ cổ tay Bu đã bắt đầu nổi gân, đỏ ửng.

Một giây im lặng, hai ánh mắt chạm nhau, ánh mắt hần sắc nhọn, ánh mắt Bu sợ sệt.

- Hức....

Bu khẽ nấc lên...

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Bu, đặc biệt là hần.

"Khóc... cô ta khóc sao?" Bàn tay Ken khẽ nói lỏng... "mới dọa có thể mà đã khóc sao? Chán chết"

Và hần xoay người, đi thẳng, không thèm liếc lại đến một lần. Hai tên kia cũng đi theo, một tên vẫn cười cợt, khẽ quay lại... nháy mắt với Na, còn một tên thì mặt lạnh băng, không biểu cảm.

- Á....

- Cho chết anh đi, ai bảo dám nắm tay tôi hả? Người ta giả vờ khóc cũng tin, cái đồ cá biệt nói... haha...

Ngay sau khi Ken thả tay Bu ra, nhỏ liền bắt chước Mi, nhặt cục đá dưới đất ném thẳng vào đầu tên đó "Hừ, đáng đời", rồi kéo tay hai cô bạn, chuồn lẹ.

2. Chương 2

Chap 2:

Hội trường giờ đã đông nghịt người, có ghế ngồi bọc salon đoàn hoàng nhá.

- Ya, êm quá đi!

Bu thoải mái dựa người vào ghế, mỉm cười. Hai cô bạn tròn xoe mắt nhìn nhỏ, Na lên tiếng:

- Bu này, Bu ... thực sự... không sợ sao? - giọng Na run run.

- Chuyện gì cơ?

- Thì tên đó là con trai Hiệu trưởng đó, nhờ may...Bu làm thế... hần... hần đuổi học thì biết làm sao?

Bu giật mình.

- Ủ nhĩ, thôi chết, lúc đó... Bu quên mất... không nghĩ đến chuyện này.... giờ... giờ phải làm sao đây?

Mi trầm tư rồi nói:

- Nếu vừa nãy hấn muốn đuổi theo chúng ta thì nhất định đã tóm được chúng ta rồi, không để cho chúng ta thoát dễ dàng thế đâu. Mi nghĩ, hấn sẽ không đuổi học chúng ta...

- Không đuổi sao? Thật chứ? Vui quá đi! - Bu mừng rơn.

- Nhưng rất có thể, hấn sẽ làm cho chúng ta sống không bằng chết.

Bu và Na khẽ rùng mình.

- Nghĩa là... là sao?

- Nghĩa là sẽ tìm cách hành hạ chúng ta, để chúng ta thừa sống thiếu chết đó.

Bu mặt tái xanh, trong đầu nhỏ hiện lên bao nhiêu cảnh dã man. “Bị treo ngược chân lên cành cây, rồi bị người ta lấy roi quất vào mặt đến hộc máu mà chết? Bị trói lại, rồi bị người ta lấy dao rạch mặt? Bị tạt axit? Bị thuê xã hội đen đến ... thanh toán? Bị ép uống nước tiểu? Bị sát hại, sau đó xẻo thịt nấu lên? (hậu quả của việc xem nhiều phim linh tinh) Ôi ôi sợ chết mất”

Trán Bu đã lấm tấm mồ hôi, mặc dù hấn đẹp trai thật đấy, nhưng mà bị hấn hành hạ như vậy... thì thà nghỉ học đi hót rác còn hơn.

- Hay.....

mình thôi học đi! - mặt Bu xịu xuống, nhãn nhó trông thảm hại vô cùng.

- Vớ vẩn! - Mi đập bàn quát - chúng ta là ai? Là ba đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, tại sao lại phải chịu thua hấn? Mơ đi! Ta đây không sợ.

Nhìn mặt Mi mà Na và Bu muốn... tự tử quá! Không đâu lại vướng vào mấy chuyện này, thật là đen đủi, ngày nhập học đầu tiên mà sao bực quá. Thôi kệ, đến đâu thì đến, dù sao cũng không thể bỏ cuộc dễ dàng như thế được.

Khi tất cả học viên đã yên ổn trên ghế ngồi, một học viên tiến lên sân khấu, dáng vẻ đường bệ và phong nhã. Tên đó bước lên, cả khán đài im lặng dõi theo, tiếng nói chuyện ngừng bặt.

- Hội trưởng hội học sinh!

- Đẹp trai quá đi!

- Ôi baby chết đi được!

Tiếng ồn ào vừa giảm đi một lúc, nay lại nổi lên... mãnh liệt hơn.

- Kìa, nhìn xem, không phải là cái tên đi cùng tên “cá biết nói” sao? - Na lay lay vai hai cô bạn đang gục đầu bên cạnh.

Mi và Bu cùng ngẩng lên.

- Đúng rồi, chính là cái tên suốt ngày cười cợt đó...

- Ngứa mắt quá đi!

Kun khẽ hắng giọng, lúc này, cậu đang mặc một chiếc sơ mi dài tay được xắn gọn gàng, thắt cavát đen, quần jean đen, quả thật là rất đẹp trai.

Nở một nụ cười làm trái tim bao người đập lệch nhịp, cậu nói:

- Thưa các bạn, hôm nay là ngày nhập học đầu tiên của một năm học mới, tôi xin thay mặt hội học sinh có vài điều muốn nói với các bạn. Thứ nhất, về quy định của trường, cái này vẫn phải nhắc lại, tất cả các bạn phải thuộc lòng và tuân theo, sẽ có người kiểm tra các bạn đột xuất, đừng nghĩ đến chuyện không thuộc, bản quy định được dán trong ký túc xá của các bạn, ai vi phạm nội quy nhà trường tùy theo mức độ mà bị

xử phạt khác nhau. Thứ hai, về chuyện học tập. Trong hết học kỳ 1, nếu ai không đạt điểm trung bình trên 8,0 sẽ bị đuổi khỏi trường, đừng nghĩ đến chuyện quay lại, vào được đây là một may mắn của các bạn, hãy biết cách học hành cho tử tế, còn nữa, người đạt điểm trung bình cao nhất trường sẽ được hưởng học bổng 200 triệu đồng, chỉ duy nhất một người, không có người thứ hai. Thứ ba, mỗi bạn sẽ phải tham gia một câu lạc bộ nào đó và luyện tập chăm chỉ. Cuối cùng là một vấn đề khác nữa, Học viện Milky Way không chấp nhận chuyện tình cảm nam nữ của các bạn, nếu các bạn cảm thấy như thế là phạm đến quyền riêng tư thì các bạn có thể nghỉ học, chuyển trường, chúng tôi không cấm. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói với các bạn, còn bây giờ, tôi xin mời cô Lisa, Hiệu trưởng trường lên phát biểu đôi lời.

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

- Ôi lạ chúa! Kinh khủng quá! - Bu vượt ngực - học thuộc quy định ư? Điểm trung bình dưới 8,0 còn bị đuổi học nữa.... Không có tình yêu học trò sao? Chán quá đi! Tên khốn, dám ăn nói linh tinh.

Mi khuôn mặt thiếu nã, thở dài nói:

- Cố lên đi! Chúng ta nhất định sẽ làm được mà.

Cả ba cùng lấy lại quyết tâm, đôi mắt ánh lên vẻ “quất cường” y như sắp ra trận.

- Đúng rồi, cố gắng lên!

Ba bàn tay úp vào nhau.... phải, các cô sẽ cố gắng hết mình.

3. Chương 3

Chap 3:

Sau vài tiếng thì buổi khai giảng cũng đã kết thúc, giờ là lúc mọi người về KTX nhận phòng của mình.

Na, Mi và Bu bước theo người quản lý, đồ đạc của ba người đã được chuyển vào từ trước.

KTX phân ba dãy riêng biệt, dãy đầu tiên là khối 10, đối diện là khối 11, và ở giữa sẽ là khối 12.

- Chìa khóa của các cháu đây...- người quản lý giơ ra chiếc chìa khóa bóng loáng, lúc lắc cánh tay - phòng 333, giữ lấy chìa khóa, giờ nó là “nhà” của các cháu. Chúc các cháu may mắn!

Na nhận lấy chiếc chìa khóa từ tay người quản lý, mỉm cười nói cảm ơn.

Cửa phòng 333, vẫn với biểu tượng Dải ngân hà huyền bí trước cửa. Biển phòng 333 nằm gọn gàng phía trên cửa ra vào. Mở ra cánh cửa này, nó sẽ là nhà của cả ba, kể từ giờ cho đến hết học kỳ.

Tạch

Na mở cửa, cả ba hồi hộp đưa mắt nhìn vào trong.

- Bu nằm giữa, Bu nằm giữa.

Phòng có ba chiếc giường đệm trải khăn trắng tinh, Bu nhảy phắt lên chiếc giường ở giữa, ra vẻ thích thú lắm.

- Vậy Na nằm trong cùng, Na không dám nằm ngoài đâu! - Na nhìn Mi vẻ cầu cứu.

- Được rồi được rồi, ta nằm ngoài... đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó.

Na mỉm cười lời cặp sách ngồi xuống chiếc giường trong cùng.

Phòng cũng khá là rộng, có ti vi, tủ lạnh, điều hòa đầy đủ. Ở phía góc phòng có kê 3..

chiếc bàn học sơn màu vàng và cái tủ sách to đùng.

Chợt, Mi nhìn về phía tường phòng, đập vào mắt nhỏ là bản Quy định to đùng của trường, được đóng khung và treo ngay ngắn.

- Oh ny God! 100 điều quy định. Vui rồi!

Nhỏ định quay ra tán với hai con bạn thì đã thấy hai đứa lặn ra ngủ từ lúc nào.

Khẽ mỉm cười, nhỏ cũng đặt mình xuống...

Cả ba không ai biết rằng, ngoài cửa có một học viên khác đang đứng nhìn...

— — —
- Đại ca! Em vừa điều tra ra thân thế mấy con nhỏ đó rồi.

- Đâu?

- Đây, thưa đại ca.

Ken cầm lấy tờ giấy, đọc với vẻ thích thú.

- Được rồi, ba nhỏ đó ở phòng nào?

- Phòng 333 thưa đại ca.

Ken đứng dậy, tiến ra phía cửa phòng (tầng 3), đưa mắt nhìn qua bên kia.

- Phòng 333, đối diện với phòng ta sao?

- Ken, mày đang suy nghĩ gì đó?

Kun hỏi, không giấu được nét thú vị trên khuôn mặt.

- Mày biết thừa rồi còn hỏi.

Kun cười thầm, cậu đang mặc một chiếc áo phông nâu nâu, và đang ngồi trên giường đọc truyện... Conan. Khẽ dựa người vào tường, bỏ cuốn truyện xuống và khoanh tay ra đằng sau đầu, cậu nói:

- Haiz! Thật đáng tiếc cho ba con bé xinh đẹp! Ken, có cần thiết phải thế không? Chỉ là bị ném gạch vào đầu thôi mà.

Ken quay người lại, giận dữ ném ánh mắt nảy lửa vào thằng bạn, đưa tay chỉ lên miếng băng y tế dán trên đầu:

- Chỉ là? Chỉ là cái đầu mày á! Mày thử bị ném như thế xem có chịu được không?

- Vậy sao? - Kun ho nhẹ để kìm nén tiếng cười chỉ trực tuôn ra. - Kin, mày thấy sao?

- Tùy thôi!

Kin trả lời, mắt vẫn hướng vào khoảng không vô định ngoài cửa sổ, và tai thì vẫn đeo headphone nghe nhạc.

4. Chương 4

Chap 4:

Ken trở lại phòng, lấy một ít gôm xịt lại tóc, rồi nói:

- Xuống canteen, tao đói rồi!

- Đi thôi Kin.

- Không đói! - Kin trả lời cộc lốc, và vẫn hờ hững nhắm mắt nghe nhạc.

Tại phòng 333:

Bu tỉnh dậy khi thấy bụng mình sôi òng ọc, đã 12h trưa.

- Mika, tôi đói! - lấy tay dụi dụi mắt, Bu hồn nhiên gọi tên chị giúp việc mà quên mất rằng mình đang ở KTX.

Na nằm giường bên cạnh khẽ cựa người dậy, nhỏ ngáp một cái dài rồi nói:

- Bu ngốc, đang ở Học viện Milky Way mà!

Bu sưng người trong giây lát rồi gãi gãi đầu:

- Ủ, hihi, quên mất, Na đói chưa? Mình đi ăn chút gì đi.

Na gật đầu. Cả hai vỗ vỗ vào người Mi:

- Heo, dậy, dậy.

Mi vẫn nằm ngủ như chết. Na lắc đầu, nhỏ đành dùng chiêu... cù li.

Không ăn thua, không có dấu hiệu tỉnh dậy. Lấy tóc ngoáy mũi, ngoáy tai, Mi chỉ dụi dụi rồi lại ngủ như thường.

Bu lắc đầu ngao ngán:

- Thôi kệ Mi đi, mọi ngày bọn mình cũng biết tật ngủ của Mi rồi mà, đã đặt người xuống là không bao giờ tỉnh dậy.

- Ủm, vậy mình đi mua đồ ăn mang về cho Mi.

- OK ^____^

Na và Bu dắt tay nhau tung tăng, nhìn theo bảng chỉ dẫn sơ đồ trường để đến canteen.

Canteen nằm ở khu phía ngoài, gần nơi làm việc của Hội học sinh. Nó rộng bằng một cái nhà ăn đủ cho cả nghìn người. Bàn ghế kê ngay ngắn, mỗi chiếc bàn có 6 cái ghế.

Bu chọn một bàn ở phía ngoài và ngồi xuống.

“Ấy quên chưa gọi món” Bu trầm nghĩ rồi đứng lên chạy theo Na ra quầy bán đồ ăn.

- Chị ơi, cho em một phần cơm chiên và một ly cam vắt - chen mỗi chân giữa chôn đông nghịt người, cuối cùng Na cũng gọi được món.

- Chị ơi cho Bu hai gói bim bim với hai cái kẹo mút!

Na ấn đầu Bu, thì thầm:

- Bu ngốc, Bu ăn trưa hay là ăn vặt đó?

- Bu ăn vặt ^____^

- Trời O____o

Chị bán hàng mỉm cười nói:

- Cứ ăn gì thoải mái đi các em, hôm nay là ngày đầu tiên nhập học nên các em được thoải mái, nhưng đến ngày mai, các em phải ăn có hiệu lệnh và cả quy tắc nữa đấy... sẽ không thoải mái đâu.

Na và Bu nhìn nhau.

- Thật hả chị? @____@

- Ủ, ăn có hiệu lệnh, ngủ có hiệu lệnh, dậy cũng có hiệu lệnh, các em chưa xem Quy định sao?

Đang nói chuyện thì bỗng....

Ào

Cả một bát súp còn hơi nóng đổ thẳng vào cái áo đồng phục trắng tinh của Bu.

- Á...

Bu kêu lên rồi lùi ra xa.

Một nữ sinh cúi đầu, vẻ mặt hối lỗi, lấp bắp:

- Mình... mình... xin lỗi... mình không cố ý!

Bu nhìn bát súp vỡ tan dưới đất, nhìn lại chiếc áo đồng phục mới và trắng tinh nay đã nhót nhát thảm hại với màu nước súp đỏ đỏ. Ngược mắt lên, Bu nhìn thấy một cô bạn khá xinh đang đan hai tay vào nhau, mặt cúi gằm. Đám đông bắt đầu kéo đến xem chuyện gì xảy ra.

- Ủm... không sao đâu... @_____@”

Bu nói mặc dù thấy hơi khó chịu.

-..

Cảm... cảm ơn cậu nha! ^_____^

Cô bạn cảm ơn rồi cúi xuống nhặt những mảnh vỡ dưới chân.

- Á... T_____T

Cô bạn giữ lấy một ngón tay của mình, mặt nhăn nhó nói:

- Đứt... đứt tay rồi...

Na và Bu nhìn cô bạn với ánh mắt cảm thông rồi nói:

- Bạn có sao không? Thôi bạn đi băng lại cái tay đi, để đấy bọn mình dọn cho.

Cô bạn khẽ mỉm cười:

- Cảm ơn nhé, vậy mình đi đây, sorry các bạn nhiều nha...

- Ủ, không sao!

Cô bạn đó đi rồi, đám đông lại tản ra, vài người xì xào linh tinh.

- Thật xui quá, hix... mới ngày đầu mà đã bị đổ cả bát súp vào người, lại còn phải dọn nữa chứ! - Bu than thở.

Na nhìn Bu đôi mắt ái ngại mà không biết phải nói gì.

Cô bạn vừa làm đổ bát súp đang ở trong nhà vệ sinh của canteen, sở hữu mái tóc dài buộc bồng và đôi mắt sắc, đôi môi mỏng đỏ đậm.

Profile

Tên: Lily

Tuổi: 16

Chiều cao: 1m66

Cân nặng: 43 kg

Khuôn mặt: Sắc sảo

Là tiểu thư của tập đoàn thời trang Petsa.

— — —

Nở một nụ cười ẩn ý trên môi, Lily xả nước rửa đôi bàn tay không chút sứt sứt:

- Một lũ ngốc!

Tại canteen, Bu và Na lúc này đã nhặt xong đồng bát vỡ đem bỏ vào thùng rác. Mua vội mấy đồ ăn nhanh, Bu muốn về phòng thật nhanh để thay chiếc áo bẩn của mình.

Ôm đồng đồ trên tay, Bu chạy một mạch ra cửa canteen.

Chạy... chạy... chạy...

Bu không để ý rằng có một bàn chân đang ngáng ngang đường.

- Úi...

Và cái gì đến sẽ phải đến, Bu làm một cú ngoạn mục lao nhào xuống môi chạm môi với mặt đất. Mọi ánh mắt lúc này đổ dồn lên cô gái đang nằm kiêu vờ ếch, tư thế vô cùng “đẹp mắt”.

Đau, Bu đau quá, máu bắt đầu chảy ra từ trán Bu, đồ ăn thì văng tung tóe.

Tiếng cười mỗi lúc một to hơn. Na vội đỡ Bu dậy, lòng xót xa vì số con bạn mình hôm nay... quá đen...

Bu loạng choạng đứng dậy mà nước mắt nhạt nhòa, chưa bao giờ, chưa bao giờ Bu cảm thấy nhục nhã như thế này.

- Ay ya... đi đứng kiểu gì vậy? Không thấy chân tôi hay sao mà còn vấp vào nữa chứ? Sưng hết cả chân tôi rồi.

Một giọng nói chua ngoa cất lên từ một nữ sinh với mái tóc đỏ buộc lệch một bên.

Profile

Tên: Sasa

Tuổi: 16

Chiều cao: 1m68

Cân nặng: 44 kg

Khuôn mặt: kênh kiệu

— — —
Bu đứng hình trong giây lát. Sao trên đời lại có loại người như thế này? Bu nắm chặt tay, cắn chặt môi. Sau đó, Bu xoay người, và bước đi không nói thêm bất cứ câu gì.

- Đứng lại đã, định chuồn hả?

Cô bạn vừa rồi đứng chắn trước Bu và Na.

- Mau đền cho tôi cái chân này đi!

Bu đưa đôi mắt đã hằn những tia đỏ lên nhìn cô gái trước mắt, nhìn thẳng. Sasa hơi run run vì ánh mắt ấy, nhưng vẫn đứng im, mắt lảng đi chỗ khác.

Bu vẫn không nói gì, đối với nhỏ, nói chuyện với loại người này thật là thừa thãi, thà nói chuyện với cún còn dễ chịu hơn.

Bu lách người bước qua, kéo theo bàn tay Na đang run run vì tức giận.

Bất ngờ, Na giằng tay ra khỏi tay Bu.

Chát

Na giáng thẳng một cái tát xuống gương mặt xinh đẹp đang méo xệch của Sasa.

- Nói cho cô biết, đừng có tưởng chúng tôi dễ bắt nạt, sẽ không có lần thứ hai đâu! >_____

Bu ngạc nhiên vì hành động của Na. Na vốn là cô gái yếu đuối, chưa giờ tay đánh ai bao giờ, thế mà hôm nay lại.... Chắc nhỏ đang uất lắm.

Sasa một tay ôm mặt, tay còn lại chỉ vào Na, lắp bắp:

- Cô... cô...

Không thèm nghe nhỏ đó ăn vạ, Bu và Na tiếp tục bước đi.

Vút

Bẹt

Hàng loạt “vũ khí” được ném lại sau lưng Bu và Na, vỏ chuối, chiếc xúc xích ăn dở, kem... rất rất nhiều.

Na và Bu sững người. Giờ thì không phải là một người, mà là rất nhiều người đang ném hai cô.

Cả hai dừng chân lại. Thế này thì không chịu nổi nữa rồi... Học viện Milky Way kiểu gì chứ? Toàn những học viên xấu xa, gây chuyện như thế mà không ai ra quản lí sao? Hội học sinh đâu?

Vâng, Hội học sinh hiện đang ngồi một góc khuất trong canteen. Một người thì đang thoải mái dựa người vào ghế, tay cầm ly nước nhắm nháp vẻ thích thú, một người thì duỗi dài chân lên... bàn, tay cầm chiếc điện thoại cảm ứng chơi đua xe.

- Làm thế có quá đáng lắm không? - Kun nhìn thẳng bạn và nhếch mép cười.

Ken ngoái lại nhìn đám đông lộn xộn, vẻ mặt thoải mái:

- Không!

Rồi tiếp tục màn đua xe ngoạn mục của mình.

5. Chương 5

Chap 5:

Trở lại với Mi đang nằm trong phòng 333. Nhỏ dụi mắt tỉnh dậy (buồn đi vệ sinh ^^).

Sau khi giải quyết xong nỗi buồn, nhỏ nhăn nhó khi..

thấy mình bị bỏ rơi trong phòng một mình.

- Dám đi ăn uống mà không gọi mình, được lắm các cô nương.

Một lúc sau, Mi bước ra khỏi phòng, tính xuống canteen cho hai nhỏ kia một trận nhưng lại nghĩ:

- Hay mình đi tham quan trường cho vui chứ nhỉ? Hehe * ____ *

Nhỏ không nghĩ ngợi nhiều nữa mà phi luôn ra hành lang.

Đi, đi qua nhiều phòng...

- Sao trông phòng nào cũng giống phòng nào hết thế nhỉ?

Nhỏ ngó nghiêng hết một hồi.

- Nhiều phòng quá nhỉ!

Thích thú với khám phá vĩ đại vừa rồi, nhỏ cứ đi tiếp, càng đi càng nhanh, không biết từ bao giờ đã nhảy sang cả khu KTX khối 11

Ánh mắt nhòm vào một căn phòng.

Nhỏ sững người.

Trong phòng, một người con trai mặc sơ mi trắng, quần jean trắng đang ngồi yên bất động, tai đeo headphone nghe nhạc, mắt nhắm lại. Ánh sáng chiếu lên từng đường nét trên khuôn mặt.

- Đẹp... đẹp trai quá... ^ _____ ^

Nhỏ nhìn như bị thôi miên một hồi. Bước chân không tự chủ nhẹ nhàng bước vào trong.

- Là anh ấy... anh chàng lạnh lùng...

Đôi mắt Kin vẫn nhắm lại, nhưng cậu biết, có người đang tiến đến bên mình.

6. Chương 6

Chap 6:

Một trận hỗn chiến đang diễn ra quyết liệt nơi canteen. Nhưng hình như, cuộc chiến không cân sức chút nào.

Một bên là lũ người gồm khoảng 20 người cả nam cả nữ, và một bên là hai cô gái bé nhỏ đang núp sau cái lá chắn là chiếc bàn đi đồ nằm nghiêng.

- Cố lên, sắp thắng rồi! - Bu hét lên (sắp thắng đâu ^^!)

Na cúi xuống nhặt “đạn” liên tiếp. Mỗi lần ngóc đầu ra khỏi lá chắn là lại ném, ném liên tục. Một trận chiến đồ ăn cứ phi qua phi lại, nhưng bên của Bu và Na thì sắp hết đạn đến nơi.

Những người đứng xem che miệng cười ha hả, đặc biệt là hai anh chàng ngồi bàn ở góc khuất.

Ken và Kun đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ken đã thôi không chơi đùa xe nữa, vì thấy xem oánh nhau có vẻ gay cấn hơn nhiều.

- Cho chết! Chồng lại Ken này thì chỉ có nước đó mà thôi.

Bên Bu và Na vẫn còn sung sức.

- Chết nè, chết nè!

Bu vừa ném, miệng vừa không ngừng thốt lên để làm tăng thêm sinh lực, áp chế tinh thần địch.

Vút

Một cái vỏ chuối bay lên không trung...

Bet

Nó bay thẳng vào chính giữa mặt một người.

Cả căn phòng im lặng đến phát sợ, còn nghe thấy cả tiếng muỗi vo ve xung quanh, tiếng điều hòa xả hơi vì vù, tiếng thở đều đều của mọi người. Không ai bảo ai, ai nấy đều tản ra hết.

Chỉ có Bu và Na mãi ném quá nên không để ý ai đang bước vào.

Bet

Lại một miếng kem bay thẳng vào mặt người đó.

Lấy tay vuốt đi những chất bẩn trên khuôn mặt, người đó cất tiếng nói lạnh lùng:

- Chuyện-gì-đang-diễn-ra-ở-đây?

Đó là Hiệu trưởng Lisa!

- Ken! Hiệu trưởng đến!

Ken giật mình nhìn lại.

- Chết rồi, làm sao bây giờ?

- Hội học sinh không giải quyết mâu thuẫn, sẽ bị kỷ luật đó.

- Aish... Sao mẹ mình lại đến đây vào lúc này cơ chứ?

— — —

Dường như đã nhận ra có điều gì đó khác, Bu và Na thôi ném, từ từ ngóc đầu dậy.

Hiệu trưởng khẽ bước từng bước đến bên hai cô gái:

- Đứng lên!

Cả hai giật bắn mình, ngơ ngác...

- Hiệu... hiệu trưởng...

- Theo tôi lên phòng Giám hiệu.

- Dạ!

Thôi, kiêu này xong rồi. Na và Bu chỉ biết cúi đầu làm theo.

- Đừng có lén lút như thế! - Hiệu trưởng lại cất giọng. - Định trốn đi đâu? Ken và Kin, theo tôi lên phòng Giám hiệu.

“Trời trời, sao mẹ mình ghê gớm vậy chứ?”

Kin liếc mắt qua lườm Ken, nói thì thầm

- Tất cả là tại mày, là tại mày đó! - Kin nghiêng răng ken két.

Suốt dọc đường đi, Bu và Na không ngừng liếc sang hai tên đi bên cạnh, hai tên đó cũng hăm he lườm lại. Đặc biệt là Bu và Ken, ánh mắt nảy lửa.

“Anh tưởng tôi không biết tất cả những chuyện này là do anh gây ra hay sao? Muốn để tôi thừa sống thiếu chết chứ gì? Đồ chơi xấu” - Bu nghĩ, trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình dùng dao xẻo từng miếng thịt trên người tên đó, nhỏ nghiêng răng ken két,

“Cò! Cái đồ chết dẫm, chỉ tại cô mà tôi mới phải gặp rắc rối thế này” - Ken bực tức nhìn lại.

Sát khí ầm ầm, cả hai không ai nói câu nào nhưng dường như có thể đọc được cả suy nghĩ của nhau.

- Cả bốn thôi không lườm nguýt nhau nữa và ngoan ngoãn theo tôi đi! - Hiệu trưởng tuy không quay lại nhưng vẫn biết được chuyện gì đang diễn ra phía sau.

7. Chương 7

Chap 7:

Tại phòng Giám hiệu, khu trước, tầng 2

Căn phòng không quá rộng, nhưng trang nghiêm và lịch sự với màu trắng..

hòa nhã. Sàn láng bóng như gương, khiến người đi vào cứ có cảm giác lộn ngược đầu xuống. Chóng mặt!

Na và Bu lúc này mới thực sự cảm thấy sợ. Cả hai nhìn nhau, tay nắm chặt tay “có chết thì cùng chết”

Hiệu trưởng từ tốn ngồi xuống chiếc ghế xoay ở bàn làm việc, khẽ đẩy gọng kính vàng và nói:

- Ngồi xuống hết đi!

Cả bốn ngoan ngoãn làm theo. Nhưng...

- Đây, anh tránh ra, ai cho anh ngồi gần tôi hả?

Vừa nói Bu vừa lấy tay đẩy đẩy Ken ra xa nhỏ.

- Có cô á! Tôi ngồi đây từ trước cơ mà. >_____

- Đây thì trước này!

- Oái! T_____T

Ken ôm chân, cau có quắc mắt nhìn kẻ vừa dẫm chân mình.

- Haha ^_____^

- Đây thì cười này!

- Ối!

Bu vừa bị Ken giật mất một bên dây buộc tóc, khiến lọn tóc nâu xõa xuống lò xo.

- Hôhồ, bệnh nhân vừa xong trại....

- @____@

Rầm

Tiếng động phát ra làm cả hai giật mình. Hiệu trưởng vừa đập bàn!

Nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, Hiệu trưởng nói:

- Nếu tôi còn nghe thêm một tiếng cãi nhau nào nữa, lập tức chạy 10 vòng quanh sân chạy!

Bu và Na nuốt nước bọt cái ực.

Hiệu trưởng từ từ lôi trong cặp ra một chiếc gương, đưa cho Bu và nói:

- Tự nhìn lại mình đi!

Bu run run cầm lấy cái gương “Gương tấm độc sao ta? Soi vào sẽ hủy hoại nhan sắc sao? Không, không được”

- Sao thế? Mau soi đi!

Hiệu trưởng ra lệnh khi thấy Bu cầm gương đưa lên mà tay cứ che mắt.

- Dạ...

“Lạy Chúa! Chắc không chết đâu”

Bu từ từ hé tay ra...

- Á... ma... mẹ ơi... Đúng là cái gương ma quỷ...

Bu buông vội cái gương ra khi nhìn thấy “con ma” trong gương... Tóc tai bù xù bết bánh kem, khuôn mặt nhếch nhác, lời thôi luộm thuộm, hậu quả của vụ ẩu đả! Bu tuy biết chắc chắn người trong gương là mình nhưng vẫn không dám tin vào sự thật... không dám tin rằng mình đã trở nên xấu xí như thế này...

- Sao? Đẹp lắm phải không? - Hiệu trưởng lấy lại chiếc gương và nói.

- Đẹp, đẹp như ma ấy - Ken chen vào, cười đều.

- Im ngay! Đây không phải là chỗ cậu chen vào!

Hiệu trưởng chuyển ánh nhìn sang Ken và quát lên. Cả Bu, Na và Kin đều run sợ, nhưng Ken thì vẫn nhon nhon lên.

- Lấy cho tôi xem đoạn camera ghi hình trong canteen! - Hiệu trưởng nói với người trợ lý bên cạnh.

- Vâng, đây ạ!

Đoạn camera ghi hình được phát trên máy vi tính, từng đoạn, từng đoạn được quay lại rất rõ.

Hiệu trưởng day day thái dương, đóng gấp chiếc laptop lại. Bu và Na đỏ mặt khi biết mình chính là nhân vật chính trong đoạn băng vừa rồi.

- Trợ lý, gọi hết tất cả những học viên vừa tham gia chuyện này, phạt dọn canteen và nhà vệ sinh một tháng cho tôi, còn nữa, từ giờ cấm chúng được xuống canteen ăn trưa, mau lên! Nói với chúng rằng, chỉ thêm một lần nữa, tất cả sẽ bị đuổi học.

- Vâng, thưa Hiệu trưởng! - người trợ lý cúi đầu, rồi quay bước đi!

Na và Bu kinh ngạc nhìn nhau, vậy có nghĩa là bây giờ, cả hai cũng chịu chung số phận với đám người kia sao?

- Hãy thôi nhìn Hiệu trưởng bằng ánh mắt khiếm nhã đó đi! Đó là hình phạt nhẹ nhất. Ta biết các em mới vào trường ngày đầu tiên nên không truy cứu chuyện này nữa.

“Không truy cứu mà phạt như vậy sao?” Bu nghĩ thầm, thấy từng tức, rõ ràng nhỏ là người bị hại, thế mà cũng bị phạt như cái lũ gây sự kia.

- Sao? Còn điều gì không thỏa đáng? - Hiệu trưởng nhìn Bu, ánh mắt sẫm soi.

- A... không có gì ạ!

- Đáng đời! - Ken lại vất chân lên đùi và chen ngang.

Hiệu trưởng khẽ nhú mày, nói:

- Kun và Ken, Hội trưởng và Hội phó Hội học sinh, cả hai nên bị phạt vì chuyện này. Đoạn băng ghi lại cả cảnh hai cậu ngồi ung dung trong góc canteen, không giải quyết gì hết. Tôi giao cho hai cậu cái chức này để làm gì? Từ hôm nay, cả hai không còn là Hội trưởng và Hội phó nữa.

- Mẹ! - Ken ngạc nhiên trợn tròn mắt, cậu không nghĩ mẹ cậu lại giận dữ đến mức ấy.

- Đây là trường học, đừng gọi ta là mẹ.

Kun bây giờ mới lên tiếng:

- Hiệu trưởng bớt giận, chúng tôi hứa sẽ làm tốt hơn, lần này là chúng tôi sai rồi!

- Các cậu đã làm tôi quá thất vọng.

Hiệu trưởng thu dọn đồ vào chiếc cặp sách, định đứng lên bỏ đi.

- Hiệu trưởng, vậy ai sẽ là Hội trưởng và Hội phó?

Ken hỏi vẻ thách thức. Phải! Ngoài Kun và cậu ra, thì còn ai xứng đáng?

Đôi chân Hiệu trưởng khẽ dừng lại, ánh mắt cũng dừng lại trên người Bu và Na. Cả hai rùng mình...

8. Chương 8

Chap 8:

- Em... em... không thể làm, thưa Hiệu..

trưởng...

- Vậy sao? Vậy thì hãy chấp nhận hình phạt như lúc đầu!

Hiệu trưởng lạnh lùng nói, rồi quay bước đi.

“Dọn canteen và nhà vệ sinh cả tháng, không được phép ăn trưa trong canteen”... Bu lẩm bẩm, mắt nhắm tịt, trán túa mồ hôi...

- Bọn em... đồng ý...

Hiệu trưởng dừng lại, nở nụ cười bí hiểm:

- Tốt.

Ken lúc này vô cùng giận dữ, tại sao? Tại sao lại để con nhỏ hâm hâm đó làm thay chức của cậu? Mẹ cậu không coi cậu ra gì, mẹ cậu đang chọc tức cậu đây mà. Tức... tức chết đi được. Ken đứng phất dậy.

- Tôi phản đối chuyện này! Milky Way không thể để một con nhỏ vất mũi chưa sạch làm Hội trưởng và một con nhỏ chân yếu tay mềm làm Hội phó được!

Bu và Na tức lắm. Cái tên đáng ghét! Kênh kiệu! Chưa ngoa! Coi thường người khác!

- Anh nói ai vất mũi chưa sạch? Anh là cái đồ thù dai, đồ tiểu nhân thì có! Đồ cá dọt bể!

Hai ánh mắt gườm gườm nhìn nhau, có vẻ sắp đánh nhau đến nơi.

Hiệu trưởng vẫn không có ý định dừng chân, bà “nhẹ nhàng” nói:

- Đây là tiếng cãi nhau thứ hai mà tôi nghe thấy! Lập tức chạy 10 vòng.

- O_____o

9. Chương 9

Chap 9:

Đường chạy bây giờ có bốn người đang chạy hùng hục, thở dốc. Nắng vẫn chói chang, mồ hôi người vẫn chảy, tiếng chạy vẫn huỳnh huých vang lên, chỉ có điều, nó ngày càng trở nên yếu hơn...

- Thế nào đồ vắt mũi chưa sạch? Mới được có 2 vòng... cô không còn sức nữa sao? Vậy thì bỏ cuộc đi!

Ken với vẻ mặt thản nhiên chạy lướt qua Bu, khẽ quay mặt lại và cười đều.

Bu nắm chặt tay, mồ hôi ướt đầm vai áo. Nhỏ vẫn mặc bộ đồng phục bản thủ, mái tóc buộc hai bên giờ đã xõa hẳn xuống. Những sợi tóc mái bết lại nơi vầng trán trắng mịn. Mặt nhỏ đỏ ửng, đỏ vì mệt, đỏ vì khát, đỏ vì tức! Nhỏ tức cái tên chân dài kia dám chạy nhanh hơn nhỏ. Không, nhỏ phải đuổi theo, phải đuổi theo mới được.

Đường chạy hình vòng cung, chạy hết một vòng tức là chạy hết 500m... đã 2 vòng, đã 1000m rồi...

Na ở đằng sau chột khụy xuống...

- Bu... Na... mệt lắm... Na không chạy được nữa rồi...

Đôi môi đỏ của Na đã bắt đầu tím tái... Na khụy hẳn xuống. Khó thở! Khó thở quá... ruột gan nhỏ lộn tùng phèo hết cả lên... tim nhỏ như thắt lại... ánh nắng vẫn gay gắt...

- Bu... Na... muốn ngủ...

Na gục xuống, nhỏ ngất đi.

- Na! - Bu hét lên thất thanh, nhỏ chạy lại đỡ Na dậy - tỉnh lại đi Na... tỉnh lại đi... đừng làm Bu sợ...

Na vẫn nhắm nghiền mắt. Nhỏ đã mệt quá rồi. Bu lo đến phát khóc. Phải làm sao? Phải làm sao bây giờ? Bu đã bao giờ rơi vào hoàn cảnh khi mà có người bị ngất đâu? Vậy mà bây giờ đứa bạn thân của nhỏ lại thế này... Bu sợ lắm...

- Cô ta làm sao vậy?

Một giọng nói vang lên, là Kun. Bu ngược mắt lên, nước mắt lưng tròng:

- Ngất! Ngất rồi...

Bu trả lời như người mất hồn. Kun cúi xuống, bế bổng Na lên:

- Phải đưa cô ta xuống phòng y tế!

10. Chương 10

Chap 10:

Trở lại với Mi. Tại phòng 666.

Ở khoảng cách gần, nhìn Kin lại càng đẹp hơn. Ôi cái mũi cao dọc dừa thẳng tắp... mái tóc hoe vàng lòa xòa trước trán... Đôi mắt vẫn nhắm nghiền... Mi nhìn như bị thôi miên..

- Giống... giống quá! - Mi lẩm bẩm.

Trong vô thức, nhỏ khẽ gọi:

- Yan!

Nước mắt nhỏ khẽ rơi... không... không phải Yan... Yan đã chết rồi...

Nhỏ khẽ ngồi xuống bên cạnh Kin... Sao nhỏ có thể quên được Yan? Sao Kin lại giống Yan đến vậy? Nhỏ đưa tay rút một bên haedphone của Kin và đeo vào tai mình...

“Yan à! Chúng ta cũng đã từng nghe nhạc với nhau như thế này, đúng không?”

Trong căn phòng yên lặng, có hai con người yên lặng... Cô gái dựa đầu vào vai chàng trai, tìm lại cảm giác hai năm qua đã mất đi... chàng trai mặc dù biết có người đang ngồi cạnh mình... nhưng vẫn im lặng... Thời gian cứ thế trôi đi... Mi đang mơ, một giấc mơ thật đẹp...

— — —

Phòng y tế khu trước.

Na bây giờ đang nằm yên trên giường, đôi mắt nhắm lại, đôi môi vẫn mím chặt, hai bàn tay chốc chốc lại run run.

- Cô ta sẽ sớm tỉnh lại thôi! - Kun nói một câu an ủi với Bu.

Bu ngồi bên giường Na, nhìn nhỏ ngủ, miệng lẩm bẩm:

- Na sẽ không chết chứ? Na sẽ không bỏ Bu và Mi chứ? Na đáng yêu ơi...

- Con nhỏ điên! Chết càng tốt!

Ken đứng dựa tường, tay đút túi quần. Bu quay phắt lại về phía phát ra tiếng nói. Ánh mắt nhỏ hần những tia đỏ, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt...

Ken rùng mình:

- Gì ghê vậy? Tôi chỉ đùa thôi mà...

- Đùa cái đầu..

anh á! Tại anh mà Na mới bị như thế này, anh còn đùa được hả?

- Đâu phải tại tôi, là do các cô gây sự trước.

- Tại anh thù dai còn gì!

- Ai bảo bạn cô ném đá vào đầu tôi?

- Bạn tôi đâu có ỷ?

- Vậy là cố tình chắc?

- >_____

Bu đứng phắt dậy... không chịu được nữa rồi... tức quá đi... Nhỏ kéo cánh tay rắn chắc của Ken lại... cắn phập...

Nhỏ tưởng tượng mình đang gặm cái đùi gà béo ự... phải cắn... phải gặm... phải nhai... phải nghiền...

- A... A...A...A...A...! - Tiếng hét thất thanh vang lên.

Ken cố giằng lấy cánh tay của mình, nhưng càng giằng Bu lại càng ngoãm chặt, cứ như là con Milu nhà cậu mỗi lần gặm rế lau á. “Con Milu này, dám coi ta là cái giẻ lau hả?”

- Tôi đếm đến 3, nếu cô không thả ra, cô sẽ chết với tôi...

- Nhoàm nhoàm... ngon ngon... quá! - Lại tưởng tượng đến cái giò heo.

- Hai người bốt gậy nhau đi được không? Na tỉnh dậy bây giờ - Kun thấy ngứa mắt quá đành phải lên tiếng. “Hai người đó cãi nhau, bỏ mình ở đây làm ngơ à?”

Vừa nghe thấy Na, Bu vội buông cánh tay Ken ra luôn, không thể làm ảnh hưởng đến Na được.

- À mà sao anh biết tên Na vậy? - Bu đã xuôi xuôi cơn giận và nhìn Kun chăm chú.

Kun nhìn Ken, Ken lắc lắc đầu.

- Hồi này cô gọi Na thế còn gì?

- Ừ nhì, hihi ^____^

“Con nhỏ đó thấy ghét, nói chuyện với người khác thì suốt ngày cười cười như thế mà cứ động đến mình thì cáu gắt, thì cầu xé”__ Ken nghĩ.

- Các người ở lại mà chăm sóc cô ta, tôi về phòng - Ken buông một câu rồi quay bước đi.

- Ê! Anh nói nghe hay nhỉ? Anh gây ra chuyện này thì phải đền.

- Tùy cô thôi! - Ken vẫn bước tiếp, không hiểu sao cậu thấy khó chịu.

- Nè, anh có nghe tôi không đó hả? Đứng lại mau!

Thế này thì còn gì là công bằng nữa hả giờ! Hắn ta ngang ngược, trơ trẽn đến phát sợ, không thể để hắn đi dễ dàng như thế được...

Bu vội chạy theo Ken, quên mất rằng mình còn Na cần phải chăm sóc.

Phòng y tế giờ chỉ còn lại hai người, cô y tá đã ra khỏi phòng có chút chuyện. Kun lắc đầu nhìn theo hai người kia vừa đi khuất. Cậu quay lại phía giường bệnh, định sẽ đắp chăn lại cho Na rồi cũng sẽ về phòng.

Na đang ngủ, mái tóc đen chảy dài xuống áo.

“Cô ta cũng đẹp đó chứ *_____*”

Kéo lại tấm chăn cho Na, Kun định bỏ đi thì bất chợt một bàn tay lạnh lạnh run run nắm lấy tay Kun...

- Đừng đi...

Kun giật mình quay lại, Na vẫn đang ngủ!

- Đừng bỏ em... anh trai...

“Thì ra là mơ... mà cô ta có anh trai sao?”

Trong giấc mơ của Na, có hai đứa trẻ cùng nhau vui đùa, cùng nhau vui vẻ, cùng nhau ăn uống, cùng nhau chuyện trò...

Bàn tay Na mỗi lúc một nắm chặt hơn.

- Không! Na không cho anh đi, không cho anh đi đâu hết... anh phải ở đây với Na..

Kun nhìn Na ánh mắt thương hại, chắc cô ta đang nhớ lại quá khứ. Không hiểu sao, Kun khẽ ngồi lại bên chiếc ghế cạnh giường bệnh, xoa mái tóc của Na và nói:

- Anh đây...

“Anh ấy vừa nói sao? Anh ấy đã trả lời mình. Không phải mơ nữa rồi, mọi lần mình gọi anh ấy mà anh ấy có trả lời đâu” Na nửa tỉnh nửa mơ, nhỏ thấy anh trai nhỏ trở về, nói với nhỏ “Anh đây”. Phải rồi, nhỏ đang cầm tay anh mình đây nè, đúng là anh nhỏ rồi.

Na bỗng ngồi phắt dậy làm Kun giật mình “Àc, không phải cô ta tưởng mình lợi dụng cô ta nên tức giận đó chứ?”.

Nhưng Kun còn giật mình hơn khi... Na ôm chầm lấy Kun...

- Na vui quá!

Nhỏ khẽ nói.

Kun đợi người, chưa bao giờ có đứa con gái nào ôm cậu, Milky Way không bao giờ chấp nhận điều này, nếu bị ai đó nhìn thấy thì...

“Nhưng mà... hình như không phải anh mình hay sao á... người anh mình đâu có mùi nước hoa nồng nặc thế này” - nhỏ lẩm bẩm.

Kun thấy nóng nóng mặt. Cậu khẽ đẩy Na ra.

- Lại ngủ rồi... con nhỏ này...

Đặt Na lại nằm yên trên giường, cậu nhìn cô bé một lúc, không nỡ để nhỏ lại một mình “nhỡ kẻ xấu vào trong lúc không có bảo vệ nhỏ thì sao?”. Và thế là, cậu ngồi xuống chiếc ghế, lúi điện thoại ra nghịch.

Cậu không biết rằng, Na không thể ngủ lại được. Tim nhỏ đang đập thình thịch. Nhỏ đã biết mình ôm nhầm người... xấu hổ quá đi! Lúc đó không biết phải đối mặt thế nào với người mà mình vừa “sàm sỡ”, nhỏ đành nhắm tịt mắt lại, chứ thật ra có ngủ đâu. Na hơi hé mắt ra. Kun vẫn ngồi đó. “Ồi anh ta còn chưa đi nữa sao?”

Na lại vội nhắm tịt mắt, sợ rằng Kun biết mình vẫn còn thức, như thế thì ngại lắm...

11. Chương 11

Chap 11:

- Nè, cá dạn..

bể, mà anh tên là gì ý nhỉ? Nè, đứng lại...

“Tên đáng ghét sao đi nhanh thế không biết?”

“Cô ta được lắm, không nhớ cả tên mình cơ đấy (Ken tưởng mình nổi tiếng lắm), lại còn dám gọi mình là cá dạn bể nữa”

Rầm

Bu ôm đầu suýt soa.

- Dừng lại cũng phải nói một tiếng chứ. Anh là rô bốt đấy à?

- Cô bảo tôi dừng lại còn gì?

@____@ Bu cứng họng.

Thật ra Ken chẳng đứng lại vì Bu bảo đứng, chỉ đơn giản là đã đến phòng KTX của cậu mà thôi.

- Cá dạn bể anh không nói chuyện hăng hoi được à? Ngang như cua ấy!

- Suyt.

Ken vội lấy tay bịt miệng Bu lại.

- Anh làm cái gì thế? - Bu cũng thì thầm.

- Cô nhìn xem!

Ken và Bu cùng liếc mắt nhìn vào

O____O O____O

Cảnh tượng lãng mạn đập vào mắt cả hai.

Trên chiếc giường cạnh cửa sổ, Kin và Mi ngồi đó, Mi dựa đầu vào ngực Kin và cả hai cùng nghe nhạc.

Bu trở mắt nhìn, nhỏ cố cựa cánh tay đang bịt chặt lấy miệng mình của Ken ra để... tiện hết. Và khi đã cựa được rồi...

- A...a...a...a...a...a...

Tiếng hét của nhỏ làm “lay động” tâm can mọi người, khiến Ken phải bịt tai. Mấy người ở phòng KTX bên cũng bị tiếng hét làm tỉnh ngủ “Đang ngủ trưa sao có đứa phá đám chứ?”, làm người đang cầm bút học bị giật mình và cái bút chọc thẳng vào mồm, người đang ăn chuối bị tọt cả quả chuối vào trong họng.... Thật kinh khủng!

Không những thế, nó còn khiến Mi choàng tỉnh và khiến đôi mắt đang nhắm của Kin phải mở ra.

- Hai người... - Bu chỉ tay vào Mi và Kin, lấp bắp.

Mi giật mình, nhỏ quay sang nhìn Kin. Kin vẫn lạnh lùng, mặt không chút biểu cảm.

- Yan... em... em... xin lỗi...

Nói rồi, Mi chạy vọt đi. Bu và Ken đứng như trời trồng. Cả hai không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi Bu cũng chạy theo Mi...

Ken bước vào phòng. Cậu nhìn Kin bằng đôi mắt nghi ngờ.

- Mà... quen con bé đó hả?

Kin khẽ rút chiếc tai nghe nhạc ra.

- Không! - ngắn gọn.

- =____=

Ken lắc đầu ngao ngán, cậu bước vào phòng vệ sinh, định rửa mặt cho tỉnh táo.

Chợt ánh mắt cậu dừng lại nơi vệt đỏ hằn trên cánh tay “con nhỏ đó cũng ghê gớm đó chứ”, không hiểu sao cậu cười một mình.

Bóp

Ken tự cốc vào đầu mình “Con nhỏ hâm, rồi có ngày ta cho cô phải trả giá, dám làm Hội trưởng Hội học sinh sao? Không dễ thế đâu. Haha” (cười gian)

Chap 11:

Cuối cùng thì Bu cũng đuổi kịp Mi, mệt quá, hôm nay nhỏ phải chạy đến là nhiều.

- Mi sao thế? - Bu hỏi - sao lại khóc?

Với Bu, Mi luôn là người cứng rắn, nhỏ như không tin vào mắt mình khi thấy Mi khóc.

- Không có gì, là bụi đó mà... - Mi trả lời nghẹn ngào.

- Bụi cái gì chứ? Thằng cha đó (nói Kin) làm gì Mi hả? Bu sẽ cho hắn biết tay.

- Không... Na đâu? - đánh trống lảng.

- Ủ... thôi chết, Na ở phòng y tế, ay ya, sao mình lại quên được cơ chứ, nhớ thằng cha Hội trưởng sàm sỡ Na thì sao?

- Sao Na lại ở phòng y tế?

- Chuyện dài lắm! Đi thôi.

Nói rồi, Bu kéo tay Mi đi về phía khu trước.

— — —

Na cứ chốc chốc lại hé mắt nhìn ra. “Ặc, vẫn chưa đi. Sao đây? Mình buồn đi vệ sinh quá T____T”

Lúc này, Na chỉ ước sao cho cái tên đáng ghét trước mặt biến đi càng xa càng tốt. Không chịu được nữa rồi, mắc quá... Nhỏ vùng dậy...

“Chạy... chạy thôi... không thể nhìn hắn được” Na cố chạy thật nhanh để không phải nhìn ánh mắt Kun, nếu không nhỏ sẽ đỏ mặt mất.

Vì cuống quá, Na xỏ lộn dép chiếc này sang chiếc kia, nó cản trở chuyển động và theo quán tính, Na bắt đầu chơi với “Trời ơi, không lẽ lại hôn đất giống Bu sao? Huhu”

Một cảnh quay tuyệt đẹp, Kun kịp thời nắm lấy tay Na, kéo lại. Nhưng ngu một nỗi là kéo mạnh quá, khiến cả hai mất thăng bằng và... cùng ngã.

Chụt (Cái gì ta?)

Na không hôn đất... mà nhỏ hôn thẳng vào má Kun...

Đúng lúc đó, Bu và Mi cũng cũng vừa đến nơi.

- Ấc @____@ @____@

Lại là bốn con mắt ngạc nhiên xen lẫn “xúc động” của Mi và Bu khi chứng kiến cảnh vừa rồi.

Thấy có người đến, Na không suy nghĩ được nhiều, nhỏ đỏ mặt chạy vù ra núp sau lưng Bu và Mi.

Mi giận dữ quát:

- Tên xấu xa kia, sao anh dám lợi dụng bạn tôi hả?

- O____o tôi lợi dụng bạn cô?

- Chứ còn ai vào đây nữa?

Rồi quay sang Na, nhỏ đang thút thít.

- Nụ hôn đầu của Na, huhu...

- Đừng khóc nữa Na, để Mi xử.

Mi vịn tay cốp cốp, bề từng đốt ngón tay, nhỏ cười nửa miệng.

- Động đến bạn của bốn cô nương này là không xong rồi. Để ta dạy cho người một bài học.

Mi..

từ từ tiến đến.

- Cho Bu tham gia với. - Bu cũng xắn ống tay lên.

- OK. ^____^

Kun đang lồm cồm bò dậy

- Khoan đã! Nghe tôi giải thích... Đây, mấy cô định làm gì hả? Á...á...á...

Bụp... Hự... Cheng... Huych... Chát... Bốp

Bụi tung mịt mù.. khói ngập đầy trời... chắc hẳn lúc này Kun chỉ còn trông thấy sao trời lấp lánh mà thôi (khổ thân).

12. Chương 12

Chap 12:

Ken vừa tắm xong. Chải lại mái tóc mượt mà, cậu tự khen mình trong gương.

- Tặc... thằng nào trong gương mà đẹp trai thế kia? (Bự)

Bước ra khỏi nhà tắm (ở gần cửa ra vào), Ken thầm hát một câu gì đó nghe không rõ lắm.

- Oái!

Ken giật mình kêu lên.

- Kun, là mày hả?

- Ủ - gật gật đầu.

Kun thều nhào lê lét vào phòng. Việc đầu tiên cậu làm là vào nhà tắm... soi gương.

Sầm

Kun đóng cửa. Ken đứng ngoài áp tai vào nghe xem động tĩnh bên trong.

Trong nhà tắm...

- Chết tiệt! - Kun xót xa nhìn gương mặt bầm tím của mình trong gương.

Mái tóc nâu đẹp dễ nay rối tung lên, cằm bị xước một vết dài, một bên mắt thâm tím, cậu sờ sờ răng, óái, nó còn lung lay nữa chứ! Kun tức giận gạt phăng đồ đạc: bàn chải, kem đánh răng, dầu gội đầu, sữa tắm,... trên kệ xuống.

Xoảng

Ken đứng ngoài khẽ nhú mày “thằng này đi đánh nhau à?”

Tức, tức thật! Làm ơn mắc oán, thù này không trả thì không phải Kun nữa rồi.

- Các cô cứ chờ đấy! Nhóc con!

Ken nghe câu được câu mất. “Hình như nó nói về ba nhỏ đó. Haha, thì ra cũng bị ba nhỏ đó chơi ột vố... haha...”

Bất ngờ, cánh cửa mở ra, đập vào đầu Ken cái cốp.

Kun quắc mắt nhìn Ken.

- Biến!

- Biến thì biến... nổi cáu gì với tao...

Ken lại ôm cái đầu vừa u thêm cục nữa “đen thật, hết bị ném đá lại bị đập đầu vào cửa, ngày gì không biết...”

13. Chương 13

Chap 13:

Tại phòng 333.

Ba cô bé nằm dài ra giường, mệt thật, đúng là lâu không vận động chân tay, mệt thật đấy.

Lúc này, Mi mới quay sang nhìn Bu và Na.

- Sao trông hai người thảm hại thế? Đi thay quần áo đi!

Bu thở dài.

- Còn sao nữa, là do hai tên đó gây ra hết á!

- Thấy chưa? Tao đã bảo mà... kiêu gì bọn hần cũng khiến chúng ta sống không bằng chết!

Bu bắt đầu lo lắng. Nhỏ lại nhớ đến chuyện làm Hội trưởng và lời Hiệu trưởng “Cô phải làm tốt trách nhiệm của một Hội trưởng, cô phải gương mẫu, nếu trong vòng một tuần cô không đưa được các học viên vào đúng khuôn khổ kỷ luật thì hậu quả của cô sẽ khó lường đó”. Haizzz nhỏ thở dài...

- Na này, sao Na lại để tên đó lợi dụng vậy hả? - Mi hỏi

-. . .

- Trả lời đi chứ!

-... Thật ra... thật ra... hần không có lợi dụng Na.

- Hả???

- Híc, tại lúc đó Na sợ quá, với cả hai người hành động nhanh quá, Na không kịp nói, Na... chỉ bị ngã thôi!

- Trời, xong rồi.

Lại thêm một rắc rối nữa. Hôm nay quả là một ngày mệt mỏi đối với ba người.

— — —

Tắm rửa sạch sẽ xong, cả ba quyết định xuống canteen ăn tối. Mong rằng lần này sẽ không gặp rắc rối như lúc trưa.

Mang ba phần cơm về chỗ, cả ba cầm cúi ăn, đói mà, trưa đã nuốt được miếng gì đâu. Đang ăn thì nghe thấy tiếng loa thông báo:

- 8h tối nay tất cả các học viên tập trung ở Hội trường, buổi đầu tiên chúng ta tổ chức một buổi giao lưu với nhau, đồng thời công bố Hội trường và Hội phó mới.

- Sặc.

Bu và Na đang ăn dở suất thì sặc hết đồ ăn ra ngoài.

Tiếng bàn tán nổi lên râm ran.

- Hội trường và Hội phó mới ư? Tại sao phải đổi chứ?

- Phải đó... Hội trường và Hội phó cũ đẹp trai làm sao... mình mà biết ai thay thế mấy anh ý, mình sẽ xé xác ra...

- Khẽ chứ, cẩn thận cái mồm...

- Ủ nhỉ, quên mất, không được mơ tưởng đến tình cảm nam nữ...

-.....

Bu nuốt khan, kiểu này sẽ khó sống đây.

— — —

7h50' tối.

- Na và Bu không định đi à? - Mi hỏi.

- À... ờ... đi làm gì... mệt lắm, buồn ngủ!

- Na và Bu giấu Mi chuyện gì đúng không? - ánh mắt ngờ vực.

- Đâu có đâu.

Mi quay ngoắt người.

- Không đi thì Mi đi một mình.

Bu chợt nghĩ, nếu để Mi đi một mình mà bị bắt nạt thì sao? Nghĩ vậy, Bu quyết định nhanh chóng, gọi với theo.

- Chờ Bu với...

Na thấy thế cũng chạy theo sau.

Chap 13:

Ken đi đi vào vào trước cửa đã được mấy phút, Kun gắt lên:

- Mà có thôi đi không?

- Ờ ờ...

Ken lại ngồi xuống giường. Thưa ra, cậu vừa nhòm xuống sân trường và thấy ba cô nàng kéo tay nhau đi xuống Hội trường.

- Ê... đi xuống Hội trường..

không? - Ken hếch cằm lên tiếng.

- Mà ầm đầu à? Trông bộ dạng tao thế này mà đi được sao?

- Vẫn đẹp trai mà ^_____^

- Đừng có mĩa mai tao.

- Đầu có, mà lát còn thông báo về Hội trường mới đó.

Kun xiết chặt tay.

- Thế lại càng không đi.

- Mà ngu thế, phải đi để làm cho ba nhỏ đó bẽ mặt chứ!

Kun ngẫm nghĩ một hồi.

- Ồ, cũng đúng. Nhưng mặt tao thế này...

- Không sao, tao đã có cách, của mày đây.

Ken quăng cho Kun một chiếc mặt nạ màu đen che nửa khuôn mặt. Kun cười.

- Hay đó, ít ra cũng che được cái mắt tím của mình... hehe...

Ken quay sang hỏi Kin đang chăm chú đọc sách:

- Đi không?

Kin khẽ đặt quyển sách xuống, tháo tai nghe nhạc.

- Đi!

— — —

Bu bắt đầu cảm thấy hối hận khi đi theo Mi vào cái Hội trường chật ních người này. Cả ba chọn ba ghế ở hàng cuối cùng. Hiện tại, Na mặc một chiếc váy đơn giản màu trắng, Mi mặc quần đùi bằng vải bò xanh và một chiếc áo phông khá rộng, Bu vẫn trung thành với quần ngố và áo pull cộc tay.

Nhìn xung quanh, đúng là trường học của những tiểu thư và công tử có khác, ai cũng ăn mặc kiểu cách lắm, ăn chơi nữa.

Ken, Kun, và Kin bước vào, mọi tiếng nói chuyện bỗng dừng im bật.

- Có chuyện gì thế nhỉ? - Na hỏi, và cả ba nhìn về phía cửa Hội trường.

- sặc, lại là bọn hần! - Bu khó chịu.

Mi thì đang dán mắt vào cái người mặc bộ đồ màu trắng với mái tóc vàng. Bu để ý kỹ lắm, nhỏ nhận thấy với Kin, Mi có một tình cảm không bình thường.

“Yan à, Mi muốn đến Hội trường, cũng là để được nhìn thấy Yan mà thôi!”

Chap 13:

Đáng ra như thường lệ, ba chàng trai sẽ chọn ình hàng ghế đầu, nhưng hôm nay, Ken đã trông thấy cái đáng nhỏ nhắn cùng hai lọn tóc ngoe nguẩy màu nâu của Bu ở phía cuối, nên cậu liền đi vào, hai người kia cũng đi theo.

Thấy vậy, những người ở hàng ghế cuối vội đứng lên nhường chỗ, ba cô nàng thì há hốc mồm kinh ngạc. “Bọn hần định dở trò gì?”

Bu liền đứng bật dậy, định lôi hai cô bạn ra chỗ khác ngồi thì ba tên kia đã ngồi xuống, bịt kín lối đi.

- Tránh ra! - Bu quát.

Lập tức mọi ánh mắt nhìn Bu như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ.

Bu nuốt khan, biết không làm gì được đành miễn cưỡng ngồi xuống. Đáng chết hơn là Bu lại ngồi cạnh Ken. Hội trường chia làm hai dãy ghế riêng biệt, ở giữa là lối đi. Vị trí chỗ ngồi bây giờ thế này, sáu người họ ngồi ở dãy bên trái, Mi ngồi trong cùng, rồi đến Na, tiếp theo là Bu, Ken, Kun và Kin.

- Anh ngồi hẳn hoi, đừng có lợi dụng! - Bu hầm hè.

- Ai thèm lợi dụng cô? Tự tin thấy gớm.

- >_____

- ^_____^

8h tròn, MC bước lên sân khấu, đó không ai khác chính là tên “đàn em” của Ken.

- Thưa các bạn! - hắn nói - đầu tiên chúng ta làm quen với nhau chút nha. Tôi là Tin, học lớp 11Ak30, rất vui được làm quen với các bạn ^_____^. Nào, giờ xin mời các bạn, hai người một ngồi cạnh nhau hãy đập tay nhau để thể hiện tình đoàn kết nào, ai không đập tay - sẽ bị tẩy chay. 1,2,3 đập!

Kể ra tên MC này cũng có duyên phết đấy, hắn nói xong thì ai cũng quay sang làm theo.

Bu định quay sang đập tay với Na. Nhưng cánh tay Bu giờ ra giữa không trung mà chẳng có ai đáp lại.

Bốp

Na và Mi đang vui vẻ đập tay nhau.

- Hì hì...

Đáng ghét! Bu quê kinh khủng, giận dữ quay đi. Bên cạnh, Ken cũng đang trong tình trạng tương tự. Rốt cuộc có hai người cứ giờ giờ hai bàn tay giữa không trung mà chẳng ai đáp lại.

- Được chưa ạ? Còn ai chưa đập tay không?

Bu quay ra nhìn Ken, Ken quay ra nhìn Bu, cả hai cùng mỉm cười nham hiểm.

BỐP

Tiếng đập tay nẩy lửa vang lên.

Cả hai không nói không rằng mặt lạnh tanh. Nhưng ai nấy đều đánh ôm bàn tay đỏ lựng và nghĩ thầm “đáng ghét, đập tay rõ mạnh”_ suýt soa.

- Tiếp theo, cho tôi hỏi các bạn khối 10 nha, các bạn thấy Milky Way thế nào? Nào, mời bạn nữ mặc váy trắng ngồi hàng cuối đó, đứng rồi, là cái bạn xinh xinh đó, mời bạn lên đây được không?

Na tròn mắt ngạc nhiên trong khi Bu và Mi thì tức tối “cái bạn xinh xinh? Mình thì không xinh chắc?”

- Tôi... tôi ư? - Na đứng dậy, lắp bắp.

- Phải! ^_____^

Na bước từng bước chậm rãi lên phía sân khấu. MC đưa cho nhỏ một chiếc mic.

- Ủ..m... - run run...

- Mạnh dạn lên bạn, bạn thấy sao về ngôi trường này?

- À... rất đẹp...

- Vậy thôi sao? Được rồi, một bạn khác nhé! Mời bạn nữ ngồi kế bên bạn gái xinh xắn này nào, cái bạn mặc áo phong màu đen đó.

Mi tròn mắt nhìn tên MC. Nhỏ sẽ..

không lên đâu, chuyện này thật vớ vẩn.

- Sao thế? Bạn mau lên đây đi! - MC lại nở nụ cười.

- Không lên! - Mi nhất quyết không.

- Lên đi Mi! - Bu khẽ huých tay - để Na đứng trên đó một mình tội nghiệp.

Mi ngược lên sân khấu, Na đang run run sợ sệt. Mi đành miễn cưỡng bước lên. Nhỏ giật phăng cái mic trong tay MC, nói:

- Trường thì đẹp, nhưng có một số học viên không được đẹp cho lắm! - liếc Ken với Kun.

- Ồ, bạn có thể nói rõ ra là ai được không?

- À.. không có gì - Mi cười khẩy.

- Chà, một bạn gái thú vị. Nốt bạn nữa nhé, nào bạn nữ còn lại lên nốt đi.

“Gọi mình sao?” - Bu nghĩ thầm, nhỏ ngờ vực quay sang nhìn Ken, hắn đang lấy tay xoa xoa cằm vẻ đắc chí lắm, Bu khẽ nói nhỏ:

- Là anh bày ra phải không?

Gật đầu cái rụp.

Bu tức tối bước lên trên, không biết tên này định gì giờ trò gì đây.

Trả lời xong câu hỏi vớ vẩn, cả ba cô gái phải đứng lại trên sân khấu.

- Chúng tôi về chỗ được chưa? - Mi lên tiếng.

MC gãi gãi đầu, nói:

- Ồ ờ, tôi quên mất, bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhé!

- Trò chơi? O ____ O

- Phải. Trò chơi như sau, đơn giản thôi, chúng tôi sẽ chọn ngẫu nhiên ba bạn nam, các bạn nữ ở đây sẽ phải đoán sở thích của ba bạn nam và ba bạn nam sẽ là người đặt câu hỏi. Nếu bạn nữ trả lời đúng sẽ thì các bạn nam sẽ phải làm theo yêu cầu của các bạn nữ và ngược lại, OK? Nào, mời ba bạn nam. Ai xung phong nào? Chà, rất nhiều đây, tôi nghĩ là mình nên mời ba bạn nam ở phía cuối kia, mời các bạn.

Mi, Na và Bu tức nghẹn họng, rõ ràng là tên Ken đó bày trò mà.

- Ê, chúng tôi có đồng ý đâu! - Bu gân cổ cãi.

- Vậy sao? Thời gian phản đối của bạn là một phút kể từ sau khi tôi đưa ra yêu cầu, giờ đã gần hai phút rồi, coi như bạn đã đồng ý... Nào, mời ba chàng hoàng tử của chúng ta!

- Anh...

Ken, Kun và Kin cùng đứng lên, tiến về phía sân khấu. Ken nở nụ cười đắc thắng “các cô thua chắc rồi, liệu mà làm theo yêu cầu của chúng tôi... haha”

14. Chương 14

Chap 14:

Na, Mi và Bu nhăn nhó nhìn nhau.

- Mời các bạn nam chọn ra các bạn nữ để đặt câu hỏi!

Ken nhếch mép chỉ thẳng vào mặt Bu:

- Chọn cô đó!

“Ặc, biết ngay mà!” - Bu khóc trong lòng.

Kun đeo mặt nạ nhớ lại chuyện hồi chiều con nhỏ Na dám vu oan cho cậu, liền chỉ Na không thương tiếc. Na bắt đầu run bần bật.

Và tất nhiên cặp đôi còn lại là Kin và Mi.

- Vậy là đã chọn xong, chúng ta bắt đầu trò chơi chứ ạ?

Phía dưới vỗ tay nhao nhao.

- Ai hỏi trước đây? Mỗi người được hỏi 1 câu thôi - MC hỏi ba chàng trai.

- Tôi! - Ken bước lên phía trước một bước, kéo theo cả Bu theo.

- Anh làm cái gì vậy hả? - Bu bực tức giằng tay ra.

- E... hèm... Câu hỏi thứ nhất giành cho cô đây. Tôi thích ăn quả gì nhất?

- @____@ Gì cơ?

- Cô bị sao vậy? Không nghe rõ à? Tôi hỏi cô, tôi thích ăn quả gì nhất?

- Anh hỏi thế thì ai mà biết được?

- Không biết sao? Vậy coi như cô không trả lời được câu này đi.

- Ấy khoan đã...

Bu nhìn Ken chăm chú. “Hừ, tên này nham hiểm thật, hẳn dùng cách này chơi xỏ mình đây mà, dù mình có trả lời thế nào thì hẳn cũng sẽ bảo sai mà thôi, đều thật! ”

Nhìn cái mặt hần vênh vênh lên thấy ghét thật đó, Bu bèn trả lời.

- Bây giờ, anh đang thích ăn nhất... quả dấm!

- =____=

Cả Hội trường cười um lên, còn mặt Ken thì nhăn nhó lại.

“Đã biết tôi không dễ đối phó chưa? Nhóc con!” - Bu vênh mặt lườm Ken.

- Cô... cô trả lời sai. Quả tôi thích ăn nhất là quả Bu...

- Quả Bu là quả gì? - Bu ngạc nhiên, trên đời này lại có loại quả giống tên mình sao?

“Con nhỏ hâm hấp, tôi muốn ăn tươi nuốt sống cô đấy! Grừ” Ken nghiêng răng.

- Quả gì cô không cần biết, tóm lại là cô trả lời sai, ngoan ngoãn nghe yêu cầu của tôi đây: hàng ngày cô phải qua dọn dẹp phòng KTX cho tôi.

Bu, Na và Mi há hốc mồm.

- Đây, anh vừa phải thôi nhá! Chẳng ở đâu có cái luật đó cả.

- Ở đây có!

- Nhưng đây chỉ là trò chơi thôi mà! - Bu cãi cùn.

Tên MC lẻo mép vội chen vào:

- Ở Học viện Milky Way này, dù là trong trò chơi hay ngoài đời thật thì các học viên đều phải tuyệt đối giữ lời mình đã hứa, nếu không, sẽ bị tất cả mọi người tẩy chay.

Bu kinh ngạc, rồi giận dữ. Nhỏ ngược đôi mắt đen láy của mình lên nhìn thẳng vào mắt Ken.

- Được, anh được lắm, làm thì làm, rồi anh sẽ phải hối hận.

Nói rồi, nhỏ vùng vằng đi thẳng ra ngoài Hội trường. “Tên đáng ghét! Tên xấu xa!..

Tên vô văn hóa! Tên cá dọn bể! Tức quá diiiiiiiiiii”

Ken cười thầm, cậu cũng bước về chỗ ngồi xem tiếp kịch hay.

Đôi thứ hai, Na và Kun. Nhìn Bu và Ken vừa rồi, Na biết chắc rằng mình cũng chẳng hơn gì Bu cả, nhưng thôi, cứ cố hết sức đã.

Kun liếc nhìn Na, nhóc con, dám đổ oan cho ta hả, xem ta xử nhóc thế nào đây?

- Bạn Na nghe đây, câu hỏi của tôi là: tôi có thích ăn kẹo mút không? Có, hay không?

Na suy nghĩ, nếu nhỏ nói có, nhất định hẳn sẽ nói không, còn nếu nhỏ nói không, thế nào hẳn cũng nói có.

- Anh... thích ăn...

- Haha... cô sai rồi, tôi không thích ăn kẹo mút, không thích ăn.

Na cười thầm, rồi nói:

- Có anh á, tôi chỉ định nói là anh thích ăn bim bim, đâu có định nói rằng anh thích ăn kẹo mút? Bây giờ, tôi xin trả lời câu hỏi, anh không thích ăn kẹo mút, không - thích - ăn!

Na mỉm cười đắc thắng, Kun tuy đeo mặt nạ nhưng mặt vẫn méo xệch, thẩm hại.

MC lại một lần nữa chen vào:

- Bạn Na trả lời sai chủ đề rồi, luật chơi là bạn phải trả lời đúng trọng tâm câu hỏi, không được rào trước đón sau như thế, vậy là phạm luật, bạn thua rồi!

Na tức, Bu cũng tức. Tuy Bu bỏ ra ngoài nhưng vẫn đứng nép ở cửa nhìn vào trong Hội trường, rõ ràng tên MC chết tiệt cứ bênh vực bọn hắn mà.

- Đúng, đúng đấy! - Kun như bắt được vàng reo lên thích thú. - Game over, cô thua rồi, yêu cầu của tôi là: mỗi ngày, cô đều phải qua phòng tôi giúp tôi xách đồ đạc đến lớp, OK?

Na méo mặt, đường đường là tiểu thư mà phải đi xách cặp cho tên này hay sao? Bực mình.

- A...a...a...

Na kêu lên rồi vò đầu bứt tóc chạy ù ra ngoài.

- Nào, người cuối cùng, mời Kin bước lên với cô bạn của mình.

Mi khẽ quay sang nhìn Kin, tim nhỏ đập thành thịch, nhỏ đang đứng gần Kin, rất gần. Không được, phải trấn tĩnh lại, "Milky Way không chấp nhận tình cảm nam nữ", và đó cũng không phải là Yan... Nhưng sao, mặt nhỏ cứ đỏ lên thế này?

- Kin, mau đặt câu hỏi đi!

Bao ánh mắt ngưỡng mộ của các nữ sinh hướng về phía Kin, con người băng giá chưa một lần mở miệng trò chuyện với mọi người, trừ Kun và Ken (và một người nữa nhưng chưa xuất hiện ^^), chỉ dám ngưỡng mộ thôi!

- Nói đi Kin! - MC ra hiệu.

Kin vẫn im lặng, có vẻ cậu chẳng quan tâm đến lời MC nói, và không thèm quay ra nhìn Mi lấy một lần.

"Yan... không phải Yan thật sao? Tại sao không nhìn Mi? Tại sao không nói với Mi một câu nào?" Mắt Mi đã bắt đầu đỏ hoe, nhỏ nhìn Kin, nói trong nghẹn ngào:

- Anh không nói thì để Mi nói. Anh thích ăn sôcôla, thứ gì cũng là sôcôla, kem sôcôla, kẹo mút vị sôcôla, trà sữa cũng vị sôcôla, đúng không?

Mi nhớ lại hai năm trước, Mi và Yan vẫn cùng nhau đi chơi, và với Yan luôn luôn là vị sôcôla.

Nhỏ khẽ kéo tay áo Kin:

- Trả lời Mi đi, đúng vậy không?

Kin khẽ quay đầu lại, Mi đang khóc, nước mắt đang rơi...

- Kh..ô...ng... - một câu nói nhẹ nhàng, nhưng đủ khiến trái tim Mi thất lại. Phải rồi, Mi đã nhận nhầm người rồi!

Mi chạy thật nhanh, nhỏ muốn chạy trốn khỏi tất cả, chạy trốn khỏi quá khứ có Yan bên cạnh...

Bu và Na đứng như trời trồng khi chứng kiến cảnh vừa diễn ra, mặc dù không hiểu chuyện gì nhưng cả hai tin chắc chuyện giữa Mi và Kin là không-bình-thường.

15. Chương 15

Chap 15:

- Thưa các bạn! - tên MC lại bắt đầu lên tiếng - một việc quan trọng cần thông báo cho các bạn, đó là việc về Hội trưởng và Hội phó mới. Vâng, đó chính là Bu và Na, hai cô bạn trả lời đầu tiên!

- Hả?

- Thật sao?

- Hội trưởng và Hội phó học lớp 10 sao?

Tiếng bàn tán xôn xao. Na, Bu, Mi đã trở lại phòng nên không chứng kiến đoạn này.

- Hội trưởng phải đi dọn KTX, còn Hội phó phải đi xách đồ! Haha... - những học viên thi nhau cười cợt.

Không hiểu sao, Ken thấy hơi khó chịu. Cậu thấy mình hình như cũng hơi quá đáng. Cậu muốn làm bẽ mặt ba con nhỏ đó, và cậu đã làm được, nhưng có phải... cậu đã hơi quá rồi không?

Cuối cùng, các học viên trong Hội trường cũng trở lại KTX, chuẩn bị cho ngày mai - buổi học chính thức đầu tiên ở Milky Way.

Tại phòng 333.

Na, Mi, Bu nằm phịch xuống giường. Mệt, chán, tức!

Mi úp mặt xuống gối không buồn ngóc đầu dậy, Na thì trùm chăn kín mít, còn Bu lôi chiếc điện thoại cảm ứng ra chơi... chém hoa quả cho hả giận. Mỗi lần một quả gì đó được tung lên là Bu lại tưởng tượng ra cái mặt của tên cá dọn bể.

Ta chém... ta chém... ta chém... ta phải chém người ra thành trăm mảnh... đồ đáng ghét...

Đang chém..

hăng say thì bỗng...

Reng... reng... reng...

Điện thoại đổ chuông, màn hình hiện số lạ. Bu định không nghe, nhưng nghĩ thế nào lại bắt máy:

- Alô, Bu nghe máy.

- Chào cô.

Bu nhú mào đoán xem giọng ai. Sau đó Bu há mồm, mắt mở to hết cỡ, thốt lên:

- Hiệu trưởng!

- Phải, chào cô. Lưu số của tôi vào, chúng ta sẽ còn nói chuyện với nhau nhiều đó.

- Nghĩa là sao? _____

- Ừm... bắt đầu từ sáng mai, cô và bạn cô sẽ nhận chức, cô biết chứ? Làm việc cho nghiêm chỉnh vào.

Bu cố giữ bình tĩnh và nói:

- Tôi phải làm gì, thưa Hiệu trưởng?

- Hãy đọc Quy định đi, và giữ máy...

Bu tò mò tiến đến tấm bản quy định.

- Cô hãy đọc điều thứ nhất lên.

- 1. Đúng 5h sáng nghe theo tiếng còi và dậy tập chạy, đúng 5h15 có mặt. Là sao? Tôi không hiểu.

- Việc đầu tiên, cô sẽ phải dậy trước 5h sáng, xuống sân tập và... tuýt còi.

- Sao? Sao lại là tôi?

- Vì cô là Hội trưởng.

- Vậy tôi có phải chạy không?

- Tất cả đều phải chạy.

Mặt Bu chảy nước mắt, Bu không ngờ làm Hội trưởng lại mệt thế này, nếu không, Bu thà đi dọn vệ sinh còn hơn.

- Chưa hết, cô hãy đọc kỹ quy định của Học viện. Mỗi lần có dấu hiệu tiếng còi thông báo, cô đều là người ra hiệu lệnh. Còn nữa, cô và Hội phó sẽ chịu trách nhiệm về toàn bộ lý luật trong trường. Vậy nhé! Chúc cô may mắn.

Tít... tít... tít...

- Đây... đây... Hiệu trưởng... tôi còn chưa hỏi hết...

Bên kia đầu dây chỉ nghe thấy những tiếng tút dài.

- Là Hiệu trưởng sao? - Mi ngóc đầu lên hỏi.

- Ủ. T_____T

- Có chuyện gì thế?

- Mi à, mai Bu phải làm Hội trưởng... mai là ngày xuống địa ngục của Bu rồi... huhu...

Mi có vẻ không ngạc nhiên lắm khi nghe Bu nói, hoặc cũng có thể, nhỏ chẳng còn tâm trí để ngạc nhiên.

- Cố lên Bu! Bu sẽ làm được mà! - Mi nói khẽ.

Cả hai cùng mỉm cười. Phải, Bu còn có Mi, còn có Na, đâu việc gì phải sợ? Bu cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ như Na.

Còn Mi, nhỏ không ngủ được. Đã 10h đêm, tự dưng nhỏ muốn ra ngoài một lúc.

Đẩy cửa bước ra ban công, nhỏ ngạc nhiên thấy căn phòng KTX đối diện vẫn còn sáng đèn. Ánh sáng dịu nhẹ hắt lên một người.

Kin với cây đàn vĩ cầm đang đứng ở ban công. Mi biết, đó là Kin.

Giữa không gian tĩnh lặng....

Giữa ánh sáng mờ ảo của những vì sao đêm...

Giữa hai trái tim chỉ cách nhau một khoảng sân trường...

Tiếng vĩ cầm nhẹ nhàng vang lên...

Nếu anh là nắng thì em sẽ là mưa...

Nếu anh là gió thì em sẽ là mây...

Nếu anh là Mặt Trời thì em sẽ là Trái Đất....

Trái đất sẽ mãi quay quanh Mặt trời....

Gió vẫn thổi... và mưa bắt đầu rơi.... từng hạt... từng hạt li ti cứ thế rơi xuống...

Anh đứng giữa làn mưa nhẹ...

Em cũng sẽ đứng nhìn anh...

Mi yên lặng lắng nghe tiếng vĩ cầm trong đêm, nhỏ nghe trái tim mình ầm lại...

Chap 15:

4h50 sáng...

“Cái tay cái tay cái tay, bắt lấy cái tay, túm lấy cái chân vớ được cái đầu...”

Tiếng chuông báo thức reo inh ỏi. Bu giật mình tỉnh dậy.

Ngày đầu tiên làm Hội trưởng.

Nhỏ vùng dậy, đánh răng rửa mặt, thay quần áo thể dục trong đúng 10 phút.

- Dậy đi các cô nương! - Bu lay lay Mi và Na.

Na dụi mắt tỉnh dậy, cũng cuống cuống đi thay quần áo.

- Na gọi Mi dậy nha, Bu phải xuống trước đây.

Nói rồi, Bu chạy một mạch xuống, không quên cầm theo chiếc còi đã được ai đó treo trước cửa phòng.

Tuýt

Đứng giữa khu KTX, nhỏ phòng mềm trơn má thối vào chiếc còi màu đỏ treo ở cổ.

Nghe thấy tiếng còi, tất cả học viên lục tục tỉnh dậy.

Từ phòng 666, Ken nhìn xuống.

- Hừ... con nhỏ này được thối còi cơ đấy... để xem cô chịu được đến bao giờ?

— — —

Vì ở trường cấp 2 Bu cũng đã từng làm lớp trưởng nên cũng có chút “kinh nghiệm” trong việc này. Nhỏ yêu cầu tất cả các học viên xếp hàng thành từng chi đoàn riêng biệt, mỗi chi đoàn gồm 2 hàng.

- Nghiêm! - nhỏ hô.

Bên dưới đa số nghe theo, nhưng một số khác bắt đầu xì xào:

- Hội trưởng ôsin... hahaha...

Bu tức lắm, nhỏ liếc mắt sang phía chi đoàn 11Ak30, thấy Ken và Kun đang đứng cuối hàng, điệu bộ bất cần lắm. Hừ, mặc kệ hần, Bu không quan tâm.

- Trật tự! - Bu quát - Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ là Hội trưởng mới của Học viện Milky Way, nếu ai vi phạm nội quy nhà trường, tôi sẽ theo Quy định mà xử thẳng tay! Còn bây giờ thì điểm danh cho tôi! - Bu lên giọng cực nghiêm túc khiến lũ học viên im re.

- 1...2...3...4...5....

Lũ học viên bắt đầu điểm danh, và người..

đầu hàng mỗi chi đoàn bước lên báo cáo.

- Báo cáo Hội trưởng, chi đoàn 10ak30 vắng 1 người, có phép. Báo cáo hết!

- Được! - Bu nói.

Đến lớp 10ak21 của Bu, Bu nhận được báo cáo vắng 2 người không phép. Bu nhìn quanh, hồng rồi, Na và Mi vẫn chưa đi học.

Bỗng từ đâu, Mi và Na hồng hộc chạy xuống, vẻ mặt ai nấy trông khó coi lắm. Bu không biết làm gì, vì xuống muộn là phải bị phạt.

- Sao giờ mới tới? - Bu háng giọng, mặc dù không muốn.

Mi nhăn nhó đầy phần uất:

- Hội trưởng, có kẻ ở ngoài chèn chốt cửa phòng chúng tôi lại, chúng tôi phải cố gắng lắm mới ra ngoài được.

Bu tức giận nắm chặt tay, nhỏ quay xuống nhìn Ken, hấn đang ung dung mặt ngéch lên trời, không lẽ, chuyện này cũng là do hấn gây ra?

- Hội trưởng, Quy định của Học viện không chấp nhận bất cứ lí do nào hết, chưa kể lời của hai người đó có đúng hay không?

Giọng kiêu kì của một cô tiểu thư cất lên. Bu, Na và Mi nhìn xuống, thì ra là giọng của cô bạn tóc đỏ đã ngáng chân Bu làm Bu ngã. Quy định, lúc nào cũng là Quy định.

- Phải đó Hội trưởng, nếu không phạt thì lần sau sẽ chẳng ai sợ nữa đâu - ở dưới nhao nhao lên.

Bu xiết chặt tay, nhìn Mi và Na, lần này Bu không cứu hai người được nữa rồi. Nhưng Bu nhất định sẽ trả thù cho hai người.

- Chạy 10 vòng quanh đường chạy! - Bu ra lệnh, đó là hình phạt dành cho kẻ đi muộn.

Bu nói mà thấy lòng nhói đau, nhớ lại cảnh Na bị ngắt, nhỏ đau lòng lắm. Na và Mi trở mắt nhìn Bu như không tin vào tai mình. Mi thở dài, rồi nói:

- Hội trưởng, sức khỏe của Na không tốt, cậu ấy không thể chạy được. Tôi sẽ chạy thay cả phần của Na.

Nói rồi, Mi chạy vọt đi, Na đứng ngẩn người một lúc, rồi nhỏ nói, giọng run run:

- Bu... Bu ác lắm...

Na đưa tay quệt nước mắt rồi chạy thẳng lên phòng.

Bu nghe tim mình nhói lên, nhỏ muốn chạy theo Na, nhưng... không thể... vì... nhỏ là Hội trưởng...

- Im lặng hết cho tôi! - nhỏ quát lên - giờ thì chạy 3 vòng quanh sân, ai không chạy đủ thì đừng trách!

Sau tiếng còi của Bu, lũ học viên bắt đầu chạy. Bu cũng chạy luôn.

Bu cố chạy đuổi theo Mi:

- Được mấy vòng rồi Mi? - Bu thì thầm.

- 2... vòng... học học....

- Mi, Bu xin lỗi...

- Không sao...

Mi vẫn chạy đều đều, nhỏ hiểu rằng Bu vì bất đắc dĩ mới phải làm như vậy.

Bốp

Ai đó vỗ vai Bu, ra là Ken, hấn mỉm cười hỏi Bu:

- Làm Hội trưởng vui chứ? - hấn chạy song song với Bu.

Bu chỉ muốn đâm vào cái mặt hấn, nhỏ hằm hè:

- Là anh gây ra chuyện này phải không?

- Cô nói gì vậy? Chuyện gì cơ? - hấn hỏi lại, giọng ngạc nhiên.

- Đừng giả vờ vô tội! Không phải anh cho người đi chèn cửa phòng KTX của Na và Mi hay sao?

Ken bỗng thay đổi sắc mặt, Bu nghĩ Ken làm chuyện này? Ra vậy, trong mắt Bu, lúc nào Ken cũng là người xấu xa hết... Thì ra, nhỏ lúc nào cũng nghi ngờ Ken. Ken không nói gì, mặt lạnh băng, hấn chạy xẹt qua Bu...

Bu sững người. Sao hắn lại hành xử như vậy? Tại sao tự dưng hắn lại lạnh lùng như vậy với mình? Bu chợt thấy gì đó hụt hẫng. Mặc kệ hắn! Nhưng... người gây ra chuyện này... nếu không là hắn... thì là ai?

16. Chương 16

Chap 16:

Bu chạy đều đều với suy nghĩ miên man. Bỗng một lực đẩy khá mạnh lao đến Bu, nhỏ mất thăng bằng và ngã khụy xuống.

- Xin lỗi nhé! Bạn có sao không?

Bu ngược lên, một tên con trai có đôi mắt nâu thẫm đang nhìn Bu chăm chú. Bu xoa xoa cái đầu gối đang nhói đau, máu chảy ra đang dần loang lổ chiếc quần thể dục. Đau quá!

- Đau... - Bu muốn khóc quá, nhưng không được, là Hội trưởng, nhỏ phải mạnh mẽ lên.

- Để tôi đưa bạn xuống phòng y tế! Tôi tên là Han, nào, để tôi đỡ bạn dậy.

Lũ học viên vẫn đang chạy, lướt qua Bu mà chẳng ai tỏ ý thương hại.

- Thôi, tôi không sao, bạn chạy tiếp đi!

Bu định đứng lên, nhưng cái đầu gối đau buốt và sưng tấy khiến nhỏ một lần nữa khụy xuống, may mà còn bám được vào cánh tay Han, nếu không, nhỏ sẽ ngã lần nữa.

Han bắt ngờ bế bổng Bu dậy, Bu cự quạ, muốn thoát ra khỏi vòng tay Han.

- Bạn làm gì thế? Thả tôi xuống, tôi tự đi được! - Bu nói, nhỏ nhìn xung quanh, mọi người đều đang nhìn nhỏ với ánh mắt tò mò và soi mói.

Mặc kệ! Han như không nghe thấy lời nhỏ, cậu cứ bước thẳng đến phòng y tế.

- Bạn cần phải băng vết thương lại đã, nếu không, nó sẽ nhiễm trùng và có thể, bạn sẽ vĩnh viễn không đi được đâu!

Bu rùng mình vì câu nói đó,..

nhỏ liền im re.

Ở một góc khác, Ken đứng nhìn Han mang Bu đi, lòng trào dâng một cảm xúc khó tả, khó chịu... “Con nhỏ đó làm sao thế nhỉ?”, trong thâm tâm, cậu muốn chỉ mình mới được cái quyền bắt nạt Bu....

Trong phòng y tế....

Cô y tá đã băng lại vết thương cho Bu, nhỏ thấy đỡ hơn rất nhiều. Han gãi đầu nói:

- Tôi xin lỗi nhé! Tôi không cố ý va vào người bạn.

Bu nở nụ cười tươi:

- Không sao! Mình biết mà ^____^

Ken đứng ngoài nhìn mà thấy ghét quá, con nhỏ đó lại dám cười với tên kia nữa chứ... cậu không hiểu sao lại đi theo đến đây... nhưng giờ thì bắt đầu thấy hối hận.

- Bạn nằm nghỉ đi! - Han cũng mỉm cười nói.

- Thôi, mình đỡ rồi, mà mấy giờ rồi nhỉ?

- 7 giờ kém 15

- Hả? - Bu la oai oái, đúng 7h là phải thổi còi báo hiệu giờ lên lớp, Học viện này rách việc thật đó, cái gì cũng ra hiệu lệnh bằng còi, chỉ khổ Bu thôi.

Bu luôn cuống xuống giường, xỏ lại giày....

Bống...

- Ối!

Bu lại một lần nữa ngã xuống, nhỏ nghĩ mình vừa vấp phải cái gì đó. Han nhanh tay đỡ lấy Bu... lúc này, Bu đang nằm gọn trong lòng Han...

Rầm

Cánh cửa phòng bật mở... Ken bước vào, lạnh lùng giật tay Bu ra, kéo đi....

- Anh làm gì thế? Sao anh lại ở đây? - Bu hỏi một cách khó chịu, nhưng thực ra trong lòng nhỏ cảm thấy vui vui... hần không còn giận nhỏ nữa...

Ken kéo Bu đi... đi mãi.. Han có thể qua mắt Bu, nhưng Ken đứng ngoài, nên trông thấy tất cả, Han đã Cố ý làm Bu ngã.

Thả Bu xuống dưới khu KTX khối 10, Ken lạnh lùng nói:

- Lên thay quần áo đi.

Bu xoa xoa chân, ngược lên nhìn Ken, giọng trách móc:

- Anh quá đáng lắm! Anh làm tôi đau...

Ken hơi bối rối, nhưng rồi cậu quay mặt đi thẳng “Chết tiệt, sao lại nhìn mình bằng ánh mắt đó”... cậu thấy tim mình đập những nhịp không bình thường.

Bu lắc đầu khó hiểu, rồi cũng lê bước lên phòng.

- Ken... - giọng nói yếu ớt của Bu vang lên, nhưng nếu để ý kỹ thì trong đó có chút gian gian nữa.

Ken sững người, cô ta vừa gọi tên mình sao?

- Ken à...

- Gì? - Ken hỏi, vẻ khó chịu “sao cứ gọi tên mình thân mật như thế chứ?”

- Tôi.. không đi được... tôi đau chân lắm...

- Muốn gì? - Ken trừng mắt.

- Hay... anh công tôi lên đi! - nũng nịu.

- Không bao giờ! Cô tưởng tôi điên chắc...

- Anh định để tôi lết lên tầng 3 thật sao? - sắp khóc đến nơi.

- Aish... mệt cô quá đấy!

Ken quay lại.

- Lên đi! - ra lệnh.

Bu hí hửng leo lên lưng Ken. “Cho chết anh đi... dám trêu tôi hả? Ngoan ngoan công chị lên tầng 3 nhé cưng”

Bu yên vị trên tấm lưng rắn chắc của Ken... nhưng sao.. nhỏ thấy.. lằng lằng thế này... phải, lần đầu được một tên con trai công... cảm giác không bình thường chút nào hết.

Ken cũng chẳng hơi gì. Hai lọn tóc nâu của Bu xõa xuống vai Ken... cả hơi ấm của Bu nữa... hương thơm nhẹ nhẹ không phải do nước hoa... vòng tay mềm mại ôm lấy cổ Ken. Ken thấy... choáng váng!

Giữa bầu trời trong xanh với làn gió nhẹ.... có hai trái tim bắt đầu biết rung rinh...

17. Chương 17

Chap 17:

Đường chạy giờ đã vắng tanh, chỉ còn đọng lại tiếng chạy ngày một thưa dần của một cô gái... Mi vẫn chạy... miệng nhỏ lắm bầm:

- 13...14...

Tên MC đang đứng dựa gốc cây nhìn, nhiệm vụ của hắn là... đếm. Cảm thấy cô bé đã thấm mệt, với cả cũng sắp vào học rồi, hắn lắc đầu... Mi vẫn sải từng bước chân, mặc dù nhỏ thấy cơ thể mình sắp tan ra, tê tái...

- Được rồi đó cô gái, cô có thể thôi đi, ở đây không có ai ngoại trừ cô và tôi. Tôi không muốn bị muộn học chỉ để trông chừng cô đâu...

Tai Mi đã ù đi như không còn nghe thấy gì, mắt nhỏ hoa lên, giờ nhỏ chỉ biết có chạy, và chạy... nhỏ thở sắp không ra hơi nữa rồi.

Tin chẹp mồm, một cô gái bướng bỉnh!

- Tùy cô, tôi đi đây!

Tin nghĩ rằng có thể khi mình đi, cô gái sẽ bớt sợ mà dừng lại chẳng? Cậu vẫn biết rằng, nếu có người thấy cậu tha cho cô bé thì cậu cũng sẽ gặp rắc rối, nhưng để cô gái đáng thương này chạy đủ 20 vòng thì cậu không nỡ. Tin đi rồi, Mi vẫn tiếp tục sải bước, đầu nhỏ vang lên những tiếng nói của Yan “làm bất cứ việc gì cũng không được bỏ cuộc, Mi biết chưa?”....

“Nhưng Yan à, Mi mệt quá... chắc Mi... phải dừng lại thôi...”

— — —

Trong phòng 666.

Lúc này chỉ có Kin trong phòng. Ken thì đã đi cùng Bu, còn Kun cũng chẳng biết đã chuồn đi đâu rồi. Lật tung đồng chắn lên, cậu đang tìm thứ gì đó...

Không có!

Cậu lại tìm tiếp... cả trong đồng..

sách vở, rồi trong nhà vệ sinh, tất cả đều không có. Trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ. Có thể, nó đã bị rơi trên đường chạy.

Mi cố sải bước nhưng chân nhỏ dường như tê liệt hoàn toàn, không, nhỏ không muốn bỏ cuộc...

Đôi bàn chân bé nhỏ dần khuyu xuống... Mi chỉ là đang tưởng tượng đến... cái chết! Nếu chết, nhỏ sẽ gặp lại Yan chẳng? Nhắm mắt, nhỏ phải nhắm mắt thôi... Nhưng chợt, mắt nhỏ trông thấy vật gì đó sáng lấp lánh ngay cạnh mình, bên góc đường chạy. Cố gắng dụi mắt xem đó là thứ gì... Đôi tay Mi run run nắm lấy sợi dây chuyền, miệng nhỏ kêu những tiếng yếu ớt:

- Y..a..n...

Kin đi thẳng xuống đường chạy, trên vai đã khoác chiếc babô lệch bên, còn 10 phút nữa là vào học, phải nhanh chân một chút.

Đường chạy vắng tanh, chỉ có một bóng người đang nằm gục xuống. Kin khẽ nhú mày... Nhỏ không phải thứ cậu cần tìm.

Kin tiếp tục cuộc tìm kiếm. Mục tiêu của cậu chỉ là chiếc dây chuyền bạc sáng lấp lánh mà thôi. Cậu đi lướt qua Mi một cách vô tình, không nhìn nhỏ lấy một lần. Mi đã ngất!

Chạy dọc đường chạy một lần nữa, Kin hiểu rằng, nó không có ở đây. Cậu thất vọng định quay trở lại lớp học. Bỗng, mắt cậu dừng lại ở Mi, hay nói đúng hơn là dừng lại ở vật đang phát sáng trong đôi bàn tay nhỏ. Kin cúi xuống, là chiếc dây chuyền cậu cần tìm sao? Kin đưa tay lấy lại chiếc dây chuyền, rồi... đứng

dậy và đi tiếp, mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì. Nhưng rồi cậu dừng lại. Phải chăng cô gái này đã tìm chiếc giấy chuyền giúp cậu, mặc dù chỉ là nhặt được một cách ngẫu nhiên? Và cậu thì không có thói quen mắc nợ ai bao giờ.

Trời đã dịu đi cái nắng. Trên tầng thượng của khu KTX, một bóng dáng nhỏ nhắn với mái tóc dài đen nhánh đang đứng nhìn xuống dưới sân. Mỗi lần gặp chuyện buồn, Na đều có thói quen đứng trên tầng thượng, nhỏ đang nghĩ đến Bu, là Bu sai, hay là nhỏ? Nhỏ có vẻ trầm tư, đôi mắt xanh lại buồn buồn. Dưới sân trường, chợt nhỏ nhìn thấy Kun.

Đang đi bỗng Kun khựng lại, ngược lên. Cậu há hốc mồm thấy Na đang đứng trên nóc tầng 4 của khu KTX. Kinh ngạc! Hai ánh mắt chạm nhau, nhưng kì thực chỉ có Kun nhìn Na, chứ Na thì nhìn vào khoảng không nào đó vô định lắm, nhỏ chẳng để ý là có người đang nhìn mình.

“Tại sao cô ta lại ở trên đó? Không phải vì chuyện vừa nãy nên cô ta định... tự tử chứ? Không thể được”. Vì đã là Hội trưởng một thời gian dài, hay phải giải quyết mấy vụ lộn xộn trong trường nên nhìn thấy cảnh này, Kun lại làm theo thói quen, phải giải quyết thôi, không thể để cô ta tự tử được.

Kun chạy thẳng lên tầng thượng. Tới nơi, cậu thấy Na vẫn đang đứng đó, và quay lưng về phía cậu. “May quá, cô ta chưa nhảy” Kun nhẹ nhàng tiến lại.

- Dừng lại đi!

Tiếng nói của Kun làm Na giật bắn mình, nhỏ quay lại. Kun nhìn thấy... nhỏ đang khóc...

- Lau nước mắt đi! - cậu đưa cho Na một chiếc khăn mùi soa.

Na nhận lấy, khẽ nói:

- Cảm ơn!!

- Không có gì, mau xuống thôi, sắp vào học rồi. Haiz.. mới thế mà đã định tự tử rồi sao?

Na tròn mắt nhìn Kun.

- Anh vừa nói... ai tự tử cơ?

- Là cô đó, không phải sao? Phải biết quý trọng cuộc sống của mình chứ, cô đúng thật là.

- Ha..ha..ha..ha..ha... ^ _____ ^

Tràng cười của Na vang lên, tiếng cười vỡ ra, lạnh lạnh.

- Cô cười cái gì? - Kun nhú mày.

- Haha... không có gì... ừ.. tôi không tự tử nữa đâu, anh có thể yên tâm rồi. Dù sao cũng cảm ơn anh nhé, cảm ơn anh vì đã quan tâm tới tôi.

Kun bỗng chốc nóng ran mặt vì câu nói vừa rồi, sao thế nhỉ? Sao mình phải đỏ mặt chứ? Cậu vội quay đi chỗ khác, miệng lẩm bẩm:

- Ai thèm quan tâm cô chứ? Tôi chỉ là thấy chết phải cứu thôi.

- Cái gì cơ? Tôi không nghe rõ lắm... Nè...

Kun quay bước đi thẳng, Na đuổi theo, khuôn miệng nhỏ xinh vẫn nở nụ cười tươi tắn:

- Hihi đợi tôi với nào...

Cả hai cùng bước xuống cầu thang, người đi trước cố gắng rải những bước dài, che giấu cảm xúc mất thăng bằng của mình, kẻ chạy sau tung tăng như con nít, và miệng thì cười thật tươi.

18. Chương 18

Chap 18:

Bu đang ở trong phòng KTX, chắc Na và Mi cũng đã thay quần áo và đi học rồi, nhỏ nghĩ. Chính chàng lại bộ đồng phục, Bu cầm lấy chìa khóa và đeo balô ra ngoài.

Sâm

Cánh cửa tự động đóng lại khiến Bu giật mình. Có lẽ nào....?

Bu khẽ kéo cửa, nhỏ chỉ tưởng là... gió đập vào. Nhưng... sao thế..

này? Cửa không mở được nữa!

Bu cố vận tay nắm cửa, nhưng vô hiệu. Nhỏ hiểu rằng, có kẻ nào đó đã chốt cửa từ bên ngoài. Không được, nhỏ còn phải... tuyết còi, cái “nhiệm vụ” cao cả của nhỏ nữa chứ. Với lại nhỏ không thể đi học muộn được, như vậy thì sẽ bị phạt mất.

- Mở cửa ra.. làm ơn đi... có ai nghe thấy không?

Nhưng chẳng có ai đáp lại tiếng của nhỏ. Bây giờ nhỏ mới thực sự hiểu cho Mi và Na... điều này thật đáng sợ. Bu hoảng loạn tột độ. Tay chân đập cửa ỳnh ỳnh...

- Mở cửa ra! Mở cửa ra!

“Không lẽ làm giống trong phim, lấy đà rồi lấy chân đập thẳng vào cửa sao? Hay vận nội công làm cánh cửa tự bay ra nhỉ?” Nhỏ đang suy nghĩ cách để ra khỏi phòng, và chỉ nghĩ ra... mỗi hai cách đấy. Vận nội công trước vậy!

Nghĩ thế, nhỏ ngồi thụp xuống gần cửa, khoanh chân lại, bắt đầu... vận công. Tay nhỏ bắt đầu khua khoắng lung tung (bắt chước trong phim), miệng hét:

- Ya... ịch tra... hãy xem ta đây...

Bùng (tiếng nhỏ tự kêu)

Ủa sao không mở được nhỉ? Lại xem nào... Nhỏ bắt đầu lại lần nữa, 1...2...3... bắn trường!

— — —
7h tròn.

Tuýt

Tiếng còi vang lên giữa sân trường. Ai nấy đều đã cấp sách vở vào lớp học.

Bu thở khó nhọc, nhỏ vẫn đang... ở trong phòng. Sau nhiều lần thử nghiệm như trong phim trường mà vẫn không thành công, nhỏ rút ra kết luận: phim trường thật điêu toa, chả có ai biết vận công hết, phim trường chỉ lừa trẻ con.. bla... bla... bla...

Bỗng nhỏ nghe thấy tiếng tuýt còi vang lên. “Mình có nghe nhầm không ta? Mình đâu có tuýt còi? Hổng rồi, đến giờ học rồi ”

Bu lập tức nghĩ đến phương án 2: Chạy lấy đà rồi đập vào cửa. Tự mỉm cười khen mình thông minh, nhỏ bắt đầu lùi ra xa.

— — —
Vì cứ nghĩ là Bu đã thổi còi nên chẳng ai nghĩ Bu vẫn đang ở trong phòng và tất nhiên, chẳng có ai giúp nhỏ cả. Cả Ken và Kun, Kin đều đã vào lớp, Na cũng thế, nguyên là Na đã thay đồng phục và mang cặp trước rồi mới lên tầng thượng ngồi nên lúc xuống thì nhỏ chạy vào lớp luôn. Mi thì vẫn đang mê man trong phòng y tế. Vậy là mới chỉ vào học được hai ngày mà cả Na, Bu và Mi đều đã phải giáp mặt với phòng y tế mất rồi.

Lớp học của Na ở tầng thứ 2. Lớp rất rộng rãi và thoáng mát. Mỗi học viên ngồi một bàn riêng biệt. Các học viên há hốc mồm vừa kinh ngạc vừa sung sướng khi thấy trên mỗi chiếc bàn đó là một chiếc laptop mới cứng. Các học viên chọn chỗ ngồi ình. Na ngồi phía trong cùng, gần cửa sổ. “Ủa Bu và Mi đâu nhỉ?” Nhỏ nghĩ thầm, nhìn quanh quất, cố kiếm tìm hình bóng thân quen, nhưng tất nhiên, nhỏ không thấy, “có khi nào họ gặp chuyện không may không ta? Không. Chẳng phải vừa nãy Bu vẫn thối còi đó sao?” Và nhỏ tự trấn an mình.

Nhưng giáo viên đã bước vào lớp. Một cô giáo trẻ với cặp kính cận gọng đen, trên người mặc bộ đồng phục dành cho giáo viên nữ trong trường: áo véc và váy màu đen. Trên tay cô cầm một xấp tài liệu. Na càng lúc càng thấy lo lắng hơn, nhỏ vẫn chưa hiểu có chuyện gì đang xảy ra...

Cô giáo giới thiệu một lúc về bản thân rồi nói:

- Kể từ bây giờ, chiếc laptop trước mặt các em là của các em, mỗi khi lên lớp, các em chỉ việc mang theo laptop và sách giáo khoa, đó cũng là lí do vì sao trong phòng học không có bảng, thay cho chiếc bảng viết là chiếc bảng thông minh cảm ứng để nhận dữ liệu từ máy tính. Mọi thao tác đều thực hiện trên máy tính, các em không cần vở hay giấy bút, kể cả khi kiểm tra. Trong phòng có lắp camera nên các em hãy học hành cẩn thận. Bây giờ cô bắt đầu điểm danh.

Mở chiếc laptop trên bàn giáo viên, cô giáo bắt đầu đọc.

- An An..

- Có thưa cô.

-

— — —

Bu bắt đầu đếm:

1, 2, 3.... chạy....

Nhỏ nhắm tịt mắt lại, phó mặc số phận cho ông trời... nhỏ sẽ đẩy thật mạnh và cánh cửa sẽ bung ra...

Nhỏ chạy nhanh và đã lao gần đến cánh cửa.

- Oái! - nhỏ la lên.

Cánh cửa mở toang. Và nhỏ lao phụt ra ngoài. Nhỏ thích chí cười sằng sặc:

- Hêhê... mình siêu thật... mình phục mình quá đi!!!

- Phục cái đầu cô á! Tránh xa tôi ra!

Tiếng nói như dội gáo nước lạnh vào đầu Bu. Nhỏ mở mắt dậy, tỉnh mộng. Là Ken! Vì Bu lao ra nhanh quá nên Ken không kịp phản ứng và Bu ngã lên người Ken.

Bu và Ken đứng dậy, phúi phúi quần áo. “Thảo nào mình thấy mềm mềm êm êm” Bu nghĩ.

- Mà anh đến đây làm gì? Anh thấy tôi siêu không? Tôi vừa tung trường..

đá bay cái cửa đó...

- Con nhỏ hâm hấp. Cô nghĩ cô tự mở được sao? Nếu không có tôi thì cô đừng hòng ra khỏi đây.

O___o - Thật hả?

- Chứ sao nữa. Ya.. cô xem, bắn hết quần áo tôi rồi - Ken cố phúi phúi quần áo.

“Thảo nào mình không thấy đau gì hết á.”

Bu đứng ngệt mặt:

- Mà sao anh biết tôi ở đây?

- Thì Na gọi điện cho tôi, bảo cô vẫn chưa vào lớp nên kêu tôi đi tìm giúp đó.

- Ra thế... Á... muộn học rồi... mình phải đi học thôi...

Bu vội ba chân bốn cẳng chạy một mạch xuống.

- Nè... cô... cô hay thật đó... không cảm ơn tôi được một câu hả? _ Ken thở hổn hển chạy theo sau - cô có biết là vì cô mà tôi phải khó nhọc xin thầy giáo cho ra ngoài không hả?

- Chuyện đó nói sau....

19. Chương 19

Chap 19:

Lớp học yên tĩnh vang lên từng tiếng gõ phím và tiếng kích chuột.

Cửa phòng 10ak21 bật mở, một nữ sinh vai đeo balô, mặt mũi đỏ lên vì vừa phải chạy nhanh, trên vầng trán lấm tấm mồ hôi... đang dang hai tay chắn trước cửa ra vào, rồi bàn tay dần đưa xuống đầu gối, khom người, miệng thở gấp:

- Phù... cuối cùng cũng đến nơi!

- Bu! - Na mắt sáng lên, nhở reo khe khẽ.

Bu hồn nhiên bước vào lớp học, vài tiếng xì xào vang lên:

- Đó không phải là Hội trưởng hội học sinh sao?

- Phải đó, sao lại đi muộn nhỉ?

- Không gương mẫu gì hết á.

Bỗng một tiếng nói lạnh lùng cất lên:

- Đứng lại!

Bu giật mình quay lại nơi vừa phát ra tiếng nói: “Á trời, cô giáo vào lớp rồi sao?” Hồi nãy Bu mãi sung sướng vì vừa thoát nên chẳng để ý đến cô giáo đang ngồi trên bục giảng.

Phía gần cuối lớp, trên môi ai đó xuất hiện một nụ cười, nham hiểm...

— — —
- Lau sân bóng rổ một tháng... huhuhuhu... Na ơi sao số Bu đen quá à.

Bu khuôn mặt thiếu nữ đang sóng vai cùng Na bước đi. Buổi học đã kết thúc, và Bu nhận hình phạt là lau sân bóng rổ, cái sân mà theo Bu thì là “to tổ chảng”.

- Hix... khổ thân Bu, hay để Na lau cùng vậy.

Bu lắc lắc đầu:

- Không, Bu tự lau được, sức Na yếu lắm, lại ngắt ra đấy thì chết! Với cả chiều nay mới phải lau cơ mà.

- Bu nói giọng trêu đùa, nhưng thực ra, trong lòng Bu vẫn đang ức chế lắm, nhở tức cái đứa nào dám giam nhỏ trong phòng.

Na bật cười. Cả hai đang đi về phía phòng y tế để đón Mi về. Cô giáo đã thông báo Mi nghỉ học có phép do nhận được mail từ cô y tá gửi cho.

Mi giờ đã tỉnh lại, nhở bắt đầu thấy đói. Đáng ra khi chạy xong các học viên còn có đủ thời gian để ăn sáng nhưng hôm nay, cả Mi, Bu và Na đều chưa ăn chút gì.

Na, Bu bước vào. Cả hai ôm chầm lấy Mi đang ngồi trên giường.

- Mi à, Bu xin lỗi nhé, Bu sai rồi, đáng ra Bu không nên phạt Mi như vậy... - Bu nói, nhỏ cảm thấy hối hận thật sự - Bu quyết định rồi, Bu sẽ xin từ chức, nếu vì Bu mà Mi và Na phải chịu liên lụy thì thà Bu chịu một mình còn hơn.

- Bu nói gì cơ? Đừng có nói linh tinh như thế, Bu mà Mi quen không phải là người dễ yếu lòng thế này... Nếu Bu từ chức thì Mi sẽ không chơi với Bu nữa đâu - Mi khẽ đẩy Bu ra và nhìn thẳng vào mắt Bu.

- Phải đấy! - Na thút thít - Hồi sáng là Na sai rồi, Bu làm vậy vì bất đắc dĩ, Na không nên nói Bu như vậy... Bu nhìn hai người bạn của mình. Phải rồi, họ thật tốt với Bu, Bu sẽ không để họ phải thất vọng. Bu ôm chầm lấy Na và Mi.

- Cảm ơn... cảm ơn hai người nhiều lắm...

- Na cũng cảm ơn Bu và Mi vì đã luôn ở bên cạnh Na...

- Eo ơi.. tránh ra đi hai người... sến quá đấy! - Mi nói, nhưng trong lòng nhỏ cũng đang dâng lên niềm hạnh phúc khó mà nói thành lời..

Tình bạn là thứ gì đó thật là thiêng liêng, nó luôn là sự đồng cảm và chia sẻ từ nhiều phía... Nếu con người sống trên đời mà không có tình bạn thì sao nhỉ? Phải rồi... như thế thì họ sẽ phải cô đơn lắm đấy...

20. Chương 20

Chap 20:

Tuýt

Tiếng còi vang lên báo hiệu giờ ăn trưa đã tới. Bu, Na và Mi cũng đã yên vị ở một chiếc bàn trong canteen. Lần này cả ba không được gọi món nữa, tất cả học viên trong học viện cũng vậy. Sẽ có người mang đồ ăn đến tận nơi.

Các chị phục vụ bắt đầu bưng bê thức ăn lên và đặt trên từng chiếc bàn. Mỗi bàn sẽ có thức ăn giống nhau. Hôm nay có thịt gà quay, thịt bò sốt vang, trứng ốp la, bánh mì kẹp xúc xích, một vài món rau và món súp gì đó. Mi, Na, Bu đã quàng sẵn khăn ăn trên cổ, tay cầm sẵn thìa và đĩa, chỉ chờ phục vụ bưng ra hết là đánh chén.

- Sướng ghê nhỉ, cứ như là ở nhà mình á, không cần gọi món..

gì hết, vui vui quá đi!

- Thức ăn lại ngon nữa chứ... nhìn hấp dẫn quá...

- Ừ thôi ăn đi... Na cũng đói lắm rồi...

Cả ba cầm cúi ăn ngon lành, ăn như chưa bao giờ được ăn vậy. Đang nhồm nhoàm mỗi đứa cầm một miếng thịt gà bỏ vào mồm thì chợt có người bước đến.

- Ba bạn.... cho Lily ngồi chung nhé...

Cả ba cùng ngước lên, thì ra là cô bạn hôm trước “không may” làm rơi bát súp. Cô bạn này thật là xinh quá mà, cười đến là tươi. Na mỉm cười nói:

- Uhm, bạn ngồi đi. - rồi nhỏ với tay qua lấy một cái ghế nữa.

- Cảm ơn nhé, mình xuống muộn nên hết chỗ rồi! ^ _____ ^

- Không sao, bạn ngồi đi! - Bu cũng mỉm cười đáp trả.

Duy chỉ có Mi là không thoải mái cho lắm, nhỏ nhận thấy cô bạn này có gì đó nham hiểm, nhỏ không biết tại sao lại cảm thấy như thế nữa.. hay tại nhỏ đã cảnh giác quá chăng?

Lily ngồi xuống và có vẻ hơi ngượng.

- Ăn thoải mái nhé!

Nói rồi, Bu và hai cô bạn tiếp tục ăn, vẫn chưa hết đói. Cả ba ăn khá là tự nhiên và Lily cũng nhập cuộc một cách thoải mái hơn. Chợt, cả căn phòng lại im lặng, nhìn ra phía cửa.

- Lại là ba tên đó, có gì đẹp trai đâu cơ chứ? - Bu tự dối lòng mình.

- Phải đó! - Na tiếp lời.

Trong lúc cả ba đang phân tâm, Lily nhanh tay đổ thứ bột gì đó vào bát súp của ba người, và dĩ nhiên ba nhỏ không hề biết.

- Thôi ăn tiếp đi! - Mi nói và cúi xuống ăn tiếp, mặt nhỏ đã hơi đỏ lên, nhỏ nhớ lại chuyện lúc sáng, nhỏ đã tỉnh dậy trong vòng tay Kin khi Kin bế Mi vài phòng y tế.

Tiếp tục ăn... ăn... ăn... sau đó cả ba đã no căng, Lily ăn từ tốn hơn, thỉnh thoảng trên môi nhỏ lại nở nụ cười nham hiểm. Lily đang chờ đợi lúc ba nhỏ động đến đĩa súp.

- Ya... no quá đi! - Na xoa xoa bụng - Na không ăn súp nữa đâu, no lắm rồi...

- Mi cũng không muốn ăn nữa! - Mi đẩy bát súp ra một chút.

Vẻ thất vọng hiện rõ trên gương mặt Lily, nhỏ đành lên tiếng:

- Hai bạn ăn đi, đừng bỏ phí, súp ở đây ngon lắm, mình ăn mãi mà không biết chán đó ^_____^

Na và Mi nhìn nhau, nhìn đĩa súp, rồi lại nhìn Lily, rồi cả hai đẩy đĩa súp về phía Lily:

- Vậy bạn ăn đi!

Ừc, Lily nuốt khan, trán nhỏ đã lấm tấm mồ hôi, nhỏ lắp bắp:

- À.. không.. à... ừ.. à... mình cũng thấy no rồi.

- Cứ ăn đi, không phải ngại đâu!

- Thôi... mình không ăn đâu..

- Nào.. để Na đút cho Lily ăn nhé!

- Ấy... thôi thôi... mình không ăn đâu...

Bu nhìn cảnh đó là thấy ghen quá, Bu ngồi đây nhìn bát súp đẩy qua đẩy lại mà thèm nhỏ dãi, thế mà hai người kia lại mời kẻ khác.

Với tay kéo đĩa súp về phía mình, Bu vừa xúc lấy xúc để vừa nói:

- Không ăn thì thôi, để Bu ăn!!!

Li lau mồ hôi trên trán, suýt thì chết rồi, may mà nhỏ đó “mà thế cũng hay, thôi, một mình con nhỏ đó chịu cũng được haha”

Nốc xong ba đĩa súp ngon ơ, Bu xoa xoa bụng, no quá!

- Ba người ngồi đây chờ Bu, Bu đi rửa tay chút nha.

Bu cười cười rồi đi vào nhà vệ sinh... hồi nãy nhỏ ăn “mạnh” quá nên súp dầy cả ra tay.

— — —

Bu với tay xả nước.

- Ngon quá đi mất, mỗi tội hơi no! - nhỏ nói một mình.

Rồi bỗng dưng nhỏ ôm lấy bụng.

- Oái... đau bụng! - Bu bắt đầu cảm thấy bụng mình nhoi nhói âm ỉ.

Rồi càng lúc cơn đau càng dội đến dữ dội hơn. Nhỏ không biết bụng mình nó bị làm sao nữa... đau... đau quá... Bụng nhỏ quặn lên từng cơn như có gì đó cứa vào từng khúc ruột. Nhỏ cố ôm bụng thật chặt.. nước

mắt đã chảy ra từ lúc nào... quả thật là rất đau...Tệ hơn là nhỏ không buồn đi vệ sinh, bởi nếu là đau bụng đi ngoài thì đi xong là cơn đau sẽ giảm.

Nhỏ cố gắng chờ cơn đau sẽ dịu lại... nhưng đã 2 phút trôi qua và nó không có dấu hiệu giảm, ngược lại... nó càng tăng thêm... Bu ngồi thụp xuống... không.. có chết cũng không thể chết trong nhà vệ sinh được... nhỏ phải ra ngoài rồi mới chết cho đỡ mất vệ sinh.. nghĩ đến đây, nhỏ lồm cồm bò dậy.

Ở phía ngoài canteen, Lily nói với Na và Mi:

- Mình có việc nên đi trước nha, gặp lại hai người sau, hôm nay rất cảm ơn các bạn đã ỉnh ngồi cùng.

Na tươi cười:

- Không có gì đâu, bạn đi nhé, bye bye!

- Ừm, hihi.

Lily đi khuất, Mi liền quay ra thì thầm với Na.

- Nè, Na có thấy... cô bạn này có gì đó... không bình thường không?

Na lắc đầu, xua tay rồi thì thầm lại:

- Bạn lo lắng quá rồi, Na thấy Lily rất tốt và thân thiện đó, đừng nghĩ lung tung nữa, bạn ấy mà biết thì sẽ buồn lắm đó.

- Ừ.

Mi tuy ừ hử như..

vậy nhưng mỗi nghi ngờ cứ lớn dần lên. Chợt có một cô bạn khác chạy ra bàn Mi, Na đang ngồi. Cô bạn với mái tóc đen búi cao và khuôn mặt trang điểm nhẹ.

Profile

Tên: Nunu

Tuổi: 16

Chiều cao: 1m60

Cân nặng: 42 kg

Khuôn mặt: khá dễ thương.

— — —
Cô bạn hốt hải chạy lại và nói:

- Hai bạn có phải là Mimi và Nana không?

Mi và Na tròn mắt ngạc nhiên rồi gật gật đầu.

Nu nắm chặt lấy vai Na, khẽ lay lay, nói về hốt hoảng:

- Bạn của hai người đang gặp nạn đằng sau canteen đó. Mình vừa đi ngang qua nên trông thấy, phải nhanh lên, không thì không kịp nữa đâu.

Na, Mi hốt hoảng đứng bật dậy, đúng rồi, Bu vào nhà vệ sinh đã hơn 5 phút mà chưa thấy ra. Có khi nào Bu không vào nhà vệ sinh mà lên ra đằng sau làm gì đó chẳng? Nghĩ vậy, cả hai nhanh chóng lao ra khỏi canteen, để lại cô bạn với nụ cười trên môi.

Tại bàn của Ken. Vẫn cái điệu vất chân lên bàn, chơi đùa xe nhưng trong đầu Ken vẫn đang nghĩ đến chuyện sáng nay, hừ, nhỏ đó còn không thêm cảm ơn Ken, tức thật. Chơi đùa xe này giờ mà không thắng, Ken đâm cẩu, mặt cau có trông thật tức cười.

- Này, bỏ ngay cái mặt đó đi! Mọi người đang nhìn kìa! - Kun giả giọng trêu đùa. Còn Kín thì vẫn chậm rãi ăn.

- Hừ... điên mất.

Cố gắng dẹp bỏ chuyện đó ra khỏi đầu nhưng không thể, Ken vò đầu bứt tai rồi đứng phất dậy:

- Tao đi rửa mặt!

— — —

Tại nhà vệ sinh, Bu đang cố gắng mở cửa nhà vệ sinh, và nhỏ biết rằng, nhỏ đã lại một lần nữa bị giam lại. Điện thoại hết pin từ sáng do tối qua chơi chém hoa quả kinh quá cũng là lí do tại sao sáng nay Na gọi cho Bu không được và phải tìm cách báo cho Ken, vì Na nghĩ rằng Ken là con trai Hiệu trưởng nên dễ xin ra ngoài hơn.

Bu đang mong sao có người vào nhà vệ sinh và giải thoát cho Bu, nhưng chẳng có ai cả, bởi bên ngoài nhà vệ sinh không biết ai đã dán mảnh giấy “Đang rất bận, đừng ai vào”

Thế này thì không chịu được nữa rồi, Bu dần dần lả đi vì kiệt sức. Nhỏ cố gọi to câu cuối cùng:

- Ai đó... cứu tôi với..

Rồi ngã lún xuống, động vào cây chổi lau gần cửa khiến nó cũng đổ xuống và đập mạnh vào cánh cửa kính nhà vệ sinh, loại kính này người ở ngoài không thể nhìn vào trong.

Bụp

Đang đi qua nhà vệ sinh nữ bỗng Ken nghe thấy tiếng động mạnh phát ra. Cậu định đi tiếp nhưng không biết có cái gì kéo chân lại (thần giao cách cảm chăng ^^)

Đọc thấy mảnh giấy có vẻ hơi lạ. “Đang bận sao?” và trí tưởng tượng của cậu bay xa đến nỗi cậu nghĩ rằng một đôi trai gái nào đó dám làm chuyện bậy bạ trong phòng. Như thế thì thật không được, làm xấu mặt trường, xấu mặt mẹ cậu, Milky Way không bao giờ để chuyện này xảy ra và đặc biệt là với một Hội phó như cậu (nhất thời vẫn tưởng là mình là Hội phó).

Đẩy mạnh cửa ra.

Ngỡ ngàng!

Bu đang nằm đó...

21. Chương 21

Chap 21:

Đằng sau trường thực ra còn có một nhà kho để trống. Trong đó đầy bụi bặm mạng nhện, hôi hám.

Na và Mi dụi mắt tỉnh dậy như vừa ngủ say lắm. Đầu óc choáng váng bắt đầu nhớ lại mọi chuyện, chạy ra đằng sau, bị ai đó bịt miệng, và giờ thì là ở đây.

Mi đẩy cánh cửa, nó không hề khóa, cả hai ra khỏi đó một cách dễ dàng.

Không ngạc nhiên như Na, Mi nói:

- Chúng ta bị lừa rồi... Bu đang gặp nạn trong nhà vệ sinh, con nhỏ khi này chỉ là muốn chúng ta không kịp phát hiện ra Bu mà thôi.

Mi nhìn đồng hồ đeo tay.

- Khỉ thật, đã 12 rưỡi, nghĩa là chúng ta đã ngủ được 1 tiếng, không biết Bu ra sao rồi, phải nhanh lên mới được.

— — —

Bu đã ăn phải một lượng không nhỏ Bisacodyl, một loại thuốc xổ có tác dụng gây đau bụng chỉ trong vòng 5 phút sau khi uống, hiện nhỏ đang nằm trong phòng y tế (lại phòng y tế), và bác sĩ đã biết nguyên nhân

của cơn đau bụng. Rất may, Ken đã đưa Bu đến kịp thời nên bác sĩ đã cho Bu uống thuốc, khoảng hơn 1 tiếng sau nhỏ sẽ tỉnh dậy.

Ken đang xem lại đoạn video ghi lại cảnh từ lúc sáng trước phòng 333 và cả cảnh trong canteen, cảnh trước cửa nhà vệ sinh nữ. Xem xong, mặt cậu lạnh băng che giấu sự tức giận trong lòng, cậu cầm chiếc di động, ấn số.

— — —

- Nói!

- Nói gì cơ ạ? - Lily, Sasa và Nunu cùng ngược ánh mắt khiêu khích lên hỏi Ken.

- Đóng cửa phòng 333 là Sasa, bỏ thuốc vào bát súp là Lily, và sắp cửa nhà vệ sinh là Nunu, đúng không? Các cô mau trả lời tôi! - Ken quát lên, đôi mắt bắt đầu hằn những tia đỏ.

Không hề run sợ, Lily khoanh tay lại..

và nói:

- Vậy không phải chính anh đã giao cho bọn em làm việc này hay sao?

Ken càng tức giận hơn, cậu trợn Lily vào tường, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Tôi bảo thế bao giờ?

- Đừng nóng thế Ken - giọng ông ọ của Sa - chẳng phải ngày đầu tiên, anh đã nói bọn em phải khiến cho ba con nhỏ đó gặp rắc rối sao?

Bàn tay nắm cổ áo Lily của Ken dần nới lỏng. Cậu đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Sasa

- Như vậy là quá đủ rồi! Đừng gây thêm chuyện nữa nếu không muốn tôi nói chuyện này với Hiệu trưởng.

- Ken à, đừng tưởng chỉ có anh mới là con trai Hiệu trưởng nhé! - Sa nói vẫn cái giọng kênh kệnh.

Ken nắm chặt tay, nhưng rồi cậu bật cười ha hả:

- Gì chứ? Chẳng phải em vẫn phải dọn canteen, nhà vệ sinh, và không được bén mảng đến canteen trong giờ ăn đó sao Sasa?

Gương mặt xinh đẹp của Sa bỗng chốc sầm lại. Mẹ nhỏ đã phạt tất cả những ai tham gia trận chiến đồ ăn, không ngoại lệ nhỏ, ấy vậy mà hai con nhỏ đó còn được làm Hội trưởng và Hội phó, thật tức chết mà.

— — —

- Hiệu trưởng! - tay trợ lí bước vào.

- Có chuyện gì không?

- Cô nhóc Hội trưởng sáng nay đi học muộn.

- Không sao. Tôi muốn xem con bé chịu đựng được đến mức nào, và cả con trai ta nữa - một nụ cười bí hiểm nở trên môi.

Mi, Na chạy xộc đến nhà vệ sinh, không có Bu ở đó, chỉ có vài nữ sinh đang trò chuyện với nhau, một cô nói:

- Hồi nãy có người bị ngất ở trong này đó!

- Thật sao? - cô nữ sinh kia mắt mở hết cỡ vẻ ngạc nhiên lắm. - tại sao lại ngất vậy?

- Tôi cũng không biết, lúc đó tôi không chứng kiến, chỉ nghe mấy người nói loáng thoáng thế thôi.

- Thế người bị ngất sao rồi?

- Hình như được đưa lên y tế rồi.

Na và Mi chợt thấy lạnh sống lưng khi nghe cuộc nói chuyện vừa rồi. Liệu người đó... có phải là Bu?

Đến phòng y tế, cả hai trông thấy Bu đang ngủ ngon lành, thở đều đều. Cô y tá đang mãi mê ghi chép gì đó.

- Bạn ấy sao rồi ạ? - Na lo lắng hỏi.

- Bị đau bụng do uống thuốc xổ, nhưng giờ thì không sao nữa rồi. Mà sao hai hôm nay toàn thấy các cô vào phòng y tế không à. Haiz... - cô y tá thở dài. - thôi vào chăm sóc bạn đi!

- Vâng ạ! - Na chỉ biết gãi đầu.

Cô y tá đi khỏi, cả hai chạy đến bên giường bệnh, nghe thấy Bu thì thầm trong giấc mơ:

- Súp... súp của Bu...

Cả hai bật cười, hôn mê mà vẫn còn nghĩ đến ăn được. Nhưng chợt Mi nghĩ ra điều gì đó:

- Súp... là món súp...

Na nhìn Mi ngạc nhiên:

- Súp làm sao?

Mi vỗ trán mình một cái:

- Hồng rồi, là con nhỏ Lily đó, nó bỏ thuốc vào món súp của bọn mình.

Na trợn mắt, rồi nhỏ suy nghĩ lại tất cả những chuyện vừa xảy ra.

- Ủ.. hình như... thái độ của Li hơn lạ.

- Không phải hơi lạ, mà là rất lạ... Na này, Na không thấy mọi rắc rối xảy đến với bọn mình cứ liên tiếp như là có sắp đặt trước hay sao?

- Nhưng là ai làm chứ?

Mọi suy đoán của Mi đều dừng lại ở cái người vừa thập thò ở cửa. Đó là Ken! Định quay lại xem Bu đã tỉnh chưa nhưng thấy đã có Na và Mi nên Ken cũng bỏ đi luôn. Nhưng Mi lại không hiểu điều đó, nhỏ cứ nghĩ rằng Ken đến đây lại định hại Bu. Nhỏ nghĩ rằng:

- Khi nào Bu tỉnh dậy, Mi nhất định nói cho Bu nghe sự thật.

22. Chương 22

Chap 22:

1 tiếng sau...

Bu tỉnh dậy, dụi dụi mắt. Đây là phòng y tế?

Không phải nhà vệ sinh sao? Đã hết đau bụng nhưng đầu óc vẫn còn mông lung lắm. Đáng ra là nhỏ phải bị tào tháo đuổi nhưng vì thuốc xổ này đã... hết hạn, nên chả hiểu nó lại thành ra thế này.

- Khỏi chưa? - Na mỉm cười.

- Bu chưa chết à? - Bu dụi mắt một lần nữa để nhìn hai con bạn.

Mi cúi đầu Bu một cái rồi nói:

- Sắp 2h rồi đó, Bu có muốn đi học không?

— — —

Tuýt

Lại tiếng còi chói tai vang lên, các học viên lại lũ lượt trở về lớp học.

Từng tiết học trôi qua thật là thú vị, cái gì cũng dùng bằng laptop hết trơn á, thích thật. Bu vươn vai khi buổi học chiều đã kết thúc.

Chợt nhớ ra mình còn phải đi lau sân bóng rổ, Bu vẫy tay chào Na và Mi:

- Thôi bye nha, Bu có việc rồi, Mi, Na về trước đi.

Nói rồi, Bu chạy vụt đi. Mi kéo lại nói:

- Về chuyện vừa nãy Mi nói với Bu, Bu phải cẩn thận đó.... tên đó thật sự rất đáng ngờ...

- Ủm.. Bu biết rồi! - Bu trả lời, giọng buồn buồn.

- Còn nữa, Bu không thấy trong giờ học, ánh mắt của Sasa nhìn chúng ta rất không bình thường sao? (Sa và Li học cùng lớp với ba người)

- Thôi..

quên chuyện đó đi! - Bu thật sự không thích nhắc đến chuyện này.

- Hay tốt nhất là để Na và Mi đi cùng cho an toàn! - Na cố thuyết phục.

- Không, Bu muốn yên tĩnh một lúc.

Nói rồi, nhỏ quay bước đi. Mi và Na lắc đầu. Thật ra, cả hai không biết rằng Bu đang buồn lắm, buồn khi nghe chính Ken là người đã hại Bu “mình không ngờ anh ta lại là người như vậy”

— — —

Sân bóng rổ chẳng có ai ngoài Bu đang đẩy những mảnh chổi lau lên cái sàn trơn tuột và “to tổ chẳng”
=____=

Đang lau, trong đầu Bu chỉ hiện lên câu nói của Mi, khó chịu quá đi! Phải gạt sang một bên mới được. Bỗng nghe thấy tiếng bước chân đến, Bu quay lại, là Han.

Han tiến tới gần Bu, trên người cậu mặc bộ quần áo bóng rổ, quần đùi và áo ba lỗ, trên tay cầm một quả bóng rổ xoay xoay.

- Hãy, lại gặp bạn ở đây rồi!

Han nói, tay đập đập quả bóng xuống sàn.

Bu dừng lau, nhìn Han hơi ngạc nhiên:

- Bạn biết chơi bóng rổ hả?

Han bật cười nghĩ thầm “Nhóc ngây thơ thật đó”

- Ủm, mà anh hơn tuổi em đấy, anh học lớp 11. Em muốn chơi không?

Han nói nhưng không nhìn Bu, mà cậu xoay người và khẽ ném một cái. Ở khoảng cách 7 mét, quả bóng bay vào không trung rồi rơi tòm vào rổ.

- Oa, giỏi quá, Bu cũng muốn chơi ^____^

Bu bỏ cây lau nhà xuống, cầm lấy quả bóng và bắt chước Han tung một cái.

Vú

- Vào rồi... Oh yeah...

Bu sung sướng hét ầm lên làm Han bật cười:

- Ngốc, quả bóng chui từ dưới lên mà, đâu gọi là vào đâu.

- Ủa, vậy hả? - tiếc nuối, mặt phịu xuống T____T

- Không sao, để anh dạy em ^____^

Han mỉm cười để lộ ra chiếc răng khểnh trông đến là duyên, Bu nhìn Han cười mà khóe miệng nhỏ xinh cũng bắt giắc cong lên.

- Anh Han cười đẹp thật đó! - nhỏ vừa nói vừa nhìn Han không chớp mắt.

Han hơi bất ngờ vì câu nói rất tự nhiên của nhỏ, cậu đưa tay xoa xoa mái tóc mềm của nhỏ và nói:

- Em hay thật đó. Nào, giờ Bu có muốn chơi bóng rổ cùng anh không?

- Tất nhiên rồi... hì hì...

Han đưa lại quả bóng cho Bu. Một cách chăm chút và thân thiết, cậu đặt tay mình lên tay Bu, chỉnh cho nó giữ quả bóng đúng tư thế.

- Em mới chơi bóng lần đầu hả?

- Vâng ạ! - Bu trả lời.

Thật ra hồi ở trường cấp hai tiết thể dục cũng có ném bóng rổ nhưng mà những tiết đó cả Bu, Na và Mi đều trốn tiết, lười vận động mà, tự dưng hôm nay thấy Han chơi giỏi quá nên Bu nổi hứng thôi. Han nói Bu mới chơi lần đầu nên nhỏ cảm thấy ngại ngại, Han chơi siêu thế mà nhỏ thì... chắc chắc... thế là mặt nhỏ hơi đỏ lên. Han tưởng Na xấu hổ vì cậu cầm tay nhỏ, vội buông ra và nói:

- Ủm, em mới chơi lần đầu thì học cách ném bóng vào rổ trước nhé. Đầu tiên, em phải hiểu Shoot bóng (ném rổ) là yếu tố quan trọng khi chơi bóng rổ. Vì đó là cách duy nhất để ghi điểm, mà ghi điểm thì mới quyết định việc thắng thua của 1 trận đấu, có nhiều cách ghi điểm như lên rổ, ném tự do, và nhảy ném. Hôm nay anh sẽ dạy em cách nhảy ném cơ bản nhé!

- Vâng ạ! - nhỏ lại cười tươi.

- Trước tiên shoot em phải có 1 tư thế chuẩn bị shoot tốt nhất. Đứng 2 chân ngang vai, khụy gối. Giữ banh trước ngực và chuẩn bị shoot.

Han vừa nói vừa làm động tác.

- Như thế này, hiểu chưa? - Han quay sang nhìn Bu.

Bu gật gật đầu ra chiều hiểu lắm. Nhưng thật ra, nhỏ đang chăm chú nhìn Han “Trời... anh ấy làm động tác đẹp dã man”

- Sau đó, đưa bóng từ ngực lên cao và giữ cho tay không cầm bóng nằm dưới bóng. Lúc đó các ngón tay của tay cầm bóng phải đặt ở phía trên quả bóng. Em làm theo đi. Ồ, không phải, phải như thế này này.

Han lại tiến đến và chỉnh từng ngón tay Bu.

- À... vâng... hihi... em hiểu rồi.

- Nhảy lên và đẩy bóng về phía rổ. Khi bóng rời khỏi tay em vẫn phải giữ tư thế cổ tay ngoắc bóng 1 cách cố định, đừng vội kéo tay xuống liền vì như thế sẽ không đảm bảo độ chính xác cho đường bóng vào rổ. Nào, em ném thử đi!

Giờ Bu đã đứng đúng tư thế (Han uốn mãi mới được). Nhỏ hơi rướn người lên.... và ném...

Không thể tin được, Bu nhắm mắt nhắm mũi ném mà quả bóng... bật lại đằng sau và đâm thẳng vào mũi Han với một lực đủ mạnh để làm cái mũi xinh đẹp của Han chảy máu.

- Á... - Han khẽ kêu lên.

Bu vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra (nhắm tịt mắt mà), nhỏ quay lại thì thấy Han đang ôm mũi ngồi bệt dưới đất.

- Bu ném trúng không vậy? - nhỏ tròn mắt hỏi Han.

Han nhăn nhó trả lời mà cũng phải bật cười:

- Trúng, trúng mặt anh đây nè T_____T

- Oái.

Bu la lên rồi nhỏ xồng..

xộc tới chỗ Han ngồi, miệng không ngừng xin lỗi rồi rít.

- Anh Han ơi Bu xin lỗi... Bu không cố ý đâu... Anh có đau lắm không?

Nhỏ vừa nói vừa... thổi phù phù vào mặt Han (trời chảy máu mà bà ý thổi) miệng nói:

- Hết đau chưa?

- Ủ..m... chưa... - Thật ra chảy có tí máu, nó đã ngừng chảy và Han thì cũng đỡ đau rồi nhưng mà Han làm bộ trêu nhỏ một tí ấy mà.

- Thổi tiếp vậy! - Bu nói và tiếp tục thổi phù phù...

Han chợt thấy tim mình đập rộn lên... khoảng cách này... gần quá.. cái miệng nhỏ cứ tru lên rồi thổi thổi... Cậu vội quay đi

- Thôi, anh hết đau rồi, mình tập tiếp đi! - Han xua tay và đứng dậy.

“Hehe... mình giỏi thật.. mình chỉ thổi mấy cái mà anh ý hết đau luôn” nhỏ nghĩ thầm (tưởng bỏ).

- Mình chơi tiếp đi! - Bu bắt đầu hăng máu, nhỏ cầm quả bóng vẽ hừng hỏ lắm.

Han nhớ đến cái mũi tội nghiệp của mình liền tránh xa nhỏ năm bước, tốt nhất là nên tránh xa... càng xa càng tốt.

— — —

Mi và Na tung tăng đi trên dãy hành lang tiến đến phòng 333. Na ngơ ngẩn chiếc chìa khóa trên tay. Cả hai đang đi thì khựng lại. Ken đang đứng trước cửa phòng hai nhỏ, mắt đang nhìn xuống sân trường và tay thì đút túi quần.

- Anh đến đây làm gì? - Mi sẵn có thành kiến với Ken nên hỏi không mấy lịch sự cho lắm. Ken đang nhìn xuống ban công thì chuyển ánh mắt qua nhìn Na và Mi, nói:

- Bu đâu?

“Á à.. tính kiếm bạn tôi gây sự hả?” - Mi nghĩ thầm và nghiêng răng ken kết. Nhỏ không thèm đáp mà quay sang bảo với Na:

- Mở cửa đi!

- À... ừ... - Na hơi bối rối cho chìa khóa vào ổ.

Ken bắt đầu thấy nóng mặt. Nhỏ đó dám bơ cậu mới sợ chứ.

- Tôi hỏi Bu đâu? - Ken hỏi lại, giọng đã gần xuống hơn.

Nguyên là cậu vừa đi học về liền nhớ ra là con nhỏ Bu đã hứa làm ôsin cho cậu mà giờ này vẫn chưa thấy mặt mũi đâu nên chạy ngay đi tìm. Đứng cửa phòng mãi cuối cùng ba nhỏ đó cũng về nhưng lại không thấy Bu, ấy thế mà lại còn bị bơ nữa chứ, tức chết đi được.

“Anh nghĩ là tôi ngu ngốc nói cho anh biết sao? Đừng mơ” Mi nghĩ bụng rồi định đi vào phòng.

- Ó... Bu lau sân bóng rồi ý. - Na khờ tưởng rằng Mi không nghe thấy lời Ken hỏi nên... trả lời hộ bạn.

- Ấy! - Mi vội lấy tay bịt mồm Na, nhưng quá muộn, Ken đã nghe thấy.

- Thế à? Cảm ơn! - Ken nhếch mép cười rồi bỏ đi.

Mi tức giận nhìn theo, rồi dúm đầu Na:

- Na khờ quá đi! Sao Na lại nói cho hấn biết chứ? Nhớ hấn lại đi hại Bu thì sao?

Na chợt giật mình rồi tự cốc đầu mình:

- Ừ nhỉ... giờ... phải làm sao? Oái... đi đâu đấy?

- Đi theo chứ còn sao nữa?

Mi nói rồi kéo Na chạy xuống cầu thang.

— — —

- Phù... mệt quá!

Bu và Han cả hai đều thở phì phò, ngồi trên chiếc ghế băng trong sân bóng rổ. Trên tay mỗi người là một lon nước giải khát, người ai nấy đều ướt đầm mồ hôi, tóc cũng bết cả lại.

- Mệt không em? - Han quay ra hỏi thân mật.

Bu cũng nhìn Han và cười hì hì.

- Mệt.. nhưng mà vui. Hihi...

Cả hai cùng bật cười vui vẻ. Bu lấy tay bật nắp lon nước...

Phụt

Lon nước ngọt có ga bật lên và nó... phụt thẳng vào mặt Han...

- Ối...! - cả Han và Bu cùng kêu lên.

Nước theo giọt nhỏ tong tong xuống tóc, xuống trán, xuống cổ, rồi xuống áo Han... Giờ thì cậu đã thật sự tin rằng... ở gần Bu là... khá nguy hiểm.

Tuy cảm thấy có lỗi lắm nhưng nhìn cái mặt Han lúc này thì Bu không thể nào mà nhịn cười cho được. Nhỏ ôm bụng cười sằng sặc miệng vẫn xin lỗi:

- Xin... haha... lỗi...!

Han ngơ ngác, rồi cũng bật cười.

Đúng lúc đó.

Rầm

Ken hung dữ bước vào. Ngứa mắt thật... con nhỏ đó sao mà ngứa mắt thế không biết. Nhìn chỉ muốn đâm cho trận, cười cợt cái gì chứ? Hừ.

- Sao anh lại ở đây? - Bu ngơ ngác hỏi.

Ken không nói gì, lẳng lặng kéo tay Bu một cách hung dữ.

- Đi về!

- Về đâu?- vẫn ngơ ngác.

Ken tức lắm, con nhỏ đó không hiểu hay cố tình không hiểu? (thì đã nói gì đâu mà hiểu???) Được lắm, về phòng cậu sẽ cho cô ta biết tay.

- Không nói nhiều, về dọn dẹp nhà cửa cho tôi.

Bu giằng tay ra khỏi tay Ken, anh ta là cái gì mà bắt nhỏ đi dọn nhà? Là bố nhỏ, hay là mẹ nhỏ? Nhỏ giận dữ quát lên:

- Bỏ tay ra! Anh điên rồi.

Ken quát mắt lên, cậu lắc đầu rồi lại định tóm tay Bu lần nữa...

- Để cô ấy yên! - Han lúc này mới lên tiếng. Rồi cậu kéo Bu lại phía sau lưng mình. Bu thấy mình có đồng minh thì sướng lắm, nhỏ khoái chí nấp sau lưng Han rồi lè lưỡi trên..

Ken.

Ken như không tin vào tai mình, cậu chuyển ánh mắt sắc nhọn xuống nhìn Han, nói:

- Cậu vừa nói gì?

Han vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Tôi bảo cậu thả cô ấy ra.

- Đồ tai diếc! Lêu lêu- Bu chen vào.

Ken thêm mở lời, kiểu này phải động chân tay thật rồi.

Bốp

Han lấy tay ôm khuôn mặt vừa bị Ken đấm thẳng một phát.

- Anh... anh... - Bu lấp bắp, nhỏ kinh ngạc vì chuyện vừa diễn ra trước mắt mình.

- Đi!

Một câu gọn lỏn và Bu lại một lần nữa bị kéo đi.

- H..a..n...!!!!

Nhỏ quay lại và nói với theo khi mà mình càng lúc càng cách xa Han... nhưng nhỏ không thể vùng vẫy, không thể chống cự... và bóng Han dần dần biến mất.

23. Chương 23

Chap 23:

Đang bị lôi xềnh xệch đi thì đột nhiên Mi và Na đến làm Bu mừng rơn. Mi trợn trừng mắt nhìn Ken, nhỏ quát lên:

- Bỏ tay Bu ra!

- Không bỏ!

- Anh đừng trách tôi quá đáng!

Nói rồi, Mi xắn tay áo lên, nhỏ lao vào Ken với niềm tin cao cả là mình sẽ giành chiến thắng tuyệt đối.

Nhưng đời vốn không như mơ, Ken một tay nắm chặt tay Bu mà tay còn lại túm được chân Mi vừa giờ lên định đá cậu. Tình hình là hiện tại Mi đang đứng một chân và chân kia thì không sao cử động được.

- Na... cứu Mi!

- Na á?

Nghe thấy Mi kêu cứu thì Na cũng bắt chước xắn tay áo lên, rồi ngơ ngác hỏi:

- Xong làm gì tiếp ý nhỉ? (sặc, bó tay bà này)

Mi và Bu thở dài.

- À, hiểu rồi!

Như vừa nghĩ ra được kế hay, Na cũng chạy đến với ý định... nhắc một chân Ken lên cho... giống Mi!

- Oái... sao chân hần vững như cái cột đình vậy trời? Mình không nhắc được.

Vậy đó, rốt cuộc ba nàng xúm vào mà chả nên cơm cháo gì.

- Bubú, cô quên lời hứa với tôi rồi sao?

Bu nghĩ một hồi “mình có hứa sẽ đi dọn nhà cho hần sao?”

- Trò chơi đoán sở thích ở Hội trường, lẽ nào cô quên rồi?

— — —
Phòng 666.

Hiện tại, trong phòng rất chỉ là yên tĩnh. Kun vẫn tiếp tục nghiền truyện tranh, nhưng giờ không phải là truyện Conan nữa mà là...Đô-rê-môn. Đọc đến đoạn Nô-bit-a nhìn trộm Xuka trong phòng tắm, cậu réo lên:

- Hay!

Còn Kin thì cũng đang đọc, nhưng không phải là truyện tranh, mà là truyện kiếm hiệp, hình như là Thần điêu đại hiệp thì phải, Kin lạnh lùng thế thôi nhưng mà cũng thích xem đánh nhau ra phết đấy.

Bỗng tiếng chí chóc từ đâu vang lên khiến hai cậu phải chú ý:

- Anh thả tay ra, tôi tự đi được!

- Có ngày anh chết với tôi, đồ hồ li tinh!

- Anh nắm tay Na đau quá!

- Haha... các cô ngậm miệng lại đi! Đến nơi rồi!

Cánh cửa phòng 666 mở ra và tiếng nhí nhéo cũng thôi hẳn.

Sau đây là suy nghĩ của từng người.

“Chuyện gì vậy nhỉ” _ Kun và Kin.

“Trời, lại gặp Kun ở đây” _ Na.

“Yan... Yan kìa...” _ Mi.

“Ặc, phòng hắt sao mà rộng thế? Bao giờ mới lau xong?” _ Bu.

- E hèm! - Ken lên tiếng phá đi không khí im lặng. - Xin chào giới thiệu đây là ba ô-sin mới của chúng ta. Xin một tràng pháo tay nào.

Bốp... bốp... bốp

Kun vỗ tay và gật gù vẻ tán thưởng, còn Kin thì nhìn nhìn một lúc xong lại đọc truyện tiếp.

Cả bốn người (Ken, Bu, Mi, Na) đi vào phòng rồi Ken khóa chặt cửa lại, sau đó mới thả tay ba nhỏ kia ra.

- Muốn gì? - Bu trừng mắt hỏi.

- À... việc thứ nhất hả? Xem nào... lau nhà trước đi ba cô nương.

Nghe thế, Mi và Na phản đối kịch liệt:

- Ê ê... chỉ có Bu làm ô-sin nhá, chúng tôi đâu có lời hứa gì với anh mà phải làm? (bạn bè thế đấy)

Lập tức cả hai nhận được ánh mắt hình viên đạn của Bu, lập tức rùng mình.

- Lau thì lau, Bu ừ quý nhĩ... hì hì

Na và Mi nói thế thôi, chứ trong bụng thì cục tức to đùng ấy.

- À... xong nhân tiện lau nhà vệ sinh giùm nhá! - tên Kun vừa đọc tiếp truyện vừa ung dung nói, miệng không khỏi cười thâm.

- Anh... anh... - Bu định cãi lại thì Mi bịt mồm Bu ngăn lại và thì thầm:

- Kệ đi, Mi có ý này hay lắm... - và nhỏ cười gian.

- @____@

- OK, chúng tôi làm đây! - Mi nói, nhỏ nỏ nụ cười tươi roi rói.

Ken khoai chí ngồi tốt lên giường, lôi quyển Naruto ra nghiền (cho giống hai thằng bạn ý mờ), tiện tay cầm luôn túi bắp rang bơ ra vừa ăn vừa đọc.

Ten... ten...ten...tên...

Ba nhân vật chính xuất hiện, đứng ngang hàng nhau, trên tay mỗi người là một cây lau nhà.

- 1...2...3 bắt đầu!

Sau tiếng hô của Mi, Na đổ xuống sàn nhà thứ nước màu xanh xanh (nước rửa bồn cầu loại xịn) và cả ba bắt đầu nhúng chổi lau vào xô nước và hăng hái lau nhiệt tình. Mi nghĩ “sorry Yan nhưng Yan phải chịu chung số phận với hai tên khốn kia rồi”

Đang..

đọc truyện bỗng Kun hít hít mũi rồi quay sang nói với Ken:

- Ê... hình như... mày có thấy mùi nước lau nhà nó là lạ không?

- Không... lạ cái đầu mày ý (ông này đang sượng vì trêu tức được ba nhỏ kia nên không để ý đâu)

Và vừa nói, Ken vừa cầm bắp rang bơ tung tung lên trời, miệng húng húng nhưng toàn trượt (ổng cố tình đấy), và số bắp rang bơ cứ rơi xuống sàn nhà.

Hừ... tên này đều thật! Ba nhỏ nghĩ nhưng vẫn tiếp tục lau, Mi còn chăm chỉ hơn, nhỏ nhặt hết số bắp rang bơ ấy lại.

- Mi làm gì thế? - Na tò mò hỏi.

- Tí rồi biết - trả lời khoái trí.

Lau xong.

- Dọn nhà vệ sinh đi! - Ken ra lệnh.

- Vâng thưa thiếu gia! - cả ba đồng thanh khiến Ken nổi da gà.

- Làm nhanh đi! - Kun cũng hòa theo.

Na, Bu, Mi vào phòng vệ sinh, đóng chặt cửa lại.

- Làm gì tiếp theo? _ Bu hỏi.

- Haha xem đây.

Nói rồi, Mi mở hết nắp các loại dầu gội, dầu xả, gội xịt tóc, sữa rửa mặt (mấy ông này điệu kinh), nước giặt, nước tẩy bồn cầu..... ra trộn linh tinh từng lọ.... miệng cười gian:

- Kiểu này mấy thiếu gia chết chắc.

- Hahahaha - Na và Bu ôm bụng cười “sung sướng”

Ken bên ngoài nói vọng vào:

- Cọ cả toa lét nữa nhá!

- Biết rồi!

- Đây thì toa lét này...

Vừa nói, ba nàng vừa vo viên mấy tờ giấy báo trong phòng (để dành cho các anh ngồi đọc khi... đi nặng) ném không thương tiếc xuống bồn cầu, cả cục xà bông còn nguyên cũng ném luôn xuống... khăn mặt, bàn chải đánh răng... ném hết... sau đó, Mi đổ một lượng lớn xà phòng bột vào nói:

- Thế này thì tắc cống sớm, hahaha...

- Xong chưa? - Kun hỏi,

- Rồi! nhóc”_Ken cười thầm mà không biết rằng sau này... cậu và hai anh chàng kia mới là người mệt.

- Đi đánh giày cho bọn tôi! - Ken ra lệnh.

- OK MEN!

— — —

- Này thì giầy này! - đổ đầy đường vào trong giầy. - cho kiến vào hết giầy các anh đi.

- Xong rồi! - ba cô nàng chạy vào mà mặt ai nấy như cái bánh đa thiêu.

- Vậy hả? Ồ... ờ...

- Còn gì nữa không?

- À... vậy đi giặt quần áo đi - Kun cười cười.

- Đâu?

Ken và Kun lôi ra một đồng quần áo, nhiều tưởng chất thành đồng được, toàn hàng hiệu (thế mới ngu).

- Kin có quần áo gì cần giặt không? Có ôsin miễn phí nè!

- Không! - Kin trả lời gọn lỏn (ông này thức thối lắm, ổng biết hết đấy nhưng không nói gì thôi)

- Ừm vậy thôi... à mà quần áo của bọn tôi mỏng manh lắm, không cho vào máy giặt được đâu, phiền mấy cô giặt tay giùm nha.

- OK.

“Ặc. Sao bỗng dưng ngoan vậy nhỉ?” - Ken nghi ngờ.

Thấy ánh mắt dò xét của Ken, Bu vội giả bộ:

- Tên khốn kiếp, hôm nay tôi nhịn anh, đồ cá dọn bể, lần sau đừng có trách tôi. - Bu dậm dậm chân xuống sàn ra chiều tức tối lắm.

“Haha có thể chứ... nhìn con nhỏ đó tức thật là thú vị”

Cả ba khệ nệ ôm đồng đồ vào nhà tắm, không quên đóng cửa lại.

- Hí hí... đi đời rồi mấy em ơi...

Ba nhỏ tha hồ đạp, xé, giằng co... chứ giặt cái nỗi gì... Ôi thật là khổ thân mấy em quần áo hàng hiệu. cá dọn bể, lần sau đừng có trách tôi. - Bu dậm dậm chân xuống sàn ra chiều tức tối lắm.

“Haha có thể chứ... nhìn con nhỏ đó tức thật là thú vị”

Cả ba khệ nệ ôm đồng đồ vào nhà tắm, không quên đóng cửa lại.

- Hí hí... đi đời rồi mấy em ơi...

Ba nhỏ tha hồ đạp, xé, giằng co... chứ giặt cái nỗi gì... Ôi thật là khổ thân mấy em quần áo hàng hiệu.

Trong phòng KTX còn có một khu phơi quần áo riêng, cả ba lại khệ nệ ôm đồng quần áo vừa được “giặt” sạch sẽ ra phơi, trán ai nấy mồ hôi cứ gọi là chảy ròng ròng.

- Nhìn kìa! - Kun thì thầm với Ken - ba con nhỏ đó chắc mệt lắm rồi đấy!

- Ừ, chắc hôm nay đến đây thôi, mai hành hạ tiếp. - Ken cười gian - không nếu mà nhớ ba nhỏ đó ngất ở đây thì chết.

@____@ @____@ @____@

- Phù, mệt quá đi! Chúng tôi đã được về chưa vậy? - giả vờ khó chịu.

- Ồ... à mai nhớ đến xách cặp cho tôi đi học đó Nana- Kun nhìn Na cười đều.

Na nghiêng răng nhìn lại bằng ánh mắt “căm thù”

- Đừng mơ.

- A ha... ghê gớm chưa kìa... hay là thích bị mọi người tẩy chay hả? Cô nên nhớ, một khi chuyện thất hứa này mà cả Học viện biết được thì không những cô, mà cả những người chơi với cô, đều sẽ bị tẩy chay ra khỏi Milky Way này!

Kun nhếch mép nói, thật ra thì cậu chỉ dọa thể thôi, nhưng mà ba nhỏ thì tin sái cổ, nghe đồn trường này làm nghiêm lắm mà. Na cũng thấy hơi sợ. Còn Bu và Mi thì vừa nghe..

động đến “những người chơi với” Na thì la oai oái:

- Không... không được... Na phải giữ lời đi...

Na nhìn hai con bạn bằng ánh mắt hình viên đạn:

- Liệu hồn. - rồi nhỏ quay sang Kun, giọng ông ọ ễ sợ - được thôi thưa thiếu gia, nếu thiếu gia không phiền cho tôi mang theo hai con bạn đi xách giúp.

Như bắt được vàng, Ken vỗ tay bôm bốp:

- Hay đó! Bubu, cô lo mà xách đồ cho tôi đi!

- >_____

Na lại gỡ ánh mắt đáng thương (dùng mỹ nhân kế) nhìn Bu rồi nhỏ lệ bi thương...

- Hức.. hức.. hức... Bu ... Bu không coi Na là bạn... sao?

Bu động lòng trắc ẩn:

- Ủ thì đi... được chưa?

Ken cười ha hả, rồi chỉ cái hộp bấp rang bơ trống rỗng để trên mặt bàn:

- Mang cái này đi vứt rồi về đi! - Ken ra lệnh.

Trên bàn còn một hộp nguyên và một hộp rỗng. Thực ra lúc lau nhà khi bọn hần không để ý thì Mi đã đổ hết số bấp rang bơ trong cái hộp nguyên ra ăn hết, rồi cho số bấp rang bơ “bẩn” vào, và dán nắp lại cẩn thận. Cho nên bây giờ trong cái hộp đầy kia toàn là thứ bẩn thỉu. Ba nhỏ cười thầm, tung tăng đi vứt vỏ rồi đi về.

24. Chương 24

Chap 24:

Na, Bu và Mi hí hửng trong lòng, quả này ba nhỏ đã chơi cho bọn hần một vỏ đầu rồi đây. Nghĩ mà sướng quá, tưởng tượng đến cảnh mấy tên đó nhăn nhó đã thấy buồn cười rồi.

- Ha...ha...ha...ha...ha...ha.... !!!!!!!

Khi ba nhỏ bước ra khỏi phòng KTX 666 cũng là lúc tràng cười kinh thiên động địa vang lên. Bọn hần ở trong phòng thì cười vì đã bắt nạt được ba con nhỏ đáng ghét, còn ba nhỏ thì cười vì đã chơi ấ tên biến thái một trận đáng đời.

Kun ôm bụng cười sằng sặc, cười đau bụng, cười đến nỗi cười xong thì cậu bắt đầu... buồn đi vệ sinh, mắc tiểu. Cậu nhanh chân vọt lẹ xuống giường để giải quyết nỗi buồn. Vừa kịp xỏ chân vào đôi dép thì...

Oạch

- Má ơi cứu con!

Trong cơn nguy cấp miệng cậu liên tục cầu khẩn nhưng vô tác dụng, mẹ cậu không nghe thấy, và bây giờ thì chân cậu với đôi dép siêu nhân đang lơ lửng ngược lên trời, đầu thì lại cắm xuống đất, mà ngã thế nào lại vấp ngay cắm xuống sàn, thế là ôi thôi, một cái răng bay ra, còn mũi cậu thì làm trò hít ngửi với cái sàn và cậu phát hiện ra rằng nó sặc sụa mùi nước rửa bồn cầu! Đau, quá đau! Kun khóc không ra hơi. Cậu lồm cồm bò dậy, cầm lên cái răng vừa bị văng ra, mắt trợn ngược, miệng hét to:

- Má ơi... RẰNG TÔI!!!!!!!!!!!!

Ấy thế mà trái với cơn đau đớn tột cùng của Kun thì thằng bạn cậu - Ken lại bật cười ha hả. Buồn cười quá! Quả thật là Ken không thể nhịn được cười, “tướng” ngã của Kun quá đẹp, trông cái mặt Kun lại ngu ngu nữa, thế là Ken cười âm lên. Kín thì tuy không cười ra tiếng nhưng cũng phải cố nhịn, và khóe miệng đã hơi cong cong lên. Kun quắc mắt nhìn rồi hét lên:

- Chúng mày cười cái gì????

Ken lập tức cầm bật, rồi giả vờ trầm ngâm suy nghĩ:

- Ê... có khi nào... là ba con nhỏ đó cố tình lau không sạch nước lau sàn để nó trơn tuột khiến chúng ta ngã không? - Ken xoa xoa cằm, rồi gật gật gù gù như mình vừa phát hiện ra cái gì hay ho lắm.

- Không phải nước lau sàn, mà là nước rửa bồn cầu! - Kun gào lên.

- Nước rửa bồn cầu??? - mặt Ken ngu ngu. Rồi tiếp tục phá ra cười sằng sặc. Bụng nghĩ thầm “A ha hóa ra ba con nhỏ đó vẫn biết chơi lại cơ đấy, nhưng đáng tiếc Ken đẹp trai này không dính chương, thằng Kun số đen quá... haha... may mà nó bước xuống đầu tiên chứ không thì... Ôi nhìn cái mặt nó kia... buồn cười quá... bây giờ thì mình đẹp trai nhất phòng... hô hô...”

Kun tức điên người nhưng không làm gì được, quan trọng là bây giờ cậu đã gãy răng, và cậu phải đi trồng lại ngay lúc này. Kun bực tức ôm hận phi thẳng xuống phòng y tế, lòng nguyện rửa ba con nhỏ kia “Hãy đợi đấy!” (giống hoạt hình “Hãy đợi đấy”)

Kun đi rồi, Ken sung sướng bước xuống, cậu muốn vào nhà vệ sinh soi gương và tu sửa lại nhan sắc một chút để xứng đáng với ngôi vị “đẹp trai nhất phòng”. “Phải đi cẩn thận mới được” _nghĩ thầm.

Ken rón rén bước xuống, an toàn! Cậu hí hửng chui tọt vào nhà vệ sinh.

- Ôi Ken ơi sao mày đẹp trai thế hả? - vừa soi gương vừa nói.

- Na nà ná na nà na nà ná na nà... - vừa hát vừa lấy một ít sữa rửa mặt xoa xoa vào lòng bàn tay.

Thời khắc huy hoàng đã đến, Ken bắt đầu xoa sữa rửa mặt lên khuôn mặt sáng láng. Xoa xoa xoa... rửa rửa rửa... “Ủa... sao ... ngứa ngứa...”

-..

A...a...a...a...a...a...a...a...a...a...

Ken lao vút ra khỏi nhà vệ sinh với tốc độ ánh sáng, cậu cũng cần phải xuống phòng y tế, nếu không nhan sắc cậu sẽ bị hủy hoại.. Ken vừa lao ra vừa giận dữ quát lên:

- Các - cô - sẽ - chết - với - tôi!!!!!!!!!!!!

Nạn nhân thứ hai đã ra đi không lời từ biệt. Một nỗi nhục thấu tâm can, một đòn quá đau đến lòng tự ái của mấy ông con trai. Trong phòng chỉ còn lại Kín với cuốn tiểu thuyết trong tay. Cậu bỏ quyển sách xuống, không tiếng động, khẽ mỉm cười nham hiểm “Bây giờ thì... ai mới là người đẹp trai nhất phòng?” (trời ơi ông này đều quá). Vậy là, Kín đã thắng. Cậu khoan thai bước xuống, rồi lại khoan thai đến bên chiếc bàn có để hộp bắp rang bơ, nhẹ nhàng cầm lên, bóc! Lúc này là lúc giải trí tốt đây, cậu sẽ vừa ăn bắp rang bơ, vừa đọc sách. Ôi cuộc đời thật là vui biết bao. Cẩn thận trèo lại lên giường. Rồi từ từ đưa bắp rang bơ vào miệng. Nhai nhai nhai.... nuốt nuốt nuốt... cậu vẫn đang thấy lâng lâng vì mình trở thành người đàn ông bản lĩnh và đẹp trai nhất phòng. Bỗng... có cái gì đó là lạ.... Sao... mùi không giống bắp rang bơ cho lắm... giống giống... mùi gì đó... Cậu bỏ thêm miếng nữa vào mồm... lại nhai... lại nuốt... eo ôi... vị của nó.. thật không chấp nhận được... Kín lao vào nhà vệ sinh... nôn thốc nôn tháo. Cậu cầm chai nước rửa bồn cầu lên ngồi ngửi. Thôi xong.. đúng cái mùi này rồi.

Cửa phòng 666 bật mở và lập tức thêm một người nữa nổi gót hai thằng bạn lao vút ra và phi thẳng xuống phòng y tế.

25. Chương 25

Chap 25:

Cửa phòng y tế bồng đầu chật ních người, nam có, nữ có. Họ đang chen chúc nhau cố gắng nhòm vào phòng y tế để xem cái mặt của ba chàng hoàng tử của học viện Milky Way. Nghe đồn một người thì trán thâm tím, hình như còn bị gãy mất một chiếc răng cửa, bác sĩ đang trông lại răng, một người thì da mặt như bị dị ứng, đỏ và phồng rộp cả lên, người còn lại thì cứ nôn thốc nôn tháo không biết do ăn phải cái gì.

- Biến hết cả đi! - tiếng hét vang lên trong phòng y tế là lũ học viên giật mình, nhưng chỉ giật mình thôi, giật mình xong thì lại cố nhòm nhòm vào trong.

Sầm

Cánh cửa y tế đập mạnh một cái làm lũ học viên bên ngoài mặt ngẩn ngơ, thế là thôi, chả kịp xem mặt ba chàng kia thế nào đã bị đóng cửa ở ngoài. Ai nấy lắc đầu chán nản rồi rảo bước đi ra ngoài, trong đó có cả Bu, Na và Mi.

- Haiz... cứ tưởng được xem bộ mặt thảm hại của bọn hần, ai ngờ... - Mi thở dài.

Na cũng đồng tình theo.

- Ồ... phải đấy... tiếc thật.

Bu thì cứ vừa đi vừa tùm tùm cười vì vừa rồi nhỏ kịp trông thấy cái mặt đỏ lựng của Ken, không biết do tức hay do “dị ứng” nữa.

- Hay! - Bu đang đi cùng Na và Mi thì có ai đó vỗ vai nhỏ.

Nhỏ quay lại.

- Anh Han!!!

Bu vui vẻ mỉm cười thật tươi. Nhưng chợt nghĩ ra lúc này Han vừa bị Ken đấm, Bu lại thấy ngại ngại, nhỏ hỏi về quan tâm:

- Khi... này... anh không sao chứ?

Han cười cười rồi xoa đầu Bu:

- Không sao! Hihi.

- Không sao thật không? Bu xin....

Đang định nói xin lỗi thì có bàn tay ai đó che miệng Bu lại... là Han...

- Em không phải xin lỗi đâu.. đó không phải lỗi của em...

Bu ngẩn người, Mi và Na cũng ngẩn người. “Sao hai người họ thân mật thế nhỉ?”

Mi quay sang huých huých tay Na:

- Bu và tên đó quen nhau bao giờ thế?

Na lắc lắc đầu ý không biết, rồi nhỏ cũng huých huých tay Bu, hỏi thăm:

- Bu và tên đó quen nhau bao giờ thế? (bất chước Mi)

Bu liền “à” một tiếng tỉnh mộng rồi nhỏ bắt đầu huyền thuyên:

- Xin giới thiệu, đây là Han, hơn bọn mình một tuổi, còn đây là Na và Mi, bạn em, mọi người làm quen nhau đi!

Han, Na, Mi gật gật rồi bắt tay nhau như kiểu mấy ông tổng thống gặp mặt nhau.

- Anh là Han... rất vui được biết các em...

- Em là Na, đây là Mi, rất vui được biết anh... (bà này chỉ giới bất chước)

— — —
6h30' tối.

Sau tiếng còi của Bu cả đám học viên lại xuống canteen ăn tối. Lần này Mi, Na và Bu có thêm bạn mới, đó là Han. Còn Ken, Kun và Kin thì vẫn đang ở trong phòng y tế, đối với ba cậu mà nói thì thế này thật là mất thể diện, thà nhịn ăn còn hơn là xuống canteen để rồi bị mất mặt.

- Ăn đi mọi người! - Mi nói khi đồ ăn đã được bưng ra.

- Nhoàm... nhoàm... nhoàm....

Chả cần Mi nói thì hai con bạn đã ăn nhồm nhoàm rồi, lúc đó Mi mới kịp cảm thìa lên. Thật hết nói.

Han nhìn ba đứa mà bật cười.

- Anh Han ăn đi! - Bu vừa nói vừa..

gắp miếng thịt gà vào bát Han.

- Ủm... em cũng ăn đi! - Han mỉm cười rồi lại gắp miếng thịt khác bỏ vào bát của Bu.

Lập tức bốn con mắt nhìn Bu như muốn ăn tươi nuốt sống, đó là Mi và Na. Hai đứa nó ghen vì có mình Bu được anh Han gắp đồ cho ăn thôi à.

- Anh Han ăn đi nè! - Na lại bắt chước Bu gắp thịt vào bát Han.

- Không, anh phải ăn đồ của Mi gắp.

- Không... của Na ngon hơn...

- Đã bảo anh Han thích đồ của Mi mà, Na buồn cười nhờ....

Bu ngơ ngác, Han vừa xoa đầu Bu cũng ngơ ngác, bát của Han thì ngày càng đầy thịt... thịt cứ chất dần lên...

@_____@ - Thôi... anh ăn thế đủ rồi...

- Anh ăn thịt bò nhé... - vẫn gắp gắp.

- Ăn trứng nè....

- Thôi ngay đi! - Bu quát lên giận dữ.

Rồi dịu giọng:

- Để đấy Bu ăn... hề hề ^_____^

- Ủ... Bu ăn đi này... - Han lại gắp gắp thịt sang bát Bu.

Mi và Na nhìn mà tức ói máu, tưởng gắp cho Han được Han gắp lại, ai ngờ...

- Các em muốn uống nước không? Anh mua nước cho?

- Có có có *_____*

Han lại mỉm cười rồi cậu ra quầy mua nước.

— — —
Trong khi đó, ở phòng y tế...

- Ya... tức quá... tao tức... tao tức... tao tức... - Ken vừa ôm cái mặt vừa được bôi thuốc vừa đập đập đầu vào... tường.

- Thôi đi! Mày không thấy đau đầu à? - Kun quắc mắt nói, rồi cậu cũng òa khóc nức nở - tao cũng tức... tao tức... tao tức... - vừa khóc vừa đập đập đầu vào... gối (ông này khôn hơn).

Kin tuy không nói gì nhưng mà thực ra cậu đang nghiêng rằng ken kết, thầm nghĩ cách đối phó với ba con nhỏ đó, không thể để mấy đứa trèo đầu cười cổ được, cậu tưởng mình thông minh không bị dính chưởng

như hai thằng bạn ai ngờ xơi ngay món bắp rang bơ bần thủ nghĩ lại thôi cũng muốn buồn nôn rồi. Nhất là con nhỏ tóc hơi vàng (Mi) đó, suốt ngày gọi cậu là Yan, mà cậu đâu phải Yan... Cô ta... cô ta.. đang khơi lại quá khứ của cậu... quá khứ mà cậu không muốn nhớ đến chút nào hết...

- Thù này phải trả! - không hẹn mà gặp, cả ba bọn hấn cùng nói, rồi cùng quay sang nhìn nhau, cười nham hiểm.

Tại canteen.

Han vừa đi mua bốn ly sữa chua mít, trông rất ngon và đẹp mắt, nhìn thôi cũng muốn ăn rồi, chưa nói đến ngửi, ôi thơm chết đi được.

- Ăn đi nè! - Han nói rồi đưa ôi người một ly.

Thấy ăn, ba nhỏ kia sáng mắt ra.

- Ôi thích quá thích quá!

- Ngon quá đi!

- Mỗi người được một cốc thôi à?

Han lắc đầu thán phục. Bó tay luôn với ba nhóc.

Ăn uống no nê rồi, cả bốn vươn vai định đứng dậy trả tiền thì Bu ngáp ngáp:

- Oài... sao buồn ngủ thế nhỉ?

Nhỏ thấy đầu óc mình nặng trĩu, mí mắt như chỉ muốn sụp xuống, nhỏ cố mở ra nhưng không được, thật sự là nhỏ buồn ngủ lắm, thật sự là nhỏ muốn được ngủ ngay bây giờ “hay tối qua mình ngủ muộn nhỉ?” Nghĩ được đến đây rồi nhỏ thấy mọi vật trước mắt mờ mờ... và cuối cùng thì chẳng biết gì nữa.

Đúng lúc đó thì điện thoại của Na reo:

- Alô!- Na nói qua điện thoại.

- Hiệu trưởng bảo các cô ăn tối xong thì đi kiểm tra vệ sinh từng phòng trong KTX.

- O... ai đấy ạ? - mặt Na ngu ngu.

- Tôi là trợ lý Hiệu trưởng. Nhớ kiểm tra và nhắc nhở từng phòng dọn vệ sinh cẩn thận. Tôi cúp máy đây. Tút...tút... TUT...TÚT...

Na cũng cúp máy và nhỏ lay lay Bu dậy.

- Bu, dậy, dậy đi. Con nhỏ này, ăn xong là ngủ luôn được.

Nhưng mặc cho Na lay mãi Bu vẫn không chịu dậy, cứ nằm ì ra ở bàn ăn, chẳng ra thể thống gì.

Mi thúi cho Bu một quả vào đầu mà chẳng xi nhê gì.

- Ngủ say rồi! - Mi lắc đầu.

Na suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi, kệ nó, mấy hôm nay chắc nó áp lực lắm. Mi đi với Na đi, tha cho nó lần này.

- Mi á? - Mi lấy tay chỉ vào mặt mình.

- Ừm, đi thôi.

- Nhưng... Mi đâu phải người trong Hội học sinh mà đi kiểm tra?

- Không sao đâu, ai biết. - rồi Na quay sang Han - phiền anh đưa bạn em về phòng nhé, chìa khóa đây!

Nói rồi, Na cầm chiếc chìa khóa đưa cho Han.

- Vậy nhé! Em đi đây...

Na kéo Mi chạy thẳng đi. Han nhìn Bu đang ngủ, nước miếng còn chảy ra nữa chứ, cậu chợt cười, thuốc ngủ đúng là có công hiệu thật!

— — —

Ngồi chán ở phòng y tế, ba chàng Kun, Kin và Ken cũng muốn về phòng. Ken lôi điện thoại ra gọi cho thằng đàn em:

- Tin, mày mang lên phòng 666 cho tao ba suất cơm, nhanh lên không mày chết với tao.
- O... vâng...
- Thằng kia mày chơi tao đấy à? Tao vừa trông rằm xong sao ăn được cơm?_Kun tức tối lên tiếng.
- Ờ quên_Ken tỏ vẻ biết lỗi rồi cậu lại nói qua điện thoại_hai..

cơm một cháo, OK?

- Dạ... dạ....
- Tút... TUT... TUT...

Ba cái đầu thò ra khỏi y tế, là đầu của ba bọn hấn, đang thử nhìn ra xem có ai không rồi mới dám bước ra ngoài. May quá, chắc mọi người vào phòng hết rồi. Bọn hấn thở phào rồi đi ra.

- Anh Kun!

Kun đi trước giật mình, Ặc, có mấy đứa con gái vẫn đang trực ở ngoài. Rồi như nước lũ tràn về bọn nữ sinh hò hét rồi chạy lại phía mấy anh chàng miệng rú lên:

- Tao nhìn thấy rồi, thảm hại quá trời luôn...
- Trời... sao xuống sắc vậy nhỉ?
- Sao lại ra nông nổi này?
- Chụp ảnh thôi....

Thế là đám nữ sinh chạy huỳnh huyếch đuổi theo còn ba giai nhà ta thì vất chân lên đầu mà chạy. Càng nghĩ càng thấy nhục. Đường đường là hoàng tử được bao người ngưỡng mộ mà bây giờ lại phải lâm vào hoàn cảnh này... càng nghĩ càng điên... tức quá đi!

Ken chạy nhanh nhất, đang hí hửng thì.... RẦM... cậu lao ngay vào một người. Tưởng là đám con gái nên cậu vội... ôm mặt chạy tiếp.

- Ủa... không phải con nhỏ Bubu sao? - trong lúc chạy vẫn ngoái đầu lại nhìn trong khi tay vẫn che mặt.
- Ặc... không phải thằng Han sao? Sao con nhỏ đó lại để thằng Han công nhỉ? Mà bọn nó đi đâu thế kia? Không phải phòng 333 ở đằng kia sao? Quái nhỉ?

Ken dừng chạy, mà không phải dừng mà là... chạy giật lùi lại đến chỗ Han. (ông này siêu thật, lưng chạy đằng trước nhá)

- Bỏ xuống! - Ken ra lệnh.

Han ngược lên vẻ ngây ngô rồi nói:

- Bỏ cái gì? Mà mặt cậu....

Bị động đến nỗi đau, Ken bực mình quát lên:

- Không liên quan đến cậu, thả cô ta xuống.

“Bực thật, sao lại gặp thành cha này ở đây” Han nghĩ rồi cũng đặt Bu xuống. Vì nhỏ đang ngủ nên cơ thể mềm nhũn, vừa đặt xuống là sắp đổ đến nơi. Ken vội đưa tay đỡ nhỏ, công lên vai rồi chạy tiếp. Han đứng nhìn mà không làm gì được “tha cho nhóc lần này, lần sau anh sẽ cần thận hơn” rồi cậu mỉm cười và bỏ đi.

- Chìa khóa phòng cô ta đây! - Han trao lại chiếc chìa khóa cho Ken.

Về phần Ken, cậu đang nghĩ gì đó ai biết được. Cậu cười thần trong lòng rồi công Bu chạy về phòng 666.

Mi và Na đi kiểm tra vệ sinh từng phòng. Thật rách việc mà. Đến phòng nào hai đứa cũng phải nhòm nhòm, đi vào trong xem xét từng góc ngách một, chỗ nào có giấy rác là lại phải nhắc nhở, rồi còn phải vào xem cả nhà vệ sinh nữa chứ. Một thật!

Bỗng có hai tên chạy đâm thẳng vào hai nhỏ. Hóa ra là Kin và Kun đang trốn bọn săn ảnh, không thì ngày mai tập san của trường lại có tin hay cho coi.

- Tránh ra - Kun quát, cậu vẫn chưa nhận ra người mình vừa đâm phải.

Mi kéo áo Kin lại

- Yan... chạy đi đâu thế?

Na thấy thế cũng bắt chước theo, kéo áo Kun lại.

- Ya... thả ra... thì ra là các cô, liệu đây... bây giờ thì thả ra nếu không muốn tôi điên lên! - Kun gào lên.

- A... ha... là anh, Kun sao? Trán anh sao thế kia? Sưng kìa, môi anh sao lại có vết máu đông? Anh vừa đi đánh nhau à? - Na hỏi, thật ra thì nhỏ biết thừa rồi, chỉ trêu tức hần tí thôi.

Lũ học viên đã kéo đến gần, tay đứa nào cũng cầm điện thoại giơ lên để chụp hình.

- Thả tôi ra! - Kun toát mồ hôi.

Nhưng càng thế, Na càng khoái trí tóm chặt.

- Thả ra! - Kin quát mắt nhìn Mi, đây là lần đầu tiên cậu không giữ được bình tĩnh và đáng vẻ lạnh lùng như thường ngày.

- Y..a..n...

- Tôi không phải Yan! - Kin gầm từng tiếng.

Mi thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, cảm giác như vừa mất đi thứ gì quý giá lắm. Nhỏ khẽ nắc lên:

- Yan... anh ... bị... mất trí nhớ hả???

Kin thật là chỉ muốn bó tay với con nhỏ này, đã bảo không phải mà cứ lảm chuyện.

- Không! Tránh ra!

Vừa nói, Kin vừa giật tay Mi ra khỏi áo.

Lũ học viên đã chạy sát đến nơi mà Na và Mi vẫn không bỏ tay. Kun tức mình quát lên:

- Là cô không bỏ đấy nhá! - rồi Kun xốc nhỏ lên, vác lên vai và chạy.

Lần này đến lượt Na hét toáng lên:

- Thả tôi ra... thả tôi ra... help me... help me... (bà này chơi cà tiếng nước ngoài)

Kin thì tất nhiên không đời nào vác Mi lên và chạy đi như Kun cả, nhưng mà sự đời là thế, cậu không vác Mi thì...

- Để Mi vác Yan nhé!

Mi nói rồi nhỏ kéo tay Kin một cái. Nhỏ này khỏe lắm, tức thì cả cơ thể nặng 6 chục cân của Kin đã nằm gọn trên lưng nhỏ. Nhỏ bắt đầu chạy theo Kun “nếu Yan bị mất trí nhớ thì Mi sẽ giúp Yan nhớ lại. Chẳng phải ngày xưa chúng ta vẫn hay cồng nhau và chạy như thế này hay sao?” Mặc dù nhỏ không tin lắm vào chuyện Yan còn sống, nhưng biết đâu được, biết đâu sau vụ tai nạn..

đó, Yan quả thực vẫn sống, và cậu chỉ bị mất trí nhớ mà thôi!

- Thả tôi raaaaaaaaaaaa.....

Vâng, đó chính là tiếng hét của Na và Kin vang vọng khắp cả dãy hành lang.

26. Chương 26

Chap 26:

Vậy là Kun vác Na, còn Mi thì vác Kin chạy thật nhanh để thoát khỏi lũ paparazi kia. Cuối cùng thì cửa phòng 666 cũng đập vào mắt bốn người. Mở cửa ra và lao vào trong, không quên chốt cửa lại, cả bốn mới kịp thở hổn hển. Nhưng vừa mở mắt ra thì... cái gì thế kia? Vẫn đang trong tư thế người công người, cả bốn ngơ ngác nhìn nhau, mắt chữ O mồm chữ A.

Trên giường, Bu đang nằm nhắm mắt ngủ ngon lành. Cứ tưởng chạy vội quá nên hoa mắt, thế là dụi dụi cái nữa... đúng là Bu rồi, sao lại nằm ngủ trên giường Ken. Hơn nữa, Ken còn đang cúi sát mặt xuống gần Bu, vì Ken đang quay lưng lại phía cửa ra vào nên không biết là Ken đang làm gì. Thấy động Ken quay ra, lần này thì là mười con mắt nhìn nhau.

- Thả... tôi... xuống... - Na lên tiếng phá tan sự im lặng.

- À ừ... quên... - và Kun khẽ thả Na xuống.

Nhìn thấy cảnh không nên nhìn thì Mi tức lắm, à à hấn dám sàm sỡ bạn nhỏ à? Biết ngay cái tên này rất biến thái mà. Mi tức giận hất người một cái, lập tức cái tên lưng rơi một phát xuống. Kin chỉ khẽ nhăn mặt chứ không nói gì.

- Làm gì hả?

Mi giận dữ tiến đến chỗ Ken.

- Suyt!

Ken lấy tay ra hiệu rồi tiếp tục công việc của mình. Bốn người còn lại tò mò tiến đến gần hơn rồi nhòm nhòm.

O_____o

Thì ra là Ken đang lấy bút tô tô vẽ vẽ vào mặt Bu. Hấn vẽ râu! Ôi mắc cười chết mất. Mặt Bu bây giờ trông thật là củ chuối mà, khắp cằm và miệng toàn “râu” là “râu”

Lập tức Kun lại há miệng ra cười oang oang.

Mi tuy cố nhịn cười nhưng vẫn lên giọng:

- Nay anh đang làm gì bạn tôi đấy hả?

- Cô không biết hay sao mà còn hỏi? Kun mày khóa cửa cẩn thận chưa?

- Rồi! __ Kun đáp gọn lỏn.

Ken dừng động tác vì cậu đã vẽ xong rồi, cậu quay sang nói với Kin và Kun:

- Tốt đấy! Anh em, xử thế nào đây?

- GIẾTTTTTTTTT!!!! - Ken gào lên rồi cầm cây kiếm siêu nhân định xông vào (ông này thích siêu nhân) thì... Cốp...

- Giết cái đầu mày ý! - Ken vừa táng cho Kun một phát vào đầu.

Kun mặt dần dần rồi hỏi:

- Thế làm gì?

Ken cười nham hiểm rồi nói:

- Các cô! - cậu chỉ vào Na và Mi đang sợ sệt, sợ quá đi ý chứ, phòng có hai trai hai gái mà (huhu) - Đã biết mình mắc tội gì chưa?

- Chưa! - Na thành thật, lập tức bị Mi táng vào đầu, nhỏ nói:

- Biết! Giờ các anh muốn gì?

Ken cười khẩy:

- Thứ nhất: khi con nhỏ Bu tỉnh dậy không được nói cho cô ta biết về “râu” trên mặt cô ta.

Mi và Na gật gật, tưởng gì chứ cái này chẳng cần Ken bảo thì hai nhỏ cũng định làm thế mà (đểu quá).

- Thứ hai... e hèm... từ ngày mai, các cô phải phục vụ ba chúng tôi trong giờ ăn. Ok?

- Sặc, anh nói sao? - Mi gân cổ lên.

- Sao? Không được hả? Vậy thì... - Ken bẻ tay và nháy mắt cho Kun và Kin - anh em... xông lênnnnnnnnn....

- Ui ui được rồi.... hix...

— — —

Bu tỉnh dậy thì cũng đã gần 8h tối. Nhỏ ngáp một cái dài thật dài... nhìn đồng hồ, ặc, đã gần 8h. Ra nhỏ đã ngủ được hơn một tiếng rồi. Mi và Na thấy Bu tỉnh dậy thì mừng lắm, chẳng lẽ hai nhỏ đã phải uẩn lưng ra mà công Bu về phòng mà.

- Ê, xuống dưới sân trước của Học viện chơi không? - Mi nói.

- Chơi gì? - Bu vẫn ngáp ngáp.

- Có nhiều trò lắm, đu quay nhá, cầu trượt nhá, xích đu nhá, đu xà nhá, trượt patin nhá.... nhiều lắm, Bu chơi không? - Na thêm vào.

- Thật hả? Đi luôn!

Na và Mi nhìn nhau cười gian, haha, với cái mặt thế này mà đi ra ngoài thì phải buồn cười lắm đây Bu ơi.

Bu chẳng thèm rửa mặt hay soi gương gì, nhỏ khoác áo rồi chạy một mạch xuống sân trước.

Ba đứa tung tăng dắt tay nhau đi.

- Oa... thích quá đi.... ơ mà sao ai cũng nhìn mình nhỉ? _ Bu thắc mắc khi nhỏ đang đu đu cái xà.

Na và Mi muốn cười lắm nhưng mà không dám, đành nhin mà nói:

- Chắc tại xinh quá!

- Vậy hả? Hôhồ.... - vênh mặt tự sướng.

Đến nước này thì Na và Mi buồn cười quá, hai nhỏ chạy một mạch ra chỗ khác, miệng nói với theo:

- Ya... buồn đi vệ sinh quá! Bu ở đây chơi một lúc nhá, bọn ta quay lại ngay!

Rồi vừa chạy thục mạng vừa cười như bị tẩu hỏa nhập ma.

- Buồn đi vệ sinh mà cũng cười sao? - Bu nhìn theo vẻ nghi ngờ nhưng rồi nhỏ cũng kệ, không quan tâm gì mấy.

- Hây! Lại gặp em ở đây! - Han vỗ vai Bu một cái làm nhỏ giật cả mình.

- A.....

hihi... anh Han...

- Trời, mặt em sao thế kia? - Han cũng giật mình khi trông thấy mặt Bu. “không lẽ mình nhận nhầm người, Bu làm gì có râu?”

- Mặt em làm sao? - Bu lo lắng hỏi, nhỏ bắt đầu thấy điều gì bất thường khi mà mỗi người đi qua đều nhìn nhỏ rồi khúc khích cười với nhau. Có đứa còn mang điện thoại ra chụp, lúc đó nhỏ cứ tưởng là tại nhỏ xinh quá.

- Em... haha... mặt em....

Han nói rồi kéo tay Bu đi chỗ khác... vắng người hơn. Đúng cái chỗ xích đu giờ chưa có ai chơi.

- O... ơ... - Bu vẫn ngỡ ngác chưa hiểu.

Han ấn Bu ngồi xuống rồi lôi ra chiếc khăn giấy ướt, cậu nhẹ nhàng lau mặt cho Bu, vừa lau vừa tủm tỉm cười.

Bu lúc này mới thấy nóng nóng mặt khi lau xong chiếc khăn giấy nhuộm màu... đen sì. Nhỏ đã hiểu, trời ơi Na và Mi thật đáng ghét mà... dám chơi xấu nhỏ.

Bu nhìn trân trân Han không chớp mắt. Lau xong, Han đem bỏ chiếc khăn “đen” vào thùng rác (không bỏ thùng rác thì bỏ đâu trời -_-)

Quay lại và ngồi xuống cạnh Bu.

Trời hôm nay nhiều sao quá! Bu và Han cùng ngược lên trời, không ai nói với ai câu nào, im lặng. Gió khẽ mơn man thổi làm tóc ai bay bay... Han bỗng chỉ lên một ngôi sao và nói:

- Em có biết đó là sao gì không?

- Không biết! - Bu khẽ lắc đầu. - Sao gì hả anh?

Han mỉm cười.

- Sao anh lại cười? - Bu quay sang hỏi.

- Hihi... anh... cũng không biết.

Bu bật cười, rồi nhỏ nheo cho Han một cái vào má:

- Cái anh này thật là...

- Ái... đau.. hihi ^_____^

- Hay mình đặt tên cho nó đi! - Bu nhìn chòm sao xếp thành hình cây kẹo bông rồi nói:

- Đặt là sao kẹo bông đi anh!

- Sao kẹo bông?

- Ủm... nó giống cây kẹo bông mà.

- Haha....

- Sao anh cười?

- À... không có gì... sao kẹo bông... à em có biết không... mỗi vì sao đều có một sự tích riêng... chúng còn có linh hồn nữa đấy...

Bịch

Chưa nói hết câu, đầu Bu đã bất ngờ dựa vào vai Han, nhỏ lại buồn ngủ... gió mát quá! Nhỏ đang chìm vào trong giấc mơ có chàng hoàng tử phi ngựa đến đón nhỏ. Gió khẽ thổi và tóc chàng bay bay...

- Xin lỗi em... khăn giấy có thuốc mê... ngủ đi em... nhưng anh cần biết được... sự thật...

Han khẽ đặt Bu xuống cái xích đu, bàn tay Han nhẹ nhàng kéo áo Bu xuống... cậu cần phải làm điều này...

Bờ vai trắng ngần của Bu dần lộ ra dưới lớp áo. A-men!

Bộp

Bàn tay Han bỗng bị bàn tay ai đó nắm chặt, Han có thể cảm nhận bàn tay đó đang run lên. Han ngẩng mặt lên.

- Ken...

- Cảm ơn!

Một cú đấm giáng thẳng vào mặt Han. Máu bắt đầu rỉ ra nơi khóe miệng.

Ken lạnh lùng bế Bu dậy và bước đi. Han sững người... cậu một lần nữa để Bu đi mất... một lần nữa không làm rõ được sự thật.

Ken bế Bu bước đi. Vừa nãy khi Na và Mi “đi vệ sinh” xong, quay lại không thấy Bu đâu, thế là đi tìm, tình cờ gặp hần nên nhờ hần tìm giúp. Và hần đã tìm thấy Bu, nhưng là đang bị một tên con trai... sàm sỡ (ông này toàn nghĩ linh tinh). Thấy chết phải cứu, Ken đã ra tay nghĩa hiệp và cậu nghĩ rằng mình đã cứu được Bu.

27. Chương 27

Chap 27:

5H sáng.

Bu đang mặc bộ đồ thể dục và nhỏ đã tập hợp đủ mọi người trong sân chạy.

- Bắt đầu, chạy! - Nhỏ tút còi một cái.

- Khoan đã! - một cô gái tóc đỏ lên tiếng, là Sasa.

- Có chuyện gì? - Bu điềm tĩnh hỏi, mặc dù nhỏ thấy hơi khó chịu, hôm nay là ngày thứ hai và nhỏ thấy kỷ luật trong học viện có vẻ vẫn chưa tốt cho lắm.

- Thưa Hội trưởng đáng kính! - Sa vừa vuốt vuốt lọn tóc đỏ buộc lệch một bên vừa nói giọng mỉa mai - sáng hôm qua, Hội trưởng đang chạy thì tự dưng trốn vào phòng y tế (tự dưng), như vậy là Hội trưởng không chạy đủ, và như thế thì phải bị phạt!

- Ồ....

Sau lời nói của Sa thì cả Học viện ồ lên và hòa theo. Mi và Na tức lắm, chỉ muốn đấm cho con bé tóc đỏ kia một trận.

- Nay, cô nói cho hần hay nhé, Hội trưởng bị ngã, cô không thấy sao?

- Đủ rồi!!! _ Bu dần giọng_ tôi chạy.

Ken bỗng thấy tức tức thay cho Bu, vẫn biết như thế là bất công cho Bu, nhưng cậu lại không thể làm gì. Nhìn cái dáng nhỏ nhắn của Bu chạy 10 vòng quanh sân thì chắc có khi ngất mất.

Lũ học viên cũng bắt đầu chạy....

Ken chạy đuổi dần theo song song với Bu, quay sang nhìn, Bu vẫn chạy, mồ hôi bắt đầu rơi nhưng nhỏ không nói gì hết. Chẳng biết do mồ hôi rơi vào mắt hay sao mà nhỏ thấy mắt cay cay... hình như... mọi người trong Học viện đều ghét nhỏ... không ai thích nhỏ... trừ hai con bạn thân đến cáng hết (vẫn tức vụ tối qua)...cả Ken cũng bắt nạt nhỏ, nhốt nhỏ trong phòng, nhốt..

nhỏ trong cả nhà vệ sinh nữa.... chắc chỉ mỗi Han là thích nhỏ thôi... Ồ.. ấy thế mà cái tên Ken đó còn chạy song song với nhỏ nữa chứ. Nhỏ mặc kệ... không thèm nói chuyện với hần nữa.. hiển nhiên là tối qua nhỏ vẫn chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm trên giường.

- Bu, đừng khóc! _ dường như lời Ken nói rất nhẹ... nhẹ như bước chân Ken... và cậu lại chạy lướt qua Bu.

— — —

- Bu, mệt không? _ Mi vút cho Bu chai nước và cả ba nhắm nháp cái bánh mì.

- Không mệt lắm... hihi.... - Bu mỉm cười trả lời.

- Kinh nha, chạy 10 vòng mà không mệt cơ đấy, mà việc gì Bu phải làm thế? Rõ ràng là cô ta quá đáng mà... - Na phụng phịu nhìn rõ yêu.

- Thôi bỏ đi! Thay quần áo đi rồi còn lên lớp.

Biết Bu không muốn nhắc đến chuyện đó nữa nên Na và Mi cũng thôi, cả ba thay đồng phục rồi chuẩn bị đi học.

- Ặc... còn phải đi xách đồ ấy tên đó nữa! __ Bu thở dài nhớ ra chuyện đó.

- Haizzzzzzz __ Mi, Na cũng nãy nê thở theo.

Tại phòng 666.

Ken cứ nghĩ đến chuyện con nhỏ Bu phải chạy 10 vòng quanh sân chạy thì lại thấy thương thương (ặc) cơ mà sau đó cậu bước vào nhà tắm, đi vệ sinh và giặt nước... sau đó, mặt cậu tối sầm lại... không... cậu không thể quên mỗi thì này được... thù này nhất định phải trả... dám làm tắc bồn cầu sao? Cậu suýt thì quên chuyện này đấy.

Cậu lôi điện thoại lên và ấn số.

- Alô!

- Con Ken đây, lát nữa Hiệu trưởng cho người đến sửa bồn cầu phòng 666 nhé!

- Làm sao?

- Nó bị tắc.

- Tại sao?

Ken bắt đầu cáu.

- Con không biết!

Nói rồi, cậu cúp máy. Thật rách việc!

Bỗng, cậu nghe tiếng la thất thanh...

- OH MY GOD!!! QUẦN ÁO CỦA TÔI!!!!!!

Ken bật tai lại nhưng cũng chạy ra sân phơi xem có chuyện gì xảy ra.

- Na, Mi, Bu, các cô chết với tôi! - Ken và Kun đau khổ nhìn đồng quần áo hàng hiệu mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ muốn lột da uống máu quân thù.

Quyết định trả thù.

6H50.

Mi, Bu và Na hăm hực tiến đến phòng KTX 666.

Cửa đóng. Na gõ cửa... bên trong vọng ra tiếng nói:

- Cứ vào!

Cả ba đẩy cửa bước vào.

Ào

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng giờ thì người ba nhỏ ướt như chuột lột. Giật mình! Bất ngờ! Rồi tức giận!

- Là các anh bày trò phải không? __ Mi hét lên.

Ba tên điên đó vẫn ngồi đọc truyện. Mi hùng hổ bước tới định ổi tên một trận cho bõ tức thì...

Oạch

Nhỏ dấm phải vỏ chuối và ngã một cú đau điếng.

- Ya.. tên điên nào ăn chuối vứt ra phòng vậy hả? __ Mi tím mặt gào lên.

- Để Na, để Na!_ Na lại bắt chước Mi xông pha chiến trường. Vì giường Kun ở ngoài nên nhỏ tiến đến, định thụi cho hấn một trận thì....

Òa

Hấn bỏ quyển sách xuống, để lộ cái mặt nạ quỷ dữ ra là Na hết hồn hét toáng lên:

- Maaaaaaaaa.....- vừa hét vừa chạy biến ra ngoài.

Chỉ chờ có thế là Kun cười ha hả rất là sung sướng.

Chiến binh cuối cùng_Bu. Bu lần này không dám bước vào nữa mà nhỏ chỉ nói:

- Nếu các anh không muốn chúng tôi xách đồ cho thì cứ việc bày trò!

- Ấy, làm gì mà nóng thế! Đây đây, cặp đây, mang lên lớp cho bọn tôi luôn nhá! hehe...

— — —

Ba đứa khệ nệ mỗi đứa hai cái cặp vác đi trong khi người thì nước vắn nhỏ tong tỏng. Kệ, lát rồi khô, giờ mà quay lại thay thì có mà muộn học.

Bu vừa khoác cặp Ken lên đi được mấy bước thì có cái gì đó rơi từ cặp hấn ra, cúi xuống định nhặt thì té ra... là con chuột trù....

- A...a...a...a...a...a...a...

Bu rùng mình hét lên rồi lùi lại, đụng trúng Ken đằng sau đang ôm bụng cười. Nhỏ lườm Ken một cái sắc lẹm.

Trong lòng ba nhỏ muốn vút mấy cái cặp đi lắm nhưng không dám, sợ thất hứa bị... tẩy chay, thế là đành ngậm bồ hòn làm ngọt và cố lê đến lớp.

Cuối cùng thì cũng xong nhiệm vụ, ba nhỏ mệt mỏi nằm dài trên bàn. Tiếng xì xào trong lớp lại bắt đầu nổi lên.

- Sao trông bọn họ kinh thế kia?

- Ờ... người ướt nhem ý.

- Haiz... chắc là vừa bị người ta dội nước vào ấy mà! _ giọng nói khá to nên mọi người ngảnh ra nhìn, lại là Sasa._ mà thôi, mọi người đọc tập san tiếp đi, hình như có tin hot về Hội trưởng thì phải.

Sa cố nhấn mạnh hai chữ Hội trưởng làm Na, Mi và Bu rất tò mò.

- Cho bạn mượn một cuốn nè! _ cô bạn Lily tốt bụng chìa ra một cuốn tập san và khẽ nháy mắt.

”Học viện Milky Way. Tập san ngày... tháng... năm....

Tin hot 1: ba Hoàng tử và những chấn thương”_ đọc đến đây,..

nhìn hình ảnh mà các paparazi chuyên nghiệp chụp được và lên trang nhất mà ba đứa không khỏi cười thâm.

Giở sang trang thứ hai: “Tin hot 2: Hội trưởng mới Bubu xuất hiện với bộ râu giả gây sốc”, kèm theo đó là bức ảnh Bu đang đeo “râu giả” và giơ tay “hello” cười toe với mọi người, lúc đó nhỏ cứ tưởng xinh quá nên người ta muốn chụp ảnh, ai ngờ....

Bu liếc mắt sắc lẹm về phía Mi và Na, tại ai, là tại ai đã khiến Bu bị như thế? Tức... tức quá đi!!!

Vậy là bắt đầu một buổi học một cách thật xui xẻo T____T

— — —

Giờ ra chơi.

- Hội trưởng! _ Tin chạy vào lớp Bu rồi vừa thở vừa nói_ có ba học viên nam vào trường mà không mặc quần áo đồng phục.

- Ai? _ Bu tò mò hỏi.
- Học viên mới của lớp 11ak30, thưa Hội trưởng.
- Giờ bọn hần ở đâu?
- Đang đứng ở cửa lớp 11ak30, Ken không cho bọn đó vào lớp.
- Được rồi, đến ngay đây!

Mi, Na cũng cùng theo Bu đi luôn. Vừa đi Bu vừa nghĩ, sao bọn hần không mặc đồng phục mà vẫn vào được trường nhỉ? Sao bảo vệ lại cho bọn hần vào trường? Hiệu trưởng đâu? Tất cả đều dẫn tới một khả năng: Hiệu trưởng đang thử nhỏ.

Vừa bước gần đến phòng lớp 11ak30 đã thấy tiếng rầm rầm chói tai và tiếng cãi nhau chí chóe. Bu vội bước đến chỗ đám đông đang vây quanh, có vẻ khá là lộn xộn.

- Tránh ra cho Hội trưởng vào_ Tin đi trước dẫn đường đang cố tách đám đông ra.

Khi lũ học viên đã đứng dạt ra rồi, Bu bước vào lớp. Điều đầu tiên nhỏ thấy là bàn ghế lộn xộn đổ ngang đổ ngửa, mấy chiếc laptop cũng đang nằm trên sàn. Giờ thì trong phòng không có ai ngoài sáu thằng con trai.

Điều nhỏ chú ý nhất là ba tên con trai lạ mặt, ăn mặc không giống ai, có nghĩa là không mặc đồng phục ấy, cả ba tên đều mặc áo phông đen cộc tay có in hình đầu lâu, quần bò mài rách, tóc tai vuốt keo dựng ngược hết cả lên, cơ mà trông cái mặt cũng được lắm chứ bộ, có khi còn có thể so sánh với bộ ba hoàng tử được. Ba tên đó ung dung ngồi trong lớp. Một tên đang vừa vắt chân lên bàn vừa cắt móng tay. Một tên thì đang ăn snack khoai tây vẻ ngon lành lắm. Tên còn lại thì cắm headphone vào tai nghe nhạc. Hừ, trông ngứa mắt thật, đúng là không coi ai ra gì. Mà Bu là Bu tức nhất cái tên ăn snack khoai tây, ăn một mình không cho ai hết sao?

Profile

Tên: Chen, Dark và Teo.

Tuổi: 17

Ngoại hình nổi bật.

Tính cách: hung hăng và tàn bạo.

— — —
Ngoài ba tên đó ra thì còn có ba tên nữa. Không ai khác là Ken, Kun và Kin. Kin vẫn điềm nhiên ngồi nghe nhạc và mắt vẫn hướng ra cửa sổ, còn Kun và Ken thì lại đang vô cùng tức giận, bàn tay nắm chặt, mắt trợn lên rất đáng sợ, như chỉ trực xông vào bóp cổ ba tên kia đến nơi vậy.

Bu bước vào mà chả tên nào thèm để ý, cứ ai làm việc người nấy, chẳng quan tâm đến Bu đang tức ói máu “Mình xinh thế này mà không ai thèm nhìn là sao?”.

Tuy có hơi sợ nhưng nhỏ vẫn bước lại phía ba tên mặc áo phông đen. Đầu nhỏ thầm nhắc câu “Mình là Hội trưởng... mình là Hội trưởng” đến cả chục lần để trấn tĩnh bản thân. Bình tĩnh, phải bình tĩnh mới được.

- Đứng đây!_ nhỏ đứng thẳng trước mặt ba tên đó và nói, mặt không chút biểu cảm, ngay cả lời nói cũng không chút biểu cảm, không run sợ cũng không tức giận.

Kun và Ken lúc này mới rời ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống dành cho ba tên kia để quay ra nhìn Bu. Còn ba tên kia thì từ từ ngẩng mặt lên, nhìn thẳng Bu. Tên đang bấm móng tay lạnh lùng nói:

- Muốn gì?

Một tên khác chen vào:

- Ayo... một bạn gái cơ à? Mấy thằng con trai vô dụng ở đây còn không làm gì được nữa là cô...

Kun và Ken nghe thế thì tức lắm, định xông ra tát ấy tên kia một trận thì Bu gơ tay ra hiệu ngăn lại.

- Đủ rồi! Tôi nói lại một lần nữa. Đứng - dậy!!!

Tên đang cắt móng tay từ từ bỏ cái kéo xuống, hất khoát chân một cái và nhảy xuống bàn.

- Đứng lên rồi đây, sao nữa?

Hai tên kia thấy thế thì cười thích chí lắm, xem ra lại sắp có trò hay để xem đây. Hắn dần bước đến sát người Bu, cúi sát xuống mặt nhỏ và nhìn chăm chăm với ánh mắt sắc soi.

- Ồ... nhìn cô em cũng được đây... muốn chơi với bọn anh hả?

Bu hơi lùi lại phía sau. Nhỏ chúa ghét mấy tên con trai ăn nói kiểu này. Lòng muốn xông lên đâm vào mồm hắn lắm, nhưng phải nhịn, mình là Hội trưởng, làm thế thì còn ra thể thống gì nữa? Ken nhìn thấy cảnh đó thì máu nóng..

dâng trào. Định cho tên kia một trận thì Tin từ đâu bước đến, kéo Ken lại và nói nhỏ vào tai: “Đại ca, Hiệu trưởng nói phải để đích thân Hội trưởng giải quyết chuyện này”.

— — —
- Sao? Cô em muốn gì?_Teo giả giọng giễu cợt.

Bu quay mặt đi chỗ khác để không phải nhìn thấy cái mặt đáng ghét của hắn, nhỏ chỉ tay ra phía cửa, nói:

- Ra ngoài!

Teo khẽ nhú mày, rồi hắn bật cười ha hả.

- Ha... ha... ha... ra ngoài? Nói hay nhỉ, tại sao?

Rồi hắn lại quay lại và ngồi vào vị trí cũ, tiếp tục công việc... cắt móng tay.

Bu nhìn hắn thấy tức lắm. Ngứa cả mắt! Người đâu mà vô duyên. Lũ học viên bên ngoài căng mắt ra nhìn vào trong, thỉnh thoảng lại có tiếng bàn tán rộn cả lên. Mi và Na vì đi sau Bu nên hiện không chen được vào đám đông để nhìn, đành đứng ngoài chờ.

Cảm thấy mình bị bỏ, Bu nóng mặt, không thể để người ta khinh thường Hội trưởng được.

Rầm

Nhỏ chống hai tay cái rầm lên bàn tên kia đang ngồi, mắt nhìn thẳng vào mặt tên đó, nhỏ nói:

- Không mặc quần áo đồng phục... thì - phải - đi - về!!!

Tên Chen đang ăn snack khoai tây bỗng cười um lên, cứ như đó là chuyện ngớ ngẩn nhất mà hắn từng nghe vậy.

- Muốn chúng tôi đi sao? Cô nằm đấy mà mơ đi_ hắn nói_ hay là... cô em cởi áo đồng phục ra cho bọn anh mặc.

Hắn nói xong thì ba tên kia cười ầm lên.

“Không, thế này thì không được, còn 15’ nữa là vào tiết rồi, cứ thế này thì không giải quyết xong mất, phải nghĩ cách, phải nghĩ cách thôi”_Bu đang cố nghĩ cách để đuổi bọn hắn đi. Học viên mới chuyển về trường hồi sáng gì mà hung hăng thế không biết.

Rồi mắt nhỏ chợt sáng lên... Tưng... một cái bóng đèn đang nhảy múa trước trán nhỏ. Haha... nghĩ ra cách rồi.

Nhỏ khoát tay ra sau lưng, làm ra vẻ suy nghĩ lắm, rồi hỏi đều:

- E... hèm... _ lên giọng_ các anh_ nhỏ chỉ vào ba tên đó_ có phải là con trai không?

@_____@

Ba tên đó há hốc mồm vì lời nhỏ vừa nói. Rồi tên Dark đang nghe nhạc tháo tai nghe ra và cười thành tiếng:

- Haha... cô em hơi thật buồn cười... bọn anh đương nhiên là con trai rồi, hay là em muốn kiểm tra?

Lũ học viên bên ngoài thì nhau cười um lên. Bu lại tiếp:

- Ồ... vậy các anh có thông minh không?

- Cái này thì không phải hỏi, bọn anh rất thông minh em ạ __ tên Chen vừa ăn xong gói snack khoai tây thì vứt ngay cái vỏ xuống sàn và phui phui tay.

- Ồ... thế sao? Tôi lại thấy ngược lại đây, các anh có biết chơi cờ carô không? Mà chắc chả biết đâu nhỉ... haizzzzz __ Bu làm bộ thờ dài rồi định bước đi.

Teo đang bấm móng tay đập bàn cái rầm, hấn hét lên:

- Ai nói không biết chơi? Dám đấu không? Cô em hơi bị khinh thường bọn anh rồi đấy.

- Thôi... tôi chả dám... đấu với các anh cho bản tay... __ Bu nói rồi lắc lắc đầu bước đi.

- Đứng lại __ Chen chặn trước mặt Bu, hấn chìa ra tờ giấy ô li và cái bút bi, nói __ ngồi xuống, chúng ta quyết đấu.

- Ồ, nếu các anh đã muốn vậy thì tôi cũng chiều, chơi thì chơi, nhưng tôi có một điều kiện, nếu các anh thua, thì lập tức về KTX của mình.

- Haha... cô em hơi tự tin quá đấy. OK, còn nếu cô em thua... thì phải... __ bọn hấn nhìn nhau cười gian __ cởi áo cô em ra!

Ặc, mấy tên này dễ thật, Bu khẽ rùng mình, rồi nhỏ nói dứt khoát:

- OK, chơi luôn.

Rồi nhỏ ngồi xuống cái bàn, ba tên kia cũng ngồi xuống, bốn đứa chụm đầu vào nhau trên mảnh giấy ô li.

“Ba đứa một không chốt cũng què, cô em cứ chờ mà cởi áo đi” __ bọn hấn nghĩ.

“Các anh tưởng thắng được tôi mà dễ sao? Mở mắt ra mà coi! Hãy xem ta đây!”

Trận đấu bắt đầu.

Kun, Ken và Kin ngơ ngác nhìn nhau. Lũ học viên đứng ngoài cũng chẳng hiểu cái mô tê gì, đang sắp đánh nhau tự dưng lôi nhau ra đánh cờ carô! Cứ tưởng được xem đánh nhau, ai ngờ... chán thật! Nhưng mà lũ học viên vẫn đứng im quan sát trận đấu, ai cũng mong Hội trưởng... thua, để được xem cởi áo.

- Xem mới __ Kun tò mò quá ngó đầu vào chỗ bốn đứa kia đang chụm đầu vào nhau.

- Ra... ra...! __ lập tức cậu bị một tên đẩy đẩy ra, bị xua như con cún. Tức quá!

- Xem cái nào! __ Ken cũng ngó vào.

- Đã bảo đi ra lại còn! __ Ken bị một tên đá bay ra ngoài.

Hai đứa đau khổ ra chỗ Kin ngồi im, mắt vẫn nhìn ra chỗ đánh cờ và hóng hóng.

15 phút sau.

- Ya... Diên mắt! __ Teo vò đầu bứt tai khi ba tên đang hùng hổ ra khỏi phòng học.

- Huhuhuhu... chơi 10 trận thua cả 10... huhuhu... còn đâu là sĩ diện của đàn ông nữa- Chen lấy khăn tay.. lau lau nước mắt.

- Hừ... tiếc thật, không được xem cô ta cởi áo... __ Dark lắc đầu ngao ngán.

- Không sao! Thua keo này ta bày keo khác, thiếu gì lúc đâu anh em nhỉ? __ Teo nói an ủi, nhưng thật ra hấn cũng đang tiếc chết đi được.

- Các anh về cẩn thận nhá! híc... __ Bu cầm tay chùi nước mắt, vẻ mặt vô cùng xót xa.

Ba tên đó “ra đi” giữa con mắt ngơ ngàng của các học viên.

— — —
Phòng Hiệu trưởng.

Bà Lisa đang xem lại đoạn băng quay cảnh đánh cờ trong lớp 11ak30. Đầu gật gù... bà mỉm cười nói:

- Không đánh nhau... không bạo lực... không đe dọa... Tôi thích em rồi đấy!

28. Chương 28

Chap 28:

Giờ ăn trưa.

Ken, Kun và Kin đang ngồi trong canteen. Mặt mũi mấy cậu trông đã đỡ hơn hôm qua nhiều rồi, hôm nay trông có vẻ sáng láng và lấy lại phong độ hơn rồi.

Ngóng mãi cuối cùng cũng thấy ba nhỏ đi vào canteen. Tưởng rằng ba con nhỏ đó nhớ lời hứa mà biết điều qua phục vụ bọn hần, ai ngờ ba nhỏ đó vẫn ung dung ngồi bàn riêng, lại còn ngồi ăn cùng Han nữa chứ.

- Tin, mày ra bảo ba con nhỏ kia lại đây__Ken hăm hăm nói với Tin.

- OK thưa đại ca.

Tin nói rồi lon ton chạy đi.

- Chào mọi người!__ Tin giơ tay chào.

- Ồ, Tin đấy à? Có chuyện gì không? __ Bu mỉm cười hỏi.

- Có đấy! Anh Ken bảo ba người qua bên đó một chút__ vừa nói vừa chỉ ra cái bàn có ba tên đó đang ăn.

-Ặc. Anh Han ngồi đây chút nhá, bọn em qua bên kia một lát.

Han gật gật đầu và mỉm cười. Ba nhỏ cũng đi theo Tin đến bàn ăn của ba tên đó.

- Chuyện gì?__Mi khoanh tay và hất hàm nói với ba ông mãnh đang ngồi chơi xơi nước.

Kun ngửa người ra dựa vào ghế rồi thông thả nói:

- Ay ya... tôi muốn đeo khăn ăn.

O___O

Thật chả hiểu tên điên này nghĩ gì, khăn ăn ở ngay trước mặt mà hần nói muốn đeo, hần không có tay à? Trông cái mặt hần vênh lên ghét chưa kìa.

- Khăn đây!__ Mi nói rồi nhỏ vút toẹt cái khăn vào mặt Kun__đeo đi.

-Ặc cô bị điên à?__Kun lùng bùng với cái khăn che kín mặt, hần giật tay Na rồi quát__đeo cho tôi!

Na tròn xoe mắt nhìn, Ken thấy Kun làm vậy lại được nước lấn tới:

- Bu, đeo cho tôi.

- Anh nói gì cơ? Anh vừa xong trại về à?__Bu có vẻ tức tối lắm, nếu để lũ học viên thấy Hội trưởng hội học sinh mà phải đi đeo khăn ăn cho tên nhóc này thì thà nhỏ tự tử còn hơn.

Ken khoát tay ra hiệu cho Tin, lập tức tên MC lại oang oang lên cái bài ca muôn thuở:

- Ai không giữ lời hứa trong Học viện Milky Way, kẻ đó sẽ bị - tẩy - chay.

Trời, suốt ngày ca cái bài ca này không biết chán, ba nhỏ bực mình nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, phải nhịn, phải nhịn, phải nuốt cục tức này lại, quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà.

Bu liền tiến đến, cầm cái khăn lên, quàng vào cổ Ken, động tác rất nhẹ nhàng, dịu dàng, bàn tay con gái đưa nhẹ lên cổ Ken rồi buộc chiếc khăn lại. Trong phút chốc Ken ngơ ngẩn nhìn.

- Này thì thắt này!

- Ya... cô tính thắt cổ tôi chết đó hả?_Ken ôm cổ kêu lên.

Bu khoái trí cười đều:

- Là anh nhờ tôi mà...

- Cô... cô ...aishhhh... thật hết chịu nổi_Ken cầu nhàu rồi tháo cái khăn ra... thắt lại.

Trong khi đó thì Na cũng buộc xong cái khăn cho Kun rồi, có điều nhỏ lại buộc ngược ra đằng sau khiến Kun tức điên người, cậu nắm chặt lấy tay nhỏ, mặt gườm gườm. Bốn mắt nhìn nhau.

“Trời, sao hần lại nắm tay mình? Nam nữ thụ thụ bất thân mà, mà sao... nhìn thẳng hần cũng đẹp giai đấy chứ, mũi cao thế.”_Na vừa nhìn vừa suy nghĩ mông lung. Còn Kun cũng đang “xúc động” lắm, hần nghĩ bụng “Ặc... con nhỏ này... mắt đẹp quá... mắt xanh trong veo nhỉ...giả cứ được nhìn mãi thế này nhỉ... ặc mình nghĩ gì thế này?”

- Bỏ tay ra được rồi đấy hai bạn trẻ ạ!_ Mi nói giọng tức tối, nguyên là nhỏ vừa có ý định đeo khăn giùm Kin nhưng lại nhận được câu nói cộc lốc “Không cần”, nên bây giờ thấy Na và Kun thân mật nhỏ đâm ra giận cá chém thớt.

- Ô... ừ..._ hai bạn trẻ bối rối vì vừa nhìn nhau đắm đuối vội buông tay nhau ra e then đỏ mặt.

- Tôi muốn ăn cá viên chiên, gấp cho tôi_Ken ra lệnh.

Bu nhìn quanh không thấy ai đang nhìn mình, Han cũng đi đâu mất tiêu rồi nhỏ mới nén nhin xúc cá cho tên đó ăn.

- Nè!_vừa xúc vừa dậm chân thùm thụp.

Ken khoái chí lắm, hần cứ nhần nhần nhỏ nhỏ, trông ghét thế không biết.

- Kun há ra nào!_ tiếng nhỏ Na_A... nói “a” nào... ngon hơn?

- Sặcccc..._Ken đang ăn suýt sặc hết ra.

Bu và Mi cũng trở mắt nhìn hai bạn trẻ không biết đã thân mật thế từ bao giờ.

- Đi ra đằng kia mua nước ngọt cho tôi!_ Ken..

lại ra lệnh cho Bu.

- Mua thì mua.. Xì..._rồi nhỏ nguýt dài và chạy đi.

— — —

Xoảng

Tiếng bát đĩa văng tứ tung rơi vỡ loảng xoảng. Canteen bỗng náo loạn cả lên.

Bu đang đi mua nước cũng giật mình. Lại có chuyện gì đây? Nhỏ đưa mắt nhìn quanh. Ở một góc canteen, chiếc bàn ăn với mấy cái đĩa đồ loảng xoảng dưới đất, nằm chổng gọng trông thật là thảm hại. Kế bên đó là ba tên con trai mặt mũi hồng hách đang vắt chân ngồi trên ghế, vẻ mặt thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra. Bu méo mặt, lại là mấy tên lúc sáng nay, bây giờ thì chúng đã mặc quần áo đồng phục nhưng lại không sơ vin và cavag thì thắt lệch một bên trông ngứa mắt thật, trường học chứ có phải cái chợ đầu mà mấy thằng ranh này lại hồng hách thế. Phải giải quyết chuyện này mới được.

Bu tiến đến nơi vừa xảy ra chuyện, nhỏ nói:

- Có chuyện gì?

Ba tên kia ngẩng mặt lên nhìn Bu. Một tên “À” lên một tiếng. Hần cười cười thích thú rồi nói:

- Đồ ăn không ngon!

Bu nhìn mấy đĩa thức ăn còn nguyên vớ vụn dưới sàn. Nhỏ thấy ghen ghen nơi cổ họng. Đúng là mấy tên này quá đáng thật, không ngon bọn hắn có quyền không ăn, tại sao lại hất hết đi như thế.

- Lại là cô em Hội trưởng. Cô em có vẻ thích dây vào bọn anh nhỉ?__ Chen trên tay vẫn cầm gói bim bim vừa dứt bim bim vào mồm nhai rau rầu vừa nói với Bu.

- Nhặt hết lên!__ Bu nói giọng lạnh tanh. Nhỏ đã tức lắm rồi.

Đám đông ngày càng kéo đến xem nhiều hơn, bọn Mi, Na, Kun, Ken và Kin thấy có chuyện cũng chẳng ngồi im được, vội chạy ra xem thế nào.

- Ô hô... cô em nói hay nhỉ?__tên Teo đang cầm kéo tỉa tỉa tóc khê buông một câu mỉa mai. (Tên này thích nghịch kéo).

- Tôi nói dọn hết đồng bữa bọn mà các anh gây ra, mau lên! Là con người mà các anh không biết suy nghĩ à? Đồ ăn còn nguyên thế mà hất đi không thấy phí à?__nhỏ tuân một tràng dài, máu nóng đã bốc lên tận đầu.

- Phí? __Dark nhếch mép__vậy thì, cô em nhặt hết lên ăn đi!

- Ha..ha..ha..ha..ha...

Tràng cười khà ồ của bọn chúng vang lên. Chúng cười mình sao? Bu nghĩ thầm... đúng là mấy thằng hâm... tức chết đi được.

Bống nhỏ cười hiền làm ba tên đó khê rùng mình, cô ta định giở trò gì mà mặt gian thế không biết?

- Các anh... muốn chơi cờ carô tiếp không?__ vẫn giữ nụ cười trên môi, nhỏ tự tin nói.

Đám đông đã vây quanh ba tên đó và Bu, mặt ai nấy hớn hờ lắm, chẳng mấy khi có chuyện hay thế này (lộn xộn là hay mà). Bình thường hôm nào cũng vào canteen ăn xong là đi về, hôm nay vừa ăn vừa được xem kịch. Hay quá!

Ba tên kia tái mặt, hết nhìn Bu rồi lại nhìn nhau, nhìn nhau xong thì nhìn “khán giả”. Khỉ thật, người xem đồng thế này, mình đường đường là nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ không dám nhận lời thách đấu, thế thì nhục hơn cả cún. Ba thằng con trai mà không thắng nổi con ranh vặt mũi chưa sạch sao? Nhưng mà nếu chơi mà thua tiếp thì còn nhục nữa, con bé đó gian lắm, nó toàn chơi... nước ba. Không cần thận nó lừa cho thì vỡ mồm cả lũ. Bống tên Dark được coi là người thông minh nhất bọn, nhưng mà chỉ thông minh so với hai tên còn lại thôi, hắn vừa nghĩ ra cách mà theo hắn thì là “hay lắm”, hắn tự vỗ tay đôm đốp.

- Mày vỗ tay cái gì?__ Teo là đại ca nhóm dúi đầu tên Dark xuống, tại hắn đang bức xúc không biết làm thế nào mà.

-Ặc mày ngu thế? Lần sau cầm đánh vào đầu, giảm IQ, biết chưa?__Dark càu nhàu, rồi hắn khoát hai thằng kia lại, thì thầm gì đó.

Hai tên kia lúc đầu mặt đỏ ửng ra nhưng nghe xong thì cười khoái trí lắm. Chen thích trí dộc cả nắm bim bim vào mồm rồi vút vớ cái toẹt xuống nền.

- Hay!__ vừa nhai bim bim vừa nói.

Bu nhìn chúng ánh mắt hơi khó hiểu. Cái bọn hống hách này chắc lại đang định dở trò gì đây. Nhưng không sao, mình thông minh thế cơ mà, bọn hắn sao đấu lại mình? Nói thế thôi chứ nhỏ vẫn cảnh giác nói:

- Hết 5 phút hội ý rồi nhá, một là các anh dọn đồng bữa bọn này đi và hai là theo tôi lên phòng giám hiệu.

Teo, Chen và Dark cười ranh mãnh với nhau rồi tên Teo hất mặt về phía nhỏ, nói:

- Cờ carô là trò trẻ con, bọn anh không chơi!

Bu cười thầm, nhỏ biết thừa là bọn hắn không dám chơi vì sợ thua, nhỏ nói:

- Vậy nói xem, muốn chơi gì nào?

Tin rằng con mồi đã sập bẫy, mắt bọn hấn ánh lên nét gian xảo, bọn hấn sung sướng như mẹ về chợ miêng nói:

- Người lớn ấy mà..., là phải chơi vật tay!

Ặc. Không chỉ Bu mà cả lũ học viên ở đó đều há..

hốc mồm. Mà kể mấy tên này cũng hay thật, chúng nghĩ rằng đánh cờ carô thua con gái là nhục, vậy rử con gái chơi vật tay thì không nhục chắc? Con trai đương nhiên là khỏe hơn con gái rồi, chưa kể bọn hấn có những ba người, tên nào cũng to cao lực lưỡng, còn Bu thì chắc chỉ bằng một nửa của một tên mất. Ấy thế mà chúng còn dám đưa ra cái đề nghị này, lại còn dám mở mồm kêu “Hay!” nữa chứ, thật là chỉ có thể nói bằng một từ.....

- Hèn!

Nhỏ Mi ở đâu chạy xộc ra và mắt thì long lên sòng sọc làm ai nấy khiếp sợ. Động vào ai chứ động vào nhỏ với bạn của nhỏ thì thôi, coi như xong, vĩnh biệt chú lần cuối. Đứng ngoài xem nãy giờ nhỏ đã ngứa mắt lắm rồi. Ba tên kia khoái trí vì thấy có thêm một em mặt mũi sáng sủa đến nói chuyện, tên Chen vỗ tay nói:

- Ayo, lại một cô em nữa!_ hấn nói mà mắt sáng lên.

Nhỏ Mi khinh thường không thèm đáp lời chúng, nhỏ quay sang nói với Bu:

- Để Mi!

Rồi nhỏ ngồi xuống ghế miêng cười tươi. Thật ra thì nhỏ đang vui lắm, từ lúc nghe đến chữ “vật tay” là nhỏ phần khích lắm rồi, lâu lâu không vận động gân cốt làm nhỏ ngứa tay ngứa chân lắm, hồi ở trường cấp hai nhỏ chơi vật tay uống nước với lũ con trai suốt mà, vật xong thằng nào thua thì tu nguyên cả 5 cốc nước đây.

- Các anh có dám chơi với tôi không?_ nhỏ hất mặt về phía ba tên kia.

Ba tên kia lúc này trông như mấy tên thiếu năng, mặt đần hết cả ra, rồi tự dưng lại cười ồm lên, càng giống người thiếu năng:

- Hahahahôôô... OK, nếu cô em muốn, điều kiện là nếu bọn anh thua thì bọn anh sẽ lên phòng giám hiệu cùng mấy cô em luôn, còn nếu cô em thua... thì... - tên Teo vừa quay quay cái kéo trong tay vừa cười, mặt... “dê” kinh khủng.

- Thì cô em phải mua bím bím cho bọn anh!_ Chen cười ha hả, trông sung sướng lắm, chắc nghĩ đến bím bím là hấn đã hạnh phúc rồi mà.

... Bóp....

- Bím bím cái đầu mày!_ Teo tức tối.

Chen xoa xoa cái đầu vừa bị Teo đập ột phát, méu máo chực khóc, Dark vội tiếp lời:

- Nếu thua, cô em phải... cởi áo ra, OK?

Teo gật gù mỉm cười với Dark, nói:

- Chỉ có mày là hiểu ý tao!

Mi cười khẩy, nhỏ bung một cái cúc áo ở cổ ra, vì trời nóng nên nhỏ bung ra để vật tay cho thoải mái nhưng mấy tên kia thì... nước miếng chảy ròng ròng, mắt sáng lên dán vào cổ áo Mi.

- Nhìn cái gì?_Mi đập ôi tên một phát_ chơi đi!

“Ặc... xinh mà dữ thấy ghê”_ bọn hấn nghĩ thầm và ôm cái chân vừa bị đá.

- 1... 2... 3... trận đấu bắt đầu.....!!!!!!_ Bu thối còi ra hiệu lệnh, nhỏ chả lo lắng gì đâu, Mi khỏe như trâu ý, Mi mà đã điên lên thì khỏi nói rồi, ở lớp cũ Mi là đứa con gái quậy nhất lớp luôn, có lần nhỏ còn buộc con

chuột ở bàn giáo viên khiến cô giáo giật mình hét ầm lên rồi... ngất... và nhỏ thì bị đình chỉ học hai ngày...
== nhưng xong rồi nhỏ cũng chả sợ.

Tiếng hò reo ầm ĩ vang lên. Ken và Kun đứng ngoài cổ vũ không biết kiếm đâu ra xoong nồi cứ khua khoảng ầm ĩ cả lên, bên nào thắng bọn hấn cũng được lợi mà ^_____^

Chỉ có Kin là vẻ mặt vẫn trầm tư nghĩ mông lung cái gì đó... rồi thỉnh thoảng... khóe môi khẽ cong lên... mỉm cười....

15 phút sau.

Phòng giám hiệu.

- Huhuhuhuhu....!

- Mày im đi được không hả Chen? _ Dark cúi lên, đã bực thì chớ lại có thằng nức nức nở nở ngứa hết cả tai.

- Tao khóc mặc tao.... hu... hu... hu... _ Chen vớ đâu được cái khăn giấy sụt sùi lau nước mắt.

- Chúng mày im hết cả điiiiiiiii.... _ Teo quát um lên, may mà bà Hiệu trưởng chưa vào chứ không thì....

Bu thì đứng ở góc phòng ôm bụng cười, biết ngay mấy tên này kiểu gì cũng thua mà, Mi vẫn muốn đấu nữa nhưng mà bọn chúng mệt quá rồi nên... tạm tha. Tên Teo khỏe thể mà lúc đấu với Mi hấn dùng cả... hai tay mà vẫn thua, tay Mi không lay chuyển tí nào. Trông bọn chúng đau khổ thế nào chưa kìa, nhìn mắc cười quá...

Thấy Bu tùm tùm cười ba tên đó càng tức, định quắc lại nhỏ một trận thì đúng lúc bà Hiệu trưởng bước vào, bà vừa đi giải quyết một số chuyện khác.

Nhìn ba tên đó mặt bà vẫn lạnh tanh, thực ra bà giả vờ thôi, chứ bà cũng muốn cười lắm nhưng phải giữ hình tượng, bà đã biết hết chuyện xảy ra trong canteen rồi.

Bà nhẹ nhàng ngồi vào chiếc ghế xoay, ba tên kia cũng ngồi vào chiếc ghế salon, mắt nhìn chăm chăm vào bà Hiệu trưởng, thầm nghĩ “Bà này mà còn trẻ thì chắc là đẹp lắm” (ặc).

- Có chuyện gì? _ bà..

hỏi Bu.

Bu nhìn mấy tên kia, nhỏ cười đắc chí khẽ nháy mắt một cái làm bọn chúng điên lên rồi mới trả lời Hiệu trưởng:

- Dạ, thưa Hiệu trưởng, mấy học viên nam này gây rối trong canteen ạ _ Bu cúi đầu lễ phép.

Bà Lisa đẩy đẩy gọng kính vàng, rồi chập hai bàn tay vào nhau, bà nhìn Bu rồi tiếp tục hỏi:

- Ta biết... nhưng cái ta hỏi là... tại sao phải mang mấy người này lên phòng giám hiệu?

- O....?? _ Bu ngạc nhiên, mắt mở to hết cỡ nhìn bà Hiệu trưởng.

- Lại đây! _ bà Lisa nói rồi giơ tay ra hiệu cho Bu đến gần.

Bu trong lòng khó hiểu nhưng vẫn đi đến sát bên bà Lisa, không biết bà ấy định nói gì với nhỏ, nhỏ ghé tai vào, bà nói:

- Từ bây giờ, cô có thêm nhiệm vụ: dạy dỗ mấy học viên này cho cẩn thận.

- Là sao thưa Hiệu trưởng? _ Bu ngơ ngác.

- Biến họ thành những con - người - tốt - bụng. Cô làm được chứ? _ bà Lisa nở nụ cười bí hiểm ghé vào tai Bu.

Sau đó, bà từ từ ngẩng mặt lên, ngả người ra chiếc ghế đằng sau, nói:

- Bây giờ, cô có thể về, và nhớ rằng, lần sau chuyện gì có thể tự giải quyết được thì hãy tự mình giải quyết!

- V..â..ng!_ Bu tuy còn mơ hồ về những điều Hiệu trưởng nói nhưng nhỏ vẫn gật gật đầu như một con rô bốt.

Teo, Dark, Chen này giờ thấy hai người kia thì thầm mà chẳng hiểu cái mô tê gì, lòng bứt rứt không yên, không biết con nhỏ đó lại nói xấu gì với Hiệu trưởng, hừ, tức thật. Chơi cờ carô thua đã đành, đằng này chơi vật tay cũng thua một đực con gái. Nhục, nhục, nhục như con trùng trục. Nghĩ đến đây, Teo lại quay ra lườm Dark, bực mình cái thằng nào nghĩ ra cái trò vật tay, hại cả bọn ê mặt trước đám đông, lại còn phải lẻo đẻo lên phòng Hiệu trưởng nữa. Dark thấy Teo lườm thì quay sang chút giận lên Chen nhằm đánh trống lảng (khôn thật), không thằng Teo nó mà nổi điên lên nó đâm chết chứ chẳng chơi.

- Ái... sao mày lại dẫm vào chân tao?_ Chen la oai oái kêu lên vì Dark vừa đạp vào chân hấn.

- Không, tại chân mày có con muỗi nên tao giết giùm_ Dark trả lời lạnh tanh.

- Ồ... thank you... hề hề...(ông này ngố).

- Các cậu có thể về! _ bà Lisa nói _ lần sau còn tái phạm thì nghỉ học luôn, tôi không nói giỡn bao giờ.

Ba tên kia bắt giác rung mình, thật ra chẳng phải vì chúng sợ bà Hiệu trưởng, càng không sợ phải nghỉ học ở cái học viện này, cái chúng sợ là nếu bị đuổi học thì sẽ bị... papa oánh! Trông chúng ngang ngược thế thôi chứ chúng vẫn trẻ con lắm, tốt bụng nữa, nhưng mà cứ thích thể hiện mình thôi, mà càng “thể hiện” thì người khác lại càng thấy chúng trẻ con .=

Nhưng rồi bọn hấn lại cười nhạt vì bố ba tên đó là ba người có chung vốn đầu tư không nhỏ đến học viện Milky Way, bọn hấn vào được Học viện cũng là nhờ có thế nên khi nhớ ra “thân thế” của mình thì mặt bọn hấn lại căng căng lên.

Ba tên lườm nguyệt Bu rồi định bước ra khỏi cửa thì có ba con nhỏ khác bỗng bước vào, một đứa tóc đỏ buộc lệch một bên, trông đích thị là tiểu thư cành vàng lá ngọc, theo sau nó là hai đứa con gái nữa cũng đẹp lắm mặc dù có trang điểm nhưng hai đứa này không hung hăng như con nhỏ tóc đỏ, nó bước vào phòng mà ngúng nga ngúng nguẩy chẳng coi ai ra gì, nó nún tay bà Hiệu trưởng nũng nịu:

- M..eeeeeeee!!!!!!

Khiếp, cái giọng nó sao mà chua thế không biết, Bu nổi cả da gà lên bởi cái giọng không thể chua hơn đó, rồi nhỏ giật mình “Sasa gọi Hiệu trưởng bằng mẹ????”

Nhưng với ba tên kia thì khác, cái giọng con bé Sa nghe chua khủng khiếp thế mà ba tên đó lại nghĩ “Ồi một cô em có giọng oanh vàng hay quá!!!” và chúng nhìn ba cô gái vừa đến với đôi mắt hiện hình trái tim “Đúng mẫu người mình thích rồi!!!”. Tim ai nấy đập thành thịch.

Bà Lisa hắng giọng, bà khề ho nhẹ và nói:

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, đây là trường học, không phải là nhà, thế nên đừng có gọi ta là mẹ. Có chuyện gì, nói mau! Không thì ra ngoài, đừng gây sự nữa! _ bà nói giọng khó chịu.

Bu và ba tên kia thấy có chuyện hay nên vẫn đứng hóng.

Sa vẫn nũng nịu bằng cái giọng chua loét:

- Mẹ... con muốn ra ngoài... con muốn đi chơi... suốt ngày ở trong cái học viện này chán chết... meeeeeeee.... mẹ cho con đi chơi đi... mẹ nhé... đi đi mà..._ Sa vừa nói vừa lay tay mẹ nhỏ.

- Đủ rồi! _ bà Lisa đập bàn cái rầm làm cả lũ ở đó giật mình. _ một là cô ở đây, hai là cô về nhà, và đừng nghĩ đến chuyện quay lại đây học nữa.

- Mẹ.....

_ giọng Sa như sắp khóc đến nơi.

Lily và Nunu thấy tình hình không khả quan cho lắm đành kéo tay Sa lại, thì thầm:

- Thôi, tội mình về!

Sa tức tối mặt chảy thướt ra, nhỏ buồn cánh tay bà Hiệu trưởng ra rồi quay ngoắt người lại, vùng vằng định bước đi, nhưng rồi nhỏ nhận ra ngoài mẹ nhỏ ra thì còn vài người khác. Nhỏ dừng lại, Lily và Nunu cũng dừng lại.

“Ôi ba anh chàng đẹp trai này từ đâu ra đây? Ôi sao ba anh ấy dám mặc áo mà không sơ vin? Lại còn thắt cavat lệch một bên nữa chứ... Từ trước đến giờ đâu có ai dám ăn mặc như thế đâu.. Ôi phong độ quá đi...(ăn mặc lòi thối mà nhỏ đó lại bảo phong độ) Tóc các anh ý còn vuốt keo dựng lên kìa... đẹp quá...” _ Sa, Li và Nu như bị trúng tiếng sét ái tình, mặt ngệt ra, nhìn không chớp mắt.

Ba tên kia cũng cùng trạng thái. Tên nào tên nấy mắt láo liên nhìn mắt cô em xinh tươi.

“Ôi em đang nhìn ta đó sao? Em có biết là em đẹp lắm không? Ôi đôi môi đó, đôi mắt đó, cái mũi đó, mái tóc đó, cái... răng đó (mấy ông nhìn thấy cả răng các bạn ạ!)... Làm sao ta có thể quên em đây? Ta nghĩ là... ta đã... thích em mất rồi. Làm sao ta có thể quên em đây? Thiên thần của ta...” _ đó là những suy nghĩ sến súa nhất mà mấy thằng bị tiếng sét ái tình đánh trúng nghĩ ra được.

12 con mắt nhìn nhau chan chứa yêu thương... Trong khi đó, Bu và bà Hiệu trưởng hết nhìn mấy anh chị kia, rồi lại nhìn nhau, lắc đầu. Bà Hiệu trưởng đành hắng giọng kết thúc màn nhìn nhau đắm đuối của bọn trẻ:

- E... hèm...

1 Phút sau cuối cùng bọn trẻ cũng tỉnh mộng. Các bạn nữ thì đỏ mặt thẹn thùng, còn ba bạn nam thì ngơ ngẩn ngẩn, có lẽ họ đã thật sự bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi chẳng?

— — —

Ra khỏi phòng giám hiệu.

- Em tên là gì thế? Cho anh làm quen được không? _ Teo vớ ngay Sasa và hỏi nhỏ bằng giọng cực men lỳ làm Sa đổ cái rầm.

- Em tên Sa ạ... hí hí... _ Sa đỏ mặt trả lời lí nhí.

Sặc...

Bu đi đằng sau suýt thì nôn ra bằng hết, eo ôi cái giọng của con bé Sa đó thật là không thể chấp nhận được.

- Em xinh thật đấy, lần đầu tiên anh thấy một người xinh đẹp, dịu dàng như em! _ Dark cũng kiếm được cô em khác là Nu để bắt chuyện.

- Cái anh h h h h h h này....!!!! _ Nu cười cười cúi mặt xuống.

Sặc...

Lần này Bu sặc thật. Chưa bao giờ nghe thấy gì sến hơn.

Còn Chen cũng đang thực hiện màn cửa cảm ngoạn mục với Lily:

- KTX của em là phòng bao nhiêu, để anh đưa em về phòng nhé công chúa của anh.

Sặc...

Lần này là sặc lần ba, Bu cảm cổ chạy thẳng lên KTX không dám ở lại nghe cuộc đối thoại sến súa của mấy người đó nữa, không thì nhỏ sẽ nôn hết số đồ ăn trong bụng ra mất.

Chợt thấy bóng Bu chạy vụt lên, đôi lông mày của Sa khẽ nhíu lại, nhỏ khẽ mỉm cười.

29. Chương 29

Chap 29:

Ca học buổi chiều, lớp trưởng Sasa thông báo hôm nay mọi người phải đăng ký vào một câu lạc bộ nào đó của học viện. Học viện Milky Way có rất nhiều CLB nên các học viên có thể thoải mái lựa chọn. Mi từ nhỏ đã rất thích võ và nhỏ đánh nhau cũng giỏi lắm nên không chần chừ gì nhỏ đăng ký lương vào CLB võ

thuật. Na thích thể hiện cảm xúc của mình qua những nét vẽ, đối với nhỏ, mỗi bức tranh là một tâm hồn của người nghệ sĩ, và nhỏ chọn ngay CLB mỹ thuật. Còn Bu thì ở nhà rống karaoke suốt ngày nên nhỏ cũng đăng ký vào CLB âm nhạc luôn á. Nói thể thôi chứ tại vì mấy môn kia nhỏ chẳng biết gì, có mỗi hát là biết “chút xíu”. Hêê...

- Buổi tối các bạn tham gia CLB của mình luôn nhé. Thời gian là từ 7h đến 8h30 __ Sa thông báo.

Sau đó thì tiếng chuông báo hiệu hết buổi học và lũ học viên kéo nhau về KTX.

Chỉ có Bu là khổ, nhỏ còn phải lau cái sân bóng rổ chết dẫm. Ôi sao ông trời bất công với nhỏ như thế? Bao giờ mới hết thời hạn một tháng lau sân bóng rổ đây? Nhỏ đang định “từ biệt” hai con bạn thì lại có ai đó vỗ vai nhỏ:

- Hey!

- Anh Han __ Bu reo lên nho nhỏ.

Nhỏ không cần quay lại cũng biết đó là Han, chỉ có Han mới hay vỗ vai nhỏ rồi nói “Hey!” như thế.

- Hôm nay có phải lau sân bóng rổ không cô nương?

Bu hơi xịu mặt xuống nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Có thưa công tử.

- Haha... vậy để tại hạ lau cùng cô nương nha. ^_____^

Na với Mi mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau. Hai người này thân mật quá mà. Mi kéo tay Han giọng tức tối:

- Anh Han nhớ nhá...

Han quay lại thấy hai “cô nương” kia sắp bốc hỏa đến nơi vội nói giọng nịnh nọt:

- A... hihi... mấy cô nương xinh đẹp ở đây có muốn ăn kem không..

nào? Tại hạ mua cho...

Nghe thấy ăn hai con nhỏ kia sướng điên lên, mặc dù có thể tự mua nhưng ăn đồ người khác mua cho vẫn... sướng hơn. =____=

- Anh Han mua cho em vị dâu nhá...__ Na lúc lắc cánh tay Han nũng nịu.

- Bỏ tay ra!__ Mi quát lên và giật tay Na ra khỏi tay Han, sau đó nhỏ quay sang nhìn Han cười hề hề__ em ăn sôcôla anh ạ ^_____^

- A... Mi quá đáng vừa thôi nhớ... anh Han là của Na.

- Cái gì? Ai nói vậy? Anh Han là của chung__ Mi hậm hực cãi lại.

- Của chung thì sao Mi lại giật tay Na ra, anh Han có phải của Mi đâu?

Biết mình sai Mi hậm hờ nhìn lại, Na bình thường hiền lành là thế mà bây giờ cũng lườm Mi ác liệt lắm.

Cảm giác như sấm sét sắp nổ đến nơi vậy.

Bu choáng váng với hai con bạn.

Khi hai cô nàng đã cầm mỗi đĩa hai que kem trên tay rồi thì mới chịu để Han và Bu đi.

Bóng “đôi nam nữ” khuất rồi Mi và Na mới thì thào nhỏ to với nhau:

- Ê... anh Han với Bu... cứ như là... thích nhau ý.. Na có thấy thế không?__ Mi vừa mút kem vừa đi vừa nói.

Na nhú mày trầm ngâm. Rồi nhỏ khẽ thở dài như bà lão 80:

- Haizzz... yêu đương là việc của bọn trẻ... chúng ta... không nên can thiệp vào... __ “bà cụ” vừa nói vừa mút kem chùn chụt (eo ôi)

Mi phì cười nhưng sau đó nhỏ lại nói giọng nghiêm túc lắm:

- Na không nhớ à? Nội quy của học viện không cho phép tình cảm nam nữ đâu.

- Ủ nhỉ_ Na vỗ trán mình một cái _ bọn mình phải làm sao bây giờ?

Mi cười cười rồi nhỏ nháy mắt:

- Phải ngăn chặn thôi!

Na như nghe được ý tưởng hay lắm liền gật đầu tán thưởng. Hai nhỏ thích chí định đập tay nhau trong khi tay vẫn đang cầm kem:

- Hura... fighting....

.....Bẹt....

- Hura cái đầu các cô ý!_ một tiếng quát từ đâu vang lên làm Na và Mi giật cả mình.

Ngoảnh mặt ngược lên thì thấy ai đó bị kem của hai nhỏ up vào mặt trông rất buồn cười. Vì vậy hai nhỏ không nhận ra là ai, chỉ biết ôm bụng cười thôi.

Kun và Kin tức lắm, đang đi lên KTX thì đụng ngay hai con nhỏ này, bị cả cây kem up vào mặt. Nguyên là khi hai nhỏ đó “Hura” thì đồng thời cũng dí luôn cây kem vào mặt bọn hần. Ấy thế mà lại còn cười. Kun và Kin lấy tay vuốt đi lớp kem trên mặt. Lúc này Mi, Na mới nhận ra là ai và... ngừng cười.

“Chết rồi... mình làm gì Yan thế này?” Mi mắt mở to hết cỡ nhìn người trước mặt mình, không ai khác là Kin. Mặt Kin vẫn lạnh băng nhưng cũng đang dần đỏ lên vì tức.

Na thì mặc dù vẫn muốn cười lắm, nhưng nghĩ đến cảnh lúc trưa nhỏ xúc cho hần ăn là nhỏ... lại đỏ mặt.

- ĐI!!!!

Kun trừng mắt lên rồi lôi xềnh xệch Na về KTX. Nếu bình thường thì Mi sẽ không tha cho đâu, nhưng mà vì tâm hồn đang treo ngược cành cây nên nhỏ chỉ biết theo sau mà thôi. Kin còn không thèm nhìn nhỏ nữa. Ôi đau lòng quá đi mất thôi!

30. Chương 30

Chap 30:

Na chẳng kịp phản ứng khi bị lôi đi phũ phàng như thế. Nhỏ chỉ biết trợn mắt lên nạt lớn:

- Thả tôi ra.....

Nhưng dĩ nhiên là Kun chẳng đại gì mà thả tay nhỏ ra cả. Còn bây giờ thì cả lũ đang ở trong phòng 666.

Đóng cửa phòng cái sầm, Kun vung mạnh tay Na ra khiến nhỏ đau muốn chết. Mặt hần nhăn nhó, cau lại trông rất thảm. Đoạn hần và Kin xộc vào nhà vệ sinh rửa mặt, để Mi và Na đứng trơ giữa phòng. Lát sau bọn hần đi ra với khuôn mặt đã sạch kem nhưng vẫn bí xị và lộ rõ vẻ khó chịu.

Kun hấp tấp tháo vội đôi giày vẫn đang đi ở chân ra. Na và Mi thấy vậy vội vàng tìm chỗ nấp, và cuối cùng thì hai nhỏ đành chui dưới gầm giường, miệng kêu lên:

- Tên Kun xấu xa kia, anh định ném giày vào mặt bọn tôi chứ gì? Hừ, đừng mơ nhá.... _ cùng với đó là hai cái nguyền dài.

Nói xong câu đó hai nhỏ vẫn đang trong tình trạng nằm bẹp dưới gầm giường thì thào nhỏ to với nhau:

- “Trời ơi, gầm giường đầy bụi thế này sao?”

- “Bụi còn may, đầy muỗi đây này”_ vừa nói Mi vừa đập muỗi đôm đốp.

Kun bực tức quát ầm lên:

- Mấy cô bị điên hả? Ai thèm ném giày vào mặt các cô cho bẩn giày của tôi. Aiza... sao mà ngứa thế không biết!_ Kun suýt soa không ngừng đưa đôi bàn chân đỏ lựng tội nghiệp của mình lên “ngắm nghía”.

Nghe đến chữ “ngựa”, Mi và Na giật mình, đoạn quay qua nhìn nhau, không kìm nén được mà bật cười khanh khách.

Kun vò đầu bứt tai rồi không ngừng gãi chân xoành xoạch. Sao cái số hần khổ thế không biết, chả hiểu sao giày hần chui ở đâu ra toàn kiến là kiến, nó đốt cái chân của cậu khiến nó ngứa ngáy và khó chịu vô cùng. Đúng là đen, quá đen! Kín cũng trong tình trạng tương tự nhưng có điều..

hần không la oai oái như Kun.

Na và Mi biết không còn nguy hiểm nữa nên cũng lần mò chui ra. Hai nhỏ nhìn đôi bàn chân của bọn hần mà ngoác miệng ra cười. Ôi thật là khổ thân hần quá mà. Chỉ tiếc là số đường đó vẫn hơi ít... hahahaha...

Kun trừng mắt nhìn hai con nhỏ đó, hần thầm nghĩ “Sao mấy nhỏ này cười gian quá vậy nhỉ?” Nghĩ xong, hần từ từ đứng dậy, đưa đôi mắt nghi ngờ quét qua người hai nhỏ. Giật mình! Hai nhỏ thấy dòng khí lạnh chạy dọc sống lưng liền đứng im không nhúc nhích. Hần bước xuống, đưa đôi bàn chân đỏ lựng về phía đôi giày của mình, lia đôi mắt sắc lẹm sẫm soi, rồi chạy đi lấy lọ đường, thấy nó đã vơi đi một nửa.

Nhắm mắt thở dài một cái để kìm chế cơn giận đang dâng trào, hần nắm chặt bàn tay, sau đó gằn từng tiếng:

- MI... NA...!!!!

Mi và Na sợ run lên cầm cập, trông hần lúc này chẳng khác nào con sư tử Hà Đông, kinh khủng hơn cả mấy mụ bán thịt cá ngoài chợ. Na, Mi vội bám vào nhau, tạo thế phòng thủ, phòng khi tên Kun giận quá hóa điên mà làm chuyện độc ác.

Kín thì lặng im không nói gì, chỉ lạnh tanh nhìn “lũ trẻ” oánh nhau, lòng thầm phục mình khôn, bởi nói thực thì cậu biết hết cả và cậu đã đổ hết đường trong giày đi rồi, chỉ giả vờ ngựa cho thằng bạn vui thôi.

Kun thấy lòng trào dâng một nỗi sầu khôn kể xiết, từ khi gặp ba nhỏ này thì hần đã mất hết hình tượng đàn ông đích thực mất rồi. Lòng muốn nhảy ra chiến một trận với mấy con nhỏ này cho hả giận. Tức thì, hần lao ra, không biết vớ đâu được cây kiếm siêu nhân trên tay, miệng hét to:

- GIẾTTTTTTTT!!!!!!!

— — —

Ken đang ngồi trong phòng mấy thằng đàn em, trong đó có Tin. Hần đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng, thả đôi chân xuống một chiếc chậu cho bọn đàn em thì nhau lau lau rửa rửa, miệng hần phì phèo... kẹo mút. Hần khề nhếch đôi lông mày “lá liễu” của mình lên, hắng giọng hỏi đàn em:

- Thế nào? Gia cảnh của thằng Han đó?

Tin cầm tờ giấy miệng đồng dục nói rất lưu loát:

- Thừa đại ca, hần... tên Han.

.... Bụp....

Thằng Tin lãnh ngay cú đập vào lưng, Ken bực mình quát:

- Cái đây tao biết rồi.

Tin xoa xoa lưng mếu mao, rồi đọc tiếp:

- Dạ... năm nay hần 17 tuổi, giới tính: nam.

- Cái thằng điên này! Bớ biết rồiiiiiii.... _ Ken tức mình đập bàn cái rầm. Bọn đàn em sợ tái mặt vội lùi ra xa.

- Ấy... ấy... đại ca đừng nóng.. hề hề _ Tin cười trừ, toát mồ hôi hột _ Dạ... e... hèm... gia cảnh nhà hần rất nghèo mẹ bị bệnh nặng, bố là một thầy giáo bình thường, hần vào được Milky Way nhờ một suất học bổng do hần học rất giỏi.

Ken gật gật gù gù:

- Còn gì nữa không?

Tin ngẫm nghĩ một lúc rồi mắt hần sáng lên, hần toe toét hơn hỏ nói:

- Dạ còn... vừa rồi, em trông thấy hần dắt tay Hội trưởng đến sân bóng rổ ạ!

Lại là tên Han đó, tại sao hần với con nhỏ Bu suốt ngày dính lấy nhau thế nhỉ? Mà đi với tên đó con nhỏ Bu lúc nào cũng cười toe toét, trông thân mật lắm. Nghĩ đến đây hần thấy khó chịu, lại nhớ đến chuyện nhỏ dấm nhét đường vào giày hần khiến hần phải khổ sở với lũ kiến, cơn giận của hần lại bùng lên mãnh liệt. Hậu quả là hần dúi đầu thẳng Tin xuống một cách thô bạo rồi quát:

- Bố biết rồiiiiiiiii....

Sau đó hần bỏ đi không lời từ biệt làm Tin há mồm ôm đầu chả hiểu gì, mặt ngơ ngơ.

— — —

5H30' tại sân bóng rổ.

Không gian trong sân thật là rộng rãi nhưng chỉ có đúng hai người một nam một nữ cùng tiếng bóng đập lên đập xuống vang dội. Han vẫn mặc bộ đồ bóng rổ cho thoải mái còn Bu thì vẫn khoác bộ đồng phục trên người. Nhìn Han thật là hệt như một cầu thủ chuyên nghiệp vậy, còn Bu thì tóc buộc hai bên, lóng ngóng thật tức cười. Han đứng cách Bu một quãng, tay cầm quả bóng và nói:

- Cách 3: chuyền bóng đập đất (Bounce pass). Đầu tiên, giữ bóng bằng hai tay với hướng ngược lại mục tiêu cần chuyền. Sau đó, bước chân lên với chân nào em cảm thấy thoải mái nhất. Chuyền xuống sân với mục tiêu cách 1/3 với đồng đội, khi đó bóng sẽ nảy lên đúng đến điểm muốn chuyền cho đồng đội. Dùng lực nhiều hơn nếu cự li chuyền ở xa. Như thế này....

Han vừa phân tích cặn kẽ vừa thực hiện động tác.

.... Vuu...

Quả bóng đáp thẳng xuống chỗ Bu đứng một cách chuẩn xác.

Bu đỡ lấy quả bóng rồi thán phục nhìn Han, bây giờ thì nhỏ thật sự coi Han như một..

thần tượng, anh ấy chơi bóng cừ quá. Vừa rồi Han đã dạy Bu ba cách chuyền bóng, sau cách 1: chuyền ngang ngực (chest pass) và cách 2: chuyền qua đầu (baseball pass) thì bây giờ nhỏ đã học được cách thứ ba.

- Em làm thử nhé! _ nhỏ nháy mắt tinh nghịch.

- Ok, thử xem nào! _ Han lại mỉm cười để lộ cái răng khểnh.

Bu tập trung nhớ lại lời Han giảng, nhỏ hít một hơi rồi tung.....

Han đứng chuẩn bị sẵn tư thế đỡ bóng.

Quả bóng bay lên, nhưng nó bay ra xa khỏi chỗ Han đứng, Han lắc đầu, Bu xịu mặt. Nhưng quả bóng chưa dừng lại, nó đập vào tường rồi bật lại, nhằm thẳng vào mặt Han.

Vì quá bất ngờ Han không kịp phản ứng gì, cậu há miệng và chờ quả bóng đáp xuống trên mặt.

- Haizzzzz _ Han thở dài khi cả hai đang ngồi trên chiếc ghế băng trong sân.

Bu đang cố sức dán miếng băng y tế lên mũi Han, nó bị xước. Bu thấy bứt rứt lắm ý, còn Han thì đã rút ra được quy luật: cậu cứ ở cạnh Bu là y như rằng gặp nguy hiểm.

Chợt, Han nhìn Bu chăm chăm, ánh mắt có chút kì lạ.... Bu chạm phải ánh mắt đó thì giật mình “Không lẽ anh ấy đau quá nên giận mình sao?”

- Anh... nhìn gì thế? _ Bu hồi hồi sờ sờ.

Han thôi không nhìn Bu nữa, cậu hơi cúi đầu rồi bồng lên tiếng:

- Nếu như... anh chỉ nói là nếu thôi nhé... nếu như một ngày, em phát hiện ra mình không phải... con ruột của bố mẹ em thì sao?

Bu ngạc nhiên về câu hỏi đó, nhất thời không nói được gì. Thật sự nhỏ chưa bao giờ nghĩ đến việc này, nó quá sức tưởng tượng....

- Sao anh lại hỏi thế? _ Bu nhìn Han, đôi mắt to tròn ánh lên vẻ nghi hoặc.

Han bỗng phì cười, lắc đầu:

- Không... anh chỉ hỏi thế thôi...

Bu cũng phì cười, cứ tưởng chuyện gì nghiêm trọng.

- Em biết không... em rất xinh xắn... em rất giống.... _ Han nói ngập ngừng.

- Giống ai hả anh? _ Bu hỏi vu vơ

- Rất giống....

Bỗng một tiếng quát vang lên khiến cả hai giật mình:

- BUBU!!!!!!! _ Không ai khác chính là hấn - Ken.

Bu khó chịu, trong lòng thầm nguyên rủa tên chết bầm lúc nào cũng xen ngang chuyện người khác. Han thì khó chịu xen lẫn nét gì đó buồn buồn.

Hấn tiến thẳng đến chỗ Bu:

- Đi! _ hấn kéo tay nhỏ lôi đi.

Nhỏ bực mình, nhỏ tức, nhỏ điên. Tại sao hấn cứ thích phá nhỏ? Tại sao hấn lại coi nhỏ như món đồ của hấn, để hấn bắt nạt, để hấn sai vặt vậy? Hấn là cái gì mà dám ra lệnh cho nhỏ. Bực mình nhỏ giật phắt tay ra:

- Bỏ ra... Tại sao anh tự dưng đến đây rồi đòi lôi tôi đi? Anh bị điên rồi. Tôi còn phải lau sàn, anh về cho (nhỏ này mê chơi bóng quá quên luôn “công việc”) _ nói rồi nhỏ cầm cây lau đẩy đẩy, đẩy luôn vào chân hấn cho bõ tức, nhỏ càu nhàu:

- Tránh ra!

À... nhỏ dám làm thế với hấn à? Được, được lắm, hấn tức điên lên, hấn giật phắt cây lau từ tay nhỏ miệng quát:

- Có đi không?

Nhỏ tru môi lên:

- Không đi.

Hấn nuốt cục tức hỏi tiếp:

- Đi không?

- Không đi! _ vẫn bướng bỉnh.

- Được rồi, xem tôi dạy cô thế nào.

Nói rồi hấn cầm cây lau quật một cái vào mông nhỏ.

- Á.

Nhỏ trợn trừng mắt hét lên tay xoa xoa mông.

- Còn dám không đi? _ vừa nói hấn vừa quật tiếp.

Nhỏ vừa tức vừa sợ đau nên chạy tán loạn, nhỏ hét ầm lên:

- Anh Han... cứu Bu...

Han chỉ đứng lắc đầu cười trừ.

Hắn nghe nhỏ kêu tên Han lại càng tức, hắn vác cây lau đuổi nhỏ chạy khắp sân, chẳng mấy chốc đã chạy ra cả ngoài sân bóng rổ.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Han lại thở dài, nỗi buồn và nỗi cô đơn bỗng chốc lại ập đến. Cậu ngồi xuống, cầm quả bóng lên xoay xoay.

Trong đầu cậu lúc này trống rỗng, chỉ còn lại hình ảnh của nhỏ, khuôn mặt đó, cái miệng hồng hồng xinh xinh đó, đôi mắt đen to tròn.... tất cả... thật sự... rất giống...

Cậu thôi không tăng bóng một mình nữa. Thả quả bóng ra, cậu rút ví lấy ra một tấm ảnh, cậu nhìn vào đó hồi lâu, ánh mắt đượm buồn.

- Bubu... em thật sự... rất giống... mẹ anh...

— — —

Trong phòng KTX 666.

- Ya... anh ngồi yên đi, đừng ngộ nguậy nữa....

Đó là tiếng của Na. Hiện tại Na đang phải quỳ xuống sàn nhà và kế bên là cái chậu nước muối còn âm ỉ, và Kun thì đang thản nhiên ngồi ngâm chân.

Sự tình là khi Kun vác “kiếm” ra đuổi thì ngay lập tức đụng phải Mi, mà nhỏ này thì không dễ chơi, thế là hắn lĩnh đủ một quả đấm vào bụng. Biết không đánh lại, hắn nằm vạ ra giường úp mặt vào gối ăn vạ. Na thấy thương thương, dù sao thì hắn cũng chịu nhiều..

đang cay tử hủ rồi nên nhỏ cũng động lòng. Thế là nhỏ quyết định giúp hắn ngâm chân.

Kun thoải mái và thích thú nhìn nhỏ, mái tóc đen dài mượt mà buông thông xuống, khi nhỏ ngồi mái tóc ấy xòa xuống vai, trông thật sự là rất đáng yêu. Kun nhìn nhỏ rồi cười cười một mình.

- Xong rồi! _ Na nói rồi định đứng lên đem đổ chậu nước đi.

Kun thấy tiêng tiếc. Hắn làm bộ nói:

- Ê... xong gì mà nhanh thế? Tôi đã hết ngứa đâu.

Na bậm môi nói:

- Này anh đừng có mà quá đáng, cẩn thận không tôi cho cả chậu nước này vào mặt đấy.

Kun sợ quá đành ngồi im mặc dù trong lòng vẫn tiếc.

Ở một góc khác, Mi đang chăm chú nhìn vào cuốn “Thần điêu đại hiệp” mà Kin đang đọc. Thật ra thì nhỏ chả hiểu cái gì cả nhưng vẫn hỏi linh tinh cho có chuyện:

- Dương Quá yêu Cô Cô hử Yan...

Kin nhủ mày. Nãy giờ nhỏ này hỏi không biết bao nhiêu câu vớ vẩn như thế này rồi. Kin khó chịu quay quyển sách về hướng khác. Mi hơi què nhưng nhỏ vẫn “mặt dày” hỏi tiếp:

- Yan thích truyện này lắm à?

Lại Yan Yan Yan. Kin bực mình buông một câu cực hiếm hỏi:

- Tôi - không - phải - Yan.

- À... ờ... Kin... _ Mi cười hiền.

Kin thật sự không biết con nhỏ này là ai và tại sao cứ gọi cậu là Kin. Trong vô thức cậu khẽ đưa tay lên sờ chiếc vòng. “Giữ lấy chiếc vòng này....” _ một tiếng nói từ một nơi rất xa vắng vắng bên tai khiến tim cậu thất lại.

- Tránh ra! _ cậu lạnh lùng đẩy Mi qua một bên rồi vào trong nhà tắm, cậu cần phải rửa mặt cho tỉnh táo lại.

— — —
- Mệt chưa hả? _ Bu đưa tay quạt mồ hôi về khó chịu.

- Biết điều thì tốt! _ Ken buông một câu hờ hững.

Bây giờ thì cả hai đã cùng nhau chơi trò mèo đuổi chuột lên đến tận sân thượng KTX của học viện. Bu mệt muốn đứt cả hơi còn hần thì cũng chả khá hơn là mấy, đã thế lại còn phải vác theo cây chổi lau nữa chứ (_ _")

Nghĩ chắc hần cũng chả còn sức đánh mình nữa, Bu đứng dựa lan can nhìn xuống phía thành phố. Phố Fairy đẹp thật, lại vào đúng thời điểm hoàng hôn. Mặt trời đỏ như... quả quýt (?), có điều to hơn, đang dần lặn xuống. Nhỏ cứ đứng nhìn mà thấy lòng mình lắng lại. Chà! Phố đang giờ cao điểm tấp nập quá nhỉ. Mọi người đều bận rộn, có khi những người quen đi lướt qua nhau còn chẳng kịp chào lấy một câu lịch sự. Nhỏ bất giác thấy nhớ bố mẹ, cũng bận rộn như thế. Nhỏ đã xa bố mẹ lâu lắm rồi (mới ba ngày ^^!), không biết bố nhỏ có mọc thêm sợi tóc bạc nào không, mẹ nhỏ có gầy đi không. Nói thế chứ thực ra nhỏ với hai cô bạn ở chung trong một ngôi biệt thự. Vì bố mẹ cả ba đều hay bận rộn nên để ba nhỏ ở chung cho vui và thoải mái, mỗi tuần mới đến biệt thự đó thăm một lần.

Haizz... nghĩ thế nhỏ lại thở dài. Hần chống cây lau đứng cạnh cũng đang hướng mắt nhìn ra xa, thấy nhỏ thở dài thì châm chọc:

- Nhặng nhít như cô mà cũng có lúc thở dài cơ à?

Bu quay sang lườm hần một cái. Chợt thấy hần đứng chống nạnh với cây lau trông rất giống... chị Mika - người giúp việc của nhỏ và hai cô bạn. Dừng lại với suy nghĩ ấy nhỏ bật cười khanh khách. Hần thấy thế hơi đờ ra, nhưng rồi cũng hiểu nhỏ đang cười cái gì thì hần đỏ mặt tía tai, cầm cái gậy quạt cho nhỏ cái nữa.

- Ái... anh lại lên cơn à? Đánh tôi này giờ chưa đủ à? Bố mẹ tôi còn chưa dám đánh tôi bao giờ đâu nhá... anh quá đáng vừa chứ... _ bị đánh nhỏ liền bù lu bù loa lên, không hiểu sao còn khóc nữa. Không phải khóc giả vờ, là khóc thật... nhỏ thấy tủi thân quá... Phải, bố mẹ nhỏ còn chẳng đánh nhỏ bao giờ... thì làm gì có thời gian mà... đánh!

Hần ngạc nhiên không biết phải làm gì, chân tay hần cứng lại, hần mấp máy môi:

- Ê... đau lắm hả?

Nhỏ không nói gì chỉ lắc đầu.

- Đây... cô đừng có giả vờ nhá... tôi không tin đâu...

Nhỏ vẫn khóc nức lên, hai mắt cay xè, cái mũi nhỏ cũng đỏ cả lên, đầu thì cứ gật lắc liên tục, lại còn đưa tay lên dụi mắt. Nhìn xem, có giống con nít không?

- Đây... tôi... xin lỗi... được chưa? _ hần khó khăn thốt ra mấy tiếng rồi cúi gằm mặt xuống.

-

- Đây... tôi đã xin lỗi rồi mà... _ hần mắt bình tĩnh tiến tới khẽ kéo tay áo nhỏ.

Trước tình cảnh đó mặc dù đang trong “giai đoạn” tủi thân nhưng nhỏ cũng thấy buồn cười. Nhỏ vẫn im lặng chờ xem phản ứng tiếp theo của hần.

Không ngờ hần cúi xuống, chìa cho nhỏ cái kẹo mút, nói:

- Cho..

nhè!

Hừ... tưởng nhỏ là trẻ con chắc, hần thật quá đáng mà. Nhỏ giật phắt cây kẹo trong tay hần, nín khóc luôn (_ _”), bóc kẹo cho vào miệng mút.

- Chết nè!

Nhân lúc hấn không để ý, nhỏ vỗ lấy cây lau, đập vào đầu hấn một cái đau điếng rồi nhanh chân chuồn lẹ, miệng còn “lêu lêu” nữa chứ.

Hấn đơ ra một lúc ôm cái đầu rồi hít một hơi thật dài... lấy bình tĩnh, nhìn theo dáng nhỏ dần chạy mất:

- Cô dám ăn mất cái kẹo tôi định ăn vào buổi tối rồi đó, đồ nhăng nhít __ thế rồi hấn lại bắt giắc nở nụ cười.

— — —

7H30 TỐI

Mi, Bu, Na đã tắm rửa xong và đang đi xuống phía các CLB của mình. Haiz mỗi người một CLB khác nhau mới chán.

Mi đã vào trong CLB võ thuật. Thì ra trong đó còn chia làm nhiều khu khác nữa, Teawondo, Karate, Ushu,... Nhỏ cũng đi luôn về phía khu Karate.

Vừa đi đến thì nhỏ đụng luôn phải một người, là một tên con trai. Không ngờ hấn không xin lỗi mà còn dám ra tay định đánh nhỏ. Hừ... tưởng nhỏ dễ bắt nạt à? Mi xoay người vung mạnh chân hạ xuống... Một cú đá giáng thẳng xuống lưng tên kia. Nhưng rất tiếc, hấn cũng rất nhanh nhẹn nên tránh được. Mi định ra tay tiếp thì hấn giơ tay ra hiệu bảo dừng rồi chấp tay lại nở nụ cười nói:

- Rất khá!

Nói xong, hấn quay người bỏ đi. Mi ngơ ngác chả hiểu gì, định đập vào mông hấn một cái nhưng thôi... chẹp... chấp làm gì. Mi phúi phúi tay rồi hất mặt đi xem xét tiếp.

Thì ra CLB võ thuật cũng đông như vậy. Mỗi tội là Mi chả quen ai. A... kia rồi... trừ con nhỏ Nunu đang đi cùng tên Dark kia thì chắc là không quen ai thật. Mi cười khẩy rồi quyết định không quan tâm đến bọn chúng nữa.

Một tiếng còi vang lên báo hiệu tập hợp vang lên. Tất cả học viên đứng tập hợp thành 4 hàng ngay ngắn, mỗi hàng khoảng 7 - 8 người.

Mi đứng ngay hàng đầu. Nhỏ nhìn quanh thì giật cả mình, đứng bên trái nhỏ là con bé Nunu với ông Dark. Thấy nhỏ nhìn hai đứa kia cũng nhìn lại, cười cười. Haiz.. trông thật ngứa mắt nhưng đây không thêm quan tâm. Nghĩ thế, nhỏ liền ngó sang bên phải. Ôi giật hết cả mình! Đứng bên phải nhỏ là... Kin.Ặc ặc... nhỏ dụi dụi mắt xem mình có nhìn lầm không thì hóa ra không. Đúng là Kin. Kin vẫn đứng đó vẻ mặt lạnh tanh. Hóa ra Kin cũng tham gia lớp võ thuật, Mi mừng thầm.

Mãi mê nhìn xung quanh bây giờ nhỏ mới nhìn lên trên xem mặt ông thầy dạy võ. Cái này thì phải gọi là sốc chứ không phải giật mình. Sao thầy giáo lại có thể là thằng oắt con vừa rồi đánh nhau với nhỏ nhỉ? Ôi nhỏ điên mất! Ông thầy kia bây giờ đã kịp thay bộ đồ karate và bây giờ thì đang nháy mắt với nhỏ khiến nhỏ suýt rụng tim ra ngoài.

Ông ta nói vớ vẩn vài câu rồi vút ổi người một bộ đồ nói đi thay.

- À quên, bây giờ chúng ta sẽ chọn ra một người làm lớp trưởng nhé! Được rồi, tôi không vòng vo nhiều ắt thời gian. Từ giờ em sẽ làm lớp trưởng!__ vừa nói, ông thầy vừa chỉ vào Mi.

- Tôi? __ bây giờ đến lượt nhỏ tự chỉ vào mặt mình.

- Phải!_ông thầy gật gật đầu __ là em. Hồi nãy tôi thấy em rất có năng khiếu.

Nói rồi, ông ta lại cười. Mi đơ ra một lúc rồi... cũng cười. Hờ hờ... làm lớp trưởng càng tốt. Nhỏ gật đầu đáp lễ rồi cầm bộ đồ đi thay.

CLB Âm nhạc.

Bu trường mất hết lên giận dữ:

- Này tên kia, anh cố tình theo tôi đến đây phải không? Anh lại định dở trò gì hả? Sao anh cứ thích xuất hiện trước mặt tôi thế?

Nhỏ chưa kịp mắng hết thì thằng Tin từ đâu lao ra, nhỏ nhẹ nói:

- Ken hoàng tử....

- Bỏ qua đoạn này đi! __ Ken cắt lời Tin, rồi ra hiệu nói tiếp.

- Vâng. Ken là người có giọng hát ấm áp làm lay động trái tim bao cô gái, biết chơi đủ mọi loại đàn....
— vừa nói, Tin vừa liếc liếc xem phản ứng của Ken.

Thầy đại ca cho phép, hần tiếp:

- Vâng. Đó là ghita... (trời đất, biết chơi mỗi ghita mà bảo là biết chơi đủ loại nhạc cụ sao trời).

Bu tức xì khói đầu.

- Này tôi không quan tâm mấy cái đó, cái tôi quan tâm là tại sao anh lại vào cái CLB này? Không lẽ anh định ám sát tôi à?

Tên MC vẫn luôn mồm nói lảm nhảm. Thấy thế Ken đành bảo tên đó dừng lại rồi ôn tồn đáp:

- Này cô em, anh đây tham gia CLB này là năm thứ hai rồi nhá! __ vừa nói vừa giơ hai ngón tay ra phụ họa.

Nếu đang uống nước chắc chắn Bu đã phụt ra rồi. Mặt nhỏ bỗng đỏ bừng lên. Quê quá đi! Nhỏ đành quay ra chỗ khác.

- Anhhhhhhhhhh....

Ôi mẹ ơi, cái giọng chua loét này... Bu run run quay lại. Quả không sai, là con bé tóc đỏ, theo sau là..

tên Teo. Bu suýt sặc lần nữa khi thấy Teo đang cầm cái kéo đưa vào lỗ mũi... cắt cắt (eo ôi kinh quá đi @____@)

- Em cũng tham gia CLB này cơ à? __ Ken hỏi tỉnh bơ.

- Vâng...Tham gia.. cho vui ý mà __ vừa nói, Sa vừa liếc Bu và cười cười.

Cười cái đầu câu ý! Bu nghĩ vậy nhưng cũng cười đáp trả ^_____^

Sự suất hiện của Ken làm CLB sôi động cả lên, vì Ken là trưởng CLB mà, vừa đẹp trai vừa hát hay, haiz...

“Xì... hát hay bằng mình không mà đòi”_Bu nghĩ thầm, thấy tưng tức.

Bây giờ là lúc thử giọng. Từng người sẽ bước lên rồi hát hát mấy câu. Làm gì mà như thử giọng ca sĩ vậy chứ?__ Nhỏ lại tự độc thoại.

Khi Ken cất tiếng hát cũng là lúc cả căn phòng yên lặng. Công nhận là giọng hần rất ấm, đứa con gái nào nghe cũng tưởng là hần đang hát tặng mình (—)

- Xì... hát thế mà hay? Giọng như vit đực ý!

Bu vừa cất tiếng xong thì không ít cặp mắt hướng tới, chỉ chực xông ra bóp cổ đứa phá đám là nhỏ.

- Ấy ấy... mình tự nói mình thôi mà! _ nhỏ cười trừ, toát mồ hôi hột. * _____ *

Những người còn lại hát cũng hay lắm, họ đều có năng khiếu nên mới chọn CLB này mà. Tên Teo cứ nhất quyết không chịu cầm mic mà cứ đòi cầm... kéo thay mic. Bó tay! Nhưng kể ra hẳn hát cũng được lắm, giọng hẳn khàn khàn đặc biệt, hẳn mà ngân cao thì thôi rồi luôn, nói chung là cũng hay.

- Hoa hồng đỏ... la la... hoa hồng trắng... la la... tất cả đều có gai... la la...

Cái gì thế nhỉ? Tiếng con gì kêu không biết? Bu trở mắt lên nhìn. Thì ra là tóc đỏ tiểu thư. Nhỏ này giọng đã chua rồi lại còn gào lên, Bu phải lấy tay bịt cả tai lại. Cả CLB cũng phải chịu chung số phận, nhưng không ai dám nói gì, vì Sa là con gái Hiệu trưởng mà, nhỏ đó đánh đá thế nào ai chả biết, để nhỏ nổi giận là không xong rồi. Bu biết thế chỉ lắc đầu.

Đến lượt Bu. Cảm giác một mình bước lên sân khấu làm tim Bu đập thình thịch. Bình tĩnh, bình tĩnh nào.... Bu tự trấn tĩnh mình, ngày trước nhỏ hát karaoke suốt ý mà, còn sợ gì? Hít một hơi, nhỏ bắt đầu hát.

Giọng nhỏ không có gì đặc biệt, âm vực cũng không rộng, không hát cao quá hay trầm quá được nhưng lại rất trong trẻo. Nghe mà mát cả lòng, giọng hát như từng giọt nước chảy vào tim người nghe vậy.

Nhỏ hát một đoạn và thỉnh thoảng liếc xuống thấy hấn đứng ngây ra. “Haha... chắc anh ta đang tức lắm đây, hát không hay bằng chị đây nên tức chứ gì?” __ nhỏ bắt đầu tự sướng.

— — —
CLB Mỹ thuật

Hôm nay là buổi đầu tiên nên các học viên trong CLB Mỹ thuật được thoải mái vẽ những gì mình thích trên giá vẽ.

- Cô vẽ tôi đi! __ Kun ở bên cạnh trêu trọc Na.

Na chỉ liếc xéo một cái rồi nhỏ bắt tay vào vẽ. Chà! Bảng màu khá là đầy đủ. Giá vẽ cũng rất đẹp. Na rất thích. Nhỏ mỉm cười cứ đứng ngắm... cái giá vẽ, khiến Kun đâm bực mình. Thực ra hấn có biết vẽ đâu, cũng chẳng thích vẽ, nhưng “điều tra” ra được nhỏ Na tham gia CLB Mỹ thuật nên Kun cũng viết toẹt tên mình vào tờ giấy đăng ký luôn. Không ngờ nhỏ chẳng thèm để ý đến cậu, mà cứ nhìn cái giá sách rồi cười một mình.

- Này... nghe tôi nói không vậy hả? __ Kun kéo nhỏ quay lại.

Hấn rất bất ngờ, hấn không thể tin được là... nhỏ không cười... nhỏ đang khóc. Từng giọt nước mắt ướt đầm hàng mi dày. Trông nhỏ buồn lắm, không còn chút sức sống nào. Nhỏ không khóc thành tiếng nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Phải rồi... mỗi lần vẽ, nhỏ đều nhớ đến anh trai. Anh ấy đã từng là một họa sĩ rất trẻ, nhưng anh đã không còn nữa, bởi căn bệnh ung thư đã cướp anh đi năm anh mới có 19 tuổi.

- Cô... cô làm sao thế?

Kun bối rối hỏi nhỏ một câu rất thừa. Bị tiếng nói đánh thức, Na giật mình. Nhỏ vội lấy tay lau nước mắt rồi quay vào vẽ tiếp. Thấy nhỏ như thế hấn cũng không muốn trêu nữa, đành im lặng nghịch cái giá vẽ, thì có biết vẽ đâu!

- Anh muốn tôi vẽ anh hả? __ bất ngờ nhỏ lên tiếng.

Cuối cùng nhỏ cũng để ý đến mình, Kun sung sướng gật đầu lia lịa.

- Ừm.

Nhỏ đáp một câu rồi bắt tay vào vẽ.

Hấn suy nghĩ một lúc không biết vẽ gì bỗng reo lên:

- Cô vẽ tôi thì tôi cũng vẽ cô, OK?

Na không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Kun cười thích thú rồi cũng bắt chước cầm cái bút vẽ lên.

10 phút sau.

- Anh vẽ xong chưa? __ Na quay sang hỏi.

- Xong rồi đây! Cô giờ lên cho tôi xem trước đi

- Không, tôi muốn xem tranh của anh trước __ Na cười cười.

Hấn lại nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi, tôi đếm..

đến 3, cả hai cùng giờ nha.

Na tươi cười gật đầu cái rụp. Kun bắt đầu đếm:

- 1... 2... 3!!!!

Cả hai cùng giờ bức tranh chân dung lên cho người đối diện xem. Sau đó, mặt cả hai trông y như thể này o_____O

Na giận dữ quát lên:

- Sao anh dám vẽ tôi là con chó xù hả? Anh muốn chết à?

Kun gân cổ lên cãi lại:

- Cô có hơn gì đâu? Cô còn vẽ tôi là con chó béc-giê kia kìa.

Cả hai gườm gườm nhìn nhau. Quả thật trên tay hai người là bức tranh “chân dung” của hai con chó rất... đáng yêu. Không hiểu sao hai người này lại có cùng ý tưởng hay đến vậy.

Đang lườm nguýt nhau thì bỗng có tiếng nói:

- Ồ... hai con chó này... đẹp đôi đó chứ!

Kun, Na quay lại nhìn. Người vừa nói không ai khác chính là Chen. Hắn đang ăn bím bím rất ngon lành, đứng kế bên là Lily. Trông Chen rất hung hăng chứ không hiền lành, nhu mì như Lily.

Kể ra tên Chen đó rất được lòng bọn con gái. Hắn khá là khéo mồm, cộng thêm cái mặt điển trai nên bây giờ hắn có kha khá fan rồi, chỉ tội là hắn lúc nào cũng cầm khur khur gói bím bím, thật hết nói!

Kun trông thấy “người quen”, mặt hầm hầm tiến tới túm lấy Chen, à không, nói đúng hơn là túm lấy gói bím bím, Na tiện tay đỡ lấy, nhai chóp chép. Kun khẽ gạt đầu với Na rồi lại dùng ánh mắt nãy lửa nhìn Chen:

- Mà nói gì?

Chen bị giật mất gói bím bím thấy tức lắm, hắn nói:

- Tao bảo cặp đôi cún con rất dễ thương.

- Đây thì dễ thương __ Kun phi cái dép trúng mặt Chen.

Chen ngậy người, rồi hắn rút... cái khăn tay trong túi quần ra và bắt đầu thút thít. Lily thấy thế vội khuyên can:

- Anh Kun đừng nóng, để tôi thay mặt Chen xin lỗi anh! __ Lily vừa nói vừa cúi đầu xin lỗi.

Kun còn định rút nốt chiếc dép bên kia ra ném thì bị Na lắc đầu ngăn lại:

- Thôi bỏ đi!

Kun lúc đó mới nguôi giận. Rồi hắn tháo hai bức tranh có chân dung con chó ra và giữ khur khur. Na thấy thế thì đỏ mặt rồi khoe môi nhỏ cũng nở nụ cười.

Vậy là Sa, Li và Nu đã ở cùng một CLB với Bu, Na và Mi, thật chẳng hiểu là vô tình hay do cố ý đây? (__)

— — —

31. Chương 31

Chap 31:

Khi mọi người ở các CLB đã ra về thì cũng đã 8h30'. Bu, Mi, Na đã hẹn nhau cùng về nên định lên KTX học bài rồi đi ngủ thì Bu bỗng trông thấy bóng người đi ra khu sau canteen học viện, khu vực có cái nhà kho, bình thường chỗ đó rất ít người qua, hơn nữa bây giờ đã tối rồi. Một đoàn 5-6 người thì đến đó làm gì nhỉ?

Bu quyết định cùng hai con bạn đi theo xem thế nào. Mi thấy được đi trinh thám thì thích lắm, trông nhỏ phần khởi chưa kìa. Na lúc đầu còn ngần ngại nhưng rồi cũng bước theo Mi và Bu.

Khu vực đằng sau canteen rất tối, chỉ nhờ vào ánh sáng của trăng và sao thì khó mà nhìn ra ai với ai.

Mi dẫn đầu cả "đội trinh thám nhí" lần theo bước chân của mấy tên tội phạm, quyết tâm tìm ra sự thật để bảo vệ cho nhân loại. Mang tiếng là đi theo dõi nhưng trông cả ba còn lén lút hơn cả mấy tên tội phạm. Lần theo bóng của mấy người kia trong bóng tối, cuối cùng thì những tên tội phạm đó cũng đột ngột dừng lại và quay đầu lại đề phòng. Ba thám tử giật thót mình, Na còn suýt thì hét lên thì may mà Mi nhanh trí bịt mồm cô nàng lại rồi kéo cả bọn nấp xuống đám cây cỏ um tùm cạnh đó. May mà mấy tên tội phạm đó không nhìn thấy. Phù!!! Ba thám tử vuốt mồ hôi rồi ngay sau đó Na nhận ngay một cái cốc đầu của Na khiến cô nàng nhăn mặt phụng phịu.

Chợt ba thám tử nghe thấy tiếng nói từ mấy người kia:

- Thang đâu?_ tiếng thì ào ào rất nhỏ.

- Đây!

- Dừng lên đi!

Quái, sao giọng nói mấy người này nghe quen quá vậy ta! Ba thám tử yên lặng lắng nghe, đến cả muỗi cũng không dám đập (tác giả chả biết ai là tội phạm nữa (_ _ "))

Ngay lúc đó lại có tiếng nói:

- Ai trèo trước?

- Mày trèo đi!!!

- Thôi, mày trèo trước đi!

- Tao. . . sợ lắm. . .

Sau đó có tiếng "bốp". Hình như là có thằng bị đánh.

- Sợ cái đầu mày ý, trèo lên mau!!!

Rồi lại có tiếng ai đó thút thít. Ba thám tử ngồi xổm nãy giờ mỗi chân lăm nhưng vẫn chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại của các tội phạm. Cả ba thấy tiếng nói quen lắm nhưng vì trời tối quá nên không nhận ra được là ai. Bất ngờ một giọng nói vang lên làm cả ba giật mình:

- Hình như có người theo dõi chúng ta.

Ngay sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến dần đến chỗ ba nhỏ. Quả này chắc bị phát hiện mất. Khoan đã, mình là phe chính nghĩa cơ mà, việc gì phải sợ nhỉ. Bu nghĩ thế thì thấy can..

đảm lên nhiều, còn Na thì run bần bật, chỉ có Mi là bình tĩnh nhất, nhỏ nói:

- Bình tĩnh nào các anh em, đã đến nước này thì phải ra mặt bắt hết bọn chúng lại thôi. Theo Mi thấy thì chúng có sáu người, có nghĩa là gấp đôi chúng ta. Mục tiêu của chúng là trèo lên thang để ra khỏi học viện, ra làm gì thì Mi cũng chưa biết. . .

- Vậy phải làm sao bây giờ?_ Na nóng ruột ngắt lời bởi tiếng bước chân đã ngày càng gần.

- Chúng đông gấp đôi chúng ta, vậy thì chỉ có một cách_ Bu nói chắc nịch, ánh mắt vô cùng quyết tâm, ánh mắt mạnh mẽ như chuẩn bị ra trận đánh nhau vậy.

Na sốt ruột hỏi:

- Cách gì?

Bu gật đầu quyết tâm cao:

- Cách. . . chạy!_ Bu vừa nói vừa nắm tay hai thám tử còn lại chuẩn bị. . . chuồn.

Mi vừa nghe Bu nói xong thì giận sôi lên, làm thế thì khác nào một lũ hèn? Tại sao phải chạy? Người phải chạy là bọn kia mới đúng chứ. Như bị đánh vào lòng tự trọng, Mi không làm chủ được bản thân, nhỏ kéo tay hai con bạn, lập tức. . . xông ra ngoài, miệng hét to:

- Cảnh sát đây!!!

Vừa đúng lúc sáu tên kia cũng đã tiến sát gần. Hai đội chạm nhau bất ngờ, giữa khung cảnh hoang vu, âm u thế này ai mà không sợ?

Theo phản xạ vô điều kiện, cả hai bên cùng hét ầm lên (kể cả nàng Mi):

- M. . A. . MA. . . . A. .A . .A . . .!!!!

Rồi cả lũ chạy tán loạn, đội của hai bên va cả vào nhau.

- Ủa, là cô, Sasa sao?__ Bu va phải một người và nhờ vào đôi mắt tinh, nhỏ nhận ra ngay là Sa.

Cả hai cũng nhìn nhau, ai nấy đều không ngờ sẽ gặp nhau ở đây.

Chả là nhỏ Sa suốt ngày bị nhốt trong học viện, tuy mới chỉ ba ngày nhưng với tính cách của nhỏ thì nhỏ không thể chịu được, nhất là cả mẹ nhỏ cũng dám mắng nhỏ. Nhân lúc trời tối, nhỏ rủ Lily, Nunu và Teo, Dark, Chen cùng nhau bật tường ra ngoài chơi, định khoảng 11h đêm sẽ trèo lại vào học viện (bà này gan). Không ngờ đang sắp sửa ra ngoài thì bị mấy con nhỏ Mi, Na, Bu phá đám >_____ Bất ngờ một nguồn ánh sáng phát ra khiến cả bọn đang náo loạn phải dừng lại neho mắt nhìn, hóa ra là ten Dark đang giơ cái đèn pin ra soi soi.

Cả bọn cũng nhìn nhau trong giây lát. Rồi sau đó tất cả đều chung một tâm trạng: tức giận.

- Mấy người nữa đêm (mới gần 9h tối???) vác thang ra đây tính làm gì hả?__ Bu chống nạnh hỏi. Nhỏ không ngờ con gái hiệu trưởng cũng có gan làm chuyện này. Như thế thì còn đâu là kỷ luật của học viện nữa, chuyện này không giải quyết thì không được rồi.

Bọn Sasa cũng tức lắm, nếu không có sự xuất hiện của ba con nhỏ kia thì có khi cô nàng đã nhỡ nhơ chơi bởi ngoài học viện rồi.

Sau một hồi lườm nguýt và cãi nhau thì cuối cùng phần thắng đã nghiêng về phe chính nghĩa. Vâng, xin một tràng pháo tay cho Na, Bu và Mi, vì đã được tôi luyện do cãi nhau nhiều với Kun, Ken và Kin nên trình độ cãi nhau đã tăng lên đến level bá đạo. Kết thúc “trận cãi nhau”, bọn Sa, Ly, Nu, Teo, Chen, Dark phải chịu hình phạt dọn nhà kho đằng sau trường, nếu không muốn Bu “méc” hiệu trưởng.

Sau đó, ba nữ thám tử ngập tràn trong niềm hạnh phúc, dắt tay nhau trở về KTX trong chiến thắng. Còn lại sáu tên tội phạm tức xì khói cũng phải lồm lũi đi về KTX. Teo đập vào đầu Chen và quát:

- Tại mày đó cái thằng ngu, bảo trèo nhanh lên thì lại sợ với chả hãi.

Chen ôm đầu la oai oái:

- Đại ca cũng sợ đấy còn gì.

Dark thấy hai thằng kia cãi nhau thì cười thầm, ngay lập tức hắn cũng bị Teo táng ột phát:

- Còn mày nữa đấy, cười cái gì mà cười, trèo thì trèo luôn đi, lại còn xui đại, mày xui bọn tao đi ra cái lùm cây đó làm gì hả?

Dark cũng không vừa, hắn gân cổ lên cãi:

- Tại tao thấy động chứ bộ, với cả bọn mình không ra thì ba con nhỏ đó cũng không dễ dàng cho chúng ta ra ngoài đâu.

- Hừ, mày dám cãi tao hả?__ Teo dứ dứ nắm đấm vào mặt hai thằng kia.

Ba thằng cả giận mất khôn định xông ra đánh nhau thì Sasa giận dữ quát lên:

- Các anh có thôi đi không? Để yên để tôi nghĩ cách chơi lại ba con nhỏ đó.

Thấy Sa nói có lí, cả bọn im bật, rồi chụm đầu vào nhau bàn bạc gì đó say sưa lắm. Thỉnh thoảng lại gật đầu rồi cười khoái trí lắm.

Về phòng 333, ba thám tử nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng có người lại mất ngủ đêm nay, đó là ba anh chàng trong phòng 666.

Mỗi người một suy nghĩ riêng, nhưng có chung một điểm: cùng nghĩ về một người con gái.

Kin ngồi dựa vào thành giường, hần đang suy nghĩ một số..

chuyện, và tất nhiên, những chuyện đó có liên quan đến Mi. Tại sao Mi lại gọi hần là Yan? Không lẽ..... Hần lôi sợi dây chuyền bạc có mặt dây hình giọt nước ra xem và nhìn trân trân vào nó. Không lẽ..... là cô sao?

Ở giường bên, Kun cũng đang trong tình trạng tương tự. Hần cứ trần trọc lẩn qua lẩn lại, cuối cùng không chịu được nữa, hần lại lấy hai bức “chân dung” con chó ra ngắm, rồi hần cười tủm tỉm, buột miệng nói:

- Con chó này cũng đẹp trai đấy chứ, cũng giống mình ra phết! __ đây là lần đầu tiên hần ăn nói “thiếu suy nghĩ” như thế, không dừng lại nói mình giống con chó béc-giê.

Nhưng lúc này hần không suy nghĩ nhiều như thế, hần chỉ cảm thấy mình có cái gì đó khang khác, vui hơn, yêu đời hơn. Hần cứ cười thầm như thế và... ngắm tranh suốt.

Còn Ken, hần nằm chổng gọng xuống giường, vắt chân chữ ngũ, trông mặt hần hình sự lắm. Hần đang nghĩ, tại sao con nhỏ Bubu đó lại “dám” hát hay như thế? Bên tai hần cứ văng vẳng tiếng hát trong trẻo của nhỏ. Sao lại thế nhỉ? Bực mình, hần ôm đầu cố xua đi giọng hát khó chịu đó, hần quyết định không suy nghĩ nhiều nữa.

32. Chương 32

Chap 32:

Cuộc sống vẫn diễn ra tại học viện Milky Way như thế, và hôm nay, Bu, Na, Ma cũng vào lớp học với niềm hưng phấn kì lạ, chắc tại hôm qua bắt được tội phạm!

- Hi! __ vừa ngồi xuống bàn, con bé Sasa đã giơ tay “Hi!” Bu với nụ cười trên môi làm Bu thấy rung cả mình.

Mới hôm qua còn tức giận thế mà hôm nay đã tươi cười dễ sợ. Chắc là nhỏ đó biết lỗi rồi chăng? __ Bu nghĩ bụng, nhỏ cũng mỉm cười đáp lễ.

Tiết đầu là tiết Anh Văn do giáo viên bản xứ dạy, đó là Mr.John, một người đàn ông cao lớn tuổi khoảng 40. Ông ta khá là vui tính nhưng lúc đã nổi giận thì cũng vô cùng đáng sợ.

- Stand up! __ giọng chua loét của con nhỏ Sa cất lên đủ để đám học viên giật mình đứng dậy.

- Hello everybody! Sitdown, please!

Mr.John bước vào lớp và nở nụ cười thân thiện.

Buổi học bắt đầu rất sôi nổi và thú vị vì ông John rất thoải mái mà. Bu, Na, Mi đều rất chăm chú học bài. Đang cặm cụi ghi chép, nói đúng hơn là đánh máy thì Bu nghe thấy tiếng gì đó phát ra ở dưới chân mình. Nghĩ đó là tiếng... dép loẹt xoẹt nên Bu cũng không để ý nhiều nữa.

Mr.John vẫn hăng say giảng bài, thỉnh thoảng cả lớp lại bật lên những tràng cười sảng khoái

- Home's a family quote:

“Having somewhere to go is home” ~ “There's no place like home”

You have a sweet home + You have someone to love = Blessing (=Happiness)

Home is the place where we can relax and be ourselves. Home is the place where we can return weary after a day's work and refresh ourselves surrounded by our family __ Mr.John vẫn hào hứng giảng bài.

Chợt có cái gì đó... chuyển động dưới chân Bu, cùng với tiếng gì đó nghe là lạ.

- Ê... Mi với Na có nghe thấy tiếng gì không? __ Bu không khỏi thắc mắc quay sang hỏi hai cô bạn ngồi kế bên.

Nhưng Na, Mi đang đeo tai nghe để nghe bài đọc nên cũng chẳng để ý gì.

Bu liền tháo tai nghe ra để nghe kỹ xem là cái gì thì.....

- Chít... chít... chít....

Bất ngờ một con chuột chạy ra ngay đúng lúc Bu cúi đầu xuống. “Vật thể” đó rất to với bộ lông xám xù lên đủ để một cô bé như Bu phát khiếp.

- Á...á...á...

Bu hét ầm rồi nhảy dựng ra khỏi chỗ của mình, chân dậm huỳnh huých xuống đất:

- Đừng có ám tao... đừng có ám tao...

Sa, Li, Nu thấy thế thì cười khúc khích với nhau. Còn cả lớp thì nhìn Bu như nhìn người ngoài hành tinh, hoặc là như một đứa dở hơi mới sống trại.

- What happened? _ John hơi khó chịu đẩy đẩy gọng kính.

Bu vẫn chưa hết sợ, nhỏ run run nhìn thầy:

- M..o..u..s..e...

- Mouse? _ ông thầy hỏi lại, vẻ nghi ngờ _ where?

Vừa nói, John vừa bước xuống chỗ Bu. Bu sợ sệt chỉ tay xuống gầm bàn:

- Here!

Sau một hồi cúi đầu xuống xem xét cái “mouse” mà Bu nói thì John vẫn chẳng thấy con chuột đó đâu.

- It’s not here! _ John nhún vai nói với Bu.

Không thể, sao có thể như thế được? Rõ ràng là có con chuột to bằng cả... cục gạch lù lù ở đó cơ mà, sao giờ lại biến mất.

- No. I am sure that it was here. Maybe it runed away, sir! _ Bu đang cố giải thích với John là có thể con chuột đó đã chạy mất rồi.

John liền ngắt lời, vẻ nghiêm nghị hiện lên trên nét mặt:

- Stop! Your story was so interesting! There was a mouse in our classroom, and just only you saw him. You think i will believe you? (Dừng lại, câu chuyện của em hay thật đó, có một con chuột trong lớp chúng ta và chỉ có mình em trông thấy nó, em nghĩ rằng tôi sẽ tin em sao?)

Bu xanh mặt, cả Na và Mi..

cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì thật ra hai chị ý học dốt tiếng Anh nên chẳng hiểu mấy ông bà kia nói cái gì, chỉ biết lắc đầu nhìn nhau.

Bu đang nghĩ cách giải thích thì Mr.John quát lên:

- Get out! _ vừa nói ổng vừa chỉ tay ra cửa.

Bu không biết làm thế nào, đành phải vác mặt, lưng thững bước ra, nhưng nhỏ lại thấy có điều gì đó không bình thường. Ngay lập tức nhỏ nhìn về phía Sasa, cô ta đang giơ tay bái bai nhỏ. Chợt nhận ra mọi chuyện, Bu tức run người, nhỏ chỉ muốn đâm cho cô ta một trận.

- Quick! _ Sa nhìn Bu rồi cười đều.

Hừ, được lắm. Ôm cục tức, nhỏ lặng lẽ bước ra ngoài, nhưng vẫn nói vọng lại với Sa:

- Stupid!

- What??? _ ông John cứ tưởng Bu nói mình nên nổi trận lôi đình.

- Oh no, i... _ Bu vội vàng định giải thích.

- Shut up! _ ổng bắt đầu điên lên rồi đấy _ Get out, now!!!!

Híc, không còn cách nào, Bu lại tiếp tục bước đi trong ánh mắt chế giễu của các học viên trong lớp. Nhục, quá nhục... ôi điên mất!

- Wait! __ bất chợt ông John lên tiếng làm nhỏ mồm hóm, tưởng là ổng tha cho nhỏ.

Bu liền quay lại cười cười với ông thầy.

- Come on! __ ổng ra hiệu.

Bu vui sướng bước lại chỗ ông thầy, tưởng chỉ cần xin lỗi là xong.

- Take it! (cầm lấy!)__ vừa nói, ổng vừa đưa cho nhỏ quyển sách, ý nói nhỏ phải cầm quyển sách đứng giờ hai tay lên trời.

Huhu. Đúng là số bọ xít. Cả lớp được dịp cười um lên còn nhỏ thì mừng hụt, đành lững thững bước ra ngoài, tay cầm quyển sách giờ lên trời. Ôi đúng là mỗi muốn chết!

— — —
Cuối cùng thì tiếng trống hết giờ cũng giải thoát nhỏ khỏi hình phạt kia. Lúc này thì cánh tay nhỏ chỉ muốn rụng xuống, rã rời, Na và Mi cũng chỉ biết ái ngại nhìn nhỏ. Bu đau khổ nằm vật xuống bàn. Quay sang nhìn thì bọn Sasa cũng đi đâu mất tiêu rồi.

Giờ Hóa, cả bọn được lên phòng thí nghiệm. Phòng thí nghiệm khá rộng, trên mỗi bàn có bày rất nhiều loại hóa chất gì đó xanh, hồng, đỏ, vàng, tím,... cùng nhiều đồ dùng thí nghiệm khác nữa, có cả mấy cái tủ to đựng bên trong có nhiều máy móc và thiết bị hiện đại. Đặc biệt hơn là còn có cả chuột bạch để thí nghiệm. Trông thấy lũ chuột bị giam trong lồng mà Bu lại tức điên lên. Hừ, sao ở đâu cũng gặp chuột hết vậy? Nhỏ liền dứ dứ nắm đấm vào mặt lũ chuột:

- Chúng mày cứ chờ đấy, lũ chuột đáng ghét ạ!

Mỗi học viên được khoác trên mình chiếc áo blu trắng trông như của mấy ông bác sĩ vậy, nhìn ai nấy đều ra dáng lắm.

Lớp sẽ phân làm nhiều nhóm để thí nghiệm, lẽ dĩ nhiên là Na, Mi, Bu sẽ ở một nhóm, nhóm kế bên là Sa, Li và Nu.

Đang loay hoay đổ chất này vào chất kia theo hướng dẫn của cô giáo thì Li ở bên cạnh kéo tay Na và nói bằng giọng nhỏ nhẹ:

- Bạn có thể ỉnh mượn lọ HCl được không? Bên của mình hết mất rồi.

- Ừm __ Na suy nghĩ một lúc rồi nhỏ cũng gật đầu và đưa cho Li lọ HCl.

Mi và Bu đang mãi làm thí nghiệm nên không để ý chuyện này. Li mượn được một lúc thì cũng đem trả cho Na.

- Xong rồi, cảm ơn bạn nhiều nha!

- Ừm. Không có gì! __ Na tươi cười rồi cầm lấy cái ống nghiệm có chứa HCl.

Xong xuôi, nhỏ đặt cái ống nghiệm vào chỗ cũ. Nhỏ này với Bu không giỏi hóa nên toàn đứng xem Mi làm, Bu hỗ trợ, còn Na thì đứng để hai đứa kia sai vặt thôi, Mi giỏi hóa nhất mà.

- Na! Đưa ống HCl đây!

Nghe Bu nói, Na liền hồn nhiên đưa cái ống nghiệm kia cho Bu. Bu lấy kẹp kẹp cái ống nghiệm lại rồi định cho vào nước. Na chăm chú nhìn, Mi thì đang ghi chép gì đó nên không để ý lắm.

Ghi chép xong, ngẩng lên thì đã thấy Bu sắp đổ cái chất nước vào cái chất ở trong ống nghiệm rồi. Mi giật mình hốt hoảng, giữ lấy tay Bu lại rồi nói:

- Bu làm cái gì vậy? Mi nói là HCl chứ không phải là bột Natri.

Bu vẫn ngơ ngác chưa hiểu gì thì Mi đã giải thích:

- Nước tác dụng với bột natri sẽ gây nổ đó, biết không? Không phân biệt được thế nào là bột và thế nào là dung dịch à?

Bu hoảng sợ bỏ cái ống nghiệm kia xuống rồi lau mồ hôi, chỉ suýt nữa thôi thì.... Nhỏ quay sang trách Na:

- Sao Na lại lấy bột Natri cho Bu hả? Suýt thì chết rồi!

- Ô... đó là HCl mà... _ Na vẫn ngơ ngác, rõ ràng là nhỏ lấy đúng chỗ rồi mà.

- Haizzz... không giải thích nữa, lần sau chú ý hơn đi! _ Mi cầu nhau một lúc rồi quay ra làm thí nghiệm tiếp.

Na vẫn đang trong trạng thái trên mây. Lúc Li đưa cho Na cái ống nghiệm, Na cũng cảm thấy có gì đó..

khang khác nhưng nhỏ cũng chẳng để ý lắm. Lẽ nào... Nghĩ thế, nhỏ quay sang len lén nhìn Li, Nu, Sa. Nhỏ thấy ba nhỏ đó cũng đang làm thí nghiệm rất nghiêm túc. Thấy thế, Na liền lắc đầu, phải hết mấy ý nghĩ không tốt vừa rồi đi.

- Không thể nào, bọn họ không đến nỗi xấu xa thế đâu, chắc tại mình nhầm thôi! _ nói rồi, Na nhún vai, quay lại với công việc làm chân sai vặt, nhưng lần này thì cẩn thận hơn.

Sa, Li, Nu đang làm thí nghiệm nhưng thật ra ba nhỏ đang vô cùng tức tối. Tức thật! Suýt thì thành công rồi. Sa tối sầm mặt, nhỏ cứ vùng và vùng vằng, không may lỡ tay làm đổ hai ống dung dịch gì đó vào nhau... và....

...Bùng....

Một tiếng nổ vang lên, nhưng không lớn lắm khiến cả lũ học viên phải quay lại nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Cuối cùng thì chỉ thấy ba khuôn mặt đen xì của ai đó cùng mái tóc dựng ngược hết cả lên, trông vừa đáng thương vừa tức cười.

Lần đầu tiên rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này, Sa, Ly, Nu không biết làm gì ngoài việc cảm thấy sợ hãi và tức giận. Ly đã mất đi vẻ hiền lành giả tạo mà thay vào đó, nhỏ quay sang lườm Na bằng ánh mắt đay nghiến và rít lên:

- Na, cô được lắm, rốt cuộc thì cô đã đưa cho tôi lọ gì hả?

Nhưng chưa kịp để Na trả lời thì cô giáo đã xách cổ ba nhỏ đi vì cái tội không thực hiện đúng yêu cầu trong khi cô đã nhắc đi nhắc lại là phải tuyệt đối cẩn thận, may mà vụ nổ này không nguy hiểm đến tính mạng.

Ba nhỏ kia đi rồi mà Na vẫn còn ngơ ngác:

- Ô... mình đưa nhầm sao? Ô... sao ống HCl lại ở đây nhỉ? Mình nhớ là mình để kia cơ mà!

(Bà này ngây thơ thật)

— — —

Giờ giải lao 30 phút, Tin học tốc chạy vào nói với Bu:

- Hội trưởng!! Mấy tên mới chuyển đến lại gây sự ở lớp 11ak30 ạ!

- Sao? Lại là bọn hần!

Bu nhanh chân chạy biến đến lớp 11ak30 xem chuyện gì đã xảy ra. Mấy tên này thật là lắm chuyện mà, cứ như bọn hần không gây sự thì không chịu được ấy. Bu lôi cả Na và Mi đi cùng, có thêm đồng đội vẫn hơn mà.

Đến nơi, cảnh tượng vẫn lộn xộn như hôm trước, nhân vật chính vẫn là ba tên Teo, Dark và Chen.

Bu vừa hoảng sợ vừa tức giận khi thấy Teo đang bóp cổ một cậu học viên và xách cậu ta lên như xách một con thỏ vậy. Kun và Ken thì đang đối phó với hai tên còn lại nên không ra tay cứu cậu học viên kia được. Mấy học viên khác đứng xem chỉ nhìn nhau chỉ chỗ chứ chẳng ai ra can ngăn cho rách việc.

Trông sắc mặt cậu nam sinh kia thật khó coi, chắc cậu ta đã ngạt thở lắm rồi, chân cứ giãy đành đạch lên. Bu hốt hoảng xông đến, kéo tay Teo lại, mắt nhỏ long lên xen lẫn nỗi sợ hãi:

- Thả cậu ấy ra!

Teo cứ như không nghe thấy lời nhỏ vậy, hắn vẫn tiếp tục bóp cổ cậu học viên kia. Cứ thế này chắc cậu ta tắt thở mất.

- Mau buông ra, không thì đừng trách tôi...

Bu còn chưa nói xong thì Mi đã xông ra, đập thẳng một phát vào đầu tên Teo, rồi nhỏ phủ chân và khoanh tay đứng nhìn.

- A...a...a...a...a

Teo rên oai oái, hắn đưa tay lên ôm đầu, nhờ thế mà cậu học viên kia thoát chết, cậu ta lấy lại hơi thở rồi chạy mất dạng.

- Cô dám... _ Teo gơ nắm đấm lên định đánh Mi nhưng nhỏ cứ vênh mặt lên không sợ gì hết, sẵn sàng đánh trả, điều đó làm hắn tức điên lên.

- Ồ... thì ra lại là mấy cô em sao? _ hắn cười khẩy rồi ngồi thụp xuống một cái ghế với cái điệu bộ vắt chân lên bàn.

Hắn thật là đáng ghét, hắn tưởng hắn là ai chứ? Hừ... Hắn suýt thì cướp đi mạng sống của một người mà còn vênh váo được như thế.

Bu tiến tới, gơ tay định tát cho hắn một phát thì bị tên Dark giữ chặt tay lại. Mi thấy thế liền xông ra định đấm cho Dark một trận. Hắn buông Bu ra và rất nhanh, tránh được cú đấm của Mi. Cả hai định oánh nhau tiếp thì Bu quát lên:

- Thôi đi!

Bị mất hứng, Mi với Dark phụng phịu rồi cũng kiếm một cái ghế ngồi xuống, miệng than vãn:

- Thôi thì thôi, đang hay thì.....

Bu không để ý đến hai người đó nữa mà nhỏ quay sang nói với Teo:

- Tôi cảnh cáo anh, lần sau đừng có gây sự nữa, không thì đừng trách tôi!

Teo cười khẩy, rồi hắn lôi trong túi ra một cái kéo. Bu giật mình tưởng hắn định ra tay “ám sát” nhưng không, hắn tháo giày ra và... cắt móng chân. Hắn không thèm nhìn nhỏ và nói:

- Thì sao? Cô sẽ làm gì được tôi? Tôi cũng nói cho cô biết, đến cả Hiệu trưởng còn không dám động vào bọn tôi đâu. Em còn non và xanh lắm em..

ạ!

Nói rồi, hắn quay sang Chen và ra lệnh:

- Chen đâu, thuốc lá!

Chen nghe thấy liền lon ton chạy ra, lấy trong bao một điếu thuốc và đưa vào mồm Teo.

- Thằng ngu, cầm ngược rồi! _ Teo cáu.

- À.. em quên! _ Chen cười xòa rồi cầm điếu thuốc xoay ngược lại.

- Bật lửa! _ Teo vẫn ra lệnh hết sức ngắn gọn.

- Dạ đây ạ!

Chen rút cái bật lửa trong túi ra nhưng...

- Bật lửa hết ga rồi thưa đại ca.

- Cút ngay cho tao! _ Teo giận dữ suýt thì phang cả cái ghế vào đầu Chen, may mà hắn chạy kịp.

- Không cần bật lửa, có cái này đây rồi! _ Vẫn là tên Dark thông minh lôi ra một bao diêm và quẹt quẹt.

Nhưng Dark cứ quệt mãi mà diêm chẳng cháy. Lũ học viên đứng che miệng cười. Teo tức quá nhưng thấy mọi người chế giễu hắn, hắn đành chữa ngượng bằng cách... quăng điếu thuốc đi, nói:

- Không hút thuốc nữa! Hại sức khỏe.

Bu đứng chứng kiến này giờ thấy không chịu được thêm nữa, nhỏ lên tiếng:

- Các anh muốn gì? Chơi cà carô hay vật tay?

Ba tên đó mới nghe thấy thế thì xanh mặt lại. Không, lần này phải sáng suốt, không thể chơi mấy trò đó được. Quá tam ba bận, lần này mà còn thua thì bọn hắn đúng là mất hết cả thể diện của phái nam nhi. Cả ba tên nhìn nhau rồi quyết định chụm đầu vào hội ý.

2 phút sau.

Bọn hắn quay ra, miệng cười gian gian.

- Các anh muốn chơi gì cứ nói, nhưng với điều kiện, nếu thua thì từ nay các anh không được gây sự nữa, nếu các anh không giữ lời hứa thì các anh là một lũ hèn, sẽ bị cả cái học viện này khinh bỉ __ Bu nói một tràng dài, nói xong nhỏ còn phải nghỉ một lát để lấy sức.

Bị đánh trúng lòng tự trọng của phái nam nhi, ba tên đó đồng loạt nhổ nước bọt đánh toẹt rồi nói:

- Ta đây nam tử hán đại trượng phu, đã nói lời là giữ lời, chỉ cần cô em thắng được bọn ta lần này thì bọn ta sẽ không gây sự nữa.

- OK. Chơi gì nào? __ Bu có vẻ đã phấn khởi hơn, ít ra thì vẫn còn tia hi vọng nếu thắng bọn hắn.

- Bài!

Chen nói rồi hắn tung bộ bài tên không trung như trong phim mấy cao thủ chơi bài vẫn làm, có điều.... toàn bắt hụt. Sau đó hắn lại phải cúi xuống nhặt từng lá bài.

- Thế nào? Chơi chứ? __ Dark hất hàm hỏi Bu.

Chết cha. Bọn hắn chọn đúng cái không phải “chuyên môn” của Bu. Nhỏ có biết chơi bài đâu, chơi toàn thua thôi à, mà nhỏ cũng chỉ biết chơi mỗi trò tiến lên. Làm thế nào đây? Không lẽ chịu thua sao? Nhỏ toát mồ hôi.

- Sao? Sợ rồi à? __ Teo hỏi đầy thách thức, hắn đã cắt móng chân xong và đang xoay xoay cái kéo trên tay.

Bu dồn hết IQ vào bộ não (chứ không thì dồn vào đâu (__ __)) và cuối cùng nhỏ cũng nghĩ ra cách.

Lấy giọng nghiêm nghị, nhỏ nói:

- Hôm nay tôi hơi mệt!

Nghe thấu Bu nói thế thì ba tên kia phá ra cười sằng sặc.

- Haha.. này cô em, đừng lấy lý do củ chuối như thế, nếu cô em sợ thì cứ nói ra. Thôi, đã vậy thì không chơi nữa, từ bây giờ bọn anh làm gì thì cũng đừng can thiệp vào.

Bu trợn mắt lên nói:

- Hôm nay tôi mệt thật, nhưng không có nghĩa là không chơi, tôi có thể bảo bạn tôi chơi hộ, được chứ?

Cái người mà Bu nói đến không ai khác chính là Na. Nhỏ này thuy ngây thơ hiền thực nhưng mà lại là vua bài trong lớp. Không hiểu sao nhỏ rất có duyên với bài, chia bài lúc nào nhỏ cũng nhận được bài cực đỏ. Chơi tiến lên thì một phát ba con 2, chơi phỏm thì ù luôn ngay từ lúc chia, còn chơi tấn thì lúc nào cũng có Át chủ. Haiz... đỏ bạc thì đen tình mà. Nói tóm lại là Na đã ra tay thì gạo xay ra cám.

Ba tên kia thấy Bu nói thế thì thận trọng hỏi:

- Bạn cô... là con trai hay con gái?

- Con gái.

Ba tên nhìn nhau, cười một điệu rất “dê”, rồi gật đầu cái rụp, không quên nói thêm:

- Thua sẽ phải cởi áo!

Na bị Bu và Mi đẩy ra “sàn đấu”. Nhỏ đỏ mặt, run run nói:

- Na sợ lắm, Na không chơi đâu.

Mi thấy Na nhụt chí liền nắm chặt vai Na, nhìn thẳng vào mắt rồi nói bằng giọng kiên quyết:

- Chúng ta là ai? Là học viên của học viện Milky Way, phải dũng cảm lên chứ.

Na vẫn lắc đầu, rơm rớm nước mắt. Mi vẫn không buông tha:

- Na, hãy nhìn xem__ Mi chỉ tay về phía Kun, hắn cũng đang nhìn Na bằng ánh mắt khó hiểu __ Na phải chứng minh cho hắn thấy Na không dễ đối phó chứ, cứ coi mấy tên kia như là tên Kun là được.

Na nghe thế thì quyết tâm ngàn ngạt, gật đầu vén áo bước ra đấu trường. Mi và Bu đập tay nhau “Yeah”, miệng cười sung sướng.

...Tuýt...

Trận đấu bắt đầu!!!

15 phút..

sau.

- Tao cảm mày khóc __ Lần này, Dark không cho Chen cơ hội để khóc nữa mà hấn bịt ngay miệng Chen lại. Tan học, về đến KTX, Teo điên lên đập cửa cái rầm rồi xông vào phòng, hấn hét lên:

- Tao điên mất... Sao có thể... Sao chơi đủ trò mà không thắng được con nhỏ đó ván nào.... Tức... tức quá....

Dark và Chen cũng thở dài:

- Haizzzz... lại một lần nữa không được xem cởi áo...

Teo vẫn chưa hết tức. Hấn muốn đập, muốn quăng, muốn phá cái gì đó. Nhưng nhìn quanh trong phòng cái gì cũng đắt tiền, hấn không dám đập. À. Kìa rồi, quăng cuốn sách thì chắc không vỡ được. Hấn điên tiết phi ngay cuốn sách xuống dưới sàn với lực vô cùng, vô cùng mạnh mẽ. Nào ngờ, trong cuốn sách đó lại kẹp cái đồng hồ hấn mới mua, thế là vỡ tan!

Hấn gào lên:

- HÃY ĐỢI ĐẤY!!!!

— — —

Tuy chỉ mới quen nhau nhưng bây giờ, Han đã có một chỗ đứng nhất định trong lòng của bộ ba Mi, Bu và Na. Ba cô nhóc cứ bám riết lấy Han mà nũng nịu, coi Han như anh hai vậy, đặc biệt là Na, cô bé có vẻ quý Han lắm.

Diễn hình như trong giờ ăn trưa bây giờ, cả bốn lại ngồi cùng bàn với nhau. Han ngồi cạnh Bu, đang tính gấp cho Bu miếng trứng thì chợt Na và Mi nháy mắt nhau, phải rồi, phải ngăn chặn “đôi” này mới được. Na liền không nhéo:

- Anh Hannnnnn.....

- Hử?_ Han quay sang cười cười.

Còn Mi thì ngay lập tức gấp miếng trứng ở bát của Bu sang bát mình.

- Nè, làm gì vậy?_ Bu tức xì khói.

Mi nhồm nhoàm ăn, không thèm quan tâm đến lời Bu nói.

Thế là thế nào? Tự dưng đi cướp đồ ăn của người khác. Bu hằm hằm mặt định xông vào cho Mi một trận thì Han đã xoa đầu nhỏ rồi cười cười:

- Không sao, để anh gấp cho em miếng khác. ^_____^

“Ôi, anh ấy cười dễ thương quá đi *_____,*” Bu ngơ ngẩn mấy giây nhìn Han.

- Chà, em thèm ăn đến vậy sao? Nước miếng chảy ra rồi kìa. __ vừa nói Han vừa lấy khăn lau miệng cho Bu khiến nhỏ đỏ hết cả mặt, hix, lần sau phải bỏ cái tật thấy trai đẹp là chảy nước miếng mới được.

Na, Mi không ngờ lại làm cho đôi trẻ thân mật nhau hơn. Lúc Han chuẩn bị gấp cho Bu miếng trứng khác thì Mi gắt lên:

- Bu không có tay à? Sao cứ để người khác gấp cho hoài vậy? __ nhỏ nhăn nhó nói như bà cụ non.

Bu tưởng nhỏ ghen với mình nên cười tít mắt sung sướng. Nhưng chưa cười được bao lâu thì nhỏ lập tức bị kéo ra khỏi ghế bởi bàn tay của Mi và Na.

- Bu sang ghế bên kia ngồi đi! Để Mi ngồi đây!__ Mi vừa tích cực kéo áo Bu vừa nói.

- Nè... Mi chơi bẩn nhá, chỗ này phải để Na ngồi chứ! __ Na cũng gằm ghè nhìn Mi.

Bu chả hiểu gì, tự dưng đang ăn mà bị hai con nhỏ dở hơi này phá khiến nhỏ bực cả mình, định oánh nhau với hai con bạn “dại trai”, nhưng chợt nghĩ phải giữ hình tượng Hội trưởng của mình, đành cắn răng sang ghế bên ngồi.

Nhưng sau khi Bu “ra đi” thì cuộc chiến tranh chỗ vẫn tiếp tục, khiến Han phải can ngăn:

- Dừng tay nào các em, ngồi chỗ nào mà chẳng như nhau!

Hai đứa đang cãi nhau nên đang sôi máu, chẳng để ý gì đến xung quanh, Mi và Na cùng quát:

- Như nhau cái đầu anh ý!!!__ rồi lại đánh nhau tiếp.

- Mi quá đáng vừa thôi nhá, chỗ này đáng ra phải dành cho Na từ đầu chứ.

- Nè ai bảo thế hả? Anh Han thích Mi ngồi cạnh cơ.....

- Na chứ.

- Mi chứ.....

-@;)-~/: ;^-9;/_-|*’&’>|...

Han đành thở dài, nhấc ghế lên chuyển sang ngồi cạnh Bu. Cả hai mỉm cười nhìn nhau rồi tiếp tục gấp cho nhau ăn. Còn hai cô nàng kia thì mãi đánh nhau quá quên cả việc chính luôn. (__ __)

Kế hoạch 1: Thất bại.

Sau một hồi đánh nhau sưng đầu mẻ trán, cả hai đang lườm nguýt nhau thì quay ra đã thấy đôi trẻ vẫn đang tít tít ăn uống vui vẻ bên nhau rồi. Hai cô nàng giật mình rồi lại ngoảnh mặt nhìn nhau, gật đầu lộ rõ vẻ quyết tâm, lần này không thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy được.

Ăn xong, Han bảo đi mua đồ ăn vặt cho cả bọn. Ba nhỏ gật đầu cười sung sướng. Còn lại ba đứa ngồi một bàn, Na, Mi ngồi một bên, Bu ngồi bên đối diện, hai bên gườm gườm nhìn nhau, cả hai bên đều đang suy nghĩ rất mông lung.

Bu: “Ghen chứ gì, hô hô anh Han quý mình nhất mờ” __ khoái trí.

Na, Mi: “Bu ngố, cứ thế này thì hai người đó sớm muộn gì cũng thích nhau thôi, phải ngăn cản mới được.”

Han trở lại ghế ngồi bên cạnh Bu, mang theo nhiều đồ ăn vặt: bim bim, nước giải khát, kẹo mút,... Định ngồi cạnh Bu nhưng bất gặp ánh mắt ăn tươi nuốt sống của Mi và Na nên đành ngồi cách Bu ra một ghế, lúc đó hai cô nàng kia mới..

gật đầu mỉm cười. Còn Bu thì thấy hơi hụt hẫng trong lòng, tại sao anh ấy không ngồi cạnh mình chứ?

Không khí bất thường mang đầy mùi binh đao khiến Han rùng mình phải lên tiếng trước.

- Hì hì... các em mau ăn đi!

- Vâng ạ! __ cả ba giật mình cười trừ ^_____^

Bu đang định với tay lấy cái kẹo mút nhưng vì gói kẹo để xa nên Bu không với được, thấy thế, Han liền lấy giúp Bu rồi tươi cười chìa ra cây kẹo:

- Cho em nè!

Bu sung sướng đón lấy. Kẹo mút hình trái tim ặc ặc... Bu hoa cả mắt cứ nhìn cây kẹo. Thực ra gói kẹo có rất nhiều hình khác nhau nhưng Han tình cờ bốc được cây kẹo hình trái tim chứ không phải cổ tình gì, nhưng điều đó lại khiến ba cô bé kia suy nghĩ nhiều. “Không lẽ anh Han thích Bu?” __ Mi và Na nhú mày, quyết định cướp cái kẹo từ tay Bu. Mi rướn người ra rồi giật lấy.

Nhưng Bu giữ chặt quá khiến Mi không giật được. Cả hai cứ giằng co cái kẹo đáng thương. Na thấy Mi như thế liền chung tay góp vui, nhưng nhỏ lại kéo cái kẹo về phía mình chứ chẳng giúp gì được Mi.

- Buông ra! __ Mi nói

- Không buông! __ Bu gân cổ.

- Của Na! __ Na cũng xen vào.

- Còn đây kẹo kia kìa sao hai người lại cướp của tui? __ Bu ức chế nói.

Xem ra tình hình sẽ còn căng thẳng nếu Han không lên tiếng:

- Anh lấy ổi đưa một cái là được chứ gì?

Nói xong, Han cầm lên hai cái kẹo chìa cho Mi và Na. “Sao lại là hình tròn và hình ngôi sao mà không phải hình trái tim?” __ Mi và Na nghi ngờ nhìn Han.

- Không, em thích cái này! __ cả ba đều nói.

Han thật sự bối rối, cậu chẳng hiểu cái kẹo đó khác nhau ở chỗ nào. Cậu đành giả bộ thờ dãi:

- Các em mà không thôi đi thì từ lần sau anh sẽ không ăn cùng các em nữa đâu, không mua quà cho các em nữa.

Nghe thế, cả ba nhỏ đều thấy mềm lòng, nhưng ai nấy vẫn giữ khư khư cây kẹo, không chịu buông ra.

- Mi, Na, sao các em cứ tranh của Bu vậy? Anh không chơi với các em nữa __ Han nói rồi định bỏ đi.

Na và Mi nghe thế thì vội vàng buông tay ra, cười hì hì, kéo Han ngồi lại. Han lúc đó mới ngồi xuống, còn Bu thì bảo toàn được cái kẹo hình trái tim. Nhưng nhỏ không ăn ngay mà cứ ngồi ngắm cây kẹo và cười cười.

“Anh Han lại còn bênh Bu nữa kìa!” __ Mi và Na lại quay ra nhìn nhau với ánh mắt nghi ngờ.

Kế hoạch 2: thất bại.

— — —

Ở một cái bàn bên góc khác.

Ken, Kun và Kin đã trông thấy tất cả những diễn biến của sự việc vừa rồi. Đáng ra hôm nay bọn hắc sẽ bắt mấy con nhỏ kia phục vụ trong giờ ăn nhưng biết chắc rằng mấy con nhỏ ghê gớm đó sẽ chẳng để yên, không thu được lợi lộc gì mà có khi còn sứt đầu mẻ trán thêm ấy chứ. Thế nên mới không bắt mấy con nhỏ đó làm phục vụ nữa.

Nhưng chẳng hiểu sao nhìn thấy mấy con nhỏ đó tranh nhau “anh Han yêu quý” mà bọn hắc thấy khó chịu, tất nhiên là trừ Kin ra. Đẹp trai ư? Tất nhiên là bọn hắc đẹp hơn rồi. Học giỏi ư? Bọn hắc cũng đâu có kém ai? Thế mà cái thằng Han đó lại được mấy con nhóc kia tranh như tranh của quý vậy, còn đối với bọn hắc thì suốt ngày đấm với đá. Tự đem ra so sánh một hồi, cuối cùng là bọn hắc từ khó chịu chuyển sang

giai đoạn tức giận. Hừ... sao cái thằng Han đó lại hơn hẳn bọn hắn vậy nè. Muốn sang cái bàn bên kia gây sự một trận nhưng chẳng kiếm được lý do nào, đành ngồi ôm hận tức tối mà lườm nguýt về phía bên kia.

Ở bàn của Han, Bu, Na, Mi.

Bây giờ trên miệng mỗi người là một cái kẹo mút. Nhưng Bu đã lấy cái khác ngồi mút còn cái kia thì nhỏ giữ làm “kỉ niệm”, điều này làm Na và Mi càng thêm nghi ngờ về mối quan hệ giữa Han và Bu.

- Anh Han có anh chị em gì không?

Thấy Bu và Han cười nói vui vẻ với nhau, Mi đành nói xen vào. Mặt Han thoáng chút buồn, nhưng rất nhanh cậu lại lấy lại nụ cười cố hữu trên môi và nói:

- Không, anh là con một.

- Ồ, sao giống em vậy nè! _ Bu cười híp mắt với Han, vậy là nhỏ đã biết thêm một điểm tương đồng nữa giữa Han với nhỏ.

Thế là Bu lại quay sang Han buồn đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, nào là nếu có thì anh thích có em hay có anh chị, anh thích em trai hay em gái, anh có thấy buồn không..... bla bla bla....

Vậy là kế hoạch 3 cũng thất bại thảm hại, không đâu lại gợi chuyện để cái miệng Bu có dịp hoạt động hết công suất. Na và Mi chỉ biết lắc đầu thờ dãi nhìn nhau.

Nói nhiều quá khiến Bu khô hết cả cổ. Nhỏ tiện tay với lấy chai nước giải khát để uống, nhưng vắn mãi mà cái nắp nó chặt quá, vắn không ra, thế là..

Han lại một lần nữa vắn giúp Bu, trong khi Mi và Na thì méo cả mặt.

Bu cười tươi nhận lấy chai nước từ tay Han, nhưng chưa kịp uống thì... Xoẹt... có ai đó đi qua va và Bu khiến chai nước đổ lênh láng xuống đất, đổ lên cả áo Bu.

- Ya... sorry nha, mình không cố ý... hì hì,..

Ngẩng mặt lên thì hóa ra lại là Lily và Nunu, Sasa không đi cùng bọn chúng vì nhỏ đó bị phạt không được xuống canteen mà. Ngoài hai nhỏ đó còn có Teo, Chen, Dark đi cùng, ba tên đó còn cười đều rồi hiên ngang bước qua, chắc bọn chúng cũng vừa ăn xong.

- Máy người không có mắt à?

Chưa để Bu phản ứng, Mi đã ra tay mắng giúp Bu, dám động vào bạn nhỏ sao? (hồi này còn cãi nhau ầm ĩ).

Đáp lại lời Mi, bọn chúng chỉ cười hô hố rồi Nu chỉ vào mắt mình và nói:

- Mắt cô có vấn đề sao? Không nhìn thấy cái gì đây à mà còn hỏi.

Mi cười khẩy:

- Hừ... tôi tưởng đó là hai cái đèn pin lắp trên trán cô.

- Cô...

Nu tức tím mặt, hai bên gằm ghè nhau dữ dội. Bu thì vẫn đang còn chưa hết ngỡ ngàng bởi nguyên chai nước lạnh đổ vào người khiến nhỏ rùng mình, cơ thể lạnh toát. Thấy tình thế không mấy tốt đẹp, Han liền đứng ra giải quyết:

- Thôi.... Mi, em đừng gây chuyện nữa... dù gì thì người ta cũng xin lỗi rồi.

Mi đập bàn cái rầm làm cả bọn giật bắn mình bởi hành động quá khích:

- Xin lỗi kiểu đó mà được à?

- Mi... Mi... bớt giận...bớt giận...

Na lấy cái quạt giấy ở đâu ra quạt quạt vào mặt Mi, còn Han thì ra hiệu cho Mi bằng mắt ý nói Mi hãy nhịn đi. Na còn nhét ngay mấy miếng bím bím vào mồm Mi để nhỏ không nói được nữa.

- Thôi, chúng ta đi, đứng đây làm gì cho bẩn mắt.

Buông lại một câu mỉa mai, cả bọn kia lũ lượt kéo nhau đi, tên Chen còn nhanh tay cuồn đi mấy gói bim bim to đùng rồi cười hề hề. Mi bị Na nhét bim bim vào mồm nên không chữi được nhưng nhỏ suýt thì nghẹn chết!

Han quay sang hỏi Bu:

- Em có sao không?

Rồi cậu lấy giấy giúp Bu lau áo.

- Em không sao.

“Anh ấy quan tâm đến mình kìa” Thích thú với suy nghĩ vừa rồi, Bu hào hứng cúi xuống nhặt lên chiếc vỏ chai trống không đem đi vứt mà lòng không hề oán trách lũ người kia tẹo nào.

Nhưng lúc Bu cúi người xuống nhặt, cái cổ áo trễ xuống, để lộ ra một vết sẹo không lớn nhưng dài, màu trắng nhờ nhờ. Han ngồi kế bên nên đã trông thấy (trời ổng cứ nhìn cali gì vậy nè).... Và trong khoảnh khắc, cậu chợt sững lại.... Người cậu cứng đờ như hóa đá... Tim cậu bỗng đập mạnh một cách kì lạ. Bu, cuối cùng thì anh cũng tìm ra em rồi. Cậu vui sướng đến quên cả mình đang ở đâu, đang làm gì. Cậu kéo Bu lên rồi ôm chầm lấy nhỏ, xiết chặt. Bu, em có biết anh đã tìm em lâu lắm không? Cuối cùng thì em cũng xuất hiện, từ lần đầu tiên gặp em anh đã thấy em rất giống mẹ anh rồi, giống cả đứa bé gái 4 tuổi trong bức ảnh mẹ đưa cho anh... Anh đã không phụ lòng bố mẹ rồi... Anh đã tìm được em..

Han ngây ngất trong niềm hạnh phúc. Cậu không biết rằng có rất nhiều con mắt kinh ngạc đang nhìn cậu.

Na tròn mắt nhìn, Mi nghẹn bim bim, Bu run run người khi bỗng dưng bị ôm, đây là người con trai thứ hai sau bố nhỏ ôm nhỏ. Còn một người nữa, đó là Ken. Hắn nắm chặt tay khi nhìn thấy cái cảnh đó. Khó chịu. Hắn thật sự thấy khó chịu. Không nói không rằng, hắn đập bàn một cái rồi đứng lên bỏ đi. Kun lắc đầu:

- Thăng này lại làm sao rồi!

Bỗng điện thoại của Han rung lên trong túi quần. Cậu vội buông Bu ra và nghe máy trong khi Bu vẫn chưa hết đỏ mặt.

- Alo con nghe đây bố! __ giọng Han không giấu nổi sự vui mừng.

Nhưng niềm vui đó đã tắt ngay sau khi cậu nghe điện thoại. Buông rơi chiếc điện thoại xuống, cậu vội chạy luôn đi một cách hốt hoảng.

Bu, Na, Mi vẫn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ kịp “Ồ..... ơ....” mấy tiếng thì bóng Han đã đi xa mất rồi.

33. Chương 33

Chap 33:

Chiều.

Kiểm tra vệ sinh xong, Na và Mi lại lầm lũi về phòng 666 làm ôsin, trong khi Bu thì vẫn phải tiếp tục công việc lau sân bóng rổ! Haizzz... cái sân nó có bẩn lắm đâu mà hôm nào cũng phải lau vậy nè.

Đi học về, tắm rửa xong, Ken nằm lì ở giường không muốn đứng dậy nữa. Nhắm mắt lại, vẫn là cái cảnh đó. Hắn đến điên mất. Thấy thằng bạn không được vui, Kun bèn an ủi:

- Mà thấy trong người không khỏe à?

-..... __ không trả lời.

- Có cần tao mua thuốc không? vẫn nằm im.

- Mà điếc à?

.... Bup....

Kun ăn nguyên cái gối vào mặt. Haizz..

làm phúc phải tội, hần đành lấy Dôrêmon ra nghiền tiếp.

Mi và Na bước vào. Yên lặng. Ken nằm như chết, Kin thì đang mở laptop ngồi trên giường không biết là đang xem gì. Chỉ có Kun là ngoảnh mặt ra nhìn. Ken thật ra đã hé mắt ra, hi vọng có Bu bước vào nhưng không thấy nhỏ nên hần lại chán nản nhắm mắt lại.

Kun tính bày trò trêu chọc mấy con nhỏ đó nhưng thấy thằng bạn chẳng ý kiến gì nên hần cũng nản. Thôi vậy, hần lại chăm chú đọc tiếp.

Thấy lạ, Na và Mi phân vân không biết nên vào hay nên ra đây. Định đóng cửa ra ngoài nhưng Kun đã lên tiếng:

- Dọn dẹp đi! Đừng có mà đòi trốn về! __ tuy là ra lệnh nhưng hần lại nói giọng đều đều chứ không quát nạt như bình thường.

Na và Mi thở dài rồi lại bước vào. Sao hôm nay bọn hần có vẻ tâm trạng thế nhỉ?

Thế là hai cô nàng lại bắt tay vào dọn, nhưng lần này không có ý định bày trò gì nữa.

Ken nằm tuy nhắm mắt nhưng hần cứ suy nghĩ lung tung. Hần muốn xuống sân bóng rổ để xem con nhỏ Bu đó với tên Han thế nào. Nhưng đó đâu phải chuyện của hần. Nhưng hần cũng đang muốn chơi bóng rổ mà. Hần thấy đau đầu. Đi? Không đi? Đi? Không đi? Nghĩ linh tinh một hồi cuối cùng hần đưa ra quyết định: mình đi chơi bóng rổ, không phải là đo xem con nhỏ đó thế nào. Nói là làm, hần phi ngay xuống dưới.

Ở sân bóng rổ, Bu đang cầm quả bóng tung tung. Hôm nay Han không đến. Nhỏ thấy hơi hụt hẫng. Sao lúc đó Han lại bỏ đi? Hay là anh ấy... ngại? Nhỏ không biết nữa.

- Tư thế như thế này có đúng không nhỉ? Hay thế này? Không phải. Anh Han dạy mình thế nào nhỉ? Ôi mình lại quên hết rồi....

Cứ tập đi tập lại một hồi, cuối cùng nhỏ đành ngồi xuống cái ghế băng, lôi cây kẹo mút ra nghịch. Mình có nên ăn không đây? Nhưng nó đẹp quá mà, ăn thì phí. Nhỏ cười hì hì một mình rồi lại nhét cây kẹo vào túi. Sau đó lại đứng lên cầm quả bóng định ném vào rổ.

- Sai rồi! Không phải làm như thế!

Một giọng nói vang lên. Là Han sao? Nhỏ vui mừng quay người lại. Không phải! Sao lại là hần, tên đáng ghét đó. Hần đứng ở ngoài không thấy Han thì bỗng tâm trạng tốt hần lên, liền tiến vào trong.

- Anh đến đây làm gì? __ nhỏ quay đi và tiếp tục nhắm quả bóng vào rổ.

- Tôi đã bảo như thế là sai mà! __ hần cầu nhàu.

Đúng là ông nói gà bà nói vịt mà.

- Không cần anh quan tâm.

- Này. Sao cô kỳ lạ vậy hả? Tôi đến giúp cô mà sao cô ăn nói với tôi kiểu đó __ hần lại cần nhằn.

- Tôi không cần anh giúp.

Vừa nói, nhỏ vừa ném quả bóng vào rổ để chứng minh cho hần thấy nhỏ “siêu” đến cỡ nào. Nhưng đáng tiếc, quả bóng bay cách cái rổ khoảng 3 mét gì đó, nhỏ trề môi phụng phịu đi nhặt bóng.

Hần bật cười. Ngốc thật. Hần giăng quả bóng từ tay nhỏ.

- Phải ném như thế này! __ hần liền ném một cái nhưng quả bóng cũng không trúng mà bay cách cái rổ... 2 mét.

Thấy thế, nhỏ ôm bụng cười sằng sặc.

- Là ném như vậy đó hả? Hahaha...

“Ủa... mọi hôm mình ném chuẩn lắm mà, hôm nay mình bị làm sao vậy nhỉ?” __ hần vò đầu nghĩ thầm.

Nhỏ lon ton nhặt quả bóng lên.

- Đưa đây! __ hấn giăng lại.

- Mơ đi... Plè!

Nhỏ lè lưỡi trêu hấn rồi ôm quả bóng và cầm đầu chạy. Hấn không đuổi theo mà nảy ra một ý:

- Thi không? Thi xem ai ném được nhiều quả vào rổ!

Nhỏ dừng lại, cười nham hiểm:

- OK.

Và cả hai lại bắt đầu tung tung quả bóng.

- Tôi tung trước nha!

Nhỏ mỉm cười nói, rồi không để hấn kịp phản ứng, nhỏ lấy sức rồi ném một cái. Lần này thì nhỏ đã ném trúng, trúng nguyên cái đầu hấn.

- Plè!

Nhỏ lè lưỡi rồi chạy biến đi.

- Ya... đứng lại con nhỏ kia, cô cố tình phải không hả???

— — —

Tại phòng 666

Mi và Na vẫn chăm chỉ dọn dẹp, nói là chăm chỉ cho oai chứ thật ra khoảng khoảng cái chối vài cái à.

Mi lòi ngẩn kéo bàn học ra, tính có cái gì hay thì “dọn” luôn một thể (bà này nham hiểm quá). Hai tên kia vẫn đang làm việc riêng và không để ý gì nhiều.

Lục lọi linh tinh một hồi, bỗng Mi trông thấy một cuốn sổ nho nhỏ, không có gì đặc biệt, nhưng Mi lại lưu ý vì nó có tên “Kin”. Là sổ của Kin sao? Mình có nên xem một chút không ta? Không được, như thế là vi phạm quyền riêng tư rồi, với lại Kin mà biết thì mình chết chắc. Nhưng mình tò mò quá mà. Biết đâu cuốn sổ này lại có thể chứng minh được Kin có phải là Yan hay không?

- Cô đang làm cái gì vậy? Tránh xa cái bàn học của tôi ra.

Tiếng Kin nói làm Mi giật cả mình, như phản..

xạ vội giấu cuốn sổ sau lưng, nhét vào sau áo.

- Đâu.. đâu có... tôi chỉ định dọn thôi!

Kin nhú mày một lúc rồi nói:

- Tránh ra đi, không cần cô dọn cái bàn học của tôi!

- Ừ..m... tôi ra đây!

Phù!!! Mi thở phào, may mà không bị phát hiện.

- Ê... sao áo cô có cái gì phồng phồng thế hả?__ Kun nói làm Mi giật bắn mình.

Kin cũng nheo mắt nhìn theo.

Mi bỗng thấy lạnh toàn thân, khắp người nhỏ như có dòng điện xẹt qua vậy. Làm sao giờ? Không đâu lại rước cái cuốn sổ vào ệt thân như này đây. Bây giờ có vô thì làm gì? Không lẽ chạy xô ra vả cho tên Kun mấy phát rồi nói: “Đồ nhiều chuyện!” sao? Ôi không, dù có thế nào thì cũng bị phát hiện thôi.

Nhỏ lấp bắp:

- Không... không có đâu... tại tôi vừa đập lưng vào cái bàn nên nó sưng lên ấy mà!__ nhỏ đành bịa ra một lý do hết sức củ chuối.

Mặt Kin chợt đánh lại, vẫn cái vẻ lạnh lùng nhưng hiện nó còn chút gì đó thật đáng sợ.

- Qua đây! __ hấn nói một câu gọn lỏn nhưng khiến nhỏ sợ đến gai người.

Làm sao đây? Không lẽ mặc kệ anh ta rồi cầm đầu cầm cổ chạy đi sao? Thế thì anh ta cũng sẽ lần mò tới tận chân trời góc bể để tìm được nhỏ thôi. Hay là thú nhận rằng nhỏ đã lấy trộm cuốn sổ? Ôi không, như vậy thì Kin sẽ ghét nhỏ lắm.

- Tôi nói qua đây!

Vẫn là câu nói lạnh lùng nhưng thanh âm đã gần xuống hơn.

Nhỏ đành đứng cầu trời khẩn phạt, nhắm mắt lại và cầu ước “Lạy Phật tổ Như lai cho anh ta không phát hiện ra con đã lấy cuốn sổ.... Xin người... xin người...”

Nhưng khi nhỏ mở mắt ra thì Kin đã đứng ngay trước mặt nhỏ, hấn cao hơn nhỏ gần cái đầu, nhỏ phải ngước mắt lên thì thấy ngay cái mặt giận lè Phật tổ Như lai nhập vào người anh ta rồi sao?” __ nhỏ nghĩ thầm.

- Con chào Phật! __ nhỏ cúi đầu, lễ phép.

Kin chắc chắn con nhỏ đang giấu hấn cái gì nên mới run như cầy sấy như vậy. Dám động vào đồ của hấn ư? Đến hai thằng bạn cùng phòng còn không dám động, con nhỏ này chết chắc rồi.

Không dưng nhỏ lại nói câu dở hơi đó khiến Kin suýt thì sặc chết.

- Nói! __ Kin ra lệnh cho Mi phải nói xem nhỏ đã giấu hấn cái gì.

Nhưng nhỏ lại tưởng Phật tổ đang hỏi nhỏ xem nhỏ muốn giúp gì, nhỏ liền nói:

- Con lấy mất quyển sổ của Kin, giờ con không biết phải làm sao nữa __ nhỏ vừa mừng vừa khó chịu, mừng vì Phật tổ đã giúp nhỏ, còn khó chịu vì Phật tổ ăn nói chẳng có lịch sự chút lịch sự chút nào.

Kin nghe đến hai chữ “Quyển sổ” thì người hấn bỗng run lên, cơn giận trong người hấn bùng nổ mãnh liệt. Con nhỏ đó là cái gì mà dám lấy quyển sổ của hấn. Cố kiềm chế cơn giận có thể gây nên những hậu quả khôn lường, hấn gằn từng chữ:

- Đưa đây!

“A... Phật tổ định giấu giúp mình đây mà... Hí hí...” nghĩ thế, nhỏ liền vui vẻ lôi quyển sổ giấu sau lưng ra.

Kin giằng lấy quyển sổ, sau đó hấn quát lên:

- Cút!

Chưa bao giờ, chưa bao giờ hấn bị kích động như ngày hôm nay, từ khi con nhỏ đó bước chân vào cuộc đời hấn, nhỏ đã làm cho hấn nhiều phen tức điên lên, và khiến hấn không còn làm chủ được bản thân nữa, hấn đã mất đi cái vỏ bọc lạnh lùng đến hoàn hảo chỉ vì nhỏ.

- Phật tổ gì ghê quá à! Ngài không có lịch sự gì hết á... Sao ngài lại đuổi con đi như vậy chứ. Dù biết là ngài đuổi con đi vì muốn con chạy thoát trước khi ngài thoát khỏi xác anh ta, nhưng ngài không nói nhẹ nhàng hơn chút được sao?

Nhỏ cầu nhàu một hồi thì đã thấy mặt Kin bỗng chốc tối sầm lại. Hấn nhìn nhỏ trân trân hồi lâu, không nói không rằng, hấn lôi mạnh tay nhỏ rồi kéo ra ngoài cửa, hấn đóng cửa cái sầm. Nếu nhỏ là con trai chắc hấn đã đâm cho vài phát rồi.

Kun nằm giường cứ trố mắt nhìn Kin và Mi, cuốn sổ Kin đang cầm hấn còn chưa thấy bao giờ, mà hấn cũng chưa thấy Kin nổi nóng như thế này bao giờ, thằng bạn của hấn lúc nào cũng lằm lằm lì lì, nay lại thay đổi vì một đứa con gái. Thật là lạ quá mà!

Kin cất lại cuốn sổ vào ngăn kéo bàn học, lần này hấn cẩn thận khóa vào. Cơn giận đã nguôi bớt, hấn lại uống một ngụm nước cho “xuôi” bớt, rồi lại lên giường mở laptop ra và từ đó không nói thêm câu nào nữa.

Na vừa dọn xong cái nhà vệ sinh, nhỏ hí hửng bước ra ngoài thì không thấy Mi đâu, nhìn ngó xung quanh rồi cất tiếng hỏi:

- Nhỏ Mi đâu rồi???

Kin không trả lời, còn Kun thì nói:

- Đi chết rồi!

- Cái gì? Anh độc..

miệng vừa thôi.

Vừa nói, nhỏ Na vừa quăng ngay cái giẻ lau đang cầm trên tay vào mặt hấn rồi mở cửa và chạy biến.

Cái giẻ hôi thối mà nhỏ ném thẳng vào mặt hấn khiến hấn rùng cả mình rồi ho sặc sụa. Quay ra định chiến với nhỏ một trận sống mái thì nhỏ đã đi mất từ bao giờ rồi =____=

34. Chương 34

Chap 34:

Cách học viện Milky Way khoảng 10 km, có một ngôi nhà nhỏ nhỏ. Ngôi nhà không sang trọng nhưng cũng không đến nỗi cũ kỹ. Nó được sơn màu xanh dương với đàn hoa giấy leo trèo xung quanh. Nhưng dường như có điều gì đó phiền muộn khiến cả những bông hoa nhỏ bé cũng buồn thiu, yên lặng. Nắng vàng trải đều xung quanh ngôi nhà nhỏ.

Bên trong, có một căn phòng cũng nhỏ với màu sơn trắng đục, một chiếc giường con với chiếc gối cũng màu trắng muốt. Trên chiếc giường, người phụ nữ đang nằm đó, khuôn mặt bà xanh xao, thỉnh thoảng bà lại ho lên từng cơn tưởng đến thất ruột gan lại.

Bên cạnh, người con trai đang xót xa nhìn bà, ánh mắt cậu vừa yêu thương vừa buồn bã. Người bố cũng chỉ biết đứng nhìn, thỉnh thoảng lại khẽ thở dài.

- H..a..n...

Tiếng nói của người phụ nữ bị ngắt quãng bởi tiếng ho náo lòng, bà mắc bệnh hen mãn tính.

Han chỉ biết nhìn mẹ cậu, cậu nắm chặt lấy đôi bàn tay run rẩy của bà, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, đừng nói nữa, mẹ nghỉ đi, để con lấy thuốc ẹ.

Cậu định quay người đi nhưng bà níu lấy tay cậu, có vẻ rất khó nhọc cho bà khi phải cất ra tiếng nói trong khi cổ họng bà nghẹn lại.

Thấy thế, người bố lên tiếng:

- Mẹ con đã uống thuốc rồi, nhưng có vẻ thuốc đã bị nhờn, không có tác dụng như lúc trước nữa. __ bố cậu lại thở dài, trông ông có vẻ mệt mỏi.

Han vẫn đứng dậy, cậu lôi trong túi ra một hộp thuốc, đưa ẹ cậu và nói:

- Mẹ, đây là thuốc đặc trị với bệnh hen mãn tính, đó là thuốc chủ vận beta2, salbutamol, có dạng hít... mẹ thử xem.

Đôi bàn tay run run của mẹ cậu đón lấy lọ thuốc và đưa lên miệng, có vẻ như cơn đau đã làm bà khó thở, ngực bà nhói lên từng cơn quặn thắt.

Han và bố cậu vẫn hướng ánh mắt về phía mẹ cậu. Quả nhiên, thuốc có tác dụng rất nhanh, cơn ho giảm dần rồi hết hẳn.

Han nở nụ cười nhìn mẹ. Mẹ cậu vẫn gầy như thế.

Khi đã ổn định được nhịp thở dồn dập, người phụ nữ ân cần nắm đôi bàn tay cậu con trai, giọng trách móc:

- Tại sao con lại về đây? Con mới nhập học được ít ngày cơ mà....

Han không nói mà mỉm cười tinh nghịch rồi quay qua nhìn bố.

Mẹ cậu khẽ nheo mắt rồi ngay lập tức bà ném mạnh cái gối vào người chồng:

- Là ông gọi nó về hả? Ông hay thật, nó còn đi học mà sao tự dưng ông gọi nó về? Lần sau mà còn thế thì đừng trách tôi. Khụ.... khụ....

- Thôi mà mẹ... _ Han vuốt vuốt ngực ẹ rồi nhe răng ra cười. Mẹ cậu là thế, dù có bệnh tật gì thì vẫn luôn yêu đời và đặc biệt là bà rất thích bắt nạt chồng.

Bố Han lấy ống tay lau nước mắt, nước nỡ:

- Bà lại đánh tôi nữa... tôi có làm gì sai đâu, tại tôi thấy bà bệnh quá nên lo lắng cho bà... thế mà bà còn.... huhuhuhu....

Thế là nước mắt như mưa, ông úp mặt vào tường nấc lên vài cái.

Mẹ Han cũng thấy mình hơi quá đáng, liền dỗ dành:

- Ông xã đẹp giai, nín đi, nín đi tôi thơm nào.

- Tôi cóc cần... hức... hức...

À... dở mà còn không nín, định ăn vạ à? Bà liền đổi giọng:

- Có im ngay không thì bảo? Han, mang ẹ cái roi dưới gầm giường lên đây.

Lời nói quả rất có hiệu lực, bố Han nín hẳn, rồi trưng ngay ra bộ mặt làm hòa, cười hề hề....

Han bật cười vì sự trẻ con của bố mẹ, hơn bốn chục tuổi chứ có ít đâu.

- Mẹ, con có chuyện muốn nói! _ ngập ngừng một lúc cuối cùng Han cũng thốt lên được.

- Nói đi con yêu! _ người phụ nữ mỉm cười.

- Con... định nghỉ học....

Như sét đánh ngang tai, mẹ Han bỗng bật dậy, nói mà như hét:

- Con nói gì? Nghỉ học? Không phải Học viện đó rất tốt sao? Đừng nói là con nghỉ học vì mẹ nhé, mẹ không đồng ý đâu.

Han nhăn mặt, tự dưng cậu lại nghĩ, mẹ cậu cứ hay gào thét thế này bảo sao không bị hen cho được.

- Mẹ... nghe con nói đã... bệnh của mẹ không phải nhẹ, mẹ cần phải đi bệnh viện để điều trị, con có thể nghỉ học để kiếm tiền mà mẹ...

...Chát....

Chưa kịp nói xong, cậu đã nhận một cái tát như trời giáng của mẹ.

- Ăn nói hàm hồ.... cú!

Mẹ cậu là thế, hồi này còn ân cần..

với cậu, giờ thì không tiếc tay mà cho cậu một cái bạt tai chí mạng, cậu cũng chỉ muốn tốt cho bà thôi mà. Tuy học viện Milky Way rất tốt, còn miễn toàn bộ học phí cho cậu, nhưng cậu vẫn muốn nghỉ để có thời gian đi làm thêm.

- Mẹ... con...

- CÚT!!!

.

.

Đóng cửa phòng lại, Han thở dài lắc đầu ngao ngán bước ra cùng bố. Mẹ cậu lúc không bệnh đúng là “sư tử” mà.

Ngồi xuống bàn uống nước, hai bố con cứ nhìn nhau, cuối cùng ông bố cầm lấy cái điều khiển đã hơi vỡ, bật ti vi, sau đó chuyển đến kênh hoạt hình Micky rồi ung dung ngồi xem.

Han lắc đầu, ngồi xem một lúc, cậu nghĩ ngợi rồi đưa cho ông bố một tấm ảnh, nói:

- Bố có biết đây là ai không?

“Ặc... bố mãi đang xem hoạt hình mà mãi phá đám là sao hả con???” Tuy nghĩ thế nhưng ông cũng vẫn cầm lên tấm ảnh.

Trong ảnh là một cô bé khoảng 15-16 tuổi, đang cười rất tươi, nét mặt hồn nhiên ngây thơ với mái tóc này buộc hờ hai bên vai, trên tay đang cầm một quả bóng rổ.

Hình như... cô bé giống... giống ai đó....

- Đây là... _ ông bố ngập ngừng_ bạn gái mày hả? Xinh đấy, hôm nào dẫn về ra mắt nha.

Han đang uống nước thì bị sặc... phun hết vào người ông bố.

- Oái cái thằng khốn nạn _ nói rồi ông cầm tờ giấy ăn lau lau mặt _ sao? Tao nói đúng chứ gì?

Han vội xua tay:

- Không, không phải, đây là... đây là....

- Là ai? Không lẽ là vợ mày? Ôi cái thằng khốn nạn, lấy vợ mà cũng không nói cho bố mẹ biết một câu _ ông định cầm chổi phang thằng con tội nghiệp.

- Bố, không phải mà... Đây là... là...

- Là ai nói mau!

- Dạ... là con ruột của bố mẹ!

Sững người. Ông bố ngây ra một lúc rồi vội lấy tấm ảnh. Ông không tin vào tai mình, không tin cả vào mắt mình nữa. Thảo nào, thảo nào mà hồi này ông thấy ngờ ngợ. Có thật không? Có thật cô bé trong ảnh là đứa con gái đã mất tích năm 4 tuổi của ông không?

Ông nghi ngờ hỏi lại:

- Sao mày biết?

Han chậm rãi nói:

- Mẹ đã từng nói với con rằng cô bé có một vết sẹo phía bên trên ngực trái, với lại, bố không thấy cô bé rất giống mẹ sao?

- Chỉ dựa vào điều đó thì vẫn chưa nói lên được điều gì.

- Nhưng năm nay cô bé lên 16, trùng tuổi với cô bé đã mất tích năm 4.

- Cái này... cũng chưa chắc chắn.

- Vậy được, bố hãy mang cái này đi xét nghiệm ADN.

Vừa nói, Han vừa đưa ra một sợi tóc dài màu nâu.

Bố Han tuy thấy cô bé rất giống đứa con đã mất tích, cộng thêm linh cảm của người làm bố, ông đã chắc đến 70% đây chính là Rin, cô con gái đã mất tích 12 năm qua, nhưng ông vẫn sợ, ông sợ nếu không phải, niềm hạnh phúc của ông bây giờ sẽ vỡ tan, như vậy thì ông sẽ đau lòng lắm. Run run tóm mãi mới được sợi tóc (tại mắt kém (_ _ ”)) ông nói:

- Được... được...

- Đây là số tiền con tích lũy được từ lâu rồi, bố cầm lấy đi!

Suốt 4 năm học trung học, nhờ vào công việc làm thêm tại một nhà hàng ăn, Han đã tiết kiệm được một số tiền cũng không phải là nhỏ.

- Vậy.... còn con???

Han không nói gì. Cậu thương mẹ, thương bố hơn chính bản thân mình. Vậy là sau 12 năm, cuối cùng bố mẹ cậu cũng sắp gặp được đứa con do chính học dứt ruột đẻ ra. Có thể sẽ khó chấp nhận cho Bu, nhưng rồi cô bé cũng sẽ biết sự thật. Còn cậu? Mỉm cười chua chát, sống trong cô nhi viện từ nhỏ, cậu vốn không có bố mẹ, dù biết là cậu chỉ là “vật thay thế” cho Bu, sống như một đứa con ruột, nhưng không sao, cậu vẫn luôn yêu thương và biết ơn bố mẹ nuôi, những người đã cho cậu biết thế nào là được làm con.

- Bố! Đừng nói ẹ con biết chuyện này vội, đợi khi nào bà ấy có tinh thần tốt rồi hãy hay.

Bố Han gật đầu. Han thở dài, mẹ cậu không cho cậu nghỉ học, vậy là ngày mai cậu lại về trường, nghĩ đến việc sắp được gặp ba cô nhóc tình nghịch là cậu lại thấy vui vui.

35. Chương 35

Chap 35:

Buổi tối trong học viện Milky Way.

Hôm nay không cần phải tham gia CLB vì cách một ngày mới phải tham gia một lần, Mi, Na, Bu đang ngồi trong phòng học bài. Tuy không được tập trung lắm vì thỉnh thoảng lại quay sang trêu đùa nhau, ví dụ như: bôi mực vào mặt nhau, bông đùa quay hết một tiếng vào tai nhau, rung bàn của nhau, cù nách nhau,... mấy chuyện này hầu như toàn do nhỏ Mi bày ra trước, nhưng ba cô nàng vẫn có vẻ thích thú học bài lắm.

9h30'

Cả ba đứng dậy vươn vai. Mỗi người mở tủ lạnh lấy ra một hộp sữa rồi cầm ống hút vào và..

tu ừng ực.

10h00'

Ba cô nàng nằm trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Không hiểu là do hôm nay nóng hay là ba cô nàng đỡ chứng nữa.

- Sao Bu với Mi không ngủ đi? _ Na hỏi nhỏ.

- Haizzz không ngủ được thì biết làm sao? _ Bu thở dài.

- Hay bật ti vi lên xem đi! _ Mi nêu ra một ý tưởng rất hay, lập tức được hai cô nàng kia hưởng ứng nhiệt tình.

- OK. Hôm nay thức thâu đêm luôn.

Đứng dậy bật điện và ba cô nàng háo hức mở ti vi. Đáng tiếc là trong phòng có mỗi một cái ti vi nên cuộc chiến lại xảy ra:

- Nè, xem phim tình cảm đi! _ Na phụng phịu.

- Không, Bu thích phim hoạt hình cơ, hoạt hình chú chó Scooby Doo kìa _ Bu dẩu mỏ nhõng nhẽo.

- Im hết! Ta cầm điều khiển, quyền quyết định là của ta. Haha.... xem phim ma vào lúc này mới tuyệt chứ.

Na và Bu vội ôm lấy nhau, xanh cả mặt khi Mi nhét cái đĩa phim ma vào.

Màn hình hiện lên. Eo ôi mới vào đầu phim mà đã có cảnh một cái đầu người văng ra khỏi xác, mắt trợn ngược, máu chảy lênh láng.

- Aaaaaaaaaa.....Mẹ ơi !!!_ Bu và Na lúc này đã ôm nhau chặt cứng, nhưng không dám hét to vì sợ ảnh hưởng đến phòng bên cạnh.

Bỗng... Phụt....

Đèn chợt tắt. Bu và Na hét ầm lên nhắm chặt mắt lại, sao mắt đen mà cái ti vi nó vẫn hoạt động vậy nè... Lại còn cả những tiếng rùng rợn nữa chứ, tiếng gió thổi ù ù ghê ghê, tiếng bước chân chậm chậm của con ma, tiếng người bị ma ăn thịt khóc thét lên, tiếng sấm chớp đùng đùng... nhưng đáng sợ nhất là tiếng cười man rợ:

- Ha...ha...ha...ha..... Tắt đèn đi xem phim mới hay.

Ồi thì ra là con nhỏ Mi tắt đèn đi. Nhỏ như kiểu bị ma nhập ấy, xem phim ma mà cứ cười rữ rự không à. Khiếp quá! Bu và Na không dám lại gần Mi nữa, nằm chòm chằm kín mít.

Bỗng Mi lên tiếng làm hai nhỏ giật cả mình:

- Ê... hình như..... có tiếng gì lạ lắm...

Na, Bu nằm trong chăn run cầm cập:

- Lạ người, tiếng trong phim chứ tiếng ở đâu, tắt ti vi đi giùm cái.

- Không, không phải tiếng ti vi.... tiếng gì đó... ngoài cửa phòng....

- Á... mẹ Mi ơi xin mẹ đừng dọa chúng con, chúng con sợ lắm rồi....

- Không phải dọa, thật mà_ và Mi lại lắng tai nghe.

Màn hình ti vi tắt phụt, là do Mi tắt, để nghe cho dễ cái tiếng động lạ phát ra bên ngoài.

Na và Bu tuy run bần bật nhưng cũng mở mắt bỏ chăn ra xem sao.

Ừ... đúng rồi.... có tiếng gì đó... thì thầm....ù ù.... Không lẽ...

- Ma..a..a..a..a.._ hai đứa lại chòm chằm và ôm chầm lấy nhau.

“Nóng quá... nóng quá...” _ Bu thì thầm, cũng phải, mùa hè đi chòm chằm rồi ôm nhau không nóng mới lạ.

“Ráng chịu đi... ra ngoài là chết như chơi đó...”_Na lấy tay suýt suýt.

Chỉ có Mi là bình tĩnh nhất. Nhỏ lên kế hoạch:

- Cuối cùng thì trong đời mình cũng được gặp ma một lần.... Nào, bắt đầu thôi... Ta sẽ làm Vua bắt ma.

Rồi nhỏ khẽ lay hai đứa kia dậy:

- Dậy.... dậy....

- Á... ngài ma ơi bọn con vô tội, ngài hãy bắt nhỏ Mi kia kìa... nhỏ đó vừa xấu xí vừa đáng ghét...

- Im ngay. Ta là Mi đây, dậy bắt ma.

- Hả???_ Bu và Na lồm cồm bò dậy.

Ừ...ù... tiếng gió vẫn thổi bên ngoài nghe thật kinh dị.

- Mi... có võ... thì... Mi... bắt đi... bọn ta... sợ lắm....

- Một là dậy bắt ba, hai là bị ta đánh, chọn cách nào???

- Ặc... bắt ma, chọn bắt ma!

Hai cô nàng lập tức bật dậy, nhỏ Mi đó còn đáng sợ hơn cả ma ấy chứ. Híc.

Hiện tại trên tay mỗi người là một cái gậy, đợi con ma xông vào thì... đập (mấy bà bắt ma kiểu nài sao trời?)

Kẹt... kẹt.... kẹt....

Tiếng cánh cửa kêu gai hết cả người. Ba và Na cầm gậy mà run cầm cập, riêng Mi chơi hảnh mỗi tay một cái gậy.

Cánh cửa dần dần hé ra.... Khí lạnh xộc vào... Căng thẳng... Tất cả không còn dám thở mạnh... Nín thở....

Bốp...Bình....Cheng.... Bụp.....

Một mớ hỗn độn những âm thanh vang lên, Na, Bu nhắm mắt nhắm mũi vào mà đập, còn Mi thì ngấm địch xác rồi mới ra tay hành động. “Đàn” ma lần quay ra đất.

— — —

Lôi mấy con ma vào góc phòng.

... Tung... đèn được bật lên.

Cả ba háo hức chuẩn bị chiêm ngưỡng “chiến lợi phẩm”, không ngờ bắt ma lại dễ thế, thế này thì cóc cần sợ ma nữa.

Oái. Khi cái đèn sáng lên làm cả ba giật cả mình.

Sao mấy con ma lại hóa thành ba tên đáng ghét phòng 666 hết vậy?

Cả ba tròn mắt, ba tên đó bị đánh vẫn còn đang “ngây ngất” chưa tỉnh. Mi nhú mày nói:

- Cẩn thận, có thể con ma đã nhập vào ba tên này, đừng để nó lừa.

Na và Bu gật đầu cái rụp.

Mi bình tĩnh bước..

đến, lay vai từng con ma một và nói:

- Nói! Mi là người hay là ma???

Một con ma đã tỉnh dậy, nó ngóc đầu lên thều thào:

- Ng..ư..ờ..i...

Mi gạt đầu ra hiệu với hai cô bạn, rồi nhỏ nhếch môi với con ma đang chảy máu mũi rùng rùng.

- Người hả? Thế thì chết chắc rồi! Hahahahahahaha...

Tràng cười man rợ vang lên, bắt đầu ột cuộc “tra tấn” dã man.

5 phút sau

Khi đã hành hạ thỏa thích, ba cô nàng vất vẻo trên giường, hắt hàm hỏi:

- Nói! Đêm hôm lên sang phòng con gái làm gì???

Ba tên kia ê ẩm người, nằm vạ vật dưới đất. Một tên chìa ra cái hộp gì đó rồi nói:

- Pháo bông?

- Pháo bông cái gì?? _ Mi hắng giọng, nhỏ quát cái roi vụt một cái vào thành giường _ nói rõ ra xem.

Kun đau khổ nói:

- Thằng Tin nó kiếm đâu được hộp pháo bông mang cho bọn tôi. Thằng Ken bảo qua rủ các cô ra đằng sau trường đốt pháo bông chơi. Vừa đến cửa phòng các cô thì nghe thấy tiếng gì ma quái phát ra nên không dám vào, một lúc sau thấy yên yên nên mở cửa ra xem sao, ai dè vừa mở ra thì.... _ hần không nói nữa mà ngồi bó gối khóc như mưa.

- Đúng là một lũ điên!

Kin tức giận định đẩy cửa “lét” ra ngoài, chẳng qua hần không đề phòng nên mới bị ba con nhỏ đó tấn công chứ không thì không bao giờ có chuyện này xảy ra đâu. Biết thế không nghe lời hai thằng bạn nữa. Tức quá!

- Kin, đừng đi, mình cùng ra đằng sau học viện đi!_ Mi nín áo Kin lại và nói bằng giọng ngọt xớt.
- Ken đẹp trai, cho Bu xin lỗi nhé, Bu thích pháo bông lắm đó, mình đi đi!_ nhỏ Bu dùng đôi mắt long lanh vô tội nài nỉ.
- Kun, Na không cố ý đâu... hi hi ^_____^

Trời, ba con nhỏ đó thay đổi dễ sợ, một phát quay 180 độ luôn vậy nè. Mấy anh chàng tức giận bao nhiêu thì giờ bị mấy lời đó làm mềm lòng bấy nhiêu, cả lũ liền tắt đèn, rón rén bước ra ngoài.

Chap 35:

Trời đêm đầy sao, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, dải ngân hà thật là đẹp, huyền ảo. Tên gọi của dải ngân hà là Milky Way, không phải ngẫu nhiên mà học viện lại lấy tên là Milky Way, nó mang ý nghĩa lớn hơn thế.

Hiện tại, sáu người đang ngồi trên bãi cỏ sau học viện, trên tay mỗi người là những cây pháo bông nho nhỏ. Nó lóe sáng những tia đẹp mắt, lóng lánh và tinh nghịch.

Bu, Na, Mi thích quá cầm cây pháo bông chạy vòng vòng xung quanh, miệng cười thật tươi.

Ba anh chàng thì ngồi đó nhìn theo, thỉnh thoảng lại đưa tay lên... xoa mặt, xoa mũi, xoa mắt. Chà! Đau quá! Ba con nhỏ đó mới vào học viện mà đã gây ra cho bọn hấn bao nhiêu phiền phức. Cái mặt đẹp trai giờ tàn tạ thế này đây. Nhưng nhìn nụ cười của mấy nhỏ mà sao thấy lòng ảm áp lạ lùng.

Chạy chán, cuối cùng ba nhỏ lại ngồi thụp xuống bãi cỏ. Lúc này sáu con người không biết nói gì. Rồi không ai bảo ai, tất cả đều nằm ngửa xuống, chụm đầu vào nhau, ngược mắt lên nhìn trời. Dải ngân hà rộng lớn, con người chẳng bao giờ có thể khám phá hết được. Huyền bí và diệu kỳ. Im lặng. Nhìn lên bầu trời đầy sao mà thấy thế giới này rộng lớn quá.

.
.

.

- Ê... thang đâu???
- Đây, mắt mày mù à?
- Bức lên đi!!!
- Sặc, sao mày cứ sai tao hoài à? Sai thằng Dark đi!!!
- Bình....

Chen ăn ngay cú đấm vào đầu.

- Thích cái tao không? Làm mau đi!
- Các anh nhanh lên đi, kéo lát nữa có người đỡ chúng ra đây thì chết, nhất là mấy con nhỏ Bu, Na, Mi, bọn nó hay xuất hiện bất thành linh lắm.
- Xong rồi đây cưng xinh đẹp của anh.
- Chen, trèo lên trước cho tao!
- Sao lại là tao????
-Bình....

- Mày có trèo không???
- Ay ya.....trèo đây... bực mình....

Hấn bắt đầu trèo và chẳng mấy chốc đã lên được đến cái tường.

- Còn không mau nhảy xuống?

- Tao... sợ độ cao....

- CÓ NHẢY KHÔNG???

- Hixx... nhảy sao được....

- Nhảy xuống mau còn đỡ bọn tao xuống!!

- Huhu sao mày toàn bắt tao làm bia đỡ đạn thế hả?

- Cái thằng ngu này, tao bực mình lên rồi đấy, mày có xuống không thì bảo....

Mấy thằng đang cãi nhau hăng say, Sa, Li, Nu thì ngán ngẩm thở dài nhìn nhau, haizzz.....đẹp trai nhưng mà ngốc! Chợt Nu nhìn thấy đốm sáng phát ra từ chiếc pháo bông đằng xa. Vì trời hôm nay nhiều sao và không tối như mọi hôm, cộng thêm cả bọn kia đang ngồi ở giữa bãi cỏ và nhờ vào cả ánh sáng phát ra từ mấy cây pháo bông mà Nu đã nhìn ra họ là ai.

- Ê.... kia không phải là... ba con nhỏ đó sao? Cả Kun, Kin và Ken nữa__ Nu kinh ngạc chỉ về phía đó.

- Cái gì cơ???

Chen đang đứng trên tường, nghe..

thấy thế thì sợ quá giật cả mình ngã nhào xuống đất đau điếng.

Vì bị cận nhẹ nên Sa không trông rõ, nhỏ lòi cái ống nhòm ra và hướng về phía đó. Sau đó, khước môi nhỏ nhếch lên một nụ cười đắc thắng:

- Chúng ta không đi nữa. Ngày mai.... sẽ có trò hay đây!!!

Trong khi đó, Chen:

- What??? Mọi người không định kéo tôi lên à? Để tôi ở bên ngoài học viện thế này sao? Help me... help me.....!!!!!!!!!!!!!! ..

36. Chương 36

Chap 36:

Thời tiết nhiều khi thật là buồn cười, mới hôm qua nắng gắt mà hôm nay đã mưa tầm tã từ sáng sớm. Từ khi vào sống trong học viện, ba cô nhóc đã tạo lập được thói quen dậy sớm, đúng 5h kém 15 là mở mắt dậy. Ấy vậy mà hôm nay trời mưa, sân chạy ướt, và lẽ dĩ nhiên là các học viên sẽ không phải thực hiện bài chạy bộ mỗi sáng. Nhắm mắt định ngủ tiếp nhưng không sao ngủ được, bác cô nàng đành lục đục ngồi dậy. Nhỏ Bu rót ngay một cốc nước lên uống, nhỏ Na lúi cúi máy nghe nhạc ra nghe, còn nhỏ Mi thì vào phòng vệ sinh VSCN trước. Vả nước lên mặt, nhỏ cảm thấy sáng khoái quá. Nhỏ nhìn mình trong gương, ủa, sao có cái gì đó là lạ. Nhỏ thấy ngờ ngợ nhưng không biết là lạ ở chỗ nào. Nhìn kỹ hơn, nhỏ tá hỏa khi phát hiện ra chiếc vòng cổ của nhỏ đã không cánh mà bay. Không được, đó là chiếc vòng của Yan tặng nhỏ, nhỏ không thể làm rơi được. Nhỏ xông thẳng ra khỏi nhà vệ sinh, lục tung cái giường của nhỏ lên, ánh mắt nhỏ càng thêm hoảng loạn và sợ hãi khi tìm khắp nơi mà không thấy đâu.

- Mi đang tìm cái gì thế? __ Bu ngơ ngác hỏi Mi, có thể nhỏ sẽ giúp được Mi chăng?

Mi trả lời mà không nhìn Bu, vẫn dáo dác tìm quanh:

- Tìm cái vòng, cái vòng Mi vẫn hay đeo ở cổ ấy, tìm giúp đi!

- Ủa rơi mất hả? Hôm qua vẫn còn đeo mà!__ nhỏ Na tháo tai nghe ra và hóng hớt.

- Không biết nữa, tìm đi!

Suốt 15 phút tìm kiếm, cả căn phòng KTX dường như đã bị lục tung lên rồi nhưng chiếc vòng thì vẫn không thấy đâu. Mi mồ hôi nhễ nhại ngồi thụp xuống giường. Nhỏ thấy ghét chính mình quá, chiếc vòng, món

quà duy nhất mà Yan tặng nhỏ cũng không giữ được. Nhỏ lại nhớ Yan nữa rồi, nhớ cậu bé đã lớn lên cùng nhỏ từ bé, đã cùng trải qua tuổi thơ trong sáng, cho đến khi vụ tai nạn đã cướp mất Yan của nhỏ

. Trời vẫn mưa. Nhỏ buồn. Na và Bu cũng bất lực, thậm chí Na còn tìm cả trong... đôi giày búp bê mà cũng không có.

- Đừng buồn nữa Mi, dù sao... cũng không tìm thấy rồi... __ Na vỗ vỗ vai bạn an ủi.

Nhưng tất nhiên lời an ủi của nhỏ đâu có tác dụng gì, Mi vẫn buồn, buồn tưởng phát khóc lên được, nhỏ cứ đưa tay lên sờ cổ, nơi chiếc vòng đã ngự trị bao năm nay. Không, nhỏ nhất định phải tìm lại nó.

Chợt, mắt Mi sáng lên, nhỏ vừa nhớ ra điều gì đó. Không nói không rằng, nhỏ đứng phắt dậy, phóng vụt rakhỏi phòng.

- Nè... Mi đi đâu đó... trời đang mưa....

— — —
Mặc cho trời mưa, mặc cho từng giọt nước cứ rả rích rơi xuống đầu, xuống vai nhỏ, nhỏ cứ chạy. Nhỏ chạy một mạch đến sân sau của học viện, nơi bãi cỏ mà hôm qua mấy đứa ngồi nghịch pháo bông.

Sân cỏ vắng tanh, chỉ có mình nhỏ đứng giữa cơn mưa, nước cứ nhỏ từng giọt từ tóc nhỏ xuống. Nhỏ vẫn tìm, cố gắng nhìn quanh, dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi cũng được. Nhất định chiếc vòng phải ở đâu đó quanh đây.

Đang tìm, chợt nhỏ thấy bóng hai người nào đó từ khu KTX xuống sân sau. Nheo mắt cho những giọt nước mưa không chảy xuống mắt, nhỏ trông thấy một trong hai người kia là Kin, người còn lại là một cô gái trông rất mảnh mai, yếu ớt. Tay Kin cầm một chiếc ô trong suốt và che cho cả hai người. Tim nhỏ bỗng thất la

Nhỏ vội vàng tìm một chỗ và nấp, nhỏ không muốn Kin nhìn thấy mình trong bộ dạng như thế này.

Hai người đó một chỗ có mái hiên và đứng, chỗ đó lại gần chỗ Mi nấp khiến nhỏ suýt thì kêu lên (không biết nhỏ kêu vì sợ hay là vì mừng). Kin cụp chiếc ô xuống giữ giữ. Cô gái đứng cạnh Kin không xinh quá mức nhưng trông rất khả ái, thùy mị với mái tóc xoăn dài và làn da cực trắng và mịn. Cô gái nhoẻn miệng cười với Kin và hẳn cũng cười với cô gái. “Lần đầu tiên mình thấy anh ý cười”, Mi thầm nghĩ, vậy là cô gái này là người duy nhất khiến Kin mỉm cười, cô ấy chắc phải là một người quan trọng với Kin lắm. Mi thấy sống mũi cay cay.

- Anh sống tốt chứ? __ cô gái mở lời trước, ôi giọng cô ấy nghe mới hay làm sao, trong veo như pha lê ấy.

- Anh ổn, học viện vẫn rất tốt mà. Còn em?

Chà, hình như Kin nói nhiều hơn thường ngày thì phải.

- Em cũng vậy. Em nhớ anh lắm đó.

Cô gái mỉm cười rồi khoác lấy tay Kin. Họ thân mật quá, không lẽ đây là... bạn gái Kin?

- Trông anh vẫn chẳng khác xưa là mấy, nhưng tóc anh dài ra rồi đấy, hôm nay em chỉ đến thăm anh được một lát thôi, lát nữa anh vào học là em về đó.

Kin xoa đầu cô gái:

- Sao em không vào đây học luôn?

- Em vẫn thích trường em hơn, bình dị chứ không sa hoa như nơi này, ở đây, em thấy thật xa lạ....

Mặt cô gái bỗng buồn buồn, cô khẽ dựa vào vai Kin và cả hai cùng hướng ánh mắt ra khoảng không vô tận.

Nghệt thở. Những gì vừa diễn ra khiến Mi cảm thấy buồn, tuyệt vọng, và buồn cười nữa. Nực cười thật, vậy là từ đầu đến cuối toàn là nhỏ tưởng tượng ra. Con người trước mắt nhỏ đầu phải là Yan, Yan đã chết rồi. Người kia là Kin, là một người hoàn toàn xa lạ. Nhỏ sai rồi, sai thật rồi. Nhỏ nắm chặt bàn tay, từ hôm nay, nhỏ sẽ không trốn tránh quá khứ nữa, nhỏ sẽ đối diện với nó. Kin và Yan là hai người hoàn toàn khác nhau... Yan luôn tươi cười, còn Kin thì lúc nào cũng lạnh lùng ít nói, Yan quan tâm đến nhỏ, còn Kin chỉ

quan tâm đến cô gái kia... Biết vậy, biết vậy nhưng sao nhỏ vẫn cứ buồn thế này... Có lẽ... nhỏ đã không còn là tìm kiếm hình bóng của Yan trong Kin nữa.... mà nhỏ đã thích con người thật của Kin mất rồi...

Ba con người họ cứ đứng như thế, nhưng có hai người đang hạnh phúc, còn một người thì đang chìm đắm trong nỗi cô đơn...

Bỗng từ đâu, Na và Bu hốt hải chạy đến. Miệng gọi “Mi ơi” í ới. Trời, sao hai con nhỏ này xuất hiện không đúng lúc gì hết vậy.

Bu và Na hơi khựng lại một chút khi trông thấy Kin và cô gái lạ. Kin cũng thế. Nhưng thôi, việc quan trọng là tìm Mi cái đã, không biết nhỏ chạy đi đâu rồi.

- Mấy người có trông thấy Mi qua đây không?_ Bu hỏi Kin và cô gái kia.

Kin lắc đầu:

- Không.

Còn cô gái bên cạnh thì ngơ ngác hỏi Kin:

- Ai vậy anh?

- Ủ, bạn anh...

Thất vọng vì không thấy Mi đâu, hai cô nhóc định quay về thì bất ngờ Mi từ đâu chạy ra. Bộ dạng thất thần như người tâm thần (so sánh kiểu gì vậy), khắp người nhỏ ướt sũng. Mi chạy đến níu lấy tay Bu và Na rồi kéo đi.

Na, Bu còn chưa kịp vui mừng khi thấy Mi thì đã lại thì lại càng thêm lo lắng, không biết con bé có tìm thấy cái vòng không, có chuyện gì xảy ra với con bé, hay con bé.... trượt chân ngã xuống cống rồi? (mấy bà tưởng tượng hay thật)

- Nè... ơ ... ơ..._ hai con nhỏ ngơ ngác khi bị Mi kéo đi.

Kin nhìn theo bóng Mi khuất dần, hần vừa thấy khó hiểu vừa thấy có cái gì đó... là lạ, một thứ cảm xúc mơ hồ... giống như sự xót xa chẳng? Hần không biết nữa, nhìn con nhỏ đó ướt hết rồi... mà mặc kệ đi... hần cũng chẳng quan tâm mấy. Hần kéo tay cô gái rồi cũng rảo bước về phòng.

— — —

Về đến KTX, Mi vẫn chẳng nói gì khiến Bu và Na thấy sợ sợ, hay nó dầm mưa nên... điên rồi? Tốt nhất là không nên động vào nó lúc này.

Mi bình thản thay đồng phục như chưa có chuyện gì xảy ra. Thấy hai con bạn cứ nhìn mình như người ngoài hành tinh, muốn hỏi gì đó nhưng không dám hỏi khiến Mi thấy tức cười, nhỏ ra lệnh:

- Thay đồng phục đi!

- À... ừ...

Hai cô nhóc vội vã chạy đi thay, con này nó đang điên, để nó cáu lên có ngày chết. Một lúc sau, ba cô nhóc bước ra khỏi KTX, vai đeo cặp đến trường. Thấy Mi hình như đã “bình thường” trở lại rồi, Na và Bu mới hỏi:

- Hồi này... có tìm thấy sợi dây chuyền không?

- Không_ trả lời gọn lỏn (bà này bắt đầu giống Kin)

Ừ, hai cô nhóc nuốt nuốt bọt, trăm phần trăm con này nó đang điên. Thế là hai đứa tự động đi tránh xa nhỏ Mi một chút. Nhưng, tự dưng nhỏ Mi quay ra khoác tay hai đứa rồi thơm cái chụt vào má mỗi đứa:

- Hai người mãi là người bạn thân của Mi, mãi mãi... chỉ hai người...

Ặc. Hai nhỏ nóng ran mặt, đúng là không bình thường, mọi hôm nhỏ Mi ghét thể hiện mấy cái hành động sến súa như thế này lắm, sao hôm nay lại.... Đang định vòng tay thơm lại nó cho nó vui thì bỗng dưng Mi đẩy mạnh hai con bạn ra và nói:

- Tránh ra đi... ghê quá...

o_____O

Hai đứa ngơ ngác nhưng rồi cũng lẻo đẻo theo sau nhỏ Mi vào lớp học.

Trời đã tạnh mưa, nhưng hình như lớp học hôm nay âm u hơn bình thường. và

Ba cô nhóc bước vào lớp thì lập tức tiếng xì xào cầm bắt, chỉ còn những cặp mắt gian xảo và cắtò mò nhìn theo.

- Có chuyện gì vậy nhỉ?__ Bu quay qua hỏi hai con bạn, mà nói đúng ra thì là hỏi Na, chứ con nhỏ Mi nó đang dở hơi thế thì hỏi làm gì.

- Na cũng không biết nữa.

Nhưng không để mấy nhỏ thắc mắc lâu, Lily đã tươi cười chìa ra cuốn tập san sớm nhất của trường và nói:

- Của bạn này!

- Cảm ơn!

Na cầm lấy cuốn sổ, ba cô nhóc về chỗ ngồi rồi lật cuốn sổ ra nghiền ngẫm.

Chuyên mục tin hot: “Tin hot nhất từ trước đến nay trong học viện: đêm hôm qua, người ta bắt gặp ba đôi tình nhân đang ”tâm sự” với nhau ở khu vực đằng sau học viện. Điều này ảnh hưởng không nhỏ đến uy tín của học viện, đặc biệt khi hai trong số đó là Hội trưởng và Hội phó hội học sinh, đây là bức ảnh mà nhóm phóng viên chụp được. Mong BGH sớm giải quyết vụ việc này, những người này chắc chắn sẽ bị đuổi học, chúng ta cùng chờ xem”, ở dưới là bức ảnh chụp sáu người đang nằm cạnh nhau rất thân mật.

Sững sờ. Ba cô nhóc miệng há hốc đến nỗi không thể tin vào mắt mình. Tình nhân gì chứ? Chỉ là đi đốt pháo bông thôi mà. Rõ ràng có người đã bày trò.

Bây giờ thì hay rồi, ai cũng nghĩ ba nhóc này... không trong sáng. Nếu BGH cũng hiểu lầm thì đúng là ba nhỏ sẽ bị đuổi học thật, cả Ken, Kun và Kin nữa.

- Phải làm sao đây?__ Na đã nước mắt lưng tròng ngược lên hỏi hai con bạn.

Mi và Bu cũng đang sốc thực sự. Đúng lúc đó thì cô giáo bước vào bên buổi học mau chóng bắt đầu.

Hôm nay ba nhỏ không thể tập trung học được, một phần vì lo sợ, một phần vì những tiếng xì xào và ánh mắt khinh bỉ của các học viên dành cho ba nhỏ. Muốn giải thích nhưng biết sẽ chẳng ai tin vì “chứng cứ” lù lù ra đây, đêm hôm, ba nam ba nữ rủ nhau ra đằng sau trường, nói là để đốt pháo bông ư? Thật hoang đường, nhưng sự thật lại là thế đấy. Với lại, quy định của trường là cấm các học viên nghịch pháo, bất kể là pháo gì. Nghĩ mà tức ba tên phòng 666 quá đi, nếu không phải bọn hần rủ đi thì đã không có chuyện này, biết thế lúc bọn hần xông vào phòng đã đập chết luôn cho rồi (mấy bà này ăn cháo đá bát nha).

Giờ giải lao, Bu thấy không thể để yên thế này được, thế nào trong ngày hôm nay Hiệu trưởng cũng gọi ba nhỏ lên rồi đuổi học mất thôi.

- Đi!__ Bu kéo tay hai con bạn.

- Đi đâu?

- Lên phòng lớp 11ak30.

— — —

Ba nhỏ hốt hải chạy lên phòng học của bọn hần. Định xông vào lớp thì bị ngay tên Teo và tên Dark chặn ở cửa.

- Các anh muốn gì?__ ba nhỏ phòng mồm trợn má lên... dọa.

Hai tên đó chỉ cười khẩy. Mà quái, hôm nay không thấy tên Chen đâu.

- Mấy cô em cởi áo ra đi! __ chúng nháy mắt.

- TRÁNH RA!!!

Một giọng nói vang lên làm cả hai bên giật cả mình, Kendi đến đây hai tên kia ra, hai tên đó không chịu, thế là hai bên giằng co nhau... cái cửa.

- Ôi... Sa, Li, Nu kia__ Bu bịa ra một cái cớ rất củ chuối thế mà hai tên kia tin sái cổ chạy vọt ra, sau đó chúng mới biết là mình bị hố.

- Kun, Kin, Ken, mấy anh lại đây, chúng ta cần bàn bạc.

Ba bọn hấn cũng bước ra, cả sáu chạy ra một góc kín hơn để nói chuyện làm ánh mắt của mọi người nhìn học càng thêm kì quặc. Mọi học viên trong học viện đều đã biết hết chuyện, bao nhiêu ánh mắt cứ thế ném cho sáu người.

- Phải làm thế nào bây giờ?__ Bu hỏi ý kiến cả lũ.

- Việc đã thế này, bây giờ chỉ còn cách giải thích thật thôi__ Kun nêu ý kiến.

Ngay lập tức bị Ken phản bác:

- Mày nghĩ Hiệu trưởng sẽ tin chắc, với cả nghịch phá cũng là tội rồi,

- Thế sao mày còn rủ mọi người chơi?

- Này, tao rủ mà mọi người không chơi thì sao? Ai bắt....

- Thôi đi, lại cãi nhau rồi! __ Mi gắt lên.

Na hồi nãy không lên tiếng, hình như nhỏ đã nghĩ ra cách thì phải.

Nhỏ kéo Kun lại rồi thì thầm gì đó khiến mấy người kia mắt chữ O mồm chữ A cả lũ. Hồi sau thấy Kun gật gật đầu.

- Hai người nói cái gì thế?

- Chuyện này cứ giao cho hai bọn tôi__ Kun nói giọng chắc nịch.

- Thật không đó?

- Thật!__ quyết tâm. Hai anh chị đó dùng ánh mắt đầy “tự tin” ra hiệu cho nhau.

Những người còn lại vừa mừng vừa lo, không biết hai người đó tính làm gì?

— — —

Kun sai Tin đi kiểm vài thứ linh tinh, một lúc sau cậu nhóc đã có mặt với đầy đủ những thứ Kun cần, cậu nhóc này rất thần bí nha, rất hay kiếm được những thứ mà chả biết là lấy từ đâu nữa.

Tan học, Kun và Na bảo bốn người kia gắng cầm cự với BGH, còn Kun và Mi sẽ ở KTX làm một số chuyện (chuyện gì ta?). Theo kế hoạch, BGH cuối cùng cũng triệu tập mấy đứa lên phòng giám hiệu, cả bốn leo đèo theo nhau. Lòng thầm cầu trời khẩn phật.

Đến phòng giám hiệu đã thấy 3 người ngồi đó.

Hiệu trưởng Lisa ngồi giữa, hai bên là hai ông giám thị.

- Còn hai người nữa!__ bà Lisa lạnh lùng nói.

- Dạ... dạ hai bạn ý có việc bận... lát mới tới được ạ__ Bu cúi đầu lễ phép.

Bà Hiệu trưởng nhú mày. Ông giám thị giờ mới lên tiếng:

- Mau giải thích cho tôi.

- Ấy thầy đừng nóng, để em rót nước cho thầy__ nhỏ Mi câu giờ đó mà.

- Đúng rồi đó ạ!__ cả lũ đồng thanh rồi mỗi đứa sấn sổ vào rót nước.

Mùa hè trời nóng nên BGH cũng khát lắm, thôi được, đằng nào cũng bị đuổi khỏi trường, ấy nhóc rót nước lần cuối cùng.

— — —

Trong khi đó, tại phòng 666

Trước mặt Na và Kun là một số đồ dùng của môn mỹ thuật: màu acrylic (xanh dương đậm, đen, hồng, tím, trắng), hai miếng vải tốt kích cỡ 2m nhân 3m, cọ sơn, cọ vẽ, ngoài ra còn có tấm, bàn ủi, kim chỉ, bông gòn.

Bắt tay vào việc. Đầu tiên, Na dùng cọ sơn màu hồng lên giữa giấy, sau đó nhỏ tô viền bên ngoài bằng màu tím có sắc đậm hơn sắc màu hồng. Tiếp tục tô màu xanh đậm sao cho các màu hòa vào nhau. Tô màu đen cho phần còn lại của giấy, tô thật đậm để tạo hiệu ứng bầu trời tối đen.

Kun chăm chú nhìn Na, lúc nhỏ chú tâm làm việc trông lại càng đáng yêu hơn, môi nhỏ hơi mím lại, thỉnh thoảng nhỏ lại đưa tay vén mái tóc dài, ôi sao mà đáng yêu quá đi!

- Anh nhìn cái gì, không mau phụ tôi một tay, dân mỹ thuật mà không biết làm gì hết á!

Hắn sực tỉnh vội xắn tay vào làm giúp.

Tại phòng Giám hiệu.

- Hát xong chưa???_ một ông giám thị vừa cầm cốc trà uống vừa hỏi Bu và Ken, hai đứa đang nghe ngao “biểu diễn” văn nghệ để câu giờ=_____ =

- Tôi không rảnh với các cô cậu đâu!_ ông giám thị còn lại bắt đầu khó chịu, còn bà Lisa thì cứ tùm tùm cười

- Hát xong rồi ạ!_ Bu thều thào, nãy hát mấy bài mà nhỏ gần đứt cả hơi.

- Mời BGH xem tiết mục đấu võ karate, tiết mục này rất là đặc sắc ạ!_thằng Tin được “mời” đến làm MC, lập tức Bu và Ken vỗ tay ủng hộ, giờ đến lượt Kín và Mi ra “biểu diễn”

Phòng 666:

Đợi bức vẽ khô, Na úp mặt tô màu vào vải để màu chuyển sang vải. Sau đó là việc của Kun, hắn làm nóng bàn ủi, ủi kỹ phần giấy lên mặt vải để màu chuyển sang vải.

Cuối cùng là dùng tấm và cọ vẽ các ngôi sao li ti trên bầu trời. Tất cả đều được thực hiện tỉ mỉ nhưng cũng cần sự nhanh gọn.

Xong. Na và Kun lau mồ hôi rồi cả hai nở nụ cười nhìn nhau.

- Nhanh, phải lên phòng Giám hiệu thôi!

.

.

.

Đến nơi, cả hai trông thấy Mi và Kín đang khua chân múa tay loạn xạ. Thấ

Thấy Na và Kun đến, cả lũ thở phào.

- Sao giờ này mới đến? Mau giải thích chuyện tối qua cho chúng tôi_ ông giám thị hắng giọng.

Na và Kun mím cười nhìn nhau rồi... Phạt... cả hai tung lên một cái, một dải ngân hà kỳ ảo hiện ra.

- O..a..a..

Mọi người ngỡ ngàng say mê ngắm nhìn. Na và Kun làm vài động tác “sóng” khiến dải ngân hà như đang chuyển động vậy. Những ngôi sao được rắc thêm nhũ óng như đang phát sáng những tia nghịch ngợm, chúng chuyển động nhẹ nhàng, xoay tròn, bầu trời đêm huyền ảo. Giữa màu đen thẫm của bầu trời, từng vì tinh tú như lấp lánh hơn. Tất cả đều không tin vào mắt mình, không tin đây là một bức tranh. Đẹp thật!

- Cái... cái này....

Mấy ông giám thị lấp bắp không nói nên lời.

- Vâng thưa BGH, ngày hôm qua, khoảnh khắc ngược mắt lên bầu trời cũng là lúc chúng em đang “lấy cảm hứng” để hoàn thành bức tranh này (xạo quá), một dải ngân hà tuyệt đẹp, em nghĩ nó là món quà ý nghĩa nhất để tặng cho Học viện khi chúng em bước vào ngôi trường này, tuy không có gì lớn lao nhưng nó là cả tấm lòng của chúng em... mong thầy cô hãy nhận lấy! _ Na nói một tràng, nhỏ này vốn giỏi văn mà.

Mấy ông giám thị xúc động, chỉ có thể lấp bắp:

- Vậy... chuyện hôm qua?? Không phải các em.....

- Không thưa thầy_ Mi được đà nói chắc nịch_ bọn em hoàn toàn trong sáng, đó là do có người hại bọn em, cố ý tung tin đồn nhảm mà thôi.

Mấy ông giám thị gật gật đầu nhìn nhau, nhanh tay ra đỡ lấy bức tranh như đỡ lấy vật báu vậy. Duy chỉ có Hiệu trưởng là không nói gì. Một lúc sau bà mới lên tiếng:

- Được rồi, tất cả về đi, riêng Hội trưởng ở lại gặp tôi một lát.

- Em ạ?

- Ừm.

.

.

.

Giờ chỉ còn Bu và Hiệu trưởng trong phòng.

- Thưa... hiệu trưởng có gì muốn dặn dò ạ?_ Bu lên tiếng.

Bà Lisa đan hai tay vào nhau, chậm rãi nói:

- Em nghĩ... mình có thể qua mắt được tôi sao?

- Sao cơ ạ?_ Bu toát mồ hôi, sợ quá.

- Tôi chỉ muốn nói với em thế này thôi, mọi chuyện các em làm trong Học viện này đều không qua mắt tôi được đâu, chuyện hôm qua tôi không truy cứu nữa. Nhưng lần sau, đừng nói dối tôi, rõ chưa?

- Dạ!_ Bu chỉ biết cúi đầu lí nhí.

- Về đi!

- Vâng!

Bu vâng dạ rồi bước ra cửa.

- Khoan đã....

- Dạ?_ Bu quay mặt lại.

- Bức tranh... đẹp lắm..._ Bà Hiệu trưởng khẽ nở nụ cười.

Bu thở phào, nhỏ thấy vui vui trong lòng.

- Vâng ạ! Cảm ơn Hiệu trưởng, lần sau em sẽ cố gắng hơn.

- Được rồi, cô có thể đi.

Bu gật đầu, nhỏ mở cửa rồi bước ra ngoài. Vậy là từ hôm nay, phòng Giám hiệu sẽ có thêm một bức tranh mới.

37. Chương 37

Chap 37:

Ngay buổi chiều hôm đó, Học viện đã có thêm một thông báo mới, đính chính lại cái tin đồn thất thiệt kia và nhờ vậy mà cả lũ được giải oan.

- Sao có thể? _ Nhỏ Sa tức tối đập bàn cái rầm.

- Hừ... _ nhỏ Lily cũng bực mình lắm.

Riêng Nu thì chỉ cười mỉm, sau cùng, nhỏ nói:

- Thiếu gì cơ hội, chúng ta còn học cùng CLB với mấy con nhỏ đó cơ mà.

Hai nhỏ kia như tỉnh ngộ ra, tâm trạng đã tốt lên bao nhiêu. Được, ba nhỏ không thể thua ba con nhóc kia được.

Về phần Chen, hôm nay hắn được nghỉ có phép. Bây giờ hắn đang nằm kênh trên giường với cái chân bó bột. Chả là hôm qua không ai thèm kéo hắn lên, tức quá hắn chạy đi sục sạo khắp nơi thì nhặt được một cái thang ở một bãi rác gần đó. Hắn sung sướng bắc thang tính trèo vào Học viện. Ai ngờ đang trèo lên bậc cao nhất rồi thì... Rắc... cái thang bị gãy.... hắn chỉ kịp “Á” lên một tiếng và bây giờ thì hắn thành thế này đây. Vừa nghiêng răng nhai bim bim hắn vừa ưỡt. Haizzz (_ _ ”)

— — —
Từ khi có được bức ảnh của đứa con gái yêu, bố Han không rời tấm ảnh đó một phút nào, lúc nào cũng giữ khư khư. Ông hạnh phúc quá, cảm giác lòng ông cứ lâng lâng khó tả. Hôm nay, ông sẽ đi xét nghiệm ADN trên sợi tóc của Bu.

Ông mong, ông rất mong điều này là thật, đó sẽ là cô con gái của ông, ông đã mất nó lâu quá rồi, lần này ông sẽ không để mất nó nữa. Mong cho điều này là sự thật.

Ngồi đợi kết quả xét nghiệm mà lòng ông như lửa đốt. Ông bồi hồi, ông bứt rứt, trán ông đã lấm lấm mồ hôi.

Cuối cùng thì bác sĩ cũng thông báo kết quả xét nghiệm, cái kết quả mà ông đợi chờ như đợi lâu lắm.

Về đến nhà, ông đứng ngồi không yên, ông thần thờ, cuối cùng, ông cũng cầm điện thoại lên ấn số cho cậu con trai.

Thấy điện thoại từ bố, Han vội vàng bắt máy, vừa nghe máy cậu đã hỏi:

- Bố, thế nào rồi bố, kết quả xét nghiệm ra sao rồi.

-.....

- Nói đi chứ bố! _bố cậu không nói khiến cậu càng sốt ruột, mỗi giây đợi chờ là lòng cậu lại như có hàng ngàn ngọn lửa xâm chiếm.

- Kết quả... Không phải.....

- Cái gì cơ bố? _ Han đang không tin vào tai mình.

- Cô bé... không phải là con ta... tút...tút...tút...tút....

Bố Han lại thần thờ tắt máy. Hết rồi. Tia hi vọng mà ông nhen nhúm cuối cùng cũng đã tắt lịm. Ông sợ cảm giác này, hi vọng thật nhiều để rồi thất vọng thật nhiều. Giá như Han không cho ông hi vọng thì ông đâu phải thế nào, ông sẽ sống tiếp những tháng ngày bình lặng của mình... nhưng giờ, tâm trí ông lại luôn hiện hữu hình ảnh đứa con gái 4 tuổi của mình. Ông đau lòng quá.... s

Còn Han, cậu còn kinh ngạc hơn cả bố cậu. Cô bé giống mẹ cậu là thế, lại còn cả vết sẹo nữa. Không lẽ, đó chỉ là sự trùng hợp???

— — —

Chiều.

Bu khệnh khạng xách xô nước ra sân bóng rổ, hôm nay nhỏ thấy hứng khởi lắm, chắc vì vừa được Hiệu trưởng tha. Nhỏ vừa đi vừa hát, vui quá mà....

- La...la...la.... Oạch....

Cái xô tự dưng dở chứng đứt quai, nó rơi xuống nền làm nước chảy hết lênh láng cả ra. Không sao, tâm trạng Bu đang tốt mà. Nhỏ liền lấy cây lau ra lau luôn, thế cũng tốt. Vừa lau được một lúc (nói đúng hơn là vừa chống được cây lau xuống) thì chợt nhỏ phát hiện ra một người nữa đã ngồi trên chiếc ghế băng từ lúc nào.

- Ủa.. anh Han_mặt nhỏ ngơ ngơ, vì trông Han có vẻ buồn, Han ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế băng và chẳng nói gì cả.

Nhỏ vui vẻ chạy lại, vứt toẹt luôn cây lau xuống (bà này chăm quá đấy), miệng líu lo không ngớt:

-Anh Han iu quý... anh ngồi đây lau chưa vậy?_nhỏ nghiêng nghiêng đầu hỏi.

Han gượng cười:

- Ừm. Anh cũng vừa đến.

Có vẻ nụ cười của Han không được tự nhiên thì phải, Han hôm nay lạ quá, hay là anh ấy vẫn “ngại” chuyện hôm trước nhỉ. Bỗng dưng Bu thấy hai má mình nóng bừng, nhớ lại lúc hôm đó Han ôm nhỏ vào lòng là nhỏ lại thấy tim mình đập thình thịch.

Sợ quá! Nhỏ liền ngồi xa Han ra một chút, ánh mắt sợ sệt “hình như mình bị bệnh, không thể lấy sang Han được”

Thấy thế Han liền hỏi:

- Em sao thế???

- Ô... ơ...ơ...ơ...ơ...

- Làm sao mà cứ ơ ơ thế?

- Ô....

Han liền ngồi xích lại gần nhỏ, đưa tay lên sờ trán nhỏ.

- Ô.. anh.. lùi ra đi...

Thôi rồi, cứ thế này thì không ổn mất, nhỏ liền đánh trống lảng:

- Sao hôm qua anh không đến vậy?

- À...ờ... hôm qua anh về nhà..._ Han cúi đầu nói, hai bàn tay đan vào nhau, ánh mắt mệt mỏi:

- Mẹ anh bị ốm.

- Mẹ anh bị ốm?_ Bu ngơ ngác hỏi “thảo nào mà anh ấy buồn thế” Bu không biết hỏi gì nữa. Nhỏ chỉ im lặng ngồi thôi. Không lẽ lại đứng lên cầm cây lau đi lau sàn rồi để anh Han ngồi một mình thế này sao? Khi buồn người ta luôn muốn có người khác bên cạnh mà. Còn Han thì tâm trạng rất rối bời, một phần là lo ẹ cậu khi bà nhất quyết không đi bệnh viện, phần khác vì cậu đang buồn vì Bu không phải là con ruột của bố mẹ cậu, đồng nghĩa với việc tin tức về cô bé vẫn bật vô âm tín.

- Cho anh nè!_ nhỏ chìa ra một cái kẹo mút.

Han mỉm cười rồi cũng nhận lấy. Han nhìn Bu, trong lòng lại dấy lên nỗi buồn khó tả. Trống rỗng, hụt hẫng.chắc chắn sẽ vui lắm, có thể bà sẽ thay đổi suy nghĩ và

. Cô bé không phải người cậu tìm... buồn quá... cậu vô dụng quá... mẹ cậu nếu tìm được cô con gái thì chắc chắn sẽ vui lắm, có thể bà sẽ thay đổi suy nghĩ và sẽ đi chữa bệnh... “Bu... tại sao... tại sao lại thế...” cầm cái kẹo trong tay mà Han không tài nào ăn nổi...

Trong giây lát cậu quay qua, choàng tay qua vai Bu và ôm lấy nhỏ.

Bu sưng người, nhỏ giật mình, người run run và miệng thì lắp bắp:

- Anh... anh...

- Ngồi yên thế này một lát thôi, được không?

Han nói, ít ra thì như thế này cậu cũng cảm thấy khá hơn, có một người ở bên cạnh và chia sẻ.

Ừc... Bu nuốt nước bọt, nhỏ cũng chỉ biết ngồi im, trong đầu tưởng tượng đến những bộ phim tình cảm mà nhỏ hay xem. Phải rồi, khi buồn thì người ta muốn được ai đó quan tâm mà, nhỏ liền nhắm mắt đưa tay lên vỗ vỗ vào vai Han (sao giống chị an ủi em vậy).

Sasa đang ở ngoài cửa sân tập bóng rổ, và tất nhiên Bu và Han không biết điều đó. Sasa định ra sân bóng gây sự với Bu, không ngờ những gì nhỏ trông thấy còn “tuyệt vời” hơn. Mỉm cười nham hiểm, nhỏ lôi chiếc điện thoại cầm ứng ra và đưa lên chụp.

... Tách... vậy là xong, hình ảnh rất sắc nét. Một bức ảnh rất lãng mạn của một đôi nam nữ đang ôm nhau thắm thiết, bức ảnh còn chụp được rõ cả mặt hai người. “Lần này... xem cậu còn cãi được nữa không...” nhỏ mỉm cười đắc thắng rồi quay lưng bước đi.

- Đứng lại!

Một giọng nói vang lên khiến nhỏ giật mình.

- Anh Ken.

- Đưa đây!_ Ken ra lệnh cho Sasa bằng khuôn mặt lạnh tanh.

Sasa vốn không phải loại vừa, nhỏ cố giấu chặt chiếc điện thoại đằng sau lưng, rồi vênh mặt lên nói:

- Tại sao em phải đưa cho anh?

- Anh nói em đưa đây!_ giọng Ken đã gần xuống hơn.

- Em không đưa, anh đến đây làm gì, không phải là đến xem con nhỏ đó chứ_ giọng Sasa đầy mỉa mai, nhỏ đắc chí vuốt vuốt lọn tóc xoăn.

Điều đó làm cho Ken nổi điên lên, không nói không rằng, hấn nắm chặt tay Sasa lỏng chỗ khác, tránh không để Bu và Han nghe thấy. Bên trong, cả hai vẫn đang ôm nhau “đầy tình cảm”, nếu ai không hiểu thì nhìn vào đúng là một cặp trai gái yêu nhau, nhưng thật ra, đó chỉ là cái ôm của những người bạn.

Lôi Sasa đến một góc khác, nhỏ giằng mạnh tay ra, bực tức nói:

- Em đã nói rồi, điện thoại của em, anh chẳng có quyền gì mà đòi lấy_ nhỏ nói một tràng với âm lượng đủ để Ken phải bịt tai lại.

Thấy không thể thuyết phục được cô em bướng bỉnh, hấn đành phải dùng đến biện pháp mạnh.

Hấn quay người ghì chặt lưng nhỏ Sasa xuống khiến nhỏ kêu “Á” lên và khụy người xuống, tay nhỏ bị Ken giữ chặt, hấn giật lấy chiếc điện thoại rồi mới thả tay nhỏ Sasa ra. Nhỏ tức tím mặt, khối bốc nghi ngút trên đầu, bao nhiêu công sức mới chụp được tấm ảnh “ngon” như vậy, thế mà ông anh lại giật mất. Biết không đấu lại được Ken, nhỏ bèn giả giọng xu nịnh:

-Anh trai yêu quý, có phải anh lấy tấm ảnh đó để đi mách Hiệu trưởng không? Anh cũng ghét con nhỏ đó lắm mà, em nó đúng không?_ nhỏ nở nụ cười thương mại đầy giả tạo, giọng nói đã chua nay lại càng chua hơn.

- Em thôi đi, em tưởng anh không biết chuyện sáng nay là do em bày ra sao? Đến anh mình mà em còn không nể nang gì, em thừa biết trong tấm ảnh đó có cả anh mà. Con người ích kỷ như em, anh không còn gì để nói.

Nói xong, Ken lạnh lùng quay bước đi. Phải nói là trình độ chém gió của hấn cũng lên level rồi cho nên mới nói được một câu hoàn hảo đến vậy.

Mặt nhỏ Sa lúc này chỉ còn là màu xám xịt. Nhỏ dậm chân xuống đất thùm thụp, hét lên:

- Anh tưởng anh là ai, anh là ai mà em không dám làm như vậy hả?

Ken coi như không nghe thấy gì, hấn cứ tiếp tục bước đi, mồm còn huýt sáo để trừu tặc Sa. Sa bặm môi, rồi nhỏ chột nở nụ cười nửa miệng:

- À... em hiểu rồi... là anh thích con nhỏ đó... cho nên mới năm lần bảy lượt bảo vệ nó... em nói có đúng không....?

Nghe xong câu nói của Sa, Ken mới chột dạ, phải, tại sao hấn lại không muốn nhỏ gặp nguy hiểm, trong khi chính hấn cũng rất muốn “trả thù” nhỏ cơ mà. Tuy bàn chân vẫn bước, nhưng đôi chân hấn đã bắt đầu run run.

Biết mình nói trúng tim đen, Sa lại tiếp:

- Haizz ... anh trai khờ của em, anh quên quy tắc của học viện rồi sao? Hơn nữa, con nhỏ đó đâu có để ý đến anh, nó với một tên nào đó đang ôm nhau trong phòng kia kìa... khổ thân anh trai tôi... hahaha....

Lời nói của Sa như mũi dao sắc nhọn cứa vào tim Ken, hấn đau, hấn đau lắm, nhưng trước mặt Sa hấn không thể tỏ ra yếu đuối được, hấn chỉ ném lại một câu:

- Tùy em.

Sa sa sầm nét mặt “Được lắm, rồi anh cũng sẽ biết tay em”

— — —

Hôm nay phòng 666 chỉ có mỗi Kin đang ngồi xem báo, mặc kệ, dọn xong sớm cho nhanh, Mi và Na lại bắt đầu công việc ôsin của mình. Mi nét mặt thản nhiên vô cùng, bây giờ nhỏ xem Kin chẳng khác nào hạt bụi, đi lướt qua Kin mà nhỏ cũng chẳng ý kiến gì. Kin chẳng bận tâm vì điều đó, hấn vẫn xem báo mà không nói một câu nào.

- Có ai ở trong không? _ thấy cửa phòng tắm đóng nên Na hỏi để còn biết đường vào dọn.

Không ai trả lời, cửa nhà tắm lại không khóa trong, chắc không có ai, nhỏ thản nhiên xoay tay nắm cửa rồi bước vào.

- Á...á...á...á...

Na hét ầm lên, cảnh tượng trước mắt. Vừa mở cửa ra, đập vào mắt nhỏ là body... cực chuẩn của Kun, hấn đang tắm, thân trên không mảnh vải nhưng may mà hấn vẫn đang mặc quần đùi. Trời ơi, hấn đang tắm.

Na vội đưa tay che mặt, thật là mắt mắt, ai đời nhỏ lại phải chiêm ngưỡng thân thể của một tên biến thái cơ chứ, ôi tâm hồn trong sáng của nhỏ cuối cùng cũng đã xuất hiện một vết nhơ:

- Đồ bệnh hoạn, đồ đáng ghét, tại sao anh hết lần này đến lần khác hại tôi vậy hả? Lần trước anh cướp đi nụ hôn đầu của tôi tôi đã không thêm tính sổ (sắc, Kun bị Mi với Bu đâm ột trận còn gì, bà này rõ điều), lần này anh lại còn khoa body trước mặt tôi, đồ xấu xa.

.

Kun bị bất ngờ vội lấy tay ôm người, tự dưng bị ăn chửi hấn cũng tức lắm chứ, ngoài hai thằng bạn với bố mẹ ông bà hấn ra thì đã có ai được chiêm ngưỡng thân thể hấn đâu, nhất là một đứa con gái.

- Cô tưởng tôi muốn cho cô xem lắm à. Có mà cô cố tình xông vào thì có, biết tôi đang tắm nên muốn xem thì cứ nói thẳng ra, lại còn giả bộ _ hấn cũng gân cổ lên cãi.

Na vừa che mắt vừa nói:

- Cái gì? Anh nói thế mà nghe được à? Tôi đập cửa mấy lần, gọi khản cả cổ ramà anh không trả lời (gọi có một câu à), tôi tưởng không có ai nên mới vào chứ.

- Cô bị điên à? Tôi đeo tai nghe thì làm sao nghe thấy cô nói gì.

Na vội mở mắt ra nhìn, quả nhiên hấn đang đeo headphone, nhỏ lại vội bịt mắt lại:

- Đồ điên, đi tắm mà còn nghe nhạc...

- Kệ tôi, đó thói quen của tôi

- Thế sao anh không khóa cửa hả?

- Cái cửa nó bị hỏng tay nắm, không chốt được_hắn nhún nhó khó chịu.

- Hừm, vậy anh tắm tiếp đi nha, vui vẻ nha, mát mẻ nha!_ vừa nói nhỏ vừa tức giận đập cái cửa phòng tắm một phát làm nó đập mạnh vào, thế là xong, đỡ phải nhìn thấy cái bo đì đáng ghét của hắn.

Nhỏ Mi ôm bụng cười sằng sặc nãy giờ, Na đỏ mặt rồi nhỏ làm ngơ, quay ra phơi quần áo.

Mi đang cười sung sướng thì chợt Kin cất tiếng:

- Chúng ta nói chuyện.

Mi nhìn quanh, Kun đang trong phòng tắm, nhỏ Na đang ở bên ngoài phơi quần áo, vậy thì đích thị là anh ta đang nói với mình. Hừ, nhỏ quyết định “bơ”, không hiểu sao nhỏ thấy tức tức.

Kin bước xuống giường, khoác thêm một chiếc áo ghilê rồi bước ra khỏi cửa. Thấy Mi cứ vênh mặt lè lưỡi đứng trơ ra mà không chịu đi, Kin liền nói:

- Sợi dây chuyền!

Chỉ một từ này thôi cũng khiến Mi thay đổi 180 độ, nhỏ vội vàng chạy theo.

Tại canteen.

Hai người ngồi ở một góc khuất. Thấy Kin cứ im lặng, Mi sốt ruột quá liền nói:

- Sợi dây chuyền nào? Anh nói mau đi, không phải anh gọi tôi ra đây vì chuyện đó sao.

Kin không nói mà lặng lẽ lấy từ trong túi quần ra một sợi dây chuyền có mặt đá hình giọt nước trong veo:

- Nhặt được ở bãi cỏ sau trường!

Mắt Mi sáng rỡ, đúng sợi dây của nhỏ rồi, nhỏ mừng quýnh, cuối cùng thì đã tìm lại được, nhỏ với tay định nắm lấy sợi dây thì Kin giật lại.

- Gì nữa?_ Mi hỏi giọng khó chịu.

- Của cô???_ vẫn là giọng nói lạnh lùng đáng ghét.

Ồ, hắn đúng là tiết kiệm lời nói, thế mà với cô gái sáng nay thì lại nói đến là nhiều, Mi tức tối:

- Không của tôi thì của ai? Của anh chắc?

- Sao cô có được nó?

- O... anh buồn cười nhỉ? Chuyện của tôi đâu cần báo cáo anh, vớ vẩn. Trả đây!

Kin không trả, hắn đang chờ đợi một câu trả lời từ nhỏ.

Bực mình, Mi liền lấy chân mình dẫm lên chân hắn, nhưng hắn cũng rất nhanh vờ rút chân về.

- Anh có trả không?

- Trả lời đi!

Mi bốc khói trên đầu, nhỏ dùng tay mình để bẻ tay hắn thì cuối cùng lại nắm được mỗi không khí, còn hắn thì đang nắm chặt tay kia của nhỏ.

- Thả ra!

- Trả lời!

Vừa nói hần vừa vặn tay Mi.Nhỏ cũng không vừa, xưa nay nhỏ vật tay có thua ai bao giờ đâu, nhỏ liền bẻ ngược tay một cái, dùng sức quật lại hần, và bây giờ thì hần đang bị nhỏ nắm chặt tay và cả thân trên của hần đè bẹp xuống bàn.

- Trả đây!_ nhỏ nói.

Hần liền lộn người, lấy chân lộn ngược cái ghế lên, cái ghế liền bay một cái suýt trúng người Mi khiến nhỏ phải né sang một bên và nhờ vậy mà tay hần được giải thoát. Cả hai liền xông vào, Mi tiếp tục bẻ tay hần,mong lấy được sợi dây chuyền còn hần thì cũng chống trả quyết liệt.... Hự....hần bẻ ngược tay và bây giờ cả hai đang áp sát nhau, mặt chỉ cách nhau khoảng 10cm, hai ánh mắt gườm gườm nhìn nhau, còn những học viên khác trong canteen thì... gườm gườm nhìn hai người. Cả hai nắm tay nhau chặt cứng nên không ai nhúc nhích được, xem ra họ là đối thủ của nhau rồi đây. Vẫn trong trạng thái “dính” vào nhau, Kín nói:

- Nếu cô trả lời, tôi sẽ trả cô ngay_ thế là quá đủ rồi, câu này hần đã nói hơi nhiều rồi đấy.

- Tôi đi mua, được chưa?_ Mi khó chịu nói.

- Mua ở đâu?

- Anh không cần biết.

- Là của một người cho cô, đúng không?

Mi sững người, rồi nhỏ nói:

- Đúng thì sao?

Hần hơi lỏng tay ra:

- Người đó... tên Yan???

Bây giờ thì đến lượt Mi nói lỏng tay, và cả hai buông nhau ra.

- Đúng_Mi nói, dù sao thì hần cũng không phải Yan_giờ thì trả đây.

Hần liền quăng sợi dây chuyền cho nhỏ rồi đứng dậy bỏ đi, còn nhỏ thì thần thờ, hạnh phúc khi lại được ôm sợi dây chuyền trong tay, nhưng không hiểu sao nhìn thấy bóng lưng cô độc của hần nhỏ lại thấy buồn, một nỗi buồn khó tả.

— — —

Còn trong phòng 666, Na với Kun thì đang cãi nhau rùm beng lên.

- Anh vứt tắt ở gầm giường thế này hả?

- Ở đấy kệ tôi.

- Eo ôi kinh quá.

- Đây, ai khiến cô động vào.

- Ở thế thì thôi, trả!_ vừa nói nhỏ vừa vứt lại cái tắt vào gầm giường.

- Lấy ra và đem giặt đi!_ hần ra lệnh.

- Đây, hồi này anh mới nói không cần còn gì.

- Lúc này không cần nhưng bây giờ cần, mau chui vào giặt đi.

- Nè anh quá đáng vừa thôi nhá >_____<>

- ./*]‘

=‘{ *

- abcdefghiklmn....

Sau một hồi vật lộn với đồng quần áo và tắt tai thì Na mới bơ phờ trở về phòng. Đến nơi, nhỏ đã thấy hai con bạn an tọa ở giường rồi, một đứa thì đang mút kẹo, còn một đứa thì đang ngồi ngẩn ngơ.

- Hai người giỏi lắm!_ nhỏ giận dỗi chạy vào phòng, rót cốc nước tu ừng ực.

- Có chuyện gì thế?_Bu bỏ cái kẹo đang mút dở ra và hỏi

- Không biết!_ chị ý dỗi rồi.

Dỗi thì kệ dỗi, con bé này dỗi một lát xong là quên ngay ý mà, biết thế nên Mi với Bu cũng không hỏi nữa, ai nấy tiếp tục “công việc” của mình.

- A...a...a...a...a...a...a. tức quáaaaaaaa!!!!

Thấy không ai quan tâm đến mình nữa nên Na lại càng tức hơn.

- Đi tắm đi cho hết tức!_Mi buông một câu rất chí lý.

Bu nhìn đồng hồ. Ax sắp đến giờ ăn tối rồi mà nãy mãi mút kẹo quên mất chưa tắm. Cả Mi cũng thế, ba đứa cùng chạy đến tranh nhau cái phòng tắm.

- Na vào trước rồi nha

- Không biết Bu tắm nhanh nhất nên hai người nhường Bu đi

- Ai đánh thắng thì phòng tắm là của người đó.

Ax, cứ cãi nhau thế này thì muộn giờ ăn mất. Hay là ăn xong rồi tắm, không được, người đầy mồ hôi thế này thì ăn sao được? (vẫn ngồi mút kẹo đấy thôi) Nghĩ thế, cả ba liền đưa ra một chính sách hợp lý: tắm chung.

Trong phòng tắm:

- Nè, tui cởi áo đừng có nhìn nha_Bu vừa cởi vừa lấy tay che người.

- Hứ... ai thèm nhìn.

Nói thế chứ đã tắm chung thì tất nhiên là phải nhìn rồi. Ba đứa lúc đầu còn ngại ngại vì lần đầu tiên tắm chung mà, nhưng được một lúc sau thì bắt đầu hắt nước vào nhau như đúng rồi, lại còn “bình luận” về nhau nữa chứ.

- Oa.. Na trắng thật nha.

- Thật hả? *_____”

- Chân Mi dài thật đó _ Bu suýt soa

- Chuyện_nhỏ Mi vênh mặt tự đắc.

Bố nhỏ Na kêu lên:

- Trời, Bu có một vết sẹo ở gần ngực kìa.

- Ồ... sao? Mẹ Bu bảo là ngày xưa Bu bị bỏng đó.

- Trời sao giống Na vậy nè!

- Đâu??

Cả ba cùng ngạc nhiên vì hai vết sẹo trên người Na và Bu rất giống nhau, cùng nằm ở một vị trí. Thích quá, hai nhỏ cứ cười tít mắt. Đúng là tri kỷ, nhiều điểm chung đến bất ngờ. ^_____^

— — —

Bữa ăn tối kết thúc tương đối êm đẹp, không có sự phá đám của mấy tên Teo, Dark và Chen nên ba đứa ăn ngon miệng hơn hẳn. Tuy vắng gã ghê Bu và Han nhưng bây giờ Han đã “biết ý” hơn, gấp thức ăn đều cho cả ba nên “xung đột” cũng ít xảy ra. Duy chỉ có ba tên phòng 666 ngồi từ xa nhìn là khó chịu mà thôi.

Hôm nay cả ba lại phải tham gia CLB nên vui vẻ chia tay nhau khi đồng hồ đã chỉ 8h.

— — —

Hiệu trưởng Lisa đang ở trong phòng Giám hiệu, với tư thế ung dung, bà với tay cầm tách trà nóng uống một ngụm, tay lật lật đóng sổ sách, bà chăm chú nhìn, thỉnh thoảng lại lấy bút đánh dấu cái gì đó. Căn phòng đang yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng gõ cửa.

- Vào đi! _ bà không ngẩng đầu lên và nói.

Sa đẩy cửa bước vào, khuôn mặt ánh lên những nét hốt hoảng, nhưng thật ra trong đầu nhỏ lại có những suy nghĩ khác.

- Hiệu trưởng!_ nhỏ nói giọng run run, khắp khuôn mặt xinh đẹp đã vã cả mồ hôi (bả vẩy nước vào mặt đó (_ _ ”))

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên, nhú mày, hôm nay cô con gái bướng bỉnh của bà lễ phép quá nhỉ.

- Có chuyện gì?_bà khoanh tay hỏi.

- Con.. à không... em có chuyện muốn nói với cô!

- Cứ nói.

Sa bấu hai tay vào gấu áo, cúi đầu nói:

- Anh Ken... em vừa biết một bí mật của anh ấy.

- Bí mật gì? _ bà Lisa dường như không để ý lắng đến lời cô con gái vàng ngọc, lại cúi xuống ghi chép gì đó.

Thấy thái độ Hiệu trưởng như thế, Sa hơi thất vọng, nhưng nhỏ vẫn cố nói:

- Hiệu trưởng, Ken... có bạn gái!

- Vậy sao? _ Hiệu trưởng hỏi bằng giọng hững hờ.

Điều đó làm Sa mất kiểm chế, đáng ra bà phải sững sờ khi nghe tin này chứ, sau đó bà sẽ đuổi học hai người đó chứ, nhưng thái độ này là sao? Không lẽ bà không tin nhỏ, không tin cả đứa con gái của mình? Mất bình tĩnh, nhỏ sốt sắng nói:

- Đó là sự thật, con biết rõ điều đó, là con nhỏ Hội trưởng, anh Ken rất thích nó, đêm hôm qua thật sự là anh Ken, con nhỏ đó và cả lũ kia đi hẹn hò với nhau. Mẹ, mẹ phải tin con, tại sao anh Ken không rủ ai khác mà lại rủ con nhỏ đó đi đốt pháo bông vào lúc đó, từ trước đến nay anh đâu đối xử với cô gái nào như vậy? Vì con nhỏ đó mà ảnh dám đánh cả con (điều!), mẹ, mẹ phải xử lý chuyện này, quy định vẫn là quy định, mẹ phải làm gì đi chứ!

nhỏ vừa múa may vừa tuôn một tràng dài mà chẳng quan tâm xem người nghe có nghe được chữ nào hay không nữa.

Đợi Sa nói hết câu, bà Lisa mới dừng việc đang làm lại, gấp quyển sổ và ngược lên. Bà nhìn thẳng vào mắt Sa, bằng đôi mắt nghiêm khắc và lạnh lẽo.

Đang huyền thuyên một hồi, Sa bỗng chạm phải đôi mắt đó, nhỏ giật mình rồi run bắn người. Nhỏ lắp bắp:

- Mẹ... con.. nói thật... đó là sự thật... con không có bịa chuyện... con cũng chỉ muốn bảo vệ kỷ luật của học viện... không có ý gì khác...

Càng nói, giọng nhỏ càng nhỏ lại. Hiệu trưởng vẫn nhìn nhỏ bằng đôi mắt lạnh lẽo, bất chợt bà mỉm cười:

- Thứ nhất, ở đây tôi là Hiệu trưởng, không xưng hô mẹ con với cô...

- Vâng.. vâng... em xin lỗi..._nhỏ cúi đầu nói,

- Thứ hai, tôi hỏi cô một câu:tại sao cô biết tôi qua họ đi đốt pháo bông?

Giật thót mình vì bị nói trúng tim đen, biết mình lỡ lời, nhỏ đành bao biện:

- Chuyện này.... tóm lại là em có cách để biết được... Hiệu trưởng phải tin em... luật vẫn là luật.. em mong Hiệu trưởng sẽ xử lí nghiêm chuyện này.

.... Rầm....

Bà Lisa đập bàn một cái, Sa sợ hãi run bần bật. Bà nghiêm giọng nói:

- Xử lí? Trèo tường ra khỏi học viện, tội đó cô muốn tôi xử lí thế nào đây?

Sa như không tin vào tai mình, vậy là mẹ nhỏ đã biết mọi chuyện, chắc lại là do ba con nhỏ kia “méc”. Hừ, đã hứa là dọn nhà kho thì sẽ không nói với Hiệu trưởng cơ mà.

- Em... em... __ nhỏ lấp bắp như gà mắc tóc.

- Biết điều thì hãy ngoan ngoãn đi, tôi đã không nhắc đến chuyện đó rồi thì cô hãy biết thân biết phận, tôi tự biết phải làm gì.

- Nói thế nghĩa là, Hiệu trưởng biết rõ chuyện tối qua? Hiệu trưởng, đốt pháo bông cũng là tội....

- Im đi! Vậy tôi sẽ phạt cô trước, sau đó phạt bọn họ, có được không?

- Hiệu trưởng... __ Sa sắp phát khóc đến nơi.

Hít một hơi dài, sau đó thái độ của Hiệu trưởng lại trở nên lạnh lùng như thường, bà nói:

- Không có chuyện gì nữa thì đi đi!

Sa phụng phịu, nhăn nhó, ngúng nguẩy bước ra, vừa đi vừa dậm chân thùm thụp xuống đất. Trước khi ra khỏi cửa, nhỏ còn nói vọng lại:

- Đó là sự thật, Hiệu trưởng hãy xem xét lại!

Rồi nhỏ đi ra và đóng cửa cái rầm.

Teo, Dark và Chen đang áp tai vào nghe thì bị hụt, giật cả mình suýt thì la lên, may mà Li với Nu kịp ngăn lại.

Thấy Sa khuôn mặt hầm hầm, bọn hắc ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện gì vậy? (Ặc, không biết này giờ mấy ổng áp tai vào để làm gì mà không biết chuyện gì xảy ra nữa).

Sa chỉ giận dữ nói:

- Đi!

- Thương lượng không thành công à? __ mặt Chen vẫn ngơ ngơ.

....Bình....

Teo lại đập cho hắc một trận, nhỏ Sa đã đang tức thì chó lại còn cứ hỏi linh tinh.

Chen đáng thương kêu lên:

- Ái... nhẹ tay chứ, chân tao đang bó bột nè.

- Tao đánh vào đầu chứ có đánh vào chân đâu __ Teo phủi tay cãi lại.

- Haizzzz __ cả lũ kia thở dài rồi kéo nhau xuống CLB.

Duy chỉ có Chen là đi sau cùng, hắc vừa khập khiễng, chầm phẩy, chân thậm chân thọt bước đi vừa la oai oái nhưng cả bọn kia vẫn đi. May cho hắc là Lily quay lại dìu đỡ. Hắc sướng quá nhăn răng cười hì hì.

- Ly của anh là tốt nhất...hêhê... ^ _____ ^

.....Bình.....

- Đi mau lên, lấm mồm! __ Teo gắt.

38. Chương 38

Chen lấy tay xoa xoa đầu, thằng Teo quá đáng thật, không giúp thì thôi lại còn đánh hấn, tủi thân quá, hấn gục đầu vào ngực Lily khóc như mưa (ông này lợi dụng nha).

- Thôi, nín đi, đi nhanh nào... __Li xoa đầu hấn an ủi.

Lúc đó hấn mới đứng thẳng dậy và đi tiếp, bụng cười khoái trí.

— — —

CLB Âm nhạc.

Sa và Teo đã có mặt ở đó, vừa trông thấy nhỏ Bu đứng với Ken là nhỏ lại tức điên lên:

- Đồ mách lẻo! __ nhỏ chống nạnh gây sự.

Bu ngơ ngác chẳng hiểu gì thì nhỏ đó đã tiếp:

- Còn giả bộ không biết nữa? Cậu là đồ nham hiểm, đồ giả tạo, suốt ngày làm bộ ngây thơ không biết mệt à? Sao cậu lại nói với mẹ tôi chuyện tôi trèo tường ra ngoài? Hả?? Hả?? Hả??

Mỗi chữ “hả” nhỏ Sa lại đẩy Bu một cái, mà Bu thì cứ ngơ ngơ:

- Ô... tôi đâu có...

- Cậu là đồ rắn độc... đồ miệng nam mô bụng bồ dao găm... đồ....

- Thôi đi!

Bàn tay nhỏ Sa đang đẩy Bu bị Ken nắm chặt lấy và hất ra, ngay lập tức Teo lại chen vào và nắm chặt tay Ken.

Cả bốn đang nhìn nhau “say đắm” thì cô HLV ra hiệu cho cả lũ bắt đầu buổi tập nên bốn đứa hết cãi nhau luôn. Sa giằng tay ra khỏi tay Ken còn Teo thì cũng “vứt” tay Ken ra.

- Hừ, đợi đấy! __ nhỏ Sa lăm bằm trong miệng.

Vì nhỏ này hát “không được hay cho lắm” (nếu không muốn nói là quá kinh), cộng với volume của nhỏ khá to, hơi dài, nên nhỏ được cô phân công vào đội... chơi kèn. Nhìn nhỏ Bu được hát mà Sa thấy tức “Mình hát hay hơn con nhỏ đó mà”(oẹ). Cầm cái kèn to dùng lên, ôi nặng chết mất, thế mà nhỏ phải ề cổ ra mà thổi. Nhỏ phụng phịu nói với HLV:

- Cô ơi, cô, em thỉnh hát cơ!

Cô cười hiền:

- Chịu khó tập em nhé! __ cô xoa đầu nhỏ rồi... bỏ đi.

“Ax. bà này không hiểu tiếng người àh?”

Nhỏ tức tối quăng vái kèn ra rồi tìm cái ghế ngồi thụp xuống, lấy tay quạt quạt vào mặt. Rõ nóng. Đúng là mùa hè, bật điều hòa rồi mà còn nóng thế này đây. Nóng??? Một cái bóng đèn hiện lên, nhỏ như nhớ ra điều gì liền chạy đi đâu đó, một lúc sau đã quay lại với một cốc nước đá trong tay. Nhỏ nhìn về phía Bu đang tích cực “luyện thanh” và cười thầm.

Phía bên nhỏ Ken và Teo, bọn hấn đang bị vây quanh bởi rất nhiều fan. Một anh thì giọng trầm ấm, một anh thì giọng khàn khàn cá tính, đặc biệt là cả hai đều mặt mũi sáng láng lắm. Cả lũ vừa tập vừa nhìn mấy “anh”. Hai bọn hấn đã không gây nhau thì thôi, đường ai nấy đi, chứ nếu đã động chạm vào đối phương thì xảy ra đại chiến có ngày.

Bu đang luyện thanh với một cô giáo, cô ấy ngồi đánh đàn còn Bu thì cứ “Đồ...rê...mi... fa...sol...la...si...đồ...”. Bà giáo gật đầu rồi cứ đánh tiếp, bắt Bu ”luyện” mãi. Khổ thân, trời nóng thế này mà cứ phải gân cổ lên hát. Được một lúc con bé cũng mệt, đành phải bảo cô cho giải lao, để cô luyện cho bạn khác.

- OK, lát lại tập nhé! __ cô giáo trẻ hồn nhiên nói.

“Ax... không đâu ạ!” _ nhỏ nghĩ thầm, rồi cũng ra ghế ngồi.

Tình cờ lại ngồi ngay cạnh cái ghế của Sa. Bu cũng không để ý, vừa ngồi xuống đã đưa tay lau mồ hôi trên mặt. Ax.. cái cổ họng khô cả đi, nhỏ tìm quanh xem chỗ nào có nước uống. Giật mình thấy nhỏ Sa đang ngồi bên cạnh, Bu định đứng dậy đi ra chỗ khác ngồi thì nhỏ Sa đã lên tiếng:

- Xin.. lỗi.. _ giọng Sa thấp xuống, nhỏ đó vẫn cúi đầu!

- Về chuyện gì cơ? _ Bu vẫn chưa nghĩ ra là chuyện gì vì nhỏ đang sốc, lần đầu tiên thấy thái độ của nhỏ Sa thế này đó, Bu cứ tròn mắt nhìn.

Sa chợt ngược đôi mắt ngân ngấn nước lên nhìn Bu (mắc ói), lấy tay nín áo Bu làm con bé sợ mất mật (sợ bà Sa phát bệnh).

- Cho Sa xin lỗi, hồi nãy Sa sai rồi, chuyện đó không phải do Bu mách Hiệu trưởng, Sa hiểu nhầm Bu rồi, xin lỗi nhé! Bu hãy tha thứ cho Sa đi, đi mà! Tình yêu hời, ngàn lần xin tha thứ, xin lỗi Bu, ngàn lần xin lỗi Bu....

Ax ax nhỏ này xuất khẩu thành “ca” luôn rồi. Ôi cái giọng chua loét của nhỏ khiến Bu nổi da gà, không thể để nhỏ tiếp tục được, Bu mồ hôi đầm đìa, vội xua tay và nói:

- Được... được... rồi... mình tha thứ cho bạn... hê hê ^ _____ ^” _ vừa nói vừa lau mồ hôi.

Nhỏ Sa mắt sáng rỡ, lay lay vai Bu, miệng ríu rít:

- Thật.. thật hả? Ôi iu Bu nhất quả đất _ nhỏ Sa định choàng tay ôm cổ Bu.

“Thấy ghê” _ Bu nhăn mặt rồi cố ý ngồi lùi ra một chút, đánh trống lảng:

- Chà, nóng quá, mình khát nước, hihi.

- Vậy hả? _ nhỏ Sa mừng rỡ nói “Không ngờ cá tự cắn câu” _ nước nè, mình vừa lấy về chưa uống, bạn uống đi, coi như là ly nước xin lỗi nha, mát lắm đó.

- Ồ...

Bu đỡ lấy cốc nước và mỉm cười, phải chi Sa cứ dễ thương như thế này nhỉ?

- Thôi nha, mình phải đi tập tiếp đây, bye nha! Hihi.

Nhỏ Sa đứng lên, vẫy vẫy tay chào Bu, Bu cũng mỉm cười đáp trả.

Vừa quay lưng đi, mặt Sa trở lại với tia sắc lém, “cậu nghĩ tôi muốn ôm cậu sao? Buồn nôn” rồi nhỏ đắc chí bước đi.

Nãy giờ được ngồi nghỉ nên Bu cũng đỡ khát hơn rồi. Lại nhìn li nước trên tay, không biết có nên uống không, không biết nhỏ Sa có cho cái gì đó vào không. Nhưng... nghi ngờ nhỏ Sa như thế liệu có tốt không? Bao nhiêu câu hỏi chạy xung quanh đầu. Cuối cùng, Bu quyết định tin Sa một lần, nếu lần này nhỏ Sa lại hại Bu thì nhỏ sẽ không bao giờ tha thứ cho Sa, nhưng nếu không phải, thì Bu sẽ quên hết tất cả những chuyện mà Sa gây ra cho nhỏ.

Nhỏ đưa cốc nước lên miệng, không biết rằng trong đó có bột cây Môn lá lớn.

*Môn lá lớn: tên khoa học là Colocasia spp, tất cả các bộ phận trên cây đều chứa chất calcium oxalata Asparagine gây ngứa và bỏng rất cổ họng, tiêu chảy nếu ăn phải.

(Cái này nhỏ Sa chuẩn bị từ trước).

Khi nước sắp chảy vào miệng thì có tiếng gọi:

- BUBU, BUBU đâu rồi, luyện thanh tiếp nào em ơi!

Trời, tiếng cô HLV làm Bu bực cả mình, chán nản không còn cả muốn uống nữa. Đặt cốc nước xuống và Bu lại chạy đi, tiếp tục “luyện gào” cùng cô giáo.

“Ax... sao nó may thế nhỉ???” _ Sa lườm bâu nhăn nhó. Bực cả mình!

Teo vừa ” bị” hát rất nhiều bài, thì cô giáo bắt hát mà (bả đại trai đó), theo nhận xét của cô về Teo thì “em có chất giọng rất đặc biệt” nên “Em hát thử cô nghe ^_____^” thế là nãy giờ hấn phải hát bao nhiêu bài. Ken thấy thế tức lắm, hấn là bá vương ở đây, thế mà bây giờ có thằng tranh chức, rõ tức mà. Nhìn cái mặt Teo chỉ muốn đâm cho hấn mấy phát cho vẹo mồm hết hát luôn đi (ông này đang ghen).

Teo cũng sướng lắm nhưng hấn làm bộ khó chịu, bực tức lại ghé ngồi. Hấn đang bị khô họng.

- A! Cốc nước của ai nè, mát quá!

Hấn nhìn quanh, không ai trông thấy, liền cầm cốc nước hí hửng tu ừng ực.

.....Phụt....

Ngay khi hấn kịp “ực” ngụm đầu tiên.

- A...a...a...a...a...a!!!!

Tiếng hét của hấn vang lên khiến tất cả mọi người trong CLB phải quay lại nhìn. Hấn không quan tâm, hiện cái cổ họng của hấn vừa ngứa vừa rát. Hấn đỏ mặt tía tai hết to:

- Đứa.. nào... đứa... nào hại ông???

Chỉ có thể nói được ngừng ấy chữ, hấn ôm họng chạy vụt đi.

Tất cả mọi người đều không hiểu gì, trừ hai người. Sa và Bu nhìn cốc nước đã vơi đi ở đó, rồi không ai bảo ai cùng quay ra nhìn nhau với ánh mắt không mấy thiện cảm.

— — —

CLB Mỹ thuật.

Hôm nay lớp Mỹ thuật được học cách phối màu. Cô giáo nói rất chi tiết, cụ thể, mỗi lần nói còn làm mẫu để các học viên dễ hiểu. Ai cũng chăm chú và thích thú nhìn. Ở đây ai cũng có niềm đam mê với mỹ thuật mà.

Sau khi giảng sau, cô giáo cho các học viên tự thực hành, vẽ một bức tranh và tự phối màu toàn cảnh, sau đó cô sẽ đi nhận xét và đánh giá.

Na thích thú cầm cái khay màu nước trên tay, nhỏ rất có năng khiếu, cộng với việc lúc trước được học hỏi anh trai ít nhiều nên nhỏ làm thành thực lắm. Nhỏ đang định vẽ biển.

Kun cứ đứng nhìn nhỏ, lúc vẽ là lúc Na đẹp nhất, từng đường nét hiện lên trên khuôn mặt thanh tú với sự thích thú kỳ lạ. Không hiểu sao hấn cứ muốn giây phút đó dừng lại mãi, để nhỏ cứ mãi thế này, nhỏ thì vẽ còn hấn thì... đứng ngắm nhỏ (đồ dê xồm >“<).đang lúc=” cảm=” xúc=” dâng=” trào=” thì=” nhỏ=” nguýt:=“>

- Vẽ đi! Sao thế? Không biết vẽ àh?

Hấn giật mình:

- Ăn nói bậy bạ! Ai nói không biết vẽ? Hãy xem ta đây.

Nói rồi, hấn cầm cây cọ ngoáy ngoáy cái khay màu, quét mấy đường lên giá vẽ một cách rất điệu nghệ.

Nhỏ Na trở mặt ra nhìn, tên này làm trò gì vậy ta???

- Xong! _ hấn phủ tay đắc ý.

- Đưa đây xem nào! _ nhỏ Na tò mò.

- O.. không được...

- Sao không?

- Không là không!

Thấy thái độ cương quyết của hắn, nhỏ Na liền đưa tay ra gạt, hắn chưa kịp phản ứng gì thì nhỏ đã cướp mất rồi.

- Trời ơi cái này mà gọi là tranh hả??? Hahahaha....

Vâng, “tranh” của hắn là một mớ hỗn độn màu mè chồng chéo lên nhau, chả ra hình thù gì cả. Na ôm bụng cười còn hắn thì méo mặt đứng nhìn.

Đúng lúc đó cô giáo bước ngang qua, thấy “bức tranh” trên tay Na, cô nhúu mày hỏi:

- Ai vẽ bức tranh này?

- Không phải em cô ơi, là cái bạn kia kìa!__ Na đưa tay chỉ về phía Kun thì đã thấy hắn chui xuống dưới giá vẽ trốn rồi.

- Ra đây! __ cô nghiêm giọng.

Hắn đành lúi húi bước ra, cô giơ bức tranh lên:

- Cái này, là em vẽ???

- Vâng__ hắn lí nhí.

- Tuyệt__ mắt cô sáng lên__ cô chưa bao giờ thấy bức tranh nào mà nghệ thuật thế này, giỏi lắm, cuối cùng thì cô cũng đã tìm ra được một nhân tài! __ cô vỗ vỗ vai hắn.

Hắn sung sướng gãi đầu, vênh mặt nhìn Na, còn nhỏ thì cứ ngớ người ra!

Xoa đầu hắn một lúc, cô giáo bước đi, cầm theo bức tranh, định treo ở... phòng triển lãm.

Hắn đắc ý nhìn nhỏ.

Chợt, một khay màu nước không biết từ đâu bay đến, nhằm mặt Na mà đáp, còn nhỏ thì đang không kịp phản ứng gì. Trời ơi, thử tưởng tượng mà xem, cả khay màu đó, cái khay màu bay vèo vèo thế kia cơ mà, Na trân trân nhìn, mắt mở to hết cỡ “Oh my God! Vậy là khuôn mặt đáng yêu của mình sắp bị tàn phá sao” (biết thế sao không tránh đi ~)

Chỉ còn 5s...4s...3s... nữa là mặt Na sẽ chạm vào cái khay....

Nhanh như cắt, Kun lao ra, kéo lấy tay nhỏ, nhờ thế mà nhỏ may mắn thoát nạn.

.... Bẹt....

Tiếng khay màu ụp thẳng vào mặt ai đó.

.
.
.

Chen đứng như trời trồng, hắn ngơ ngác, chuyện quái quỷ gì xảy ra với hắn thế này? Hắn vừa đi ngang qua đây mà bị cả cái khay màu to tướng ụp vào mặt. Màu đầy mặt hắn, người hắn, tóc hắn.

Trong khi đó thì Lily rửa thắm “Đáng ghét, sao có thể, đáng lẽ người đó phải là cô, Nana à!”

— — —

CLB Võ thuật

Vì các học viên tham gia CLB võ thuật không phải tất cả đều mới tham gia lần đầu mà có những người đã được lên đai rồi, kể cả những người đã đi tập karate ở một CLB nào trước đó, nên lớp võ Karata cũng được chia ra tập theo từng cấp riêng.

Cấp thấp nhất là đai trắng, rồi thi lên đai xanh, nâu và cuối cùng là đai đen, trải qua những đai này người tập đều đã phải tập luyện cực chăm chỉ suốt 30 tháng.

Những người cấp cao sẽ tập những bài nặng hơn, trong đó có Mi, Kin, đặc biệt là có cả Dark và Nu nữa. Mi và Kin thì không nói làm gì nhưng bây giờ phải nói sơ qua về Dark và Nu. Dark là một tên cực giỏi võ đấy, tuy lúc vật tay vẫn thua Mi nhưng đó chỉ là sức mạnh về tay, hấn dùng chỉ yếu bằng chân trong các bài tập đối kháng. Hấn là một tên ra đòn khá nhanh và cực chuẩn. Còn Nu, nhỏ này học karate từ năm 3 tuổi, nhỏ nổi tiếng là khi đánh nhau dù chỉ là luyện tập nhưng luôn ra đòn hết sức mình, đích thị là một kẻ máu lạnh, dù có làm người khác bị thương nặng thì khuôn mặt nhỏ vẫn cứ sắt đá.

Nhỏ Mi làm lớp trưởng lớp võ nên có trách nhiệm quản thúc đám học viên luyện tập, còn mấy ông thầy thì ra chỉ bảo những người mới tập lần đầu.

Trông thấy Kin đang tập đối kháng với một cậu nhóc khác, Mi chợt nảy ra một ý, cũng là để trả thù vụ lúc trước. Nhỏ khoanh tay, bước chậm chậm ra chỗ Kin và cậu nhóc kia đang tập, cậu nhóc thì có vẻ mệt hơn Kin, nhưng vẫn hăng say đánh, nhỏ lượn qua lượn lại mấy vòng qua hai người rồi thình thoảng lại buông một câu:

- Chẹp... tư thế sai rồi.... _ nhỏ lắc đầu về ngao ngán.

Cậu nhóc ngơ ngác:

- Tôi á?

- Không, cậu làm rất tốt, tôi nói hấn cơ! _ vừa nói, Mi vừa chỉ vào Kin và nở nụ cười mỉa mai.

Được khen, cậu nhóc phồng mũi, xông vào đánh hăng say máu mà không biết rằng cậu chỉ là công cụ để Mi trêu tức Kin. Còn hấn thì không nói không rằng vẫn lao vào chiến đấu tiếp.

Mi không bỏ cuộc, nhỏ tiếp tục đi xung quanh rồi châm chọc:

- Dùng lực chưa đủ mạnh, đòn thế sai kỹ thuật, tư thế chưa chuẩn lắm....

Nếu là Dark thì chấn hấn hấn đã tức lắm khi nghe những lời này, nhưng đó lại là Kin nên hấn làm bộ chẳng quan tâm, hấn tiếp tục đánh và tung ra những đòn đẹp mắt.... Rắc... hấn bẻ tay cậu nhóc một cái khiến cậu nhóc la oai oái, mồ hôi chảy ròng ròng.

Mi tiếp tục:

- Tay quá cứng, thiếu sự uyển chuyển, xem kia, cách đứng tấn thật buồn cười, haizz... như vậy là làm giảm rất nhiều năng lực đó.

Hấn vẫn cứ đánh, khuôn mặt lạnh tanh không chút xao động, quả là một khuôn mặt vô cùng anh tú. Tuy khuôn mặt hấn giống Yan nhưng mang nét gì đó mạnh mẽ và cuốn hút hơn, mái tóc hoe vàng hơi bết lại vì những giọt mồ hôi trông càng quyến rũ. "Ax... sao hấn không phản ứng gì, tức quá đi!"

...Oạch....

Kin vật tay một cái và cậu nhóc kia bây giờ nằm đo sần.

Kin phủ tay rồi tiếp đó là một hành động rất đẹp: hấn đưa tay kéo cậu nhóc đang nằm bẹp đứng dậy rồi vỗ vỗ vào vai cậu nhóc:

- Tiến bộ nhiều rồi đó!

- Vâng, cảm ơn thầy!

Hấn vừa gọi Kin là thầy??? Trời ơi Mi có nghe nhầm không vậy? Hấn mà được làm thầy sao? Tuy hấn có giỏi thật (hóa ra nãy giờ bà toàn chê bóc phếp) nhưng sao có thể?

Đợi cậu nhóc đi ra rồi Mi mới ghé tai hỏi thăm:

- Ê, đó là thầy sao?

- Uhm, ở đây có nhiều thầy mà, nghe nói thầy Kin năm ngoái làm lớp trưởng ở đây năm nay lên chức HLV rồi!

Sấm sét bùng bùng. Tai Mi ù đi. Tức quá mà! Sao hắn lại có thể làm chức cao hơn mình chứ? Ôi điên mất!!!

Nhỏ đang vò đầu bứt tai thì Nu ở đâu chạy ra vỗ vai nhỏ từ đằng sau.

Nhỏ vội quay đầu lại xem là ai thì không thấy Nu đâu nữa.

Biết là có chuyện không hay Mi liền nhanh như cắt quay mặt lại đằng trước, quả nhiên Nu đã đứng đó cười nửa miệng và giơ một cú đấm trước mặt Mi, cú đấm chỉ cách mặt nhỏ chừng 2cm.

Nu thu tay về, nhỏ héch càm nói:

- Giao đấu! OK?

Mi nhếch mép lên một cái rồi thông thả nói:

- OK!

Trên tay Nu bây giờ là một chiếc Yawara hay hiểu đơn giản là một chiếc tiểu đoản côn là một món vũ khí đơn giản, nhỏ gọn nhưng hiệu quả, không dành cho những người nóng tính đem theo để dễ bề “hành sự” vì lực công phá của nó khá mạnh, khỏi nói cũng biết nhỏ Nu chọn món vũ khí này để làm gì.

Mi cũng cầm một món vũ khí trên tay, một chiếc côn nhị khúc Nunchaku cũng là một vũ khí lợi hại, hai đầu côn nhị khúc được nối lại với nhau bằng một sợi dây, muốn bảo vệ hay sử dụng loại vũ khí này thì phải cương quyết, và đòi hỏi một sự điều khiển vô cùng chính xác.

- Bắt đầu chứ? _ sau kiểu chào truyền thống thì Nu héch mặt ra hiệu.

Đáp lại lời Nu, Mi vòng ngón cái và ngón trỏ lại với nhau thay cho chữ “Ok”. Vậy là trận đấu diễn ra. Tất cả học viên trong cấp cao đều xúm lại xem, vì nghe nói công lực của hai người này đều mạnh.

Một người là lớp trưởng được chính thầy giáo chỉ định, còn một người thì nổi tiếng với độ máu lạnh, chỉ nhìn cách hai người xông vào nhau gọn lẹ là cũng đủ biết khả năng thế nào.

Lúc đầu Mi chỉ có ý định vờn một chút coi như khởi động, nhưng Nu thì không, ngay từ đầu nhỏ đã dành ra những chiêu hiểm nhất. Do không phòng bị nên Mi bị dính một trường đoản côn vào bụng, nhưng do biết điều tiết và cũng vì đã tránh một phần nên cú đánh không mang về được hết hiệu quả của nó, đơn giản vì sau đó Mi vẫn nhún răng ra cười:

- Á à, chơi bắn nhá, nhằm lúc chị sơ ý đánh lén hả? Được rồi không đùa với cậu nữa.

Nói xong, Mi liền lao vào Nu, hai bên giao đấu quyết liệt, tiếng chiếc tiểu đoản côn vào côn nhị khúc va vào nhau kêu lộp cộp. Càng đánh càng hăng, đám đông vây quanh phần khích reo hò, khiến mấy ông thầy cũng lon ton chạy lại xem, một phần vì kỹ thuật quá tốt, một phần vì hai người đánh nhau đều thuộc dạng mặt mũi xinh xắn, tội gì, lúc có em nào ngã ra đấy thì mình lại đỡ, tội gì.

Kin và Dark đã đứng cạnh nhau theo dõi trận đấu từ lúc nào. Dark thì mỉm cười thích thú còn Kin thì chỉ yên lặng quan sát. Con bé Mi đó quả không hổ danh là lớp trưởng, ra đòn đẹp mắt lắm nhưng về tốc độ thì có vẻ Nu có phần nhỉnh hơn. Cả hai đều rất tự tin vào bản thân mình.

Nu dùng ngón út để đẩy đầu côn lên khi đâm, xoay người một cái để tránh đòn từ Mi và nhờ vậy mà nhỏ hoàn thành cú đâm thẳng vào huyệt, một chỗ cực hiểm. Cảm giác đau dội đến nhưng tất nhiên Mi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Nu đắc chí nhếch mép cười nửa miệng với đôi mắt đỏ ngầu nhìn hải cực. Dark đứng ngoài cứ vỗ tay đôm đốp khiến mọi người cứ quay ra nhìn hắn. Còn Kin, khoảnh khắc Mi bị đâm bỗng khiến hắn có một cảm giác kì lạ, hắn không rõ là cảm giác gì, chỉ là, mỗi đòn đánh được tung ra, hắn đều muốn người bị thương là Nu, chứ không phải Mi.

Giờ đến lượt Mi phản công, nhỏ lấy một tay cầm vào phía đầu thanh côn, một tay cầm phía đuôi thanh còn lại, giữ thẳng hai thanh côn và tấn công bằng đầu thanh côn phía trên để đỡ một cú ra đòn của Nu, tiếp tục hai tay cầm hai thanh côn và dùng đoạn dây ở giữa để khóa tay đối phương và tung một cú đá ngoạn mục vào bụng nhỏ Nu, tuy nhiên lực đá không đau lắm (do nhỏ Mi không muốn dùng hết sức với con gái).

- Thế nào?

Mi nói __ đai đen, quyền Heian 1,2,3,4,5, Tekki 1, bassai Dai, Kanku Dak, Yen 1, Maki 1 phân thế, Téwaza 1,2,3,4, công phá Shuto 5 viên, Téken 4 viên, được chứ?

Nu cũng mỉm cười đáp trả:

- Vậy ra cậu cũng đạt huyền đai hả? Vậy có đối thủ rồi!

Sau câu nói đó, cả hai lại tiếp tục xông vào nhau.

Lần này, Nu dùng một chiến thuật khác, nhỏ chỉ đánh nhor nhơ để dụ Mi tấn công thật nhiều mà không để ý phòng thủ. Mi không phải không nhận ra điều đó nhưng vẫn sai lầm khi tung một cú đập khác và vướng vào chiến thuật của Nu. Ngay khi Mi kịp tung cái côn lên thì nhanh hơn cả một cái chớp mắt, Nu dùng tiểu đoản côn đỡ lấy kèm theo đó, nhỏ bẻ chặt ống côn của Mi, kìm chặt tay Mi, dùng chân ngoéo chân Mi khiến Mi mất thăng bằng khuỵu xuống, chỉ chờ có thế, Nu tung một cú cùi trỏ vào lưng Mi.... Bịch... tiếng cùi trỏ vang lên khô khốc. Mi đau đớn khuỵu xuống... Mồ hôi rịn ra... Không, nhỏ không thể thua được... Đứng lên định đánh tiếp nhưng Nu đâu có dễ dàng tha cho nhỏ như vậy, một cú lên gối thứ hai như đập vào tận ruột gan Mi vậy, cơn đau quặn thắt đến bất ngờ... cả khán phòng im lặng nín thở chờ phản ứng của Mi... Chiếc côn đã rơi ra khỏi tay Mi từ nãy nên giờ nhỏ phải cố gắng với lấy nó... thân thể như bò lê dưới sàn, nhỏ cố với lấy để tiếp tục trận đấu.

Ngay lúc Mi sắp với được chiếc côn thì bàn tay bị bàn chân thô bạo của Nu dẫm lấy và nghiền không thương tiếc... Đau.. đau quá... thực sự là xương bàn tay Mi như muốn gãy ra... nhức buốt.. nhỏ mím môi không để tiếng rên rỉ được thoát ra.. nhỏ không thể yếu đuối được...

Nu vẫn không tha cho Mi, nhỏ cầm cái côn lên, chỉ cần một cú đập vào đầu nữa thôi là nhỏ sẽ giải quyết xong con mồi ngon này. Mỉm cười đắc thắng, nhỏ vung cái côn lên...

Cả căn phòng ngưng thở nhìn cô gái đang nằm bẹp dưới sàn... Ai cũng biết nếu cú đánh được giáng xuống thì hậu quả sẽ khó lường. Nhìn Nu như một con mãnh thú tàn bạo sẵn sàng làm tất cả. Chỉ vài tích tắc nữa thôi, không biết chuyện gì có thể xảy ra...

...Bốp....

Đó là tất cả tiếng động được phát ra. Chiếc côn nện thẳng xuống, nhưng không phải xuống đầu Mi, mà là xuống cánh tay chắc khỏe của một người... là Kin!

Ánh mắt lạnh như băng, trước sự ngỡ ngàng của mọi người và của Nu, hấn giật lấy thanh tiểu đoản côn và ném mạnh đi, nói bằng thanh âm không cao không thấp:

- Cô muốn giết chết cô ta sao?

Nu tái mặt đứng chết trân, bởi tuy lời nói không nặng nhưng ai cũng có thể thấy được sát khí tỏa ra như thế nào.

Hấn đưa tay đỡ Mi đứng dậy, nhỏ này vẫn đang trong trạng thái ngơ ngơ, cứ tưởng mình linh tron cú đập đó rồi ai ngờ có người ra cứu mình, hơn nữa còn là Kin nữa chứ!

- O... anh... cứu tôi sao?

Kin không nói mà tính quay lưng bỏ đi, trong đầu hấn vang lên một giọng nói: “nếu có duyên gặp lại cô gái đó...hãy bảo vệ cô ấy...”

Nhưng một sự việc không ai ngờ tới, ngay khi Kin ném chiếc côn của Nu đi thì người ta nghe thấy một tiếng “CỐP” rõ to, liền sau đó là ánh mắt giận dữ của Dark:

- Tên khốn kia, sao mà ném vào đầu tao???

Thế là hấn định nhảy vào sàn đánh nhưng may quá, mấy ông HLV kịp ngăn lại không lại phải chứng kiến thêm màn đánh nhau có 1-0-2 nữa. Haizz cũng tại lúc nãy mấy ổng trông hai con nhỏ kia đánh nhau mà khiếp quá nên không kịp cứu Mi, may mà có Kin...

39. Chương 39

Chap 39:

CLB giải tán cũng là lúc ba tên Dark, Chen, Teo trở về KTX. Ba tên đó nhìn nhau, quả thật là bây giờ trông ba tên thảm hại lắm. Không hện mà cả ba cùng cầm đầu cầm cổ chạy vào soi gương (duy có tên Chen thì chạy khập khiễng), bọn chúng đứng chen chúc nhau trong cái nhà vệ sinh.

- Trời ơi cái mặt của mình, rửa mãi không sạch là sao? __ Chen ầm ức.

Quả thật bây giờ nhìn hấn như thằng hề ý, hai mắt hấn xanh lè, tóc đỏ rực còn cái miệng hấn thì chơi ngay màu vàng khè. Hấn đau khổ vã nước lên mặt. Mấy ngày nay hấn đen quá, vừa hôm trước bị gãy chân thì hôm nay đã ăn nguyên khay màu nước vào thẳng mặt, ức không chịu nổi.

Dark thì bình tĩnh hơn, hấn sờ sờ tay lên đầu nơi vừa bị cái côn văng vào, khi tay hấn vừa chạm vào chỗ sưng thì hấn khê nhăn mặt. Hơn ai hết hấn hiểu rằng bây giờ mình cần phải đi xoa dầu, ít ra trông hấn còn đỡ buồn cười hơn thằng Chen.

Riêng Teo thì hấn soi gương lâu hơn chút, hấn hết há mồm rồi lè lưỡi ra để kiểm tra xem hậu quả của cốc nước vừa rồi. Họng hấn bây giờ bỏng rát, lưỡi hấn thì ngứa điên lên, khó chịu vô cùng.

- Ôi cái miệng của tôi! __ hấn lắc đầu đau khổ.

Nhưng vừa lúc đó thì bụng hấn cũng sôi lên, tác dụng của cốc nước đó còn làm hấn bị tiêu chảy nữa chứ, trước khi đóng sầm cửa WC hấn chỉ kịp kêu nốt mấy chữ:

- Ôi cái bụng của tôi!

*

Sáng hôm nay, ba nhỏ phòng 333 dậy sớm hơn thường lệ, đơn giản bởi vì sáng nay Hội học sinh phải kiểm tra từng người về quy định của Học viện, nếu ai không thuộc dù chỉ một điều cũng sẽ bị phạt trực vệ sinh lớp học của toàn Học viện trong vòng một tháng. Chả thế mà tối qua các nàng ngồi “học” miệt mài lắm, cũng bởi vì hôm nào cũng làm Hội trưởng với Hội phó nên việc thuộc nội quy học viện không khó khăn là mấy. Chỉ tội sáng nay thức dậy trông ai cũng như con gấu trúc, phờ phạc hết cả lên, mắt thì thâm sì. Không sao, phải biết hi sinh vì nghĩa lớn chứ!

Tuýt

- Điểm danh!

- 1...2...3...4...5...

Một buổi sáng mới trong Học viện lại bắt đầu. Kết thúc bài chạy là đến màn kiểm tra Quy định, cái này được thông báo cho các học viên rồi nên không có lí nào mà lại không thuộc cả.

Hội học sinh đã được Hội trưởng Bubu kết nạp cả Mimi vào (lạm quyền quá đấy), tổng cộng người trong Hội có 10 người, Bu, Na, Mi, Tin và 6 người khác nữa, toàn anh chị lớp trên. Hiện 10 thánh đang hiên ngang đứng bên trên, chờ cơ hội tóm gọn mục tiêu, còn các thánh đã vượt qua vòng “kiểm định” của BGH rồi.

Các học viên ở dưới thì thi nhau nhăm bài cũ, trời, cái này còn khó hơn cả trả bài trên lớp, nhìn đứa nào cũng nhắm mắt nhắm mũi vào mà lẩm bẩm như đang tụng kinh niệm phật ý. Các thánh cười thầm trong bụng, “còn non mà xanh lăm các em ạ!”

Chợt Mi nở một nụ cười rất chi là đểu nhìn Bu với Na làm hai con bé lạnh hết sống lưng vì biết thánh Mi chắc lại vừa nghĩ ra trò gì hay lắm.

- Qua đây! __ thánh Mi vẫy tay thì thầm cho hai con bạn.

“Ax, mình có phải chó đâu” __ hai con bé nghĩ thầm nhưng cũng không dám kêu ca gì, lủi thủi bước tới.

Sau mấy giây thì thầm thì trông ba con nhỏ hơn hở lắm.

- E... hèm... các thánh chia nhau kiểm tra nhé! __ Bu háng giọng với các thánh còn lại.

- OK men!

Các thánh giơ tay chào kiểu quân đội rồi ai nấy cong móng chạy đi kiểm tra.

.

.

.

- Suyt! Khẽ thôi, phải đi mau không chết cả lũ!

Nhỏ Sa vừa huých tay với Teo vừa ra lệnh vào cái “máy bộ đàm” vì tên Teo cứ cãi nhau với hai thằng Chen với Dark hoài à. Hiện sau đứa Sa, Li, Nu, Teo, Chen, Dark đang nằm bẹp xuống đất và trườn đi như kiểu lính nguy thời xưa, mỗi đứa cầm hai cái “máy bộ đàm” (thực ra là hai cái giày) để dễ liên lạc.

Cả lũ đang trườn ra khỏi đám đông những mong thoát khỏi kiếp nạn kiểm tra Quy định. Cả bọn cứ trườn, trườn mãi....

- Ái... chân tao đang băng bó mà sao mày cứ tóm vào thế hả? __ Chen có vẻ bức xúc khi bị Teo “lợi dụng”.

- Cầm mồm, cầm nói nhiều, tao “tháo” chân mày ra bây giờ!

- Hix.

Biết Teo đã nói là sẽ làm nên hấn đành ngậm ngùi mà lết đi. Cũng tại hấn gãy chân mà trườn nhanh nhất (__ __ ”)

Trườn một quãng nữa tưởng thoát nạn nên cả bọn thở phào, định đứng lên, nhưng khi Chen vừa ngước mắt lên thì thấy ngay mũi giày của ai đó ngay sát mũi hấn. Hấn dùng đôi mắt nghi ngờ nhìn đôi giày, rồi hấn dùng cái mũi thính nhạy của mình để... “đánh hơi”.

- Không phải giày của Teo __ hấn lắc đầu lẩm bẩm __ không phải của Dark... mà cũng không phải của mình... Thế thì của aiiiiiiii?

Cuối cùng tức quá vì năng lực của cái mũi suy giảm hấn liền đứng phất dậy, suýt té vì cái chân bó bột nhưng may có Lily đỡ.

Vừa ngẩng lên thì cả lũ hốt hoảng tột độ, đứng trước mặt bọn chúng là các thánh Na, Mi và Bu. Bọn chúng tái mét mặt nhìn nhau khi thấy ba con nhỏ kia đứng sừng sững như cái cột đình, Chen không kịp nói gì mà hấn ngất luôn tại chỗ.

Bu háng giọng:

- E hèm, kiểm tra chứ?

Ba nhỏ biết thừa cái lũ này không thuộc nên thế nào cũng tìm cách trốn đi mà, giờ thì hay rồi, nhìn bộ dạng run như cây sậy của bọn chúng thật là buồn cười.

Bỗng Teo tỏ thái độ ngoan ngoãn như con cún con, mắt long lanh, nở nụ cười thương mại với Bu rồi hấn ra lệnh cho Chen:

- Chen đâu, thuốc lá!

-.....

- Ô cái thằng ngu này, tao hỏi thuốc lá đâu? Há???

- Thằng Chen nó ngất rồi! __ Dark bây giờ mới lên tiếng,

- Hừ! Lại phải lấy thuốc của mình! __ Teo hừ một cái rồi rút bao thuốc trong túi ra, lấy ra một điếu, hấn dâng lên cho Bu như kiểu dâng cho Hoàng thượng rồi nói giọng hết sức ngọt ngào:

- Em mời chị dùng thuốc!

- Sặc.....

Cả Mi, Bu và Na cùng sắc suýt nữa thì ngã ngửa ra nhưng rất may đã lấy lại được phong độ của các thánh:

- Học viện cấm hút thuốc, không thuộc quy định sao?

Teo tái cả mặt, hấn run run cầm điều thuốc vút toẹt đi mặc dù trong bụng nghĩ “Tiếc quá!”

- Hi hi... em quên... à... các chị thích ăn sôcôla không? Hay là bim bim? Hay là kem? Hay là trà sữa.... _ đúng vậy, tiền thì hấn không thiếu, hấn chỉ sợ dọn vệ sinh thôi, cứ làm thế nào nịnh hót được mấy con ranh này là vui rồi.

- Thôi đi! _ Mi quát lên _ mau đọc nội quy của Học viện, đừng có câu giờ nữa!

- Hơ! _ Teo ngó người ra rồi hấn tức giận nói _ Ranh con! Ông đây đã nể chúng mày lắm rồi mà chúng mày không thêm nể ông, ông đếch cần nữa nhá!

Nói rồi, hấn cúi xuống nhặt điều thuốc rồi châm lửa và hút phì phèo, mặt vênh lên.

- Bạn Teo yêu quý, bạn đã vi phạm nội quy của học viện, đồng nghĩa với việc bạn không thuộc nội quy của nhà trường, mời bạn dọn vệ sinh phòng học trong vòng một tháng. OK, xong một người!

- Mày... mày.....

Teo lấp bắp không nói lên lời, đầu hấn như muốn nổ tung, tức, tức quá... hấn muốn bóp cổ chết tươi mấy con nhỏ này nhưng nghĩ đến việc chúng nó là người của Hội học sinh nên hấn cũng không dám manh động. Hấn nhỏ đánh toẹt một bãi nước bọt rồi hằm hằm bỏ đi.

Ba nhỏ Mi, Na, Bu nhếch mép cười rạng rỡ và tiếp tục công việc kiểm tra với những người còn lại.

Kết quả, sau những giây phút căng thẳng thì người giỏi nhất cũng chỉ thuộc được có 5 điều thôi à, đó là Dark, nhưng thế thì ích gì, hấn vẫn bị phạt như thường.

- Chúc bạn may mắn lần sau! _ Ba thánh giơ tay “gút bai” lũ người xấu số rồi thẳng tiến lên KTX thay quần áo chuẩn bị đi học.

- Ya.... tức quá.... _ Sasa tức điên lên, nhỏ vò rối tung mớ tóc đỏ, nhỏ tức lắm ý, tức ghen cả họng lại, muốn cắn, nghiền, nhai cái gì đó....

Bọn kia cũng tức không kém, cả bọn sa sầm mặt mày, nhăn nhó như mấy con khỉ, đứa ôm đầu, đứa xé quần áo, ôi điên mất! Bọn chúng thi nhau nện những bước chân thật mạnh của mình xuống nền đất để xả cơn giận dữ của mình, bốn đứa bực tức lên KTX (Teo đi rửa mặt ở nhà vệ sinh công cộng còn Chen thì vẫn bất tỉnh nhân sự dưới đất)

Sau khi cả lũ đi rồi thì có một người mới mở mắt dậy, đó là Chen, hấn thở phào vuốt mồ hôi rồi tự khen mình:

- May mà mình thông minh giả vờ ngất không chắc cũng die rồi. Phù!

Rồi hấn khệnh khạng đứng dậy với cái nẹp chân, cũng hơi khó nhọc đấy, nhưng có hề gì, hấn đang vui mà, tung tăng tính nhảy chân sáo bước đi (với cái chân khuyết tật á :-?) thì bỗng có tiếng nói sau lưng hấn:

- Định trốn hả cưng?

Hấn run run quay người nhìn lại, ôi lại là bản mặt của bacon ranh đó. Hấn toát mồ hôi ướt đầm cả bộ quần áo thể dục:

- Các cô... các cô... chưa đi à????

Ba cô nhóc nhếch mép rồi nói:

- Đi để anh dễ dàng trốn thoát như vậy á? Anh hơi bị xem thường bọn tôi rồi đấy _ rồi Bu chốt lại một câu _ dọn vệ sinh!

- Hả? _ Chen ngó người ra nhưng ba con nhỏ đã quay bước bỏ đi mất rồi.

Ôi nhìn mấy con ranh tung tăng nhảy chân sáo đi mà bực quá đi! Hấn buột mồm nói:

- Đứng lại!

- Sao? _ Na quay lại hỏi _ không muốn thì đọc Quy định thử xem.

- À không _ hần cười hề hề _ ý mình hỏi là dọn vệ sinh bao lâu ấy mà! ^_____ ^

- Một tháng! _ Mi đáp gọn lỏn rồi nắm tay hai con bạn tiếp tục bước đi.

Ồi diên nhá! Một tháng dọn vệ sinh? Nghĩ mà thấy mình hèn, đường đường là nam nhi đại trượng phu mà không làm gì được mấy con nhỏ này, thôi thì cầm gạch chọi vào đầu chúng nó vậy.

Nghĩ chỉ còn cách đó, hần cúi xuống kiểm viên đá rồi nhaim đầu mấy con nhỏ máném.

... Vúu....

Viên đá bay đi, lượn một đường tuyệt đẹp rồi đáp thẳng xuống... Bộp...

- Ối!

- Ấy chết cha, ném nhaim rồi, chạy thôi!

Và rồi hần cầm đầu cắm cổ lại mà chạy. Xui cho hần,nhaim đầu ai không ném lại ném trúng đầu thằng Teo vừa đi rửa mặt về.

- Đứng lại thằng ngu kiaaaaaaaa!!!!!!

Teo quát một tiếng kinh thiên động địa và liền sau đó là một thước phim hành động mạo hiểm gay cấn, cuộc rượt đuổi ngoạn mục giữa một thằng khùng và một thằng què, hai thằng cứ nhảy chơi chơi khắp sân trường. Và kết quả thì chắc ai cũng rõ cả nhĩ T_____T (t/g khác thay cho Chen)

— — —

Vừa vào đến lớp ba tên Teo, Dark, Chen đã hằm hằm nét mặt mặc dù những học viên trong lớp chẳng hề đụng chạm đến bọn hần. Tại bọn hần nhìn cái phòng học mà thấy tức, bực mình cái phòng to khủng bố thế này ai mà dọn được, mà cả Học viện thì lại có biết bao nhiêu là phòng, sáu con người ề cổ ra mà lau thì đến bao giờ?o). Chen muốn k

Thật đen đủi, sao lại có mỗi sáu người là không thuộc quy định cơ chứ (ai kêu chơi cho lảm vào). Chen muốn khóc lảm nhưng không khóc được vì nãy bị Teo đánh cho khóc hết nước mắt luôn rồi. Haizzzz

.... Rầm....

Teo đập cái bàn đổ chềnh ềnh ra mặt đất. “Ax... sao cái bàn cứng thế? Đau cả chân ông”. Nhưng hần vẫn làm bộ mặt hình sự bước tiếp vào lớp, hôm nay hần phải đập đổ hết bàn ghế trong phòng mới hả cái cơn giận này.

Bọn học viên sợ hãi hét ầm lên chạy tán loạn. Teo được thể vênh mặt, hần giơ chân định đá cái bàn thứ hai nhưng nghĩ lại, hần bỏ chân xuống rồi sai Chen:

- Mày đá đi!

- Tao đang bị đau chân mà! _ Chen mếu máo nói.

Teo hừ một cái rồi quay sang Dark, dùng ánh mắt ra hiệu, vì dù sao thằng này cũng thông minh hơn thằng Chen nên không phải nói nhiều.

Xì, tưởng gì, chuyện này với Dark thì chỉ là chuyện nhỏ.

.... Rầm...

Chiếc bàn thứ hai đổ xuống...

Rồi liên tiếp những tiếng động rầm trời vang lên, bàn ghế đổ chồng chất lên nhau sau những cú đập của Dark. Teo hài lòng mỉm cười với Dark, tên này khá là được việc.

- Đủ rồi đấy! _ một giọng nói lạnh băng cất lên đầy tính uy hiếp và thách thức.

Ken vẫn đang ngồi yên vị trên ghế, hắn nói với bọn kia bằng giọng thờ ơ:

- Nếu muốn giận cá chém thớt thì cũng đừng làm xấu mặt cái học viện này.

Ba thằng kia nghe thế thì đã tức nãy càng tức hơn, nhưng thế lại hay, cuối cùng thì tìm được người để trút giận chứ không phải trút giận lên mấy bộ bàn ghế nữa. Hừ, không làm gì được mấy con nhóc kia thì oánh nhau với ba thằng này vậy (trời ơi mấy ông không biết đây là con trai của Hiệu trưởng và Hiệu phó Học viện ư?).

- Sao? Ý kiến gì? _ Teo hất mặt hỏi.

Kun đập bàn cái rầm, đứng phắt lên nói:

- Đừng tỏ thái độ đó với bọn tao....

- Ổ ồ, bọn mày là cái thá gì mà bọn tao không được thái độ? _ Chen cuối cùng cũng mở miệng nói được một câu, nhưng nói xong thì hắn vội vàng núp người đằng sau Teo ==

- Bọn tao là ba hoàng tử của cái học viện này!

- Cái gì? Oẹ, buồn nôn!

Teo nhăn mặt rồi nói tiếp:

- Chen lấy cho tao cái túi bóng, tao buồn nôn tao buồn nôn quá trời luôn! Hahahahahaha....

Rồi bọn hắn ôm bụng cười sằng sặc, hắn với tên Dark cứ gọi là lăn ra mà cười như mấy thằng bệnh, còn Teo thì ngơ ngác:

- O... lấy bó được không?

... Bình....

- Thằng ngu! _ Teo đập cho hắn một cái rồi quát lên.

Lúc đó Ken cũng lên tiếng:

- Chúng mày thích cười chứ gì? Được, để xem chúng mày có cười được nữa không?

Và cứ thế, hai bên cãi nhau loạn xạ ngậu. Trong lúc đó thì Tin vội vàng dựng hết đồng bàn ghế đổ lên ngay ngắn nghiêm chỉnh không lát nữa cô giáo vào thì lại có chuyện không hay (chung quy Tin vẫn là chu đáo nhất).

Đang đến đoạn cao trào sắp sửa lao vào đánh nhau đến nơi thì cô giáo bước vào lớp và nhờ thế mà cuộc ẩu đả mới không diễn ra.

Trong giờ học, sáu người bọn hắn thỉnh thoảng lại quay ra lườm nguýt nhau. May mà không ngồi gần nhau chứ không thì... Chẹp!

Đang ngồi ngậm bút thì... Bụp... một cuộn giấy vo viên bay thẳng vào đầu Ken, hắn bực tức nhìn sang thì biết ngay là tên Teo đang nhe răng ra cười. Hắn vừa lườm vừa cúi xuống nhặt cuộn giấy tính... ném trả thì chợt trông thấy trên cuộn giấy có ghi chữ. Mở ra, hắn, Kun, Kin châu đầu vào nhau để đọc: "Chiều tối nay hẹn nhau ở đằng sau Học viện giải quyết!!!"

Kun, Ken, Kin tuy cũng muốn nhảy vào "giải quyết" lắm nhưng vẫn hơi sợ. Nhờ Hiệu trưởng biết được, thế nào rồi cũng bị kỷ luật cả lũ, nhẹ thì đình chỉ một tuần giam mình trong KTX mà nặng thì đuổi học như chơi. Thế là cuộc thảo luận sôi nổi diễn ra.

- Ê, có đi không mày? _ Kun hào hứng hỏi, ổng chắc muốn đi lắm.

- Từ từ, phải cân nhắc đã _ Ken xoa cằm suy tư.

- Tốt nhất là không đi! _ Kin vẫn là người sáng suốt nhất.

Nhưng không đi thì ba thằng kia lại bảo hèn, thật ra thì ba thằng kia đã tính trước rồi, biết bọn này không dám nhận lời nên mới cố tình “ra tay” trước, cái này cũng là do tên Dark nghĩ ra chứ hai thằng Chen với Teo chắc không nghĩ nổi đâu.

....Bụp.... Một cuộn giấy khác bay vào đầu Kun, hắn nhặt lên và giở ra đọc : “Haha... mấy thằng hèn không dám đi kìa”

- Này thì không dám!

Kun lăm bằm rồi viết đánh toẹt chữ “OK” vào mảnh giấy kia, vo viên lại rồi nhắm đầu thằng Teo mà ném.

Teo nhặt mảnh giấy rồi mở ra xem. Xem xong, lúc đầu thì hắn cũng hơi ngạc nhiên vì bọn này dám nhận lời, nhưng rồi hắn lại cho đó là chuyện bình thường vì nếu là hắn thì hắn cũng nhận lời, một thằng đàn ông bị kích như thế thì chả thằng nào để yên đâu.

Teo quay sang nháy mắt với Ken:

- Được thôi, anh chiều chú!

- OK! __ Ken đáp trả.

Vậy là một trận đấu đã được ấn định.

40. Chương 40

Cháp 40:

Chiều

Bu đang cười toe toét cùng Han chơi bóng rổ thì chợt Tin tức tốc chạy vào “bấm báo”:

- Hội trưởng, đằng sau Học viện đang sắp xảy ra đánh nhau..._Tin vừa nói vừa thở không ra hơi, chắc là cậu phải chạy học tốc lắm đây.

Nghe đến hai chữ “đánh nhau” là Bu đã nổi da gà, nhỏ vội vàng hỏi:

- Ai?Ai đánh ai...?

- Teo, Dark, Chen, Ken, Kun, Kin....

Trời ơi hắn nói như là bắn tên vậy, lưỡi rúu cả lại, nghe xong Bu toát mồ hôi, nhỏ buông vội quả bóng xuống rồi tức tốc chạy đi, Han cũng lo lắng chạy theo xem thế nào...

Tại khu đằng sau Học viện.

Đám đông học viên đang vây quanh sáu con người, một bên là ba hoàng tử dễ thương (ọe) và một bên là ba đại ác ma đáng yêu (mắc ói).

Quang cảnh bây giờ có thể nói là rất đẹp, rất rất đẹp, một cảnh tượng hùng vĩ vô cùng. Trước hết, ta hãy nói về thiên nhiên cái đã: có sông (cổng nước), có núi (nóc nhà), có cỏ cây hoa lá, có bầu trời thăm thẳm, mây nổi mây tạo thành những dải óng ả trong ánh chiều tà. Xung quanh có các mỹ nữ, các công tử phong lưu vây quanh lấy sáu vị anh hùng, gió thổi vì vu cuốn lá cây bay xào xạc...Bây giờ ta mới nói đến nhân vật chính, những anh hùng của thời đại.

Hình tượng được khắc họa rõ nét nhất là dáng đứng sừng sững của cả sáu người. Thần thái toát ra khiến ai nấy đều phải lắc đầu tấm tắc khen.

Hai phe, mỗi phe ba người đứng đối diện cách nhau khoảng 5 mét. Không một tiếng nói phát ra nhưng ánh mắt ai nấy đều lạnh như băng và bàn tay thì đều nắm thành hình nắm đấm, từng đường gân nổi lên thật là mạnh mẽ và đầy quyến rũ. Trên tay mỗi người đều được trang bị một loại vũ khí vô cùng hiện đại... e hèm... đó là : Kiếm siêu nhân, chất liệu: nhựa. Đặc biệt mỗi người cũng mang một bộ quần áo đậm chất siêu nhân, áo phong và quần đùi với một màu sắc chủ đạo, nhưng bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng cùng màu nữa, tất cả toát lên vẻ đẹp trai ngời ngời...

*Giới thiệu nhân vật:

- Phe chính nghĩa: siêu nhân Gao.

. Ken: siêu nhân đỏ

. Kun: siêu nhân vàng

. Kin: siêu nhân xanh.

- Phe phản diện: siêu nhân cuồng phong.

. Teo: siêu nhân đen

. Dark: siêu nhân trắng

. Chen: siêu nhân...hồng

— — —

Siêu nhân đen hầm hằm nét mặt, cầm thanh kiếm trên tay vuốt một đường tuyệt đẹp rồi nói bằng thứ giọng khàn khàn:

- Cuộc chiến... bắt đầu.....!!!!

Sau tiếng hô của siêu nhân đen, tất cả các anh em siêu nhân của hai phe đều đồng loạt tuốt thanh bảo kiếm của mình ra, rồi kèm theo đó là tiếng hét long trời lở đất:

- Anh em... xông lênnnnnnn!!!!!!

Liền sau đó là tiếng chân chạy huỳnh huých của các siêu nhân, đầy uy lực và oai phong lẫm liệt. Khoảnh khắc hai bên giao nhau, trời bỗng đâu nổi lên một cơn giông tố, mây đen kéo đến ùn ùn, bụi phủ mịt mờ....

Đám học viên như đứng chết sững, tất cả đều im lặng chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng này...

Cuộc chiến này quả là đầy cam go, vì số lượng người giữa hai phe là bằng nhau nên tất cả từ giao chiến hỗn loạn chuyển sang đấu tay đôi.

Siêu nhân vàng (Kun) hiện đã áp sát kiếm với đối thủ là siêu nhân hồng (Chen), ánh mắt Kun như mang đầy sát khí. Kun không biết võ nên hấn rất khôn, chọn ngay người cũng... không biết võ, hơn nữa còn bị khuyết tật một chân.

Kun nở một nụ cười mà theo các nữ sinh gọi là: vô cùng tuyệt mỹ, nụ cười có thể giết chết biết bao nhiêu đứa con gái nhưng là ngoài những đứa con gái trong Học viện M.K.W ra. Hấn nói mỉa:

- Con trai mà mặc đồ màu hồng, không biết nhục!

Đáp lại lời hấn, Chen tuy thậm thọt nhưng hấn cũng không vừa, hấn cũng nở một nụ cười khiến các fan nữ ngây ngất lần nữa:

- Người anh em, đã là anh hùng thì không phân biệt màu sắc... anh thấy chú mặc màu vàng cũng rất là nổi đấy!

- Haha! __ hai thằng cùng cười vang, sau đó rất nhanh lấy lại bộ mặt hình sự.

... Cheng...

Hai thanh kiếm áp sát vào nhau hơn, ánh mắ sắc lạnh khiến người khác phải rùng mình, ai nấy đều dùng sức đẩy đối phương mạnh hơn nhưng chưa ai ngã.

- Đừng nhiều lời, mau chiến đi! __ Kun hất hàm nói bằng thứ giọng vô cùng quyết tâm.

Tuy khí thế là thế mà siêu nhân vàng và siêu nhân hồng vẫn đứng bất động trong tư thế như vậy mà không ai ra tay gì hết (thì có biết võ đâu ^^).

Chợt hai thằng ghé sát vào nhau hơn khiến người ta tưởng là hai thằng đang đe dọa nhau nhưng họ đã nhâm, Chen thì thăm với Kun:

- Anh biết chú đang nghĩ gì.
- Thử nói xem! __ Kun cười, một nụ cười rất chi là đều.
- Này nhé __ Chen tiếp __ trận quyết đấu này mỗi phe có tận ba người...
- Đúng.. đúng... __ Kun vuốt cằm hưởng ứng.

Chen hài lòng nói tiếp:

- Cả bốn người kia đều giỏi võ, còn hai thằng chúng ta lại không có võ, và đặc biệt là hai chúng ta đều rất đẹp trai, không thể làm hỏng khuôn mặt này được __ siêu nhân hồng nói trong sự tự đắc.
- Chí phải! __ Kun gật đầu cái rụp.
- Vậy thì hai thằng chúng ta không còn việc ở đây nữa, trận quyết chiến này cứ giao cho bốn thằng kia là được rồi! __ Chen nói như kiêu mình thông minh lắm.
- Chuẩn luôn! Chú rất hợp ý anh! __ Kun reo lên.

Liền sau đó, hai thằng cùng rửa tay gác kiếm, tay bắt mặt mừng thân mật lắm, rồi cả hai khoác vai nhau rời khỏi “sân đấu”, lại ngồi bàn đá gác chân chữ ngũ vừa đánh cờ vừa uống nước trà, trước khi đi Kun còn nói vọng lại với bốn đứa kia:

- Tao bị thương rồi nhá!
- Tao cũng thế! __ Chen tiếp.

Nói rồi, hai thằng nháy mắt nhau cười khà khà rất chi là gian. Nhưng thôi, ta hãy ngừng quan tâm đến hai thằng hèn này mà chuyển sang bốn siêu nhân đang oánh nhau ác liệt phía kia đi.

Ngược lại với “tình hữu nghị” giữa Chen và Kun, bên này, cả bốn siêu nhân đang tích cực đấm đá nhau tóe bụi. Phía siêu nhân đỏ (Ken) và siêu nhân đen (Teo) vừa mới xông ra đã lao đầu vào mà đánh nhau không thương tiếc. Teo thì khỏe như trâu một khi hấn nổi điên lên còn Ken thì cũng không vừa, trong ba hoàng tử thì Ken giỏi võ nhất nhưng không tinh tế bằng Kin, Ken hay nóng vội và khinh địch nhưng được cái là dai sức nên đấu với một tên điên đại như Teo là hợp nhất rồi.

Hai thằng đó vừa xông vào nhau thì hai thanh kiếm nhựa cũng gãy làm đôi luôn =.=

- Kiếm đứt! __ hai thằng cùng quát um lên tức giận rồi đành lẫn xả vào nhau đánh tay không trong khi Kin và Dark thì vút kiếm đi ngay từ đầu luôn rồi.

Những cú đá, đấm cứ đưa ra từ người này thì người kia cũng đỡ được luôn nên cũng chưa ai bị thương nặng gì cả. Các học viên thì được chứng kiến màn biểu diễn võ thuật đẹp mắt. Đặc biệt là Dark với Kin, cả hai đều thoát ẩn thoát hiện, ra đòn bất chợt mà nếu là người khác thì chỉ có nước ăn trợn. Nhưng hai người này thì khác, cả hai đều nhanh nhạy cực kì và quan sát từng chuyển động của đối phương, khuôn mặt lạnh như tiền khiến người ta phải rung động, cả nam lẫn nữ đều nhìn theo đắm đuối. Một số người thì lắc đầu tiếc nuối “Đẹp trai thế mà sắp bị kỷ luật!”

Lúc đó thì bọn Sasa và Mimi cũng vừa bước tới. Mi và Na vừa tắm xong nhận được tin từ Hội học sinh thì vội vàng phi thân xuống luôn (tất nhiên là mặc quần áo rồi) còn Bu thì hốt ha hốt hải, mặt tái mét khi nhìn thấy cảnh đang diễn ra.

- DỪNG LẠI! *Tuýt*

Bu lấy hết sức mà chen vào đám học viên rồi hét toáng lên. Tiếng hét của nhỏ kinh khủng đến nỗi cả lũ học viên phải ôm đầu bịt tai lại nhưng hình như chẳng xi nhê gì với bốn tên kia, cả lũ vẫn lao vào nhau với những hành động bạo lực như trong phim kiếm hiệp ý. Ai cũng nung nấu ý chí phải thắng bằng được đối phương, để rồi có bị đuổi học cũng cam lòng.

Đó là một sự đánh đổi quá liều lĩnh phải không? Nhưng đối với những tên con trai coi trọng sĩ diện thì đó là sự đánh đổi quá đương nhiên!

Bu, Na, Mi bắt lực nhìn bọn hấn đánh nhau, cùng là con người, tại sao lại phải dùng đến bạo lực mà không nói chuyện với nhau một cách tử tế? Sốt ruột nhìn bọn hấn, chỉ sợ có điều gì không may xảy ra.

- Tin, cầm áo cho tao!

Nãy giờ đánh nhau nóng quá nên Ken liền cởi chiếc áo choàng đồ ra mà vứt cho Tin, vứt xong thì hấn lại lao vào đánh tiếp.

- Khoan đã! __ ba tên còn lại đồng thanh và cùng cởi áo vứt ra ngoài. Xong đâu đấy thì trận đấu quyết liệt lại được tiếp diễn mà không có giờ nghỉ giải lao.

Tin vội đỡ lấy áo của Ken, hấn nhăn nhó như khi ăn ớt trong khi Bu, Na, Mi thì đang nghĩ cách để cản mấy thằng dở hơi kia lại, thế này thì chỉ còn cách gọi Hiệu trưởng thôi, mấy ông bảo vệ vừa xông vào ngắt luôn ra đấy rồi.

Sa đứng bên cạnh Tin đang theo dõi trận đấu một cách rất chăm chú và thích thú. Chợt thấy Ken ném áo cho Tin, nhò nháu mày rồi đôi mắt nhỏ sáng lên.

Nhỏ ngọt ngào nói với Tin:

- Anh Tin, để em cầm giúp cho!

- Ủ may quá! __ rồi Tin vứt luôn áo Ken cho Sa, bận tâm làm gì, trận đấu đang đến phần gay cấn khi Teo vừa bị dính một cú đập thẳng mặt của Ken.

Sa mừng rỡ đón lấy chiếc áo từ tay Tin, nhò nhó ra rằng... Ken vẫn hay để điện thoại... trong túi áo...

.
. .

Bỗng đâu trời nổi sấm sét ầm ầm... mưa xối xả như trút hết cả nước từ trên trời xuống =.= Lũ học viên sợ hãi chạy tán loạn, với họ, chạy thoát khỏi cơn giông này vẫn hơn là xem đánh nhau. Thế là từ một nơi đông nghịt người giờ chỉ còn lại 9 người: 4 người đang đánh nhau, thêm cả Mi, Bu, Na, Han và Tin nữa. Bốn người kia dường như không có ý định dừng lại mặc dù đã ướt nhẹp hết cả người.

- Chết tiệt! __ Bu bực tức quát __ điện thoại mất sóng rồi, hiệu trưởng thì không biết đi đâu, không có ở trong phòng...

Một tiếng sét vang trời nổi lên, chớp rạch ngang trời, Na, Bu hoảng hốt tọt độ núp sau người Mi. Sau tiếng sét, một cành cây cực to kêu răng rắc... nó hình như... sắp gãy... và... nếu nó gãy... thì sẽ rơi vào trúng người mấy tên kia....

....Rắc....

Điều không mong nhất đã xảy ra, cái cành cây cổ thụ không biết đã bao nhiêu năm tuổi nay đã lìa cành... nó đang rơi... và đích đến... là Teo, trong khi hấn đang cố đứng dậy vì vừa dính một cú lên gối của Ken, hấn không để ý đến chuyện sắp xảy ra với mình. Nếu cành cây nặng ước chừng mấy chục cân này rơi vào đầu hấn từ độ cao ấy... thì hấn... chỉ có chết... Trong khi đó, Ken, Kin và Dark vẫn tiếp tục cầm cự với nhau.

Nhanh như một tia chớp, với năng lực được huấn luyện từ nhỏ, không nghĩ gì nhiều, một bóng người nhỏ nhắn nhưng đầy dũng mãnh lao đến, người đó không bao giờ nhìn thấy chết mà không cứu...tuy đó chỉ là một cô gái bé nhỏ...

.....Xoẹt... Rầm.....

Khoảnh khắc cành cây đổ rạp xuống... ai cũng nín thở đến cầm lạnh... bất động...không còn ai ý thức được điều gì đang diễn ra nữa... vì nó quá kinh khủng...

Tất cả chỉ còn là một khoảng trời đen kịt mây mù...

Tất cả chỉ còn là gió thoảng qua... xào xạc...

Tất cả chỉ còn là nỗi đau...

Khi một ai đó... ngã xuống... vết máu dài chảy ra...

41. Chương 41

Chap 41:

Hốt hoảng... Diên đại... Mê man....

Những con người còn lại sợ hãi đến run người, những tiếng hét giờ cũng đã bị tiếng sấm sét át đi... Hãn quỳ xuống, nâng người con gái đó lên. Tất cả diễn ra nhanh quá. Hãn không kịp nhìn thấy gì cả, cho đến khi cô bé lao ra.

Teo vừa thoát chết, thoát khỏi cánh tay của Tử thần. Khoảnh khắc đến với hãn chớp nhoáng khiến đầu óc hãn như u mê, có người vừa cứu hãn, có người vừa đẩy hãn ra khỏi tay Thần chết. Không, hãn không tin. Sau bao nhiêu điều hãn làm, sau bao nhiêu rắc rối hãn gây ra, vẫn có người muốn cứu hãn ư? Vẫn có người xem hãn là bạn... không phải thù... Hãn đã sai ư? Là hãn suy nghĩ chưa chín chắn, hay tại hãn lúc nào cũng muốn thể hiện bản thân? Giờ đây, khi vừa đối diện với cái chết, phải chăng hãn mới thấy mình xấu xa tới mức nào... Hãn hồi hận. Hãn day dứt. Tại sao lại cứu hãn? Tại sao lại dùng sự bao dung đó làm hãn khó chịu như thế này? Hình ảnh cô bé đó nằm dưới làn mưa với vết máu loang lổ.. Lần đầu tiên hãn thấy nghẹn nghẹn... lần đầu tiên hãn thấy xót xa... lần đầu tiên hãn biết thế nào là tình yêu giữa con người với con người, thứ tình cảm mà trước đây hãn luôn cho là một thứ xa xỉ...

Tất cả đã đi hết, chỉ mình hãn mọp dưới cơn mưa...

— — —

— — —

Phòng y tế học viện Milky Way.

Đừng lạ vì sao người bị thương lại không được đưa đi bệnh viện, hay nói chính xác hơn là không cần. Ở đây có đầy đủ các loại máy móc hiện đại, giải thích vì sao phòng y tế mà lại to khủng bố đến thế. Hơn nữa, có cả một đội ngũ y tá và bác sĩ giỏi để phòng trường hợp bất trắc, khi có người bị thương, lập tức sẽ được cấp cứu kịp thời mà không phải đến bệnh viện cho... tốn thời gian ^^! Tất nhiên cũng chỉ có thể cấp cứu những chấn thương thông thường chứ ví dụ mà bị lòi ruột là vẫn phải đến bệnh viện à nha.

Ai nấy đều lo lắng cho Mi nhưng bị bác sĩ đuổi ra ngoài hết.

Người đã bế Mi vào phòng “cấp cứu” không ai khác chính là Kin. Phía bên ngoài, ai nấy đều hốt hoảng tột độ, lộ rõ cả trên khuôn mặt, chỉ có Kin là mặt không biểu cảm gì hết. Lũ học viên biết chuyện thì ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc, chạy ục ục xuống xem thế nào nhưng đều bị Ken và Kun đuổi ra ngoài hết.

- Hức.. hức... hức...

Bu và Na ôm nhau ngồi khóc nức nở, tiện tay mỗi đứa lấy luôn áo hai tên bên cạnh mà lau nước mắt và xì nước mũi khiến Ken và Kun khó chịu muốn chết.

- Huhu... sao.. hức... sao Mi lại nhào ra cứu hãn ta để cả cái cành cây nó đập vào người cơ chứ? _ Bu ôm mặt khóc rống lên.

- Mi sẽ không chết.. hức... đúng không?

Na cũng gào lên rất kinh khủng.

Bọn hãn chỉ thở dài nhìn nhau, Kin tuy không biểu lộ ra sắc mặt nhưng trong lòng hãn đang nóng như lửa đốt. “Cô nhất định phải tỉnh lại, đồ ngốc!” Hãn chỉ biết nắm chặt chiếc vòng cổ và cầu mong điều gì đó...

Một tiếng sau, Na với Bu tưởng khóc hết nước mắt được rồi thì ông bác sĩ cuối cùng cũng chịu bước ra. Nhìn mặt ông còn lạnh hơn cả mặt Kin ý chứ. Cả lũ vừa lo sợ vừa hồi hộp chuẩn bị nghe kết quả từ bác sĩ.

Na nhào ngay đến lay lay cổ ông bác sĩ rồi hỏi dồn dập:

- Thế nào rồi? Mi có chết không? Có chết không?

- Ax.. khụ... khụ....

Mặt ửng tím tái tưởng chết đến nơi khi bị con nhỏ Na bóp cổ không thương tiếc.

- Buông ra! Cô có để ông ấy nói không? Hay muốn ông ấy cũng nhập viện luôn hả? _ Kin giằng tay Na kéo ra, trong ánh mắt hằn là một ngọn lửa đầy tức giận khiến Na phải rùng cả mình. Lại thêm một lần nữa hằn không làm chủ được bản thân.

Na đang ngơ ngác thì được một bàn tay khác kéo vào lòng:

- Bình tĩnh đi! _ Kun xoa đầu nhỏ khiến nhỏ tủi thân quá khóc nức lên, xì đầy nước mũi vào cái áo siêu nhân của hần. Haizzz

Lấy lại được hơi thở rồi ông bác sĩ mới từ tốn nói (người ta đang sốt ruột chết đi được mà ổng còn bày đặt)

- Bạn các cô cậu... haizzz... _ ổng thở dài thểu não.

- Bạn tôi làm sao??? _ tất cả “bạn của Mi” đều đồng thanh.

- Bạn cô... haizzz _ ổng ôm đầu đau khổ. Rồi như ức chế quá ổng hét toáng lên _ bạn các cô cậu bị gãy xương bả vai không chết nhưng vừa đặt nằm lên giường bệnh chuẩn bị phẫu thuật thì tự dưng bật dậy lấy cái tay không gãy mà cào mặt tôi kêu không cho tôi động vào người cổ... Người đầu mà đã man đau như thế mà tỉnh ngay được lại còn đánh người ta nữa chứ! _ ổng tuôn một tràng.

Cả lũ ngớ người. Ổng lại tiếp:

- Xong rồi! Bây giờ thì vui rồi nhá, tiêm thuốc mê mãi mới có tác dụng tôi mới làm việc được. Giờ cổ ngủ rồi, lát vào mà thăm, tôi đi!

Nói rồi ổng khó chịu bước đi.

- OH YEAHHHHHHH!!!!!!!!!!

Ổng vừa đi xong thì cả lũ thi nhau hét toáng lên, đứa này nhảy vào ôm cổ đứa kia muốn nghẹt thở luôn. Ôi bọn nó vui quá mà! Mi vẫn còn đánh ông bác sĩ này là tốt rồi. Mà kể con bé cũng gan thật, gãy xương chứ có phải đùa đâu mà vẫn còn như thế được. Cả lũ sung sướng hú hét ầm ĩ khiến ông bác sĩ phải quay lại lau bầu :“điếc cả tai!”

Một lúc sau nữa thì mấy cô y tá cũng đi ra và nói:

- Cô bé tỉnh rồi đó, các em vào thăm đi!

- Vâng ạ!

Thế là cả lũ khoác vai nhau bước vào. Mi nằm đó, trên chiếc giường màu trắng tinh, mái tóc hoe vàng xõa ra trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng nhợt nhạt. Một bên cánh tay phải bó bột trông đến tội. Nhỏ nhắm hờ mắt về một mối. Cả lũ chần chừ không biết có nên đến gần không vì sợ nhỏ này lại điên lên mà oánh cho thì chết. Nhỏ này tính khí thất thường lắm, không ai biết được trong cái đầu kia nhỏ đang nghĩ gì đâu.

- Không mau qua đây còn đứng đó! _ nhỏ ra lệnh trong khi mắt vẫn nhắm.

- O.. tôi đi tắm đây, nãy đánh nhau người bẩn quá! _ Ken với Kun tính bài chuẩn trước, trông cái điệu bộ nhónày như chỉ trực xông vào táng người ta vậy.

- Ấy đến giờ ăn rồi, tôi phải đi... tuyết còi đây! _ Bu cong mông chạy lẹ.

- Na đi lấy đồ ăn cho Mi nha! _ bà này cũng chuẩn trước.

- Ờ, em nghỉ nha, anh có chút việc! _ Han cười cười.

- Các người... biến hết đi!!! _ Mi từ trên giường quăng hết gối xuống.

“Biết ngay mà!” _ bọn kia nghĩ bụng rồi chuẩn lẹ.

Vậy là trong phòng chỉ còn Mi và Kin.

- Sao anh không đi luôn đi! __ Mi khó chịu nói.

- Ô... tôi... __ Kin lúng túng không biết nói gì.

Định bước đi nhưng không nổi, muốn quay lại thì không đành, rốt cuộc không biết làm thế nào cả.

Mi thở dài rồi nói:

- Thôi anh ngồi xuống ghế đi!

- Ừ..m..

Kin ngồi xuống cái ghế cạnh giường bệnh. Tự nhiên không khí chùng hẫng xuống, không ai nói câu gì, cả hai cứ yên lặng như thế cho đến khi Mi hỏi:

- Cô gái hôm trước... là ai thế?? __ hỏi xong câu này Mi mới thấy ân hận, không đâu lại hỏi chuyện riêng tư của người ta.

- Cô gái nào?

- Là cô gái hôm đứng với anh ở đằng sau học viện ấy! __ đã đâm lao thì đành theo lao vậy, Mi ngoảnh mặt đi nơi khác để che giấu khuôn mặt đang dần chuyển sang sắc đỏ

- À, đó là cô gái đã lớn lên bên tôi từ nhỏ, nhà cô ấy ở ngay cạnh nhà tôi.

- Thế à.. __ Mi nói bằng một thứ giọng rất nhẹ, ánh mắt nhìn xa xăm.

Lại không biết nói gì nữa.

Bỗng nhiên.... Rầm....

Cánh cửa phòng y tế bật mở.

Đứng sừng sững trước cửa phòng là Teo, Chen, và Dark, trông thẳng nào thẳng nấy hung tợn lắm.

- Cút! __ Kin lia đôi mắt sắc lạnh thản nhiên nói.

Bọn hắn vẫn đứng trơ ra, mắt dán vào cô bé đang nằm trên chiếc giường bệnh.

- Tao nói cút! __ Kin gần từng chữ, hắn sắp sửa lao ra chiến với bọn này trận nữa.

- Khoan đã! __ Teo quát mắt ra hiệu.

Rồi hắn lạnh lùng tiến đến gần phía Mi nằm, ánh mắt gần lên những tia màu đỏ.

- Tránh ra! __ Kin quát.

- Tôi sẽ không làm hại cô ấy! __ Teo nói.

Mi ra hiệu cho Kin lùi lại phía sau, rồi Teo vẫn tiếp tục tiến tới chỗ Mi, hắn đi đến sát bên giường bệnh và nhìn Mi chằm chằm. Mi cũng dùng đôi mắt thách thức nhìn lại hắn.

- Tỉ tỉ! __ bắt chợt, hắn quỳ mọp xuống bên chiếc giường bệnh làm ai nấy sững sờ há hốc mồm.

Hắn dập đầu đúng ba phát rồi ngược lên, rưng rưng nói:

- Kể từ ngày hôm nay, hãy cho phép đệ gọi tỉ là đại tỉ, được không? Đệ không biết phải nói gì, nhưng đệ chỉ biết rằng, đệ đã rất....đệ rất bối rối khi tỉ cứu đệ.. Tỉ biết đấy... đệ... __ Có vẻ hắn rất khó khăn mới nói được câu này __ đệ cảm ơn tỉ!

Mi ngó người nghe hết câu hắn nói thì suýt mắc nghẹn. Nhỏ ngầy người ra giấy lát mà không biết phải nói gì.

- Tỉ, nếu tỉ không coi đệ là đệ thì đệ sẽ quỳ ở đây mãi mãi __ ánh mắt hắn toát lên vẻ kiên định và trung thành.

- Ô... nhưng.. anh hơn tuổi tôi mà... __ thì ra này giờ nhỏ thắc mắc chuyện này.

- Có hề gì, đệ muốn coi tỉ là tỉ tỉ của đệ, mãi mãi...

Nghe xong lời hắn nói, Mi vui lắm, nhỏ không ngờ mình có thể cảm hóa được một con người dữ dằn như thế.

- Ok_ nhỏ nháy mắt cười _ đệ mau đứng dậy đi!

- Ôi tí chấp nhận rồi sao? Ôi vui quá! _ hắn reo lên như trẻ con. Rồi quay lại với tên Chen và Dark, hắn nói _ còn không mau quỳ xuống nhận đại tỉ?

- Đại tỉ!!! _ cả hai thằng kia cùng quỳ xuống chống một tay giống Teo, điệu bộ hết sức trung thành.

Khi Mi xông ra cứu Teo Dark cũng ngạc nhiên lắm nên hắn không lạ gì khi Teo hành động thế này. Còn Chen thì lúc đó đi uống trà nóng với Kun nên không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng Teo đã ra lệnh thì làm sao hắn dám không nghe? Thế là một cảnh tượng cực kỳ cảm động đã diễn ra tại phòng y tế.

- Được rồi, đứng lên cả đi mà! _ Mi mỉm cười nói.

- Cảm ơn tí tí!

42. Chương 42

Chap 42:

Phòng KTX của Sa, Li, Nu....

Cầm lên chiếc điện thoại của mình trong tay, ba đứa chụm đầu lại và hồi hộp mở album ảnh ra xem cái ảnh đó đã bị xóa hay chưa, mong là chưa, còn nếu bị xóa rồi thì... cũng không sao, vì ít ra Sa cũng đã lấy lại được điện thoại của mình mà không phải gọi cho bố mua điện thoại khác, và cơ hội chụp được những bức ảnh như thế vẫn còn nhiều cơ mà.

Nhưng có vẻ ông trời rất ưu đãi “người tốt” thì phải, bức ảnh đó vẫn còn, chưa bị xóa. Quá tốt rồi, ba nhỏ mỉm cười đập tay nhau, ngày mai, tấm ảnh này sẽ được in ra thành nhiều bản, phóng to lên và sẽ được dán khắp cả trường.

— — —

Tại canteen.

Vì hôm nay thiếu Mi nên bữa ăn cũng mất vui, Han, Na, Bu chỉ ngồi ăn trong im lặng, nói gì thì nói Mi bị thương cũng không phải nhẹ, may mà cành cây đó rơi sượt qua vai chứ không vào đầu, không thì bây giờ mấy đứa chẳng thể an tọa mà ngồi ăn thế này đâu. Na đang định bê đồ ăn lên cho Mi thì từ đâu Chen xông xộc chạy vào như thằng trốn trại, hắn lại gần mấy đứa rồi nói:

- Đưa suất ăn của đại tỉ tới đây!

Cả lũ tròn mắt nhìn hắn không hiểu hắn đang nói cái gì, đại tỉ nào? Chẳng là Teo sai hắn đi lấy cơm cho đại tỉ còn Dark và Teo ở lại... đấm lưng. Mấy tên này chu đáo phải biết. Thấy bọn kia cứ đực mặt ra nhìn hắn, hắn liền liền thoáng:

- Đồ ngu, tôi nói đưa cơm của đại tỉ Mimi đây, tôi đem lên cho tí ấy ăn.

Nói xong, hắn vênh mặt, chẹp, cuối cùng thì hắn cũng được một lần chửi người khác là ngu chứ không phải bị Teo chửi ngu nữa.

- Đại tỉ Mimi??? _ cả lũ ngơ ngác.

- Chứ còn gì nữa. Nói cho các người biết, bây giờ Mimi là đại tỉ của ba chúng tôi: Chen, Teo, Dark, cho nên mấy người hãy nhớ lấy, ai bắt nạt đại tỉ tụi tôi không tha cho đâu!

Mấy đứa kia nghe xong thì cứ tròn mắt nhìn nhau, cuối cùng Na bảo:

- Tin được không đây?

Chen chưa kịp trả lời thì Kin ở đâu bước đến:

- Hấn nói thật đấy!

- Ồ đây! __ Na đưa suất cơm cho Chen mà nhỏ cứ như người mất hồn, chắc tại sốc quá.

Chen hãnh diện nâng niu đồng đồ ăn như nâng vật báu rồi hấn khắp khiêng chạy đi. Rõ khổ!

Mấy đứa lại tiếp tục ngồi ăn và lại im lặng, suy nghĩ xem tại sao mấy thằng man rợ như ba thằng đó lại có thể như vậy, chắc tại khi con người ta nhận ra lỗi lầm của mình thì họ sẽ thay đổi chăng?

Đang cầm đầu vào mà nhai thì nghe thấy tiếng loa thông báo:

- Mời ba em Ken, Kun, Kin lớp 11ak30 và 10 em trong Hội học sinh lên phòng Giám hiệu.

Biết ngay mà, đến giờ xử tử rồi đây, chắc Hiệu trưởng gọi lên kỷ luật đây mà. Bu và Na chán nản đứng dậy thở dài, bên bàn bên kia bọn hấn cũng tương tự, dù sao cũng chuẩn bị tâm lí cả rồi.

Mấy đứa khoác vai nhau kiểu anh hùng ra trận, có chết cùng chết, và hiên ngang bước đi, nhưng chợt Na nói:

- Ấy, Na buồn đi vệ sinh, mọi người đi trước đi nha, lát Na lên sau.

- Ủ, nhanh lên nhá!

Rồi cả bọn kéo nhau đi còn Na thì chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Sau khi đã giải quyết xong nỗi buồn, đang rửa tay thì một bạn nữ sinh bước vào, khẽ vỗ vai Na:

- Bạn là Nana phải không?

Na quay lại nhìn cô bạn rồi trả lời:

- Ủ, đúng rồi!

Cô bạn liền lấy ra một tờ giấy rồi đưa cho Na, nói:

- Có người gửi bạn cái này!

- O...

Na đang định hỏi xem đó là ai thì cô bạn đã chạy thẳng đi mất rồi.

Mi tò mò mở tờ giấy ra xem: “Có người đang gặp nạn ở bể bơi! Hãy đến cứu người đó và chỉ được đi một mình thôi!”

Sắc mặt Na trở nên xám ngoét, nhỏ tè hết cả người, lo lắng và sợ hãi. Tại sao lại gặp nạn trong bể bơi lúc này, và tại sao lại chỉ có mình Na được đến cứu? Chuyện không hay rồi. Không suy nghĩ gì nhiều nữa, Na chạy vụt đi.

- O... em vẫn chưa đi lên phòng Giám hiệu sao? __ trông thấy Na học tốc chạy đi nên Han hỏi.

- O, vâng...

Na đáp trong sự rối loạn tột cùng, bởi tâm trí nhỏ chỉ nghĩ đến từng dòng chữ trong tờ giấy vừa rồi.

Trong khi đó, một bóng đen đang mỉm cười với một ý nghĩ vô cùng xấu xa trong đầu: “cô rất sợ nước, đúng không Nana?”

.

.

.

Tại phòng Giám hiệu.

... Rầm....

Hiệu trưởng Lisa cùng với hai Hiệu phó vừa đi họp về, nghe được tin không hay thì tức giận mà đập bàn cái rầm. Loạn rồi, loạn hết cả rồi. Từ trước đến nay trong cái học viện danh giá này chưa bao giờ xảy ra

chuyện học sinh đánh nhau ngay trong học viện thế này, đã thế còn có người bị thương nữa chứ (ơ tại cái cây mờ). Chuyện này mà đồn ra ngoài thì sẽ ra sao? Cái học viện này thành cái gì? Bà cất giọng nói lạnh lùng:

- Sáu học viên vừa đánh nhau tiến lên đây!

Cả sáu thằng nhìn nhau rồi không ai bảo ai cùng tiến lên trước một bước, đứng ngang hàng nhau chuẩn bị lãnh án. Nếu như lúc trước sáu thằng là thù địch của nhau thì bây giờ trông sáu thằng đoàn kết đến lạ, chắc tại số phận sắp giống nhau nên thằng nào thằng nấy đều có chung một tư tưởng.

- Nói cho tôi biết tại sao các cậu lại đánh nhau??

Không biết trả lời thế nào, sáu thằng thì thào rỉ tai nhau:

“Nói sao giờ?”

“Mày nói trước đi!”

“Mày nói đi!”

“Mày ý...”

- Thôi đi! __ cơn giận của Hiệu trưởng bốc lên ngàn ngụt __ trả lời nghiêm túc cho tôi.

Sáu thằng xanh mặt nhìn nhau rồi cuối cùng cố Hội trưởng Kun liền đứng lên nói:

- Dạ thưa Hiệu trưởng, bọn em chỉ trêu đùa nhau chút cho vui thôi ạ, hoàn toàn không như Hiệu trưởng nghĩ.

Lập tức cả lũ nhao nhao: - Đúng đó... đúng đó ạ!

- Vậy sao? __ bà Lisa nghiêm mặt __ vậy thì... cái này là sao? __ vừa nói bà vừa chỉ vào vết thâm đen sì trên mắt Teo __ Cái này nữa.. __ lần này là vết máu khô trên khoeo miệng Kin __ Đây! Đây! Đây nữa... __ bà chỉ vào vết thương trên người từng thằng rồi nói tiếp __ đừng nói với tôi là các cậu trêu đùa nhau đến mức đó nhé!

Mấy thằng giật mình thon thót. Kiểu này tiêu rồi, thôi cố được đến đâu thì đến, lập tức cả lũ khoanh tay lại và cúi gằm mặt xuống:

- Chúng em xin lỗi cô, từ lần sau chúng em không thế nữa!

Hiệu trưởng giãn nét mặt lại, nở nụ cười nói:

- Được, ngoan lắm!

... Rầm... __ bà lại đập bàn cái nữa, rồi quát mắt lên:

- Đình chỉ học một tuần!

Mấy thằng thở dài nhìn nhau. Xong! Thế là đã xong, ở đây không còn việc cho bọn hần nữa, bọn hần liền lủi thủi ra khỏi phòng Giám hiệu. Nhưng vừa ra khỏi phòng thì thái độ của bọn hần lại thay đổi 180 độ, vui sướng khoái vai các chiến hữu mà reo lên:

- Ô rê ca, không bị đuổi học, Húhú!

- Yeah, lại còn được nghỉ học một tuần nữa chứ!

- Anh em làm bữa liên hoan đi!

- OK __ cả bọn đồng thanh.

Trong khi đó, bà Lisa lại tiếp tục nạt nộ 10 (à nhầm 8, vì thiếu Mi và Na) thánh của chúng ta.

- Hội trưởng Hội phó mà không làm gì để ngăn cản à? Làm ăn thế à? Tôi giao cho các anh chị quản lí để làm gì hả? __ bà quát to quá khiến Bu chỉ biết đứng tái mét mặt, khổ thân con bé.

Rồi bà quay sang các thánh còn lại mà tiếp:

- Còn mấy người nữa, sao cái gì cũng để Hội trưởng và Hội phó làm hả? Các anh chị có còn là người của Hội học sinh không?

Bả mãi mắng quá mà không để ý đến sự thiếu vắng của Na và Mi. Những người còn lại chỉ biết khóc trong lòng.

— — —

Khu bơi lội của học viện gồm có hai cái bể bơi, một cái sâu 1m và một cái sâu 2m.

Na chạy thục mạng đến chỗ cái bể bơi, vắng tanh, không một bóng người. Nhỏ sợ hãi nhìn quanh rồi bước lò dò vào trong, hai cái bể bơi vẫn yên lặng, không có ai ở đó cả. Vậy là sao? Sao lại thế này? Không phải có người gặp nạn hay sao?

Đang băn khoăn tự hỏi thì có một tiếng nói lạnh lùng từ đâu phát ra:

- Chào Nana!

Na giật mình quay đầu nhìn quanh, không có ai cả, như có một bóng ma vậy. Na không hiểu tiếng nói phát ra từ đâu, nhỏ chỉ thấy lạnh hết sống lưng...

- Chắc cậu không biết tôi là ai đâu nhỉ, bạn thân?

“Bạn thân?” — hai chữ này cứ lớn vồn trong đầu Na khiến nhỏ rối bời, vì ngoài Bu và Mi ra thì nhỏ đâu có bạn thân nào khác? Mà chắc chắn Bu và Mi sẽ không có mặt ở đây. Tiếng nói lại vang lên, một tiếng nói nghe rất quen nhưng có lẽ nó bị âm thanh trong bể bơi dội lại nên đã bị “biến dạng”:

- Cậu còn nhớ vụ tai nạn năm lên sáu chứ?

Năm lên sáu? Vụ tai nạn? Không, cái này đã khắc sâu trong tâm trí nhỏ. Năm cô bé Nana lên sáu tuổi, một hôm cô bé đi lang thang một mình dọc bờ sông, mãi chơi đùa cô bé đã trượt ngã và rơi xuống dòng sông chảy xiết, lúc sắp mất đi hơi thở, cô bé chơi với chờ nhận lấy cánh tay của thần chết và lúc đó, đầu óc cô bé tê dại, mất hoàn toàn ý thức.

43. Chương 43

Về sau, cô bé Nana mới biết, lúc đó có người đã lao xuống cứu cô bé, cô bé được cứu thoát lên bờ nhưng người đó thì đã ra đi thay cô bé.....

Dòng kí ức lướt qua trong trí óc, Na ôm đầu và ngồi thụp xuống, nhỏ nói giọng yếu ớt:

- Rốt cuộc... cậu là ai???

- Hahaha.. cậu đang đau lắm đúng không? Haha... cậu có biết rằng, lúc nghe tin bố tôi chết, tôi còn đau hơn cả cậu... chỉ vì cứu cậu mà bố tôi mới rời bỏ tôi, rồi bỏ mẹ con tôi...bố tôi bị huyết áp cao, trong lúc cứu cậu, căn bệnh tái phát, nhưng ông vẫn cố cứu cậu lên bờ, còn ông thì sao?Tôi đã đau lắm, tôi đau lắm cậu có biết không?

Giọng người đó gần lên những tiếng chua chát, Na cũng đang đau lắm, từng giọt nước mắt đã lăn dài hai bên má từ lúc nào. Đúng vậy, là tại Na, tại Na mà bố Sam mới chết. SAM???

Na như người chợt tỉnh giấc mộng, nhỏ ngược mắt lên, chạy đi tìm kiếm xung quanh.

- Sam, là cậu đúng không? Mình xin lỗi... mình không hề cố ý... Sam.. cậu mau ra đây đi!

Tiếng nói bị ngắt quãng bởi tiếng khóc nức lên thổn thức, Na ngồi thụp xuống tuyệt vọng, nước mắt lã chã... Đáp lại lời nhỏ chỉ là tiếng cười man dại của cô gái có tên Sam.

- Sao? Nhận ta tôi chứ? — Cuối cùng Sam cũng xuất hiện, cô bé đứng ngay trước mặt Na.

Na vội vàng ngược lên trong cơn run bắn lên từng đợt... Sững sờ... Kinh ngạc...

- Li..ly....???

- Phải,cậu ngạc nhiên lắm phải không?

Na đứng như bất động,nhỏ không tin vào mắt mình. Sao Sam lại có thể là Lily? Không,hai người đó không giống nhau gì hết. Sam mà Na từng biết là một cô bé mập mạp,không, phải nói là rất mập mạp, chứ không gầy nnhư bây giờ, tuy từ năm lên sáu thì hai người không còn gặp nhau nữa vì nhà Sam chuyển đi nhưng Na vẫn còn nhớ rõ từng đường nét trên khuôn mặt Sam, cô bé đó...không xinh... nếu không muốn nói... là hoàn toàn không có nét nào dễ nhìn. Còn Lily thì ngược lại.

- Thực ra cậu không cần phải ngạc nhiên như thế.Đơn giản thôi, tôi đã đi phẫu thuật thẩm mỹ, bề ngoài tôi đã thay đổi,nhưng bên trong thì không đâu, tôi vẫn còn nhớ rõ,rất rõ là đằng khác,lúc bố tôi chết,tôi đã đau như thế nào,cậu có hiểu được không?

Na chết lặng người,nhỏ không còn hơi để khóc nữa. Khuôn mặt nhỏ như người vô hồn, nhỏ chỉ có thể thốt ra được mấy chữ:

- Sam,Na xin lỗi!

- Xin lỗi ư? Xin lỗi có thể mang bố tôi về ư? Tôi hận cậu,Na à!

- Tôi phải làm gì? Phải làm gì để cậu không hận tôi? Nói đi,chỉ cần cậu tha thứ cho tôi,tôi sẽ làm tất cả...

Na quệt nước mắt,nhỏ ngược lên nhìn Lily bằng ánh mắt van lơn.

- Vậy sao? Giờ thì cậu hiểu vì sao tôi lại ghét cậu như vậy rồi chứ? Dù cậu có làm gì đi nữa thì tôi cũng không thứ cho cậu đâu

- Sam! Tôi biết phải làm gì rồi... Mạng phải đền mạng, nói với Bu và Mi rằng tôi yêu họ, vĩnh biệt....

... Ừm...

Dáng người thanh mảnh, yếu ớt hết như một dải tơ hồng giờ đã biến mất sau làn nước xanh thẳm, mặt bể bơi loang ra những vệt dữ dội... bể bơi sâu 2m.

Li hướng mắt nhìn theo bóng hình vừa nhảy xuống bể bơi. Nhỏ ghét Na, rất ghét, giờ thì con bé đó đã nhảy xuống. Nhưng trước sự chứng kiến của một cái chết thì không có ai là không xao động cả. Tại sao cậu ta lại nhảy xuống quá dễ dàng như vậy? Cậu ta bị điên sao? Hay chỉ vì cầu mong có được sự tha thứ từ nhỏ nên sẵn sàng nhảy xuống cái bể bơi sâu 2m kia trong khi chính Na còn không biết bơi? Dù có tàn nhẫn đến mấy thì Lily cũng không có ý định hại chết Na, nhỏ chỉ muốn khơi dậy quá khứ, khiến Na phải day dứt, phải sống trong sự đau khổ, dằn vặt, chứ không hề có ý định hại Na phải chết (thể còn ác hơn đây bà Lily ạ!). Vậy mà chỉ vì một lời tha thứ từ nhỏ mà Na dám làm tất cả. Quan trọng đến thế sao? Li ghét Na lắm, nhưng sao nhỏ lại thấy lo sợ thế này? Li biết bơi, vậy có nên cứu nhỏ không? Na chắc chết mất... hay là cứu nhỏ lên? Không... chính Na là nguyên nhân khiến bố nhỏ phải chết. Nhỏ mím môi, rồi ôm đầu chạy thật xa... cố trốn tránh một sự day dứt trong tâm hồn....

— — —

- Ủa Na đâu?

Mi ngạc nhiên hỏi khi thấy đám bạn đến thăm đông đủ mà thiếu mỗi nhỏ Na.

- Ừ nhỉ, hồi này Na nói đi vệ sinh xong rồi đến mà giờ không thấy đâu hết là sao?__ Bu cũng chợt dạ nhớ ra.

- Gọi điện xem nào!

- Tút..tút...tút.. Không liên lạc được (điện thoại ngấm nước rồi còn đâu)

- Chia nhau tìm đi!

.

.

.

- Khụ...khụ.....

- Na, em tỉnh rồi?

Na từ từ mở mắt, đầu óc nhỏ hoa cả lên, chóng mặt quá... nhỏ chưa chết sao? Sao... Han lại ở đây thế này... Ánh mắt Han đầy lo lắng và quan tâm, cậu ân cần đặt Na nằm xuống cạnh bể bơi, giọng trách móc:

- Sao em không cẩn thận mà trượt chân xuống bể bơi vậy? May mà anh đi theo em chứ không thì...

“Thì ra mình chưa chết, Han đã cứu mình, anh ấy nghĩ mình bị trượt chân, nhưng còn... Sam đâu...?”

Na cố đưa mắt nhìn quanh, khó nhọc! Không có Sam ở đây. Nhỏ vẫn còn nợ Sam, nợ cả mạng sống của mình. Lúc chơi với nhỏ nhận ra là mình đã rất sợ, sợ cái chết. Nước chui vào mắt, vào tai, vào mũi nhỏ, nghẹt thở... Lúc đó nhỏ mới nghĩ đến bố mẹ, đến bạn bè, đến anh trai đã mất của nhỏ... nhỏ hối hận... nhưng lúc đó đâu kịp nữa, nhỏ vốn không biết bơi và sợ nước từ nhỏ...Giây phút đó đầu óc nhỏ vô cùng hoảng loạn. Đúng là khi đối mặt với cái chết con người ta mới nhận ra nhiều điều. Không thể vứt bỏ cuộc sống một cách d

Bỗng Han cởi cúc áo của Na ra, nhỏ hốt hoảng nói:

- Anh làm gì vậy? _ bàn tay Na yếu ớt nắm lấy tay Han.

- Em muốn bị cảm hay sao?

- O... không... _ phải, giờ thì nhỏ sợ chết lắm rồi.

- Vậy thì ngồi yên đi!

Và Han từ từ cởi cúc áo của Na, trong lòng cậu không hề có một chút ý đồ xấu xa nào (có thì tác giả ta giết chết mi). Còn Na thì nhắm tịt mắt lại, nhỏ yếu quá, không thể cử động được nữa.

“Con bé có một vết sẹo” _ Han giật mình với ý nghĩ đó, nhưng rồi cậu vội xua đi, đó chắc cũng lại là một sự trùng hợp, cậu không muốn mình lại mắc sai lầm thêm một lần nữa khi khẳng định quá vội vàng.

Cởi chiếc áo sơ mi mình đang mặc và khoác vào người Na, Han công nhỏ lên định đưa về phòng KTX của nhỏ. Na đã cảm thấy ấm hơn chứ không còn lạnh run như trước nữa, nhỏ nằm yên trên lưng Han.

Công nhỏ qua khu khuôn viên trường, chợt nhỏ cất tiếng nói:

- Em muốn ở đây một lát.

- Không được, trời tối rồi nên nhiệt độ đang hạ xuống, em không muốn mình bị cảm đấy chứ.

- Xin anh đấy, em cần yên tĩnh một chút!

Han lưỡng lự, nhưng vì nhỏ này nói giọng cầu khiến quá nên cậu động lòng mà thả xuống.

Hai đứa ngồi dựa vào cái gốc cây mà không ai nói câu gì.

- Em có lạnh không?

Lắc đầu.

Ở bên Han, Na có cảm giác an toàn và ấm áp như ở bên anh trai mình vậy. Nhỏ lại nhớ anh nữa rồi.

- Em đừng khóc nữa! _ giọng Han nhẹ tựa gió thoảng qua.

Lời Han nói quả là có tác dụng, Na gục đầu vào vai Han mà... khóc nức lên (_ _ ”)

- Anh.... _ nhỏ kêu lên yếu ớt.

Han để yên cho Na khóc, thỉnh thoảng anh lại lấy tay vỗ vỗ lên vai nhỏ.

Sút sịt một lúc cuối cùng Na cũng nói:

- Em từng có anh trai....

-

- Nhưng anh ấy mất rồi, tuy không phải là anh ruột nhưng em rất yêu anh ấy... em luôn coi anh ấy như anh ruột của mình.

- Nghĩa là sao???

- Thực ra... em là con nuôi...

- Sao cơ???

- Ừm. Bố mẹ nuôi kể rằng, năm lên bốn tuổi, họ thấy em òa khóc giữa đường... em chỉ nhớ lúc đó, em rất nghịch ngợm, trèo lên khoang chứa đồ của một chiếc xe chở hàng. Không biết nó chở em đi đâu, chỉ biết là khi mở mắt dậy thì em thấy mình ở giữa đường... không quen ai hết... và cũng chẳng ai biết em. Bố mẹ nuôi bảo, bố mẹ gặp em là một định mệnh _ Na nói hết những kí ức trong lòng mình ra, như thế, nhỏ thấy người đi nổi buồn rất nhiều.

Thấy Han im lặng, ngoảnh mặt lại nhìn thì thấy Han như chết trân, mặt cắt không còn giọt máu.

- Anh sao vậy???

-.....

- Nè, anh không phải ngạc nhiên thế đâu.

- Nói... em nói xem... em còn nhớ tên bố mẹ ruột của em không... _ Han nói như kẻ mất hồn.

- O.. cái này... em cũng không nhớ được... bố mẹ nuôi bảo, sau khi mang em về thì em chẳng biết gì, hỏi gì cũng lắc đầu, chắc do lúc đó em hoảng quá, nên bố mẹ mới nhận em làm con nuôi luôn. A làm sao thế?

Có phải? Có phải chính Na là người mà cậu đang tìm hay không?

Đúng lúc đó thì có tiếng í ới đằng sau:

- Đây rồi! Trời ơi, làm sốt ruột quá đi! _ Bu ở đâu chạy lại mà mặt hình sự lắm.

Nhưng có người còn hình sự không kém. Không hiểu sao nhìn thấy Na và Han ngồi kế nhau mà tim gan Kun cứ lộn tùng phèo hết cả lên.. Ôi sao lại khó chịu thế này cơ chứ???

- Mấy người hỏi thăm cô ta đi! Tôi về KTX đây!

Bọn kia cũng không quan tâm đến tên đó nữa mà chỉ xúm xít vào Na, hỏi thăm đủ điều.

- Na không sao mà...

- Trời ơi sao lại ngồi cùng anh Han vậy nè? Hai người làm gì ở đây vậy?

- Không.. Là Na bị trượt chân ngã xuống bể bơi...

- Sao? _ Bu hốt hoảng tột độ _ Sao không đứng lại ngã xuống bể bơi?

- Chuyện dài lắm, thôi mình về KTX đi!

44. Chương 44

Chap 44:

Trong phòng KTX khác.

Nunu đang ngồi nghịch lọ sơn móng tay, nhỏ đưa lên và quẹt thứ nước đỏ chói lên những móng tay trên bàn tay của mình với một vẻ thích thú.

Sa đang bút rút đi đi lại lại trong phòng, cứ nghĩ đến chuyện sáng mai phải dậy sớm để dọn lớp học là nhỏ lại thấy ức. Lúc đó Lily cũng vừa đẩy cửa bước vào, nét mặt thất thần, trắng bệch, chân tay nhỏ run lên bần bật. Dù có trốn tránh, dù có tự lừa dối chính mình thì nhỏ cũng không thể che giấu nỗi cảm giác bất an và bút rút trong lòng. Bây giờ thì nhỏ mới thực sự cảm thấy hối hận, hối hận vì đã chạy đi, đã bỏ qua

sự sống của một con người, khi mà cái cảm giác tội lỗi đó cứ lớn dần lên trong tâm trí nhỏ. Nhưng giờ đã quá muộn rồi, với thời gian đủ để nhỏ chạy từ bể bơi về KTX thì có lẽ Na cũng chẳng còn trên đời nữa.

Nhỏ trở về phòng như người mất hồn. Sa thấy lạ liền nghi ngờ hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì à?

-.....

- Sao thế? _ thấy Li không trả lời, Sa liền lay lay vai bạn.

Li giật mình như vừa tỉnh giấc mộng, vội vàng lấy tay ôm đầu, lắc đầu quầy quẩy như bệnh nhân tâm thần:

- Không! Không! Đừng hỏi tôi! Đừng hỏi tôi!!!!!!!!!!!!!!

Nói rồi nhỏ nằm lên giường và lấy chăn che kín người lại.

Có lẽ cú sốc này quá lớn đối với nhỏ. Nhỏ lại nghĩ đến bố... Hình ảnh bố cứ len lỏi vào từng mảng kí ức trong tim. Nhỏ khóc, nước mắt nhạt nhòa.. “Bố... không lẽ con đã làm sai rồi sao?”

- Con này bị gì vậy nhỉ? _ Sa khó chịu hỏi.

Nhưng rồi rất nhanh nhỏ trở lại vấn đề chính. Nhỏ nắm chặt tay, phải tìm Hiệu trưởng thôi.

Cánh cửa phòng Giám Hiệu lần này bật mở khi không có tiếng gõ cửa. Hiệu trưởng Lisa thôi dán ánh mắt lên từng sấp tài liệu mà chuyển sang nhìn cô gái trước mặt, hỏi với vẻ khó chịu:

- Đi vào mà không gõ cửa, cô không biết đến cả phép lịch sự hay sao?

Câu nói đó càng làm sự ức chế trong lòng Sa tăng thêm. Tại sao lúc nào mẹ nhỏ cũng nói với nhỏ bằng thái độ đó? Đối với nhỏ, mẹ trong mắt nhỏ thật là một người không thương con cái, đúng hơn là không thương nhỏ, một phụ nữ hoàn hảo nhưng lại là một người mẹ không hoàn hảo chút nào.

- Có chuyện gì thì nói luôn đi! _ bà Hiệu trưởng day day thái dương. Một mỗi, chuyện lúc chiều đã khiến cho bà mất kiểm chế rất nhiều.

Sa cố kìm nén nỗi uất ức và nói:

- Con muốn mẹ giúp con một việc!

- Tôi nói rồi, đừng gọi tôi là.....

Câu nói chưa kịp phát ra thì đã bị Sasa chặn lại bằng một câu nói khiến bà Lisa sững sờ:

- Rất cuộc thì mẹ có còn coi con là con của mẹ không? Chẳng nhẽ gọi người đẻ ra mình là mẹ cũng là sai hay sao? _ Sa cố gắng kìm giọng để mình không bật khóc.

Thấy thái độ bất thường của Sa, bà Lisa nhìn nhỏ trân trân, rồi sau đó cơ mặt bà giãn ra, thở dài nói:

- Ta rất mệt mỗi, nếu muốn tranh luận về chuyện này thì bây giờ không phải lúc _ bà cố tránh không dùng đến đại từ xưng hô để bớt khó xử.

- Không, con không đến để nói chuyện này, con muốn mẹ giúp con một chuyện, nếu mẹ còn coi con là con gái mẹ _ Sa nắm chặt bàn tay, nhìn mẹ mình với vẻ cương quyết.

Hiệu trưởng nhăn trán, dựa người vào chiếc ghế xoay, mệt mỗi nói:

- Thử nói xem! Nhưng ta không chắc mình có thể giúp được.

- Đơn giản thôi, mẹ hãy rút lại lệnh phạt đối với những người không thuộc nội quy học viện

- Tại sao?

- Vì trong số đó có con! _ Sa trả lời dứt khoát, không chút sợ sệt, có lẽ sự chán ghét thực tại đã khiến nhỏ chai sạn với cuộc sống, với tình thương, chỉ còn chút sĩ diện không muốn mất đi.

Bà Hiệu trưởng nhìn nhỏ như nhìn một... người ngoài hành tinh, rồi không nhịn được mà bật cười ha hả:

- Sao cơ? Thay đổi nội quy của Học viện chỉ vì một ai đó ư? Hoang đường! Hãy nên quên chuyện này đi và thực hiện theo đúng quy định, hình phạt là bình đẳng đối với mọi người.

Tiếng cười của bà Lisa như một sự chế giễu khiến một đứa sĩ diện như Sa bị tổn thương rất nhiều, tổn thương vì chính người đã sinh ra mình. Nó giống như sĩ diện bị người khác vo viên lại rồi ném xuống sọt rác vậy. Bị tát gáo nước lạnh, Sa vẫn giữ bình tĩnh mặc dù trong lòng nhỏ đang bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt, nhỏ gần từng chữ:

- Tôi hỏi lại một lần nữa. Rốt cuộc mẹ có đồng ý hay không???

Từ cách xưng hô “mẹ - con” giờ đã chuyển sang thành “mẹ- tôi” khiến cho Hiệu trưởng cũng có chút giật mình. Nhưng là một Hiệu trưởng của cả một học viện này, bà không thể vì con mình mà làm trái với quy định được, như thế là sai lầm.

- Ta đã nói rồi, Không - là - không!!! __ bà nói chắc nịch.

Nét thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt Sa, nhỏ chỉ buông lại một câu:

- Được! Rồi mẹ sẽ phải hối hận.

Nói rồi nhỏ xoay người chạy đi, cố kìm nén cho nước mắt ngừng rơi, vì ức, vì buồn, vì bao thứ kìm nén.... Nhìn theo bóng Sa đi ra bà Lisa chỉ biết thở dài, nó vẫn là một đứa con, và một đứa con thì chẳng bao giờ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của một người mẹ.

- Sa..sa.... __ tiếng gọi dịu dàng thoát ra nơi cổ họng nhưng Sa không nghe thấy, hay chính bà đã không để nó có thể nghe thấy.

Sa cứ chạy, từng bước chạy nặng nề dai dẳng, chạy như đó là một cách để trốn thoát thực tại. Nhỏ đã chuẩn bị sẵn tình thế này rồi, đây là lúc để kết thúc tất cả, vì với nhỏ như vậy đã là quá đủ....

.
. .
.

- Con biết rằng có thể mẹ sẽ chẳng bao giờ quan tâm đến những gì con nói nhưng lần này con vẫn quyết định nói ra dù chỉ một lần, một lần cuối cùng trong đời!

Tiếng nói từ chiếc micarô trong Hội trường phát ra thu hút sự chú ý của mọi học viên trong Học viện đang ngồi trong KTX. Một vài tiếng bàn tán cất lên cùng với đôi tai đang nghe ngóng động tĩnh từ phía Hội trường:

- Đó chẳng phải là giọng Sasa sao? Ôi cái giọng chua loét đó thì có thể lẫn vào đâu được.

- Nói vậy, Sa là con Hiệu trưởng, nói thế có nghĩa là nó đang nói với Hiệu trưởng hay sao?

- Không biết! Xuống xem thế nào đi!

Và thế là từ mọi căn KTX, các học viên đổ dồn xuống dưới Hội trường với nhiều sắc thái tâm trạng khác nhau, kẻ tò mò, người ngạc nhiên, kẻ thì hả hê thích thú...

Tại phòng 333, Na vừa kể cho Bu biết mọi chuyện diễn ra trong bể bơi. Bu chưa hết sốc thì bây giờ lại còn bị tiếng động bên ngoài làm xáo trộn đầu óc. Phải đi xem sao mới được. Trách nhiệm của một Hội trưởng không cho phép nhỏ lơ là dù chỉ một phút.

- Na còn mệt thì nghỉ đi, Bu phải đi xem thế nào đây!

Nói rồi Bu đắp lại cái chăn trên người Na và vội vàng chạy đi.

- Cần thận nhé Bu! __ Na nói với theo bằng giọng lo lắng, không hiểu sao nhỏ cứ có linh cảm chẳng lành.

— — —

Hội trường bây giờ đã đầy chật học sinh, và Sa đứng kia, trên cái sân khấu, cô độc nhưng có chút gì đó liêu lĩnh. Ánh mắt nhìn vô định, phải chăng nhỏ đang tìm kiếm bóng dáng của một người mẹ, một lần thôi nhỏ

muốn mẹ mình vứt bỏ vỏ bọc của một Hiệu trưởng để bước đến đây, phía dưới khán đài này và... lắng nghe nhỏ.

- Hiệu trưởng, Sasa đang ở trong Hội trường đó ạ! __ Tin nói với giọng ái ngại.

-

- Tôi nghĩ Hiệu trưởng nên xuống đó....

- Thôi đi! Tôi tự biết phải làm gì.

- Vậy.... thôi... Tôi xin phép! __ nói rồi Tin bước ra, nhưng biết ý không đóng cửa lại, để mọi âm thanh từ Hội trường có thể lọt đến tai Hiệu trưởng.

Tin đi rồi, bà Lisa vẫn ngồi đó. Khuôn mặt lạnh băng che giấu tâm trạng rối bời như lửa đốt. Lúc đó thì tiếng loa lại tiếp tục phát ra.

- Mẹ! Con biết mẹ có thể nghe được những lời con sắp nói. Nhưng cái con muốn không phải là mẹ chỉ nghe, dù như thế đã là may mắn, mà mẹ phải cảm nhận được nó.

Phía dưới đám học viên đã nhao nhao lên, có người còn giơ máy ảnh ra chụp để mai đưa lên tập san của Học viện.

- Ken! Sa làm sao vậy? __ Bu thở hồng hộc và hỏi Ken, hần cũng vừa lao ra đến đây.

- Tôi đâu biết đâu! __ Ken lơ đãng, có chút nóng giận.

- Mẹ hãy nghe đây! Suốt mười mấy năm, kể từ khi con sinh ra, mẹ là người con kính trọng nhưng cũng là người con... ghét nhất. Mẹ luôn dạy con phải thế này, phải thế kia, mẹ luôn nghiêm khắc với con, mỗi lần con phạm sai lầm mẹ luôn phạt con rất nặng. Nhưng vô tình, những trận đòn roi, những lần mẹ trối con lại rồi đánh, những cái tát của mẹ đã làm con tổn thương rất nhiều, đến nỗi con chai sạn và phát chán đối với chúng, và chính vì thế mà chúng trở nên vô tác dụng mẹ à và không những thế, nó còn phản tác dụng. Bây giờ, khi mới chỉ vào học cái học viện nhằm chán này, con lại càng phát hiện ra mẹ cũng nhằm chán không kém nó. Suốt ngày Hiệu trưởng Hiệu trưởng Hiệu trưởng.... con phát ngấy!!! Mẹ luôn nói con phải trở nên thế này thế kia, bắt con phải học thuộc những lí lẽ phi thực tế của mẹ, nhưng đã bao giờ mẹ nghĩ đến cảm xúc, mong muốn và suy nghĩ của con chưa?

Thứ con cần không phải chỉ là một cọc tiền vứt vào mặt, không phải chỉ là một ngôi nhà, một tổ ấm đơn độc. Mẹ đã bao giờ lắng nghe con? Mẹ đã bao giờ nói chuyện với con mà không nói đến những phép tắc của mẹ? Lúc nào cũng là luật lệ, luật lệ, và luật lệ. Mẹ à, con không cần những thứ đó, con - không - cần!!!! Mẹ đã bao giờ mua cho con những món đồ chơi con thích? Mẹ đã bao giờ hỏi xem con thích loại thức ăn gì? Mẹ đã bao giờ nói với con rằng: Mẹ yêu con? Chưa, chưa bao giờ!!!

Sa nói như muốn xả hết mọi uất ức dồn nén trong lòng, nước mắt cũng bắt đầu chảy ra trên gò má. Nhỏ đâu biết rằng, trong phòng Giám hiệu, có một người mẹ còn đau hơn cả nhỏ?

- Sa, bình tĩnh lại đi em! __ đứng ở dưới, Ken lo lắng nói, chỉ muốn lao đến và ôm nhỏ xuống.

Ánh mắt Sa dừng lại trên người Ken, nhỏ bật cười rồi nói:

- À! Còn cả anh nữa! Tôi muốn nói với anh một điều: Tôi ghét anh! Anh có biết vì sao không? Vì từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn thiên vị anh, vì anh là con trai ư? Tôi không biết. Nhưng sự thật là mẹ luôn yêu anh hơn tôi.

- Đó là vì anh Ken ngoan ngoãn, nghiêm túc, học giỏi và gương mẫu hơn cậu! __ chưa để Ken trả lời, lũ học viên đã nhao nhao cả lên.

Thấy thế Bu liền đưa mắt lườm những kẻ vừa nói, ra hiệu cho bọn chúng im lặng, chớ có đổ thêm dầu vào lửa.

- Hahahahaha __ Sa bắt đầu cười như điên dại __ đó, anh thấy chưa? Ngay cả lũ học viên ngu ngốc ở đây cũng ghét tôi hơn anh. Anh luôn hơn tôi về mọi mặt, và đó cũng là lí do mà tôi ghét anh. Anh đã biết cảm

giác bị mọi người lôi ra so sánh, mà trong đó mình luôn là người xấu, như thế nào chưa? Chắc là chưa, anh hoàn hảo thế cơ mà!

Nghe những lời đó, Ken bỗng thấy cổ họng mình nghẹn lại, xót xa. Tại sao đứa em gái của hắn lại trở nên như thế này?

Sa bất chợt rút ra một con dao trong túi áo, nhỏ đưa con dao gần cổ tay mình, cười như điên như dại.

- Á... á... á... á... á... _ cả hội trường hét ầm lên, mặt ai nấy đều hiện lên chữ hoảng loạn.

Qua chiếc máy tính chiếu lên hình ảnh trong Hội trường qua chiếc camera thu được, bà Lisa thực sự vô cùng lo sợ, tay bà run run, trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi. Dường như bà cũng đang cố kìm nén nỗi đau nào đó. Tim bà thắt lại, từng cơn, từng cơn cuộn lên khiến bà muốn nghẹt thở. Cơn đau càng quặn lên hơn khi đứa con gái của bà đưa chiếc dao kề sát cổ tay, chỉ một chút nữa thôi, nó sẽ... Cố kiềm chế cơn đau, bà cố gắng đứng dậy, bởi bà biết nếu bà đến đó, con gái bà sẽ dừng ngay hành động ngu ngốc đó lại.

...Rầm...

Người bà đổ gập xuống, mọi trọng lượng cơ thể dường như không còn nữa....

- Sasa, đừng làm vậy, em mau bỏ con dao đó xuống! _ Ken bình tĩnh nói mặc dù chính hắn cũng vô cùng hoảng loạn, rồi bởi.

- Phải đó Sa, cậu phải suy nghĩ thật kỹ, đừng làm điều gì dại dột vì khi đó cậu sẽ không còn có thể hối hận nữa đâu _ vừa nói Bu vừa từ từ tiến lên với hi vọng có thể lấy được con dao từ tay Sa, vì nhỏ biết Sa sẽ không bỏ con dao đó xuống.

- Đừng đến đây! _ vừa nói, Sa vừa dí con dao mạnh hơn và máu bắt đầu rỉ ra.

Sa đưa mắt xuống phía dưới, mẹ nhỏ vẫn chưa đến, nhỏ cười, một nụ cười chua xót.

- Bu! Cô hãy kéo dài thời gian đi! Tôi và Kun sẽ đi vòng ra đằng sau để khống chế Sa, nhờ cô cả đấy! _ Ken quay sang nói với Bu.

- Được rồi! _ Bu gật đầu mặc dù nhỏ cũng chưa biết cách giải quyết như thế nào.

(Chú thích thêm là bộ ba Teo, Dark, Chen cùng với Kin, Mi đang ngủ như chết trong phòng y tế (_ _!))

Tình thế nguy cấp, đám học viên trở nên huyền não, mấy ông giám thị và bảo vệ cũng đã có mặt nhưng đều bất lực vì nếu chỉ cần “manh động” là Sa cũng “manh động” theo.

Chợt Bu nảy ra một ý, không biết có được không nhưng nhỏ vẫn sẽ thử.

- Sa! Không phải cậu rất ghét tôi sao? Chỉ cần cậu bỏ dao xuống thì cậu nói gì tôi cũng nghe.

Sa sững lại, không biết nhỏ nghĩ gì, một hồi sau mới nở nụ cười và nói:

- Được! Vậy cô lại đây!

Trước bao nhiêu con mắt của tất cả học viên trong học viện, Bu bình tĩnh bước từng bước lên trên khán đài, nơi Sa đang đứng đó. Sa quan sát từng chuyển động của Bu, khi Bu đã đến gần, Sa mới nở nụ cười, nói:

- Có phải chỉ cần tôi bỏ dao xuống thì cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi?

Sự thật là Sa không tin Bu có thể làm như vậy, nhỏ chỉ đang thử mà thôi “Tôi sẽ lật lớp mặt nạ của cô ra! Đồ giả tạo!”

- Ủm! _ gật đầu chắc nịch.

- Được, xem cô có thể làm những gì. Quỳ xuống!

- Ồ!!!! _ tất cả đám học viên che miệng mà thốt lên những tiếng ngạc nhiên. Nhưng kìa, Bu đã từ từ quỳ xuống, đầu gối đã bắt đầu chạm đất.

- Cô.... _ Sa ngạc nhiên thốt lên, nhưng rất nhanh, nhỏ lại lấy lại vẻ lạnh lùng trên gương mặt.

- Tôi sẽ tát cô 100 cái, đồng ý chứ? _ Sa nở nụ cười đầy tà mị.

100 cái tát ư? Nó chắc chắn sẽ không dễ chịu được, đặc biệt là với một đứa con gái như Bu. 100 cái tát, vậy thì còn gì là mặt nữa chứ, xem nào, nó sẽ đỏ, rát, và sưng lên nữa. Nhưng 100 cái tát để đánh đổi cả mạng sống cho ai đó, liệu có nên không?

- Được! __ Bu gật đầu, tuy trong lòng nhỏ đang rất sợ. Nhưng Sa vẫn đang cầm con dao ở tay, vì thế không thể, không thể hấp tấp được, với lại, Ken và Kun nhất định đến kịp lúc.

Trong khi đó, Kun và Ken đang đi vòng ra đằng sau khu Hội trường, vì Hội trường có một cái cửa phụ, đằng sau khán đài.

- Trời ơi, cửa khóa, làm sao bây giờ?

Ken có phần bực bội và thất vọng, hẳn quên không nghĩ đến khả năng này.

- Ay ya, thật bực quá đi! Cậu cứ ở đây để tôi quay lại chỗ bảo vệ lấy chìa khóa.

Vừa nói, Kun vừa vội vàng vòng lại vào sau Hội trường tìm bác bảo vệ. Còn lại Ken đứng đó, lòng như lửa đốt, sao hắn có thể bất cẩn như vậy, đành phải trông mong vào Bu, vì dù sao nhỏ cũng đang cầm chân Sa, em gái hắn tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Đang vò đầu bứt tai thì có tiếng chuông điện thoại, hắn liền vội vàng nghe máy.

- Alô, mà đang ở đâu đấy hả Tin?

- Anh Ken, anh phải thật bình tĩnh...

- Có gì nói nhanh đi! __ Ken gắt.

- Mẹ anh... vừa bị ngất, bệnh tim tái phát nhưng em đã đưa bà ấy xuống phòng y tế rồi, hiện bà ấy vẫn hôn mê nhưng đã qua cơn nguy hiểm, ở đó sao rồi anh?

Thật khó có thể diễn tả hết tâm trạng của Ken lúc này, nó như có một tảng đá rơi xuống và đè chặt lên người hắn, hắn nghẹt thở, hắn đau... Hắn chỉ còn biết run giọng:

- Cậu hãy chăm sóc mẹ tôi cẩn thận!

Nói rồi hắn cúp máy, đầu óc hắn thật sự vô cùng rối bời, hôm nay thật là một ngày quái quỷ gì không biết, tại sao mọi chuyện lại xảy ra một cách quá đột ngột, một tên con trai như hắn cũng khó mà chấp nhận được, nhưng ngay lúc này đây hắn phải bình tĩnh, thật sự bình tĩnh.... Hắn biết rằng trong tình trạng bây giờ thì hắn cần cứu em gái trước...

- Nunu, lên đây! __ Sa quay xuống phía dưới hội trường và chỉ vào Nu.

Nu vốn là một cô gái thông minh và xảo quyệt, và nhỏ hiểu Sa đang gọi nhỏ lên để làm gì, đơn giản là Sa còn "bận" cầm dao, và người thực hiện trò chơi này sẽ là Nu.

- Bạn tốt! Bắt đầu đi!

Sau sự ra hiện của Sa, tức thì một cái tát giáng thẳng xuống một bên má Bu..

...Chát...

Tiếng động phát ra đánh thép đủ để hiểu cái tát mạnh như thế nào. Bu ngã xuống nền đất lạnh, má đau buốt, đổ ỉn in hẳn năm ngón tay.

- Ngồi dậy! __ Sa ra lệnh __ sao? Vui chứ, mới có một phát tát mà đã không chịu nổi à?

Bu ngồi dậy, nói đúng hơn là quỳ, quỳ trước mặt bọn chúng.

- Dừng lại đi! __ tiếng nói phát ra từ một người, đó là Han.

Nhìn thấy cảnh Bu bị bọn người đó đánh, cậu thật sự không thể chịu đựng được, không riêng gì Han, bất cứ ai cũng thế thôi, nhìn thấy cảnh đó không ai là không động lòng, chỉ có những con người tàn nhẫn mới có thể ra tay mạnh như vậy. Han tuy là một người khá dịu dàng nhưng khi cậu đã tức giận thì cũng vô cùng đáng sợ, lúc đó cậu sẽ chẳng khác gì Ken, hai con mắt sáng rực, và tóc thì.. dựng đứng cả lên.

Sa lia ánh mắt xuống nhìn Han, nói bằng giọng lạnh lùng và tàn nhẫn:

- Nếu anh dám xông lên đây, tôi sẽ chết! __ vừa nói nhỏ vừa dí con dao vào tay mình, máu lại tiếp tục rỉ ra. Nhưng nhỏ không thấy đau, vì nỗi đau trong lòng đã che lấp tất cả.

- Cô nghĩ mình là ai? Cô chết thì tôi cũng chẳng quan tâm!

Nói rồi, Han rảo bước tiến lên trên.

- Han, đừng làm vậy, đứng im ở đó đi! __ Bu dùng hết sức mà hét lên. Nhỏ biết rằng Sa là người đã nói là sẽ làm, nhỏ có thể làm tất cả mọi thứ nhỏ muốn,...

- Nhưng....

- Nếu anh còn tiến lên, thì sau này chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa! Nếu Sa chết, anh nghĩ em có thể sống tiếp mà không bị lương tâm dày vò hay sao? Anh yên tâm, em không sao đâu...

Những lời đó của Bu khiến Han phải suy nghĩ rất nhiều, nhưng cậu vẫn vô cùng phân vân, có nên hay không nên? Thế nào mới đúng đây?

- Thôi cái trò sến súa đó đi được rồi đây! __ Sa cười nói __ Nu, tiếp tục đi.

Nu cũng mỉm cười nham hiểm rồi nhỏ từ từ nâng cằm Bu lên. Bu nhìn lại bằng ánh mắt vô hồn, nhưng không hề sợ sệt...

...Chát...

Bu thấy má mình rất bồng.

...Chát...

Bên má còn lại cũng chịu chung số phận, cái tát mạnh đến nỗi khóe miệng cũng đã rỉ máu.

...Chát...

Buồn, buồn quá, thật sự là rất đau, tưởng chừng như không thể chịu nổi nữa, cái đau vượt mọi sức tưởng tượng. Bu cố gắng không để bật khóc, tay nhỏ bám chặt vào gấu váy, run run.

“Tại sao cậu lại lì lợm như vậy? Tính mạng của tôi quan trọng với cậu thật sao? Không, cậu là đồ giả dối, tôi không thể tin cậu...” __ theo dõi từng cái tát giáng xuống mặt Bu, Sa cũng bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Nu càng đánh càng “hăng”, nhỏ là đứa nhẫn tâm nhất trong ba nhỏ Sa, Nu, Li. Bên dưới các học viên cũng hoang mang không kém, những tiếng xì xào bỗng ngưng bật, ai nấy đều dán vào cô hội trưởng nhỏ bé đang yên lặng hứng chịu từng phát tát.

...Chát...

Một bên má bật máu cho đầu tay hẳn quá mạnh.

...Chát...

Đầu óc Bu như tê dại đi, chưa bao giờ nhỏ cảm nhận rõ ràng cái đau đến thế này. Trong tâm trí nhỏ thật sự mong một người, một người sẽ đến cứu nhỏ, để nhỏ không phải chịu đựng nỗi đau thể xác như thế này.

...Chát...

Bây giờ thì nhỏ hoàn toàn tê dại, các tri giác như đã tê liệt, không còn cảm thấy gì nữa, chỉ là cảm giác tê tê ở hai bên má, khi cái đau đã vượt quá giới hạn chịu đựng.

“Bu, em phải cố lên, anh sẽ nghĩ cách cứu em!” __ Han nắm chặt tay lại, móng tay đâm vào da thịt đau nhói. Sau đó, cậu cũng chạy về đằng sau, theo Kun.

- Chìa khóa đây! Mau mở cửa đi! __ Kun hót hơ hót hải đưa chìa khóa cho Ken, Ken bật dậy như thấy vàng, hẳn cầm cái chìa khóa mở thật nhanh.

Tạch.

Vậy là cánh cửa đã mở ra, chỉ còn cách một tấm rèm nữa là có thể tóm được Sa. Hắn hít một hơi, nhìn Kun và Han.

- Phải nhanh lên, Bu sắp không chịu nổi nữa rồi! __ Han sốt ruột nói.

- Ừm. Bây giờ chúng ta sẽ bắt ngờ xông vào đánh úp luôn __ Kun hào hứng.

- Ax đồ ngốc, phải khống chế Sa, đánh úp cái g

- Đi thôi, còn nhìn cái gì nữa? __ Kun kéo Ken đi về phía cánh gà bên phải.

Bên ngoài, Nu vẫn kiên nhẫn giáng từng phát tát không thương tiếc, tiếng động phát ra chỉ còn là những tiếng “chát... chát...” không ngừng nghỉ.

- Nu... __ Sa ngập ngừng nói.

- Sao? __ Nu hỏi trong khi bàn tay vẫn không ngừng giáng xuống ~

- thôi... không có gì... __ Sa lại tiếp tục ngập ngừng. Nu lại tiếp tục, và bây giờ thì Sa không còn dám nhìn nữa mà nhỏ phải quay mặt đi nơi khác.

Bỗng từ phía sau, Kun, Ken, và cả Han bắt ngờ xông ra.

Sa còn chưa kịp quay lại đằng sau thì đã bị Ken cầm chặt hai tay, con dao rơi xuống đất, để cho chắc ăn Kun còn kiếm được sợi dây thừng trói chặt tay Sa lại để nhỏ này không manh động được nữa. =.=

Nu cũng bị bắt ngờ và dừng hành động lại, Han xông đến chỗ Bu, và Nu cũng không phản ứng gì, đầu tròng là Sa đã “bị bắt” rồi còn đâu.

“Mình biết là hắn sẽ cứu mình mà!” __ Bu cảm thấy vui mặc dù nhỏ đang rất mệt và gần như kiệt sức. Nhưng khi nhỏ mở mắt ra... Không phải hắn. Là Han!

- Bu, em sao rồi? Đau lắm không? (ông này hỏi thừa)

- Em... không sao...

Chỉ kịp nói xong câu đó, Bu lả dần, lả dần rồi nằm gọn trong vòng tay Han.

- Cố lên em, anh sẽ đưa em xuống phòng y tế.

Han sốt ruột bế bổng Bu lên và bước đi trong sự kinh ngạc của bao nhiêu học viên ở dưới.

Tại mấy anh chàng này hành động nhanh quá khiến ai nấy đều phải.. đứng tim!

“Vậy là đã có người đưa cô ấy đi...” __ Ken đưa mắt nhìn theo, đôi mắt trở về nét cô đơn lạnh lẽo và nghiêm nghị.

- Thả ra! __ Sa hét lên.

Nhỏ liên tục vùng vẫy, nhưng vì hai cổ tay bị trói nên nhỏ không làm gì được. Trong cơn điên loạn, nhỏ cố cắn thật mạnh vào cánh tay Ken khiến nó bật máu.

Ken đưa đôi mắt xót xa nhìn em gái. Nó là em gái hắn, và nó... ghét hắn.

- Em thật sự ghét anh như vậy sao? __ hắn hỏi, đôi mắt vô hồn.

- Hahaha... phải, tôi ghét anh, tôi ghét anh, tôi ghét anh hhhhhhhhhhh... __ Sa cố hết sức gào lên, nhỏ muốn gào thật to, để cả thế giới này hiểu tâm trạng nhỏ. Anh trai nhỏ cũng chỉ vì con nhỏ kia nên mới khống chế nhỏ, đúng không?

- Được, nếu em muốn!

Ken cúi xuống nhặt con dao dưới đất lên. Một vết cứa ngọt và sắc... Máu chảy ra... Trong đầu hắn chỉ còn đọng lại từng hình ảnh thật rõ nét... Người con gái hắn thích được người khác mang đi, không phải hắn, mẹ hắn ngắt đi, nguyên nhân sâu xa cũng vì hắn, vì theo Sa thì do mẹ hắn luôn thiên vị hắn, em gái hắn ghét hắn. Hắn thấy cuộc sống thật vô nghĩa. Không phải hắn yếu đuối đến mức dùng cái chết để trốn tránh, lại niềm vui cho em gái hắn, thì hắn sẵn sàng.

- Sa, em phải nhớ lấy một đi

- Sa, em phải nhớ lấy một điều, anh yêu em, vì em là em gái của anh... _ Ken nói, và rồi hấn từ từ ngã xuống nền đất lạnh ngắt.

.

.

.

- Kennnnnnnn!!!! Ken chết rồi! Aaaaaaaaa.....

Lũ học viên thực sự bị chấn động mạnh, hoảng sợ chạy tán loạn, nhiều học viên cũng xúm xít lại chỗ Ken, lo lắng và không ai bảo ai đều gấp rút đưa Ken vào phòng y tế.

Sa sững người. Sự việc xảy ra trước mắt đã nhòa đi bởi từng giọt lệ nóng hổi, nhỏ khụy chân xuống, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn theo bóng dáng người anh ruột thịt đang được đám học viên đưa ra ngoài.

45. Chương 45

Chap 45:

Phòng y tế của học viện liên tiếp nhận các bệnh nhân trong tình trạng khác nhau. Đầu tiên là cô bé bị gãy xương, tiếp đến là cô hiệu trưởng với căn bệnh tim tái phát, sau đó là một cô bé ngất đi do mất sức, và bây giờ là một cậu trai trong tình trạng nguy hiểm hơn cả, máu vẫn đang chảy ra nơi cổ tay rắn chắc. Các bác sĩ đang hoang mang tột độ. Cái học viện cứ như là có ma ám hay sao ý. Chưa kịp xong người này thì người khác đã vào rồi.

Những người đang “nghỉ” trong phòng y tế cũng ngạc nhiên không kém, đặc biệt là Mimi. Thất Han bế Bu vào nhổ sốt sắng hỏi loạn lên:

- Bu làm sao thế? Sao má lại đổ lên thế kia? Ai làm gì nó vậy hả?

- Em yên lặng một chút được không? Anh cũng đang đau đầu đây.

Một lúc sau thì lũ học viên lại “khiêng” Ken vào khiến ai nấy tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kin chạy tới giúp một tay, tuy lo lắng nhưng hấn không hỏi vì biết rằng bây giờ không phải lúc.

- Được rồi! Ra ngoài hết cả đi! _ mấy ông bà bác sĩ gắt lên. Lũ học viên cũng chạy tóe khói ra ngoài.

- Còn mấy cô cậu không mau ra đi! _ ông bác sĩ nổi quạu với Kin, Kun, Han, Tin và ba đàn em của Mi là Chen, Dark, Teo.

Sau đó thì những người kẻ trên bị đá tung ra khỏi phòng kèm theo tiếng đóng sầm cửa phòng y tế.

Bên trong phòng y tế được chia làm hai phòng nhỏ, một phòng nghỉ và một phòng “cấp cứu” nên trong tình trạng này thì Ken là người duy nhất đang được cấp cứu. Số hấn cũng may lắm cơ, cắt tay thế nào mà lại chừa cái động mạch ra, nhưng mất máu khá nhiều, bây giờ các bác sĩ đang phải cầm máu và truyền dịch cho hấn.

Ở bên ngoài cả lũ học viên đang chờ dài cổ, ai cũng lo lắng và sốt ruột, đi đi lại lại bên ngoài. Tao, Dark, Chen tuy chả hiểu gì nhưng vẫn im lặng vì bây giờ im lặng là thượng sách. Han ngồi buồn ở ghế còn Kun và Kin thì thi nhau cụng đầu vào tường.

- Ken, Bu, hai người không thể chết được... _ Kun lẩm bẩm

- Đừng nói linh tinh, không có chuyện đó đâu _ Kin gắt.

- Mà không biết đâu, lúc Ken cứa con dao vào tay máu chảy ra nhiều lắm.

- Mà im ngay đi! _ Kin phát cáu lên. Hấn không muốn nghe những điều như thế nữa. Hấn sợ đó là sự thật, như vậy thì hấn phải làm thế nào? Không, bạn hấn không thể chết được.

- Anh tôi đâu? Tôi muốn gặp anh tôi. Mau mở cửa ra! __ Sa như điên loạn chạy đến đập cửa phòng y tế, hồi nãy nhỏ cũng điên loạn như thế mà cắn đứt... cái dây thừng.

- Sa, bình tĩnh lại đi! __ lũ học viên và đặc biệt là các thánh trong Hội học sinh thấy vậy đã khuyên bảo nhiệt tình và giữ chân tay Sa lại, ấn nhỏ ngồi xuống ghế.

- Huhuhu.... __ bây giờ thì nhỏ bật khóc nức nở.

Teo nhân cơ hội đẩy hết lũ học viên xung quanh ra và ôm lấy Sa, dỗ dành:

- Không sao đâu, không sao đâu...

Nhưng lúc đó tất cả đều mang tâm trạng ảm đạm nên chẳng ai để ý đến hành động kỳ quặc của hắn. Tin đang phân vân không biết có nên nói cho Sa biết rằng mẹ nhỏ vừa ngất đi không, nhưng nói ra lúc này thì cũng chỉ làm mọi chuyện thêm rối hơn mà thôi. Thế là hắn đành im lặng cúi đầu.

Còn bà Lisa vẫn đang hôn mê trên giường bệnh, cả Bu cũng thế, cả hai đều đang được mấy chị y tá chăm sóc tận tình.

— — —

Tối hôm đó tất cả lũ học viên quyết tâm nhịn ăn uống, ngủ nghe mà cứ đòi đứng trước cửa phòng y tế chờ kết quả, muốn đuổi đi cũng không được, đuổi đi hết sao được cả nghìn con người cơ chứ, mấy ông bảo vệ cũng lắc đầu với nhau.

Sáng hôm sau, trước cửa phòng y tế la liệt người... ngủ. Cả một khoảng sân rộng mà cả lũ học viên nằm ngổn ngang cả lên nhau.

Bà Lisa bước ra từ phòng y tế, ngạc nhiên hết mức có thể khi nhìn thấy cảnh tượng này.

- E... hèm... __ bà khẽ hắng giọng.

Vài đứa học viên tai thính nghe thấy thì bật dậy, lập tức những đứa khác cũng dậy theo. Chỉ một lúc sau cả lũ học viên đã đứng ngay ngắn xếp hàng, có điều là không mặc đồng phục, mà đứa thì quần đùi áo ba lỗ, đứa thì quần ngắn áo phông,... đứng nghiêm túc chào.

- Hiệu trưởng, mấy người trong đó sao rồi ạ? __ Kun lên tiếng, lập tức cả lũ cũng nhao nhao lên.

- Không sao rồi! __ bà nhẹ nhàng nói.

- Thật không ạ? Ôi hạnh phúc quá.

- Yeah! May quá đi!

- Anh em bùng học đi liên hoan đề!!!!

Cả lũ nhao nhao lên sung sướng ôm chầm lấy nhau mà hôn hít. Nhìn cảnh đó Hiệu trưởng cũng muốn phì cười.

- E hèm... __ bà khẽ hắng giọng.

Lũ học viên liền im bật. Trông sắc mặt của Hiệu trưởng hôm nay không tốt. Nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ dịu dàng hơn thường ngày, không còn là một con người nghiêm nghị đến mức đáng sợ như trước nữa. Cũng phải, chuyện hôm qua đã khiến Hiệu trưởng nhận ra nhiều điều... Và không chỉ có bà, mà tất cả mọi người trong học viện Milky Way cũng tự rút ra những bài học riêng, những bài học về cuộc sống mà không có trường lớp nào dạy, nếu có thì đó cũng chỉ có thể là “trường đời”.

Tin cũng lên tiếng hỏi thăm sức khỏe Hiệu trưởng:

- Hiệu trưởng, cô không sao chứ ạ? Cô còn mệt không?

Bà Lisa chưa kịp trả lời thì đám học viên lại nhao nhao lên:

- Hiệu trưởng làm sao? Hiệu trưởng làm sao? __ đứa giật tóc đứa véo má, đứa bóp cổ Tin khiến hắn khó chịu muốn chết.

- Thì Hiệu trưởng bị bệnh tim đó!

- E hèm.. Cô không sao hết, đừng nghe Tin nói linh tinh, mau chuẩn bị đi học đi.

- Vâng ạ! __ lũ học viên ngoan ngoãn vui vẻ khoác tay nhau đi lên KTX làm vsen và thay quần áo, có vẻ như hôm nay... trời lại nắng.

Chỉ có Sa là không biết nên làm gì. Thật sự bây giờ nhỏ thấy rất hối hận và không biết phải đối mặt với mẹ mình như thế nào. Cũng tại nhỏ nông nổi. Nghe Tin nói mẹ nhỏ bị bệnh tái phát nhỏ lại càng hối hận hơn. Đúng là lúc người ta tức giận thì lí trí dường như không nghĩ được điều gì khác ngoài những ý nghĩ tiêu cực. Thật ra đêm qua nhỏ không ngủ được. Nhỏ cứ trằn trọc, suy nghĩ mãi về lời Ken nói. Nhỏ cũng nhận ra nhiều điều, nhưng một phần nhỏ vẫn còn giận mẹ.

Đang lưỡng lự không biết có nên gặp Hiệu trưởng không thì bà đã lên tiếng:

- Sa, vào phòng Giám hiệu gặp ta một lát.

Nói rồi bà đi thẳng. Sa nhìn theo, trong đầu hiện lên nhiều dấu hỏi.

Nhìn Bu ngủ trên giường bệnh, hai má vẫn sưng lên mà Mi thấy giận quá, giận đứa nào dám đánh Bu. Nhìn đồng hồ, Mi nhào người dậy. Dù sao thì cũng chỉ bị gãy xương bả vai, vẫn đi học được. Tuy có thể xem lại video giảng bài của các giáo viên nhưng nhỏ không thích ở quá lâu trong cái phòng y tế này, thế là nhỏ xuống giường.

- Em thấy sao rồi? __ chị y tá bước vào ân cần hỏi và đặt khay thức ăn trên bàn.

- Em khỏe rồi, em muốn đi học.

Thực ra còn một lí do nữa, là để hỏi tội mấy đứa dám ăn hiếp Bu đó mà.

- Bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi thêm.

Đặt khay thức ăn xuống xong chị y tá quay ra thì đã thấy nhỏ đi đâu mất tiêu rồi. Chị đành thở dài, trông nó khỏe thế thì chắc chả sao đâu.

- Đại tỉ!

- Khiếp giật cả mình.

Mi vừa bước ra thì đã thấy ba đệ đệ nghênh tiếp rồi. Sau đó mấy thằng thi nhau dìu nhỏ đi khiến nhỏ vừa vui vừa bức, không biết nên khóc hay nên cười đây.

- Mi, Bu và Ken sao rồi??? __ bây giờ Na mới xuất hiện, chả là hôm qua một quả nhỏ ngủ liền một mạch đến bây giờ mới dậy, nghe lũ học viên kể chuyện thì hốt hoảng chạy xuống đây luôn.

Trông thấy Chen, Dark, Teo thì nhỏ ngạc nhiên lắm, hai mắt trở ra như sắp rớt đến nơi

— — —

Phòng Giám hiệu.

Im lặng, im lặng, và im lặng. Cả hai người đều không biết phải nói gì trước. Cuối cùng bà Lisa đành đưa cho Sa một mảnh giấy, không, đó là một bức thư.

Sa nhận lấy bức một cách e dè, đó chính là bức thư mà bà Lisa thức trắng cả đêm qua để viết, dĩ nhiên nó không dài đến mức phải thức cả mấy tiếng đồng hồ để viết, nhưng bà đã suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ xem mình có nên đưa bức thư này cho Sa hay không.

- Nếu không có việc gì nữa... __ Sa ngập ngừng.

- Ừm, CON có thể ra.

Sa ngậm người vì câu nói vừa rồi, nhỏ lững thững bước ra ngoài, vừa đi vừa mở lá thư ra một cách hồi hộp.

“Con gái! Ta yêu con!” __ đó là tất cả nội dung của bức thư. Ngắn gọn. Không hoa mỹ, không cầu kì, không giải thích. Nhưng nó lại khiến choai đó rơi nước mắt. Giọt nước mắt của hạnh phúc!

.
.
.
Ken đã được chuyển đến phòng nghỉ. Hiện tại chỉ có bệnh nhân Bu và bệnh nhân Ken trong căn phòng đó. Cả hai đều đang ngủ say.

Bu là người mở mắt ra đầu tiên. Vết thương ở má đã dịu đi rất nhiều do được bôi thuốc nên nhỏ không còn cảm thấy đau nữa.

Nhỏ nhìn quanh, tắc lưỡi, lại là phòng y tế. Nhưng nhỏ còn ngạc nhiên hơn khi nhìn sang giường bên cạnh, cái mặt hấn đập vào mắt.

Hấn đang nằm nghiêng, quay mặt về phía giường nhỏ. “Sao hấn lại ở đây nhỉ?” Bu thắc mắc. Nhỏ cứ chăm chăm nhìn hấn. Không hiểu sao lại thấy ấm áp hơn, có lẽ là do hấn đồng cảnh ngộ. Mà nhìn hấn cũng đẹp trai đó chứ. Mũi thẳng tắp, làn da đẹp, khuôn miệng quyến rũ, ngũ quan khá hoàn hảo, nhưng sao lúc ngủ mà đôi lông mày vẫn nhíu lại nhỉ? Tự dưng nhỏ thấy tim mình đập mạnh quá. Đó nhỏ nhắm tịt mắt lại, mặc kệ haimá đang đỏ ửng lên, không rõ là do vết th

Bất thành linh hấn mở mắt dậy, làm nhỏ cũng... giật mình theo, liền sau đó nhỏ nhắm tịt mắt lại, mặc kệ hai má đang đỏ ửng lên, không rõ là do vết thương hôm qua hay là do đâu nữa.

- Ủa. Mình vẫn chưa chết sao? _ hấn lẩm bẩm. Nhìn xuống cái cổ tay được băng lại mà bất giác thở dài. Hồi nãy hấn gặp ác mộng nên mới nhíu mày lại như thế, mà là ác mộng gì thì t/g cũng không biết, chỉ biết rằng bây giờ hấn không muốn chết nữa, hấn nhận ra mình còn một số chuyện quan trọng phải làm.

Thấy Bu “đang ngủ” bên giường bên, hấn bất giác mỉm cười.

- Kể ra thì... nhỏ cũng.. đáng yêu đó chứ! _ hấn tiếp tục lẩm bẩm.

- Sao má đỏ thê kia nhỉ? À, hôm qua bị tát đây mà.

- Eo, ngủ gì mà chấy dãi nữa! _ hấn nhăn mặt.

- Dãi cái đầu anh á!!!!!!

Bu quên mất là mình chưa ngủ mà bất ngờ bật dậy, chửi cái đứa nào dám nói điều.

- Ax cô chưa ngủ à? Vậy vừa nãy... cô nghe hết rồi???

Bất giác, có hai mặt trời đỏ lựng trong phòng.

- Đâu có, tôi vừa dậy thôi. Thôi tôi đi học đây.

Nhỏ chạy vội xuống giường với cái vẻ cuống quýt như vừa bị bắt quả tang làm chuyện mờ ám.

- Haizzz... _ hấn thở dài rồi hấn cũng lồm cồm bò dậy.

Chả là tình trạng của hai bạn ý không đến nỗi sắp chết nên các bác sĩ và y tá cũng cho “xuất viện” luôn. (Thật hết nói nỗi tác giả này, bạn đọc thông cảm, tác giả không am hiểu lắm về bệnh tật gì đâu T____T)

46. Chương 46 - 1

Chap 46:

- Gì thế này?

- Trời ơi kinh khủng quá mà!

- Có tin được không đây?

-.....

Đám học viên trong toàn học viện lại nhao nhao cả lên, khi vừa đến lớp đã thấy khắp lớp có dán những tấm ảnh, mà trong đó hai nhân vật chính đang... ôm hôn nhau thắm thiết.

Với góc độ chụp đó thì quả thật là rất giống cảnh một nam một nữ đang hôn nhau. Ai đã làm chuyện này?

(T/g chú thích thêm là đáng ra mấy người không thuộc bài phải dậy sớm trực vệ sinh nhưng vì tình trạng hôm qua hỗn loạn nên không ai để ý đến chuyện này)

Mi và Na tức giận giật hết cả đồng ảnh đó mà vò veo lại, rốt cuộc là ai làm? Vừa đến lớp cái ảnh đó đã đập vào mắt rồi. Mi không tin, không tin Bu có thể như thế này.

... Rằm...

- Sa? Có phải cậu làm đúng không? _ Mi dùng đôi mắt nghi ngờ xen lẫn tức giận mà hỏi.

Sa chỉ biết ngơ ngác, chính nhỏ cũng bất ngờ vì chuyện này.

- O.. không phải...

- Không phải cậu thì ai? _ Mi ngắt lời _ cậu luôn thù hằn với Bu, chuyện hôm qua tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu đấy.

- Không phải tôi thật mà! _ Sa sợ sệt giải thích.

Đúng là nhỏ có bức ảnh đó,... nhưng... quả thật là nhỏ không làm mà.

- Hay là cậu? _ Na chỉ tay vào Lily đang ngẩn ngơ nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ như người bệnh tâm thần.

Li giật mình quay lại, trông thấy Na, nhỏ hét toáng lên:

- Aaaaaaaaaaaaa.....Ma....trời oiiiiii !!!!!!!

Rồi nhỏ ôm đầu chạy biến đi, làm Na ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Đúng lúc đó thì Bu bước vào. Thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt khác lạ, nhỏ ngơ ngác và bối rối. Nhỏ bước vào lớp, cả lớp nín thở. Tình cờ nhỏ dẫm phải cái gì đó lẩn lóc dưới sàn. Nhỏ liền cúi xuống, đó là một cái gì đó bị vo viên.

- Đừng xem Bubu! _ Na nói, định ngăn lại nhưng đã quá muộn, Bu đã nhìn thấy.

Tay run run, nhỏ buông rơi tấm ảnh xuống, mặt cắt không còn giọt máu.

Ánh mắt của lũ học viên vẫn dán vào nhỏ, đó là ánh mắt cảm thông vì họ biết rằng Bu sẽ không làm những chuyện như vậy. Nhưng Bu không hiểu, nhỏ nghĩ đó là những ánh mắt soi mói và khinh bỉ.

Vậy là quá đủ rồi. Nhỏ đã từng tin, từng tin tưởng rất nhiều vào cái học viện này, tin rằng đây là một môi trường tốt để học tập. Nhưng những gì diễn ra khiến nhỏ sụp đổ hoàn toàn. Ở đây luôn có những đối đầu, những thù hận, những toan tính nhỏ nhen ích kỷ và mặc dù nhỏ không muốn nhưng nó luôn đeo bám. Làm Hội trưởng ư?

Trong khi chẳng ai yêu quý và tôn trọng, bản thân thì luôn bị soi mói. Nhỏ biết mình bị oan, nhưng liệu nói ra thì có ai tin? Vậy là quá đủ. Nhỏ nghĩ rằng mình không hợp với nơi này, nhỏ mệt mỏi khi ngày nào cũng phải giải quyết những chuyện không đâu, mệt mỏi vì phải giải thích. Biết đâu giải thích rồi, sẽ có lần khác, và lần khác nữa.

Nhỏ quay lưng lại, và chạy....Nhỏ muốn ra khỏi cái học viện này, càng sớm càng tốt.

- Bu, đứng lại đã! _ Na và Mi vội chạy theo.

Lũ học viên cũng tò mò đi theo ra xem thế nào. Thế là từ khắp các lớp học, học sinh đều túa ra, theo từng bước chân nhỏ bé đang chạy, mặc cho tiếng chuông bắt đầu buổi học đã bắt đầu vang lên.

Chạy xuống sân trường, bất chợt có một bàn tay kéo chặt lấy tay nhỏ.

- Bỏ tay ra! _ nhỏ lạnh lùng nói.

- Cô mau giải thích đi, người khác sẽ hiểu thôi mà _ Ken đau khổ nói.

Bu ngược đôi mắt mọng nước lên nhìn thẳng vào mắt Ken, nói:

- Anh nghĩ họ sẽ tin sao?

Ken xiết tay nhỏ chặt hơn:

- Chưa thử thì làm sao biết được.

- Giải thích? Anh bảo tôi phải giải thích thế nào đây? Tôi mệt mỏi.... buông ra!

Ken xoay người Bu lại, đặt hai tay lên vai nhỏ. Nhỏ buồn, hắn còn buồn hơn.g nhẹ lặn náy lại không?

- Can đảm ư? Cho dù tôi có vượt qua thì họ cũng không dừng lại. Kh

- Can đảm ư? Cho dù tôi có vượt qua thì họ cũng không dừng lại. Không bao giờ!

Ken buồn bã nhìn Bu, chính hắn cũng không hiểu mình đang làm gì. Chỉ là nhìn thấy tấm ảnh đó, hắn đã rất buồn.

Đám học sinh vây quanh hai người ngày càng đông, lẽ dĩ nhiên là BGH cũng đã biết chuyện. Chỉ nghĩ đến đó thôi là Bu đã thấy tuyệt vọng.

- Tôi chịu đựng như vậy là quá đủ rồi, giờ thì để tôi đi, và các người sẽ không còn cảm thấy khó chịu khi trông thấy tôi nữa.

- Tôi sẽ không buông cho đến khi nào cô đi gặp Hiệu trưởng và giải thích mọi chuyện. __ hấn quả quyết.

Nhỏ bắt đầu òa khóc, bất lực. Cánh tay hấn chắc quá, nhỏ không thoát ra được, nhỏ muốn chạy về nhà, muốn gục vào lòng bố mẹ để khóc quá.

- Tại sao anh cứ thích xen vào chuyện của tôi vậy? Anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Tại sao anh cứ tự ình cái quyền quyết định như vậy? Chuyện của tôi có liên quan đến anh sao? __ nhỏ vừa khóc vừa nói, mọi nỗi bức tức trong lòng cũng tuôn ra hết.

- Có liên quan, vì TÔI THÍCH CÔ!!!!!!

Hấn lấy hai tay áp vào má nhỏ, kéo lại. Hấn đặt môi mình lên môi nhỏ.

Chỉ cần thế này thôi, hấn cảm thấy bớt đau khổ hơn. Thà rằng cả cái học viện này hiểu lầm rằng hấn yêu nhỏ, còn hơn là nhỏ với Han. Hấn khó chịu vì điều đó. Hấn muốn bảo vệ cho nhỏ. Thật sự!

Bu ngậy người, mắt nhỏ căng ra để nhìn cái khuôn mặt đang áp sát vào mặt mình. Đó là nụ hôn đầu tiên của nhỏ. Nhỏ không hiểu nổi bản thân mình nữa, đáng ra nhỏ phải đẩy hấn ra, nhưng sao thế này? Rốt cuộc thì nhỏ lại đứng im như một pho tượng. Hơi ấm của hấn, làn môi mềm mại... Tim nhỏ đập thình thịch như muốn bay lên chín tầng mây vậy. Nhỏ biết nếu nhỏ không phản ứng gì, nghĩa là nhỏ đã đồng ý.

Khỏi nói cả học viện bất ngờ đến thế nào. Ngay cả Na và Mi cũng đứng như trời trồng.

- Lãng mạn quá! __ Na thốt lên.

- Tiêu rồi! __ Mi thở dài.

Đâu đó có một người trái tim cũng đau khổ.

- Bu! Anh xin lỗi!

Nắng vẫn trải dài, nắng mơn man như muốn sưởi ấm hai trái tim đang đập những nhịp không bình thường.

47. Chương 46 - 2

Chap 46:

Hai ngày sau...

Tất cả quần áo, đồ đạc đều đã được thu xếp lại. Đã đến lúc phải đi, tạm biệt Milky Way, tạm biệt ngôi học viện xinh đẹp này. Luật vẫn là luật, dù cho đó là Hội trưởng hội học sinh.

Bu và Ken bị đuổi học. Nghe thật buồn cười nhưng sự thật là thế đấy. Tất nhiên hai người đó bị đuổi thì Mi, Na, Kun, Kin cũng sẽ nghỉ theo.

Buổi tối. Sáu con người đó tự kỉ trong phòng, mai là “chia tay” rồi, cảm giác thật là hụt hẫng. Thật ra cả bọn biết quyết định của BGH cũng là bất đắc dĩ, đó là quy định chung, không thể nào nói không là không được, như thế thì những người khác sẽ nói là thiên vị.

Bây giờ nghĩ lại Ken vẫn không hiểu sao hẳn lại có thể hành động như vậy, không những không giúp gì cho Bu mà còn khiến cả hai bị đuổi học.

Tất cả quyết định đi vòng quanh ngôi học viện này lần cuối.

Mỗi người đều đeo đuổi những ý nghĩ riêng, nhưng tất cả đều dừng chân lại nơi đằng sau học viện, bãi cỏ mà cả sáu đã từng đốt pháo bông.

Tuy có hơi bất ngờ nhưng sau đó tất cả đều nở một nụ cười với nhau.

Nằm xuống và ngược mặt lên trời, vãn cái kiểu nằm đó, chụm đầu vào nhau. Cảm giác thoải mái và bình yên ùa vào tâm trí của mỗi người. Đêm nay sẽ là đêm cuối cùng tại học viện này. Thời gian ở đây không lâu nhưng cũng có nhiều kỷ niệm, vui có, buồn cũng có.

Chợt một ngôi sao sáng lấp lánh xuất hiện nơi dải ngân hà huyền ảo.

- Sao băng đó, ước đi!!! _ Mi thốt lên một cách sung sướng.

- Thật hả? _ Na hỏi vẻ mặt ngơ ngơ.

- Thật mà, ước nhanh lên không thì không kịp.

Thế là tất cả cùng nhắm mắt lại và lầm bầm cầu nguyện điều gì đó....

Sáng hôm sau.

Sáu người đã xách ba lô đựng đồ đạc của mình. Cảm giác này... vừa như mất mát cái gì đó, vừa tiếc nuối, lằng lằng khó tả.

Tất cả các học viên đều đứng trước cổng trường chào tạm biệt lần cuối.

- Tạm biệt mọi người, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau! _ Bu mỉm cười và vẫy tay chào mọi người.

Đang định quay bước đi thì một tiếng nói cất lên:

- Khoan đã!

Đó là Teo, Dark và Chen. Trông điệu bộ của cả ba hốt hơ hốt hải thật buồn cười, Chen đã lấy sẵn cái khăn mùi soa ra chuẩn bị... khóc rồi.

- Các tí tí, định đi mà không chào bọn đệ một câu ư?

Và thế là ba tên đó xông đến mà ôm chầm lấy mấy tí tí của bọn hắn, cảnh tượng thật xúc động. Thế mà có kẻ lại phá đám.

- Tránh ra, buồn cười nhỉ?

Ken, Kun đang cố gỡ bỏ tay của bọn kia trên người ba nhỏ ra. Cả lũ lại bật cười.

- Tí tí, tặng tí tí cái này!

(Đồ biết cái gì?)

Nói rồi, Teo rút ra một...cái kéo dằng bằng hai tay lên cho Mi. Cả bọn trở mắt ra nhìn “lẽ vật” của Teo.

- Kéo là một vật dụng rất hữu ích, kéo có thể cắt tóc, cắt móng tay, cắt móng chân, và.... _ hắn bắt đầu bài “Thuyết minh về lợi ích của kéo”

- Thôi được rồi, tí nhận! _ Mi cười hiền, cầm lấy cái kéo, nhỏ thấy cái kéo đó cũng khá là xinh xắn, quan trọng là đó chính là món quà mà Teo tặng.

- Còn đây là quà của tôi! _ Chen tạm thời bỏ khăn tay xuống, lôi ra một gói bím bím.
- A ha, cảm ơn nhé! _ Bu vui sướng chớp lấy gói bím bím, khiến Chen cảm động quá lại rơi nước mắt.
- Quà của Dark đâu? _ Na hỏi, có chút nóng vội, không biết quà của nhỏ sẽ là cái gì đây.
- Bảo kiểm long bào! _ Dark tự hào nói rồi rút cây kiếm siêu nhân ra dâng lên cho Na.

Na đang đứng suýt trượt chân mà ngã nhưng không nỡ làm mất hứng của Dark nên đành miễn cưỡng mỉm cười mà nhận lấy (_ _!)

- Thôi chết rồi! _ Teo thốt lên làm cả bọn giật mình _ sắp vào giờ học rồi, bọn đệ phải dọn vệ sinh tiếp đây, bye bye các tỉ tỉ.

Nói rồi, ba thằng cầm đầu cầm cổ chạy, không quên ngoái đầu lại nhìn lần cuối.

Mấy nhỏ chỉ còn biết mỉm cười nhìn theo, vừa vui lại vừa buồn.

Ngay sau đó, bọn Li, Nu, Sa cũng bước đến. Dù sao cũng là lần cuối cùng, nên mấy nhỏ quyết định nói lời xin lỗi một lần.

Nu bị Sa đẩy lên trước, nhỏ ngập ngừng rồi cũng mở lời:

- Xin lỗi các cậu. Thật ra... thật ra... người đã dán những tấm ảnh đó... là tôi. Tôi biết bây giờ xin lỗi cũng không thay đổi được điều gì nhưng...
- Không sao đâu! _ Bu ngắt lời, nhỏ nở nụ cười thật tươi _ tôi tha thứ cho cậu!

Đúng vậy! Dù sao cũng là ngày cuối cùng, nên giữ những kỉ niệm tốt đẹp về nhau. Bu sẽ quên hết chuyện đó đi, chỉ giữ lại lời xin lỗi chân thành này.

Na nhìn về phía Li, nhỏ rụt rè hỏi:

- Lily, cậu sẽ tha thứ cho tôi chứ?

Trong khi cả lũ kia không hiểu chuyện gì thì Li, hay Sam đã mỉm cười, nói:

- OK. Chỉ cần cậu còn sống thì tôi đã tha thứ cho cậu rồi.

Và cả hai lại mỉm cười. Tình bạn đôi khi chỉ đơn giản như thế thôi.

Sa lúc này mới lên tiếng:

- Bu, Mi, Na, tạm biệt các cậu!

Sau đó là một cái ôm thật chặt. Một sự thay đổi tuyệt vời. Phải chăng khi vượt qua nhiều thử thách ta mới hiểu được ra nhiều điều. Những gì ở ngay bên ta thì lại càng không biết quý trọng, đến khi nó mất đi thì ta mới nhận ra nó quan trọng đến nhường nào.

Đứng ở đằng xa nhìn lại, Hiệu trưởng Lisa cũng nhoẻn miệng cười.

Người cuối cùng là Han và Tin. Vẫn là những câu hỏi han và những lời từ biệt, nhưng ai nấy đều cảm thấy hụt hẫng trong tim.

- Bọn em sẽ nhớ anh, Han ạ!
- Anh cũng sẽ nhớ các em nhiều lắm.

Hai chiếc ô tô đỗ lại trước cổng ngôi học viện.

Ba cô bé bước lên xe, chiếc xe còn lại chở Ken, Kun và Kin.

- Tạm biệt!!!!

Vẫy tay chào lần cuối, chiếc xe từ từ lăn bánh, xa dần ngôi Học viện xinh đẹp...

48. Chương 47

Cháp 47:

Ngồi trong xe, Mi, Na, Bu không ngừng đưa mắt nhìn ra ngoài, nơi học viện Milky Way đang dần khuất đi.

- Cô chủ, đừng buồn!

Tiếng bác tài xế khiến cả ba quay trở về với thực tại.

- Bác ơi... _ Na ngập ngừng trong tiếng nói run run.

- Cô chủ vui lên đi, không học ở đây thì ta học ở chỗ khác _ Bác quản gia nhoẻn miệng cười. Sau một thời gian không gặp, mấy cô chủ của ông trông gầy hơn mất rồi.

Im lặng.

Suốt quãng đường đi, đưa mắt nhìn ra khỏi xe, cảnh vật xung quanh hiện lên thật rõ nét. Những tòa nhà cao ốc hiện đại, những khu giải trí, shopping, đông vui và tấp nập. Đã băng đi một thời gian cả ba không được tiếp xúc với thế giới xung quanh rồi. Nhìn thấy cảnh vật như vậy tâm trạng cũng đã khá hơn...

- Chúng cháu chào bác! _ bước ra khỏi xe, cả ba cúi đầu chào bác tài xế, bác cũng gật đầu rồi vẫy tay chào. Tuy ba cô bé là cô chủ của ông nhưng cách cư xử lịch sự thì cả ba đã được dạy dỗ từ nhỏ nên kể cả đối với những người làm cũng đều lễ phép.

- Ông bà chủ còn bận việc chưa về được, khoảng 1 tuần sau sẽ có hồ sơ cho các cô chủ vào học trường mới, trường Barbie!

- Vâng ạ! _ cả ba trả lời nhưng thực ra trong lòng chẳng quan tâm lắm.

- Tôi phải đi rồi, cô chủ vào nghỉ ngơi đi nhé! _ bác lái xe nheo mắt cười rồi chậm rãi lái xe đi.

Khi bóng bác đã đi khuất, cả ba mới quay lại thở hắt ra:

- Haizzzz...

Trước mặt cả ba bây giờ không phải là ngôi học viện xinh đẹp nữa mà là ngôi biệt thự mà cả ba vẫn sống chung.

- Vui lên nào, chúng ta về đến nhà rồi! _ Mi cố nở một nụ cười vỗ vai hai con bạn.

- Ủ! _ hai đứa nó “ừ” mà cái mặt bí xị.

Pô... píp... po... pi... pô..

- A lô!

Thật là bất ngờ vì cả ba cùng nhận được điện thoại cùng một lúc.

Đầu bên kia:

- Các cô... ờ... về đến nhà chưa? _ giọng bọn hấn vang lên, ngập ngừng, mới xa có tí mà đã nhớ đây mà!

Cả ba đưa nhìn nhau bối rối rồi không ai bảo ai đều bước ra một chỗ ... nói chuyện riêng cho nó riêng tư.

Chả biết mấy ông bà ý nói những gì mà năm phút sau mới cúp máy.

Bỗng giọng thánh thót từ đâu vang lên:

- Ôi mấy em đã về rồi đấy ư? Sao không bấm chuông mà đứng ngoài cho nắng vậy nè! Trời ơi mấy cô chủ về rồi, ôi vui quá xá là vui...

Chị giúp việc từ trong nhà nhảy chân sáo bước ra, trên người còn đang mặc một chiếc tạp dề.

- Ôi chị Mika dễ thương của bọn em!

Mấy đứa nó phần khối lao vào ôm lấy Mika, chị giúp việc như người thân trong nhà vậy, là người mà cả ba rất yêu quý.

- Chị đang nấu cơm nè, mà nấu gần xong rồi, vào rửa mặt mũi thay quần áo đi mấy đứa, để chị xách đồ vào cho.

- Dạ thôi khỏi ạ, bọn em vào đây!

Nói rồi ba con nhỏ trở lại trạng thái “nhắc nhít tít mù”, chạy biến vào trong nhà, chị giúp việc mỉm cười nhìn theo.

Không biết tại sao mấy đứa nó đang buồn mà tự dưng hớn hở như Thị Nở thế nhỉ?

— — —

Hai ngày nữa lại trôi qua. Trong hai ngày đó cả ba chỉ có ăn, ngủ, chơi, rồi lại ăn. Nỗi nhớ trường cũng đã vơi đi phần nào. Ba đứa ở nhà chơi vui lắm == Không bị phá đám, không phải giải quyết cái gì, không phải cãi nhau... Nói thế thôi chứ ba đứa nó ở nhà cãi nhau còn dữ hơn, xem ti vi cũng cãi nhau để chọn kênh, đánh cầu lông cũng cãi nhau xem ai làm trọng tài, ăn cũng tranh nhau.... khiến chị Mika phàn nàn suốt, nhưng như thế chị lại thấy thật vui...

* * *

Học viện Milky Way.

Cạch!

Cửa phòng ban giám hiệu mở ra, một chàng trai cao lớn bước vào.

- Hội trưởng Han, có chuyện gì vậy?

- Thưa hiệu trưởng, chuyện hôm trước em nói với Hiệu trưởng...

- Tôi không đồng ý!

- Sao ạ?

Hiệu trưởng nở nụ cười, vui vẻ lôi trong chiếc cặp ra một cái phong bì. Han sững người:

- Đây là...

Hiệu trưởng cười tươi, trông bà mới đẹp làm sao, bà đưa chiếc phong bì vào tay Han, nói:

- Hội trưởng, tôi không đồng ý cho em nghỉ học, chuyện gia đình em tôi đã biết rồi. Đây là phần thưởng cho học sinh xuất sắc của học viện. Em nhận lấy đi. Tôi cho em nghỉ có phép trong vòng một tuần, một tuần sau quay trở lại và học tiếp.

Han mở to mắt nhìn chiếc phong bì trên tay, bàn tay cậu run run, cậu không biết phải nói gì, chỉ có thể lắp bắp:

- Hiệu trưởng... em...

- Thôi em mau ra ngoài đi, em có thể nghỉ từ hôm nay.

Han xúc động nhìn Hiệu trưởng, hồi lâu mà vẫn ngây ra, cho khi vang lên tiếng nói lạnh lạnh:

- E hèm, Hội trưởng có thể để tôi nói chuyện với Hiệu trưởng một chút không?

Han quay lại, cả hai mỉm cười. Han cúi đầu chào Hiệu trưởng, rồi cậu bước ra ngoài.

- Hihi mẹ, con vừa lập được danh sách những học viên vi phạm kỷ luật trong ngày hôm nay cho học sinh xuất sắc của học viện. Em nhận lấy đi. Tôi cho em nghỉ có phép trong vòng một tuần, một tuần sau quay trở lại và học tiếp.

Han mở to mắt nhìn chiếc phong bì trên tay, bàn tay cậu run run, cậu không biết phải nói gì, chỉ có thể lắp bắp:

- Hiệu trưởng... em...

- Thôi em mau ra ngoài đi, em có thể nghỉ từ hôm nay.

Han xúc động nhìn Hiệu trưởng, hồi lâu mà vẫn ngây ra, cho khi vang lên tiếng nói lạnh lạnh:

- E hèm, Hội trưởng có thể để tôi nói chuyện với Hiệu trưởng một chút không?

Han quay lại, cả hai mỉm cười

(còn nữa)

49. Chương 47 - 2

Trở ra, Han vội vàng thu xếp đồ đạc, dặn dò mấy

”thánh

” trong Hội học sinh vài câu rồi cậu bắt taxi về nhà luôn.

Vừa đặt chân về đến nhà, Han đã nghe thấy tiếng ho của mẹ thoát ra từ phía bên trong, cơn ho khản đặc, quặn thắt.

Lòng nóng như lửa đốt, Han chạy xộc vào trong, trên chiếc giường, mẹ cậu nằm đó, khuôn mặt tím ngắt vì chống chọi với cơn ho. Bố cậu khuôn mặt lo lắng đang vỗ lưng mẹ cậu, nhưng có vẻ nó không có hiệu quả.

Thấy tiếng mở cửa, bố Han liền quay ra, trán lấm tấm mồ hôi. Ông định mở mồm hỏi thì bị Han cắt lời:

- Thuốc của mẹ đâu bố?

- Ủ..m.. hết rồi!

Hết rồi? Han vội cúi xuống lục túi, lấy ra một lọ thuốc mới, may mà trên đường về cậu có ghé qua hiệu thuốc mua.

- Mẹ, mẹ dùng đi! __ Han nâng mẹ dậy.

— — —

Cuối cùng thì mẹ cậu cũng ngủ, Han cùng bố trở ra ngoài. Bố Han cứ thở dài suốt, nói dạo này sức khỏe mẹ cậu lại yếu hơn rồi, bảo đưa đi bệnh viện thì không chịu đi.

Han liền lôi cái phong bì tiền ra, nói với bố:

- Bố à, con có tiền rồi, bây giờ trong lúc mẹ ngủ ta đưa mẹ đi bệnh viện đi! Bố Han nhìn cái phong bì tiền, lấp bắp:

- Con... con lấy đâu ra nhiều tiền thế này?

Han dúm cái phong bì vào tay bố, nói:

- Đó là suất học bổng của học viện Milky Way!

Bố Han tròn mắt kinh ngạc, ông

”cảm động

” vỗ vai con, nói:

- Cảm ơn con nhiều lắm!

Han cười tươi, rồi cậu đề nghị:

- Giờ đưa mẹ đi được chưa bố?

...

Tại bệnh viện, bác sĩ phải chuyển mẹ Han sang khoa cấp cứu, ông bác sĩ còn không ngừng trách gia đình bệnh nhân không đưa bệnh nhân nhập viện sớm hơn, để bệnh trở nặng thế này! Bố Han chỉ biết cúi đầu vàng dạ.

Để mẹ trong phòng bệnh, Han ra ngoài hành lang đứng dựa vào tường, ánh mắt nhìn xa xăm. Chợt bố Han cũng bước ra từ phòng bệnh nhân, ông vỗ vai Han, nói:

- Mẹ con đã tỉnh lại, có điều.....

- Làm sao ạ? __ Han lo lắng lay vai bố.

Ông bố lắc đầu ngao ngán nói:

- Mẹ con cứ đòi về, không chịu ở bệnh viện.

Han hiểu mẹ cậu nghĩ gì. Ánh mắt buồn buồn vẫn phóng ra đằng xa, có chăng chỉ có thể để mẹ cậu gặp lại đứa con gái đã mất tích thì bà mới có động lực nằm viện mất. Na! Han như nhớ ra điều gì đó. Có phải người đó là Na? Nhưng Han vẫn còn băn khoăn, không thể kết luận quá vội vàng được, trong biển người có biết bao nhiêu người như thế cơ mà, nhưng nếu... là thật thì sao? Thời điểm mất tích và tuổi của cô bé rất trùng khớp mà, cả vết sẹo nữa. Cuối cùng Han liền đưa ra quyết định, thà tìm nhầm còn hơn bỏ sót, dẫu rằng cảm giác hi vọng nhiều rồi lại thất vọng thật sự rất khó chịu.

Quay sang bố, Han nói giọng chắc nịch:

- Bố ở đây chăm sóc mẹ con, con có việc phải đi rồi.

- Con đi đâu?

- Rồi bố sẽ biết thôi.

Bóng Han khuất dần trong dãy hành lang dài hun hút.

Bố Han thở dài, ông lẩm bẩm:

- Không phải con lại đi tìm con gái ta đó chứ?

— — —

Vừa lao ra khỏi bệnh viện, Han vừa lôi điện thoại ra ấn số của Bu.

Tại biệt thự, Bu, Na, Mi đang ăn trưa, bữa ăn diễn ra rất quyết liệt, nó giống như một trận đấu sinh tồn vậy, kẻ nào yếu sẽ... không được ăn, mà không được ăn thì dẫn đến chết!

Mặc kệ cho chị Mika kêu ca phàn nàn, cả ba đứa vẫn cãi nhau chí chóe, cho đến khi cái điện thoại trong túi áo Bu réo lên inh ỏi. Mặc kệ nốt, nhỏ còn đang bận giành cái đùi gà rán của Na. - Nè điện thoại reo kìa! __ Na hét vào tai Bu.

- Kệ nó! __ Bu không quan tâm.

- Nhỡ đó là Ken thì sao? __ Mi chăm chọc.

Bu đỏ bừng mặt, nhỏ vùng vằng lôi cái điện thoại ra, không quên lườm con bạn một cái rồi mới ra chỗ khác nghe máy cho... đỡ ồn ào!

"Anh Han is calling!

"

Ừa là anh Han, tuy không phải Ken nhưng Bu vẫn vui lắm lắm! Mấy ngày rồi không được gặp Han hihi!

Nhỏ liền vội vàng nghe máy và tuôn một tràng dài:

- A lô anh Han à, em nhớ anh lắm ý, mấy ngày không được gặp anh em ăn không ngon ngủ không yên luôn! (điều nhá)

- Ủ, anh cũng nhớ em ^_____^ Anh đang định qua nhajem thăm mấy đứa đây!

- Thật không ạ? __ Bu nhảy cẫng lên, rồi nhỏ cười như điên dại __ Há há há há há !!!!!!!!

....Choang....

- Con kia, mày biết tiếng cười của mày đáng sợ lắm không hả? (ở trường thì xưng bạn mà ở nhà thì mày tao thế đấy) _ Mi giận dữ hét lên, đang ăn ngon mà con nhỏ nó cười làm Mi giật cả mình rơi luôn đĩa thịt gà xuống đất.

Bu không quan tâm, nhỏ tiếp tục buôn chuyện với Han, một lúc sau mới tắt máy và nhảy chân sáo vào phòng ăn.

Mi vẫn chưa hết tức, đang xì khói lườm nguýt Bu thì Bu đã cất tiếng khiến mọi người sốc lần hai:

- E hèm! Phòng ăn gì mà bẩn quá! Chị Mika giúp em dọn đi nhé hì hì, em lên dọn phòng em! - E hèm! Phòng ăn gì mà bẩn quá! Chị Mika giúp em dọn đi nhé hì hì, em lên dọn phòng em!

...Choang....

Lần này bát cơm trên tay chị Mika theo đà vỡ tan. Chị và hai đứa còn lại ngơ ngác nhìn Bu như nhìn vật thể lạ vậy, trước giờ có bao giờ con bé nó chăm chỉ dọn suất thế này đâu, phòng thì cứ như cái ổ lợn mà bày đặt dọn với đẹp, nếu không phải chị Mika vẫn thường phải dọn dẹp thay nhỏ thì chắc cái phòng thành bãi rác lâu rồi! ~_~

Bu ung dung bước lên trên tầng, nhỏ chỉ buông lại một câu:

- Anh Han sắp đến đây chơi, anh bảo anh ăn cơm rồi nên không ăn nữa! Ảnh vừa gọi điện hỏi địa chỉ nhà mình xong hehehehe....

...Choang...

Chị Na nhà ta cũng không chịu kém Mi và Mika về khoản... làm rơi bát (một buổi trưa mà làm vỡ ba cái bát lặn haizzz (_ _ _

")))

- Anh Han đến chơi sao? Sao không nói sớm? _ Na mắt sáng lên.

Ngay lập tức ba cô nhóc phóng vèo vèo lên trên phòng và tích cực dọn dẹp (nhưng sạch hơn hay bày thêm ra thì chưa biết ^^), còn mỗi chị giúp việc Mika là chẳng hiểu gì, chị vừa dọn vừa lẩm bẩm:

- Han là gã nào mà có sức ảnh hưởng lớn vậy ta?

(Rồi chị sẽ biết thôi ^_____^)

Chính vì có những độc giả k tôn trọng t/g như bạn nên tôi mới k có hứng viết tiếp.

- Thứ nhất: tôi k bh coi ai đó như đồ chơi, bạn nên suy xét trước khi nói,

- Thứ hai: truyện tôi vừa post ngày hôm kia mà bạn bảo là bất chờ dài cổ,

- Thứ ba: bạn có thể đọc truyện của tôi, hoặc là k, nhưng bạn k có quyền nói tôi cút đi bạn à.

- Thứ tư: để viết ra một câu chuyện k phải đơn giản, k phải muốn viết là viết ra đc, có lúc có hứng có lúc bí chưa nghĩ đc ra nên viết cái gì, nếu viết dễ như thế thì tôi post một lần hết cho nhanh chứ chẳng phải chia ra nhiều hôm tốn thời gian. Tôi còn có cs của tôi, k phải chỉ ngồi đây post truyện, bạn có biết để đăng 1 chap truyện mất bn thời gian k? 2 tiếng đó bạn à.

- Tiếp nữa: tôi viết truyện nào là quyền của tôi, bạn k có quyền cấm tôi, đc chứ?

- Điều này nữa: tôi viết ra tôi k đc lợi gì, tôi k có mắc nợ bạn nên bạn đừng dùng thái độ đó mà nói với tôi, những lúc post lên thì chả đc một lời cảm ơn động viên, còn những lúc chậm chap thì bị chửi vào mặt, hết nói!

- Cuối cùng, cái này là tôi thông báo cho những độc giả chân chính đã quan tâm theo dõi truyện của tôi: tối nay có chap mới nha các tình iêu.

Thế thôi, còn những người mất lịch sự thì có thể ngừng đọc, bớt đi một người cũng chả ảnh hưởng đến ai, OK?

Thân!

50. Chương 48

Chap cuối:

Kính koong... Kính koong... Kính koong...

Sau ba hồi chuông cửa, chị giúp việc Mika đã bước ra, nhưng chị chưa kịp mở cửa thì bên trong ba con nhóc kia đã lao vội ra mở cổng và reo ầm lên:

- Anh Han! Anh Han!

Rồi cả lũ ôm vai bá cổ Han (mà không biết ngượng)

Han mới kịp ú ớ chào hỏi vài câu với chị giúp việc (đang ngây ngất ngắm trai đẹp) thì đã bị ba bọn nó kéo đi

”tham quan

” khắp nơi.

- Anh mỗi chân lăm rồi, cho anh nghỉ một lúc! (nhà rộng quá!) _ Han lau mồ hôi than thở _ mà anh đến đây là có việc đó, không phải chỉ đến chơi đâu.

Mi, Na, Bu vẫn kéo tay Han bắt đi chơi thì chị Mika cất giọng mắng:

- Khách vào chơi các em phải tôn trọng khách chứ!

Rồi chị đơn đả lấy nước mát mời Han uống và cứ cười suốt. Han nhìn qua cũng biết là người giúp việc vì cách ăn mặc, nhưng ở cô gái này vẫn toát lên một vẻ đẹp dịu dàng đầm thắm.

- Cảm ơn! _ Han nói.

Chị giúp việc cười thẹn thùng.

- Anh Han ngồi đây đi, bọn em lên trên kia lấy có việc tí hihi _ nói rồi ba cô nhóc chạy vọt lên trên.

Han lắc đầu mỉm cười, không biết bao giờ mấy nhóc mới lớn được đây.

Bỗng...

- Ối!

... Choang...

Vì mãi ngắm trai đẹp nên chị Mika làm rơi cốc nước vỡ tan, chị vội cúi xuống nhặt.

Không may, mảnh vỡ cửa vào tay chị khiến nó chảy máu. Han thấy thế thì vội cúi xuống hỏi han ân cần:

- Cô có sao không? Chảy máu rồi nè!

Nói rồi, Han cầm ngón tay chảy máu của cô gái đưa lên miệng... cầm máu! Chị giúp việc ngượng đỏ mặt.

Đúng lúc đó ba cô nhóc cũng vừa chạy xuống, trên tay cầm một hộp quà nào đó.

Bất ngờ khi thấy cảnh tượng trước mắt, ba cô nhóc ngạc nhiên lắm, hai người kia thì vội... buông nhau ra, chị Mika lí nhí cảm ơn rồi thu dọn mảnh vỡ và đem đi vứt, khuôn mặt chị ửng đỏ trông thật đáng yêu.

- E hèm _ Han hắng giọng _ cô ấy bị đứt tay _ cố giải thích.

Ba cô nhóc vội hỏi han chị Mika còn chị ý ngại quá chạy đi luôn không dám quay đầu nhìn lại.

- Bọn em có quà cho anh đây!

Han ngạc nhiên và có chút gì đó vui vui, cậu được tặng quà!

Nói chuyện linh tinh thêm một hồi nữa, Han bắt đầu đi vào chủ đề chính, cậu nghiêm nét mặt rồi nói với Na:

- Anh cần em giúp một việc!

Nói rồi, Han kéo tay Na cả ba đi, ba cô nhóc đều ngạc nhiên không biết là có chuyện gì, chị Mika ở bên trong thì cứ nhìn Han rồi cười một mình.

... Tại bệnh viện....

Han và ba đứa ngồi chờ kết quả xét nghiệm từ mẫu tóc của bố Han và của Na, nét mặt ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Han vỗ nhẹ vai Na: - Em à, anh biết là sẽ khó chấp nhận cho em, nhưng cố lên em! Dù kết quả có như thế nào thì bên em vẫn có những người yêu quý và ủng hộ em mà!

Na ngược đôi mắt đen đầy vẻ lo sợ lên nhìn Han, nhỏ cần một chỗ dựa tinh thần, chuyện này đến đột ngột quá, thật là khó cho nhỏ. Nhỏ thấy đầu óc mình trống rỗng quá....

— — —

... Cách...

Cửa phòng bệnh mở ra, mẹ Han đang nằm trên giường, bà lại vừa chớp mắt, bố Han ngồi bên giường bệnh, tay ông nắm chặt lấy bàn tay vợ.

Có người vào, ông quay mặt ra, trước mắt ông là Han, và một cô bé nữa.

"Giờ này mà vẫn dẫn bạn gái về được sao?"

" __ ông nghĩ bụng.

Na đứng nhìn trân trân, niềm hạnh phúc vui sướng khiến nhỏ không nói lên lời, kia là bố nhỏ, người đã sinh ra nhỏ ư? Nhỏ muốn chạy đến ôm lấy ông, nhưng chân tay lại cứng đờ... Và mẹ nhỏ nữa, bà nằm kia, sao nhỏ thấy lồng ngực mình bỗng thất lại.

- Bố có thể ra ngoài này một chút được không? __ Han lên tiếng, vì bố Han và Na đang đứng nhìn nhau trân trân mà không ai nói câu nào.

Bố Han lưỡng lự rồi cũng đi ra, dường như có một linh cảm nào đó khiến ông cảm thấy lằng lằng khó tả.

Chỉ còn lại Na trong phòng bệnh, nhỏ tiến đến, mẹ nhỏ nằm đây, trông bà yếu ớt quá. Nhỏ cầm lấy bàn tay mẹ, cuối cùng sau bao năm thất lạc nhỏ lại được trông thấy mẹ, được chạm vào người bà, được nghe hơi thở của bà. 12 năm xa cách khiến nhỏ không còn nhớ rõ khuôn mặt của bố mẹ nữa, nhưng hơi ấm này... nhỏ làm sao có thể quên được!!!

Mẹ Han từ từ mở mắt dậy, bà cảm nhận được hơi nóng nơi bàn tay, một đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay bà, ngược mắt lên, bà thấy khuôn mặt ướt đẫm nước của một cô bé, sao nó lại khóc? Bà mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

- Mẹ!

Na ôm chầm lấy bà, những giọt nước mắt hạnh phúc cứ thế tuôn rơi....

* * *

Một tháng sau....

Mẹ Han đã được xuất viện, bác sĩ nói bệnh tình của bà ngày càng có sự chuyển biến rõ rệt, sắc mặt bà cũng tươi tỉnh hơn rất nhiều, bà hay mỉm cười, ăn khỏe hơn, ngủ khỏe hơn.

Hôm nay, bà được xuất viện, đón bà trở về không chỉ có chồng bà, con trai, mà còn có cả ba cô nhóc tinh nghịch và bố mẹ nuôi của Na nữa. Na ôm lấy cổ bà, thì thầm:

- Mẹ, mẹ sẽ về với con chứ?

Mẹ Han hơi lưỡng lự, bố mẹ nuôi của Na có ý định đón bà về biệt thự nơi ba cô nhóc ở để không ai phải xa con bé, con bé sẽ được sống chung với cả bố mẹ ruột và bố mẹ nuôi

Bu tươi cười khoác tay mẹ Han, vui vẻ nói:

- Bác à, đồng ý đi bác, nha bác, như vậy không phải ai cũng sẽ vui vẻ hay sao?

Bố Han và mẹ Han cũng mỉm cười ôm lấy Bu, công nhận con bé này giống bà thật, thảo nào mà Han lại đưa ra quyết định ngay từ lần gặp đầu tiên.

Dưới sự động viên thôi thúc của mọi người, cuối cùng thì bố mẹ ruột của Na cũng đồng ý về sống chung với ba cô nhóc. Thật là vui phải không?

* * *

Bu, Na, Mi đã nhập học ở trường Barbie, một trường nữ sinh cũng khá lớn.

Băng đi ba tháng nữa, Bu, Na, Mi, cả Han nữa, đang ở nhà xem ti vi và đánh nhau thì chợt có tiếng chuông cửa reo. Chị Mika nhanh chân ra mở cửa, trước mặt chị là ba chàng trai đẹp như tượng tạc.

- Cho hỏi, đây có phải là nhà của ba cô gái có tên Bu, Na, Mi không?

- À phải, phải rồi, các cậu vào đi!

Chị Mika vội vàng mở cửa.

Kin, Ken, và Kun bước vào, trong khi ba cô nhóc đang mải mê cãi nhau nên chẳng hề hay biết, còn bố mẹ Han đang ở trên tầng nằm nghỉ.

Chị Mika định lên tiếng thì Ken ngăn lại, rồi cả ba từ từ tiến đến. - HẢY!!!! _ ba tên đó hét toáng lên khiến ba cô nhóc và cả Han giật mình và cũng hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Quay lại trông thấy ba tên đó thì tất cả không khỏi ngỡ ngàng, mắt trợn lên như cá sắp chết.

- Là... là... các anh.... _ lấp bắp.

- Không bọn tôi thì ai?

Rồi không nói không rằng, cả ba tên mỗi tên nắm tay một đứa lôi xềnh xệch đi.

- Nè làm gì vậy?

- Muốn đi chơi không?

- Hả đi chơi? Ok đi luôn haha.

Mi ngoái lại hỏi Han:

- Anh có muốn đi không?

Han mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt mấy đứa rồi nói:

- Anh không đi đâu, anh ở nhà dọn dẹp với Mika!

* * *

Mi, Bu, Na được ba tên kia chở bằng xe đạp đi rong chơi khắp nơi, tiếng cười nói vang lên giữa lòng thành phố náo nhiệt.

Công viên, bờ hồ, xem phim,... đi hết mọi nơi. Cuối cùng là vào siêu thị, Na, Mi, Bu được các chàng mua ổi đưa một con thú bông, của Na là con thỏ, của Mi là con mèo (vì theo Kin thì Mi ghê gớm chẳng khác gì con mèo cái), còn Bu thì được tên Ken chơi đùa tặng con cún con. Nhưng mà nhỏ vẫn vui vẻ nhận lấy (ngây thơ hết chỗ nói).

Trời đã về đêm, trời mùa đông lạnh nhưng trái tim mỗi người lại ấm áp một cách... không kì lạ.

Ôm Bu trong vòng tay, Ken thì thầm:

- Làm bạn gái tôi nhé!

Bu đỏ mặt, nhỏ đẩy cánh tay hấn ra, bấu môi nói:

- Mơ đi! Chưa đủ tuổi!
- Nè, tôi dám cá là tôi dễ trước cô đó.
- Dễ trước mà nhìn anh như con nít trẻ trâu vậy à?
- Ai nói tôi trẻ trâu, cô cứ cẩn thận đấy!

Hai ông bà ý vừa tỏ tình xong lại cãi nhau ngay được.

Kun cũng nhân cơ hội nắm lấy bàn tay Na thật chặt, quyết không buông, may cho hắn là được Na nắm lại, hai bàn tay đan vào nhau thật dịu dàng, ấm áp! Cả hai cứ nắm tay nhau như thế rồi nhìn nhau cười cười (ai biết khi yêu người ta lại điên như vậy chứ??!!)

Còn Mi và Kin thì chỉ im lặng nhìn hai cặp đôi trẻ con kia, cả hai còn không dám đối mặt với nhau luôn. Cuối cùng Mi phải lên tiếng trước:

- Tôi vẫn có một thắc mắc!
- Nói đi.
- Thật ra... anh có phải là Yan không?
- Kin im lặng không nói, rồi hắn chợt bật cười:
- Cô... thích Yan? _ giọng hắn xót xa đau khổ.

Mi cũng im lặng, rồi bất ngờ đâm vào bụng Kin một cái đau điếng không kịp trở tay.

- A! Cô dám?
- Ai bảo anh ngốc như vậy chứ? Yan là quá khứ, còn anh là hiện tại, tôi thích anh, cho dù anh có phải là Yan hay không, anh không hiểu sao?
- Kin sững người, còn Mi nói xong thì quay bước chạy đi. - Còn chần chờ gì nữa? Mau đuổi theo đi!!! _ bốn người còn lại mỉm cười nói với Kin.

Hắn liền nở một nụ cười đắc thắng trên môi, bắt được em không phải là khó, nhóc à! Anh tin rằng trên thiên đàng, Yan - anh trai sinh đôi của anh sẽ mỉm cười khi anh bên em, chiếc vòng Yan đưa cho anh đã khiến anh phát hiện ra em, giờ thì em không thoát khỏi tôi đâu!!!

Bầu trời đêm, hàng ngàn ngôi sao lấp lánh, dải ngân hà dường như đẹp hơn bao giờ hết.

* * *

Học viện Barbie.

- Thông báo, trong học kì lần này, 5 suất học bổng sẽ được giành cho 5 em học sinh có điểm tổng kết cao nhất! Phần thưởng đó là 5 học sinh đó sẽ được chuyển đến học viện Milky Way, ngôi học viện hàng đầu nước ta đặc biệt là các em sẽ được miễn hoàn toàn học phí!!!!

Na, Bu, Mi nháy mắt nhau, mỉm cười thật tươi và giơ ngón cái lên, chúng ta sẽ cố gắng, nhất định chúng ta sẽ làm được!!!

Họ sẽ cố gắng, tôi cũng tin là họ sẽ làm được, còn bạn thì sao??? ^_____^

HAPPY ENDING

~

51. Chương Ngoại Truyện

Ngoại truyện

CUỐN SỔ CỦA KIN

*Ngày... tháng... năm

Vậy là bố mẹ đã li hôn được 13 năm, mình và anh Yan đã không gặp nhau suốt 13 năm, đôi lúc mình tự hỏi tại sao mình và Han lại phải chịu sự cô đơn như vậy, một đứa không có bố, còn một đứa không có mẹ...

*Ngày... tháng... năm

Yan bị tai nạn, anh ấy không qua khỏi, lần đầu tiên mình khóc, vậy là chỉ còn lại mình, anh ấy không còn nữa, mình sẽ làm theo tâm nguyện của anh ấy, sẽ tìm được cô gái có chiếc vòng giống như vậy, chắc chắn...

*Ngày... tháng... năm

Có phải là cô ấy. Cô gái có chiếc vòng Yan tặng, nhưng tại sao cô ta lại đáng ghét như vậy? Mình có thể giữ lời hứa với Yan không?

*Ngày... tháng... năm

Tôi quyết định ở bên em... cô bé ngốc...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-milky-way>